

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRATVA KINGS
BOOK FOUR

VICIOUS *reign*

MONICA KAYNE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

VAHŖI HÜKÜMDARLIK

ZORLA EVLİLİK KARANLIK MAFYA ROMANTİZMİ

BRATVA KRALLARI

4. KİTAP

MONICA KAYNE

Telif hakkı © 2026 Monica Kayne Tüm

hakları saklıdır.

Yukarıda belirtilen telif hakkı kapsamındaki haklar saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme girilemez ya da herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar, yerler, işyerleri veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kitap Kapağı: Lori Jackson

Kapak Fotoğrafçısı: Wander Aguiar

Model: Mario Perozzi

Düzenleme: Romantik Roman Editörü, Nina Fiegl

s.p. Düzeltme: Ellen Jane Jackson

İlk baskı 2026

İTHAF

Romantik kitapların bize gerçekçi olmayan beklentiler
yarattığını söyleyen herkese...
Tabii ki yaratır.
Kirill Baronov ile tanışmaya hazır mısınız?

YAZARIN NOTU

Vicious Reign, yetişkin temaları ve küfür içeren karanlık bir mafya romantizm romanıdır. Tetikleyici unsurlar ve _____
içerik uyarıları için lütfen web sitemin SSS bölümünü kontrol edin.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

21. Bölüm

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54 Epilog](#)

[Menica Kayne'nin Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

BÖLÜM BİR

DINARA

Velour'un girişı, yalnızca gerçekten seçkin mekanların sahip olabileceğı bir mütevazılığa sahiptir. Kadife ipler ya da bariyerlerin arkasında bekleyen kalabalıklar yoktur; sadece bir çift, tertemiz siyah takım elbiseli vale, bir kenarda durmuş, bir sonraki lüks arabanın gelmesini beklerken sigara içip sohbet etmektedir.

Yaklaştığımda, bir kapı görevlisi beni şüpheli bir ifadeyle süzdü. Bakışları korsetime, sonra sağ kolumu kaplayan dövme koluna takıldı, ardından da sanki kaybolmuş muyum, aptal mıyım yoksa her ikisi miyim diye anlamaya çalışır gibi yüzüme odaklandı.

"Yanlış yere geldin tatlım. Aradığın gece kulübü buradan iki blok batıda. Gözünden kaçmaz. Önünde senin gibi giyinmiş kadınlardan oluşan uzun bir kuyruk olacak."

Aptal. Omuzlarımı geriye çekip çenemi kaldırıyorum. "Kaybolmadım. Danny beni bu gece seçmelere davet etti."

"Öyle mi?" Kapının yanında duran diğer fedaiyle bakışlarını birleştirip, aralarında özel bir şaka paylaşıyorlar. "Danny bu özel seçmeleri çok sık yapıyor."

Evet, evet, Danny iğrenç bir adam. Anlıyorum. Ama bu durum benim lehime işliyor.

Aylarca Velour'u ve burada çalışanları araştırdım, hiçbir şeyi şansa bırakmadım. Birkaç hafta önce Moskova'dan New York'a tek bir amaçla taşındım: burada iş bulmak.

Onu birkaç gün takip ettikten sonra, Velour'un müdürü Danny Krasnov ile her sabah espresso içip sigara içmek için gittiği kafede "sürpriz" bir buluşma ayarladım.

"Tesadüfi" karşılaşmamız sırasında Danny'yi büyüledim, hikayelerine güldüm, doğru anlarda koluna dokundum, ona

. Sonra egzotik dansçı olarak iş aradığımı söyledim ve o, el yazısıyla not yazılmış kartvizitini bana vermek için adeta birbirinin üzerine atladı. Kartviziti şimdi gösteriyorum.

Evelina Panova, Çarşamba 21:00, seçmeler.

Altın biletim. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum.

Kapı görevlisi kartı sıkılmış bir bakışla süzdü. “Kimlik kimliğinizi görmem gerek.”

Çantamdan ehliyetimi çıkarıp ona

Evelina Dmitrievna Panova adındaki kadına, sıfırdan oluşturduğum bir kimliğe.

Banka hesap özetleri, okul kayıtları, sosyal medya hesapları, kira sözleşmeleri. Aklına ne gelirse, hepsini uydurdum.

Moskova’nın en güçlü bratvası olan Belov Sendikası’nın baş hacker’ı olarak, dijital belgeleri sahtecilik konusunda bir iki şey biliyorum ve kendime kusursuz bir sahte kimlik oluşturdum.

Gözlerimi ondan ayırmadan, kartı avucuna vurup geri uzattı. “Ana bara git. Oksana sana yardımcı olur.”

Kapılar açılıp başka bir dünya ortaya çıktığında omuzlarımdaki gerginlik gevşedi. Dışarısı kasıtlı olarak sıradan görünürken, iç mekan tam bir ihtişam abidesi. Koyu renkli ahşap panelli duvarlar boyunca zengin bordo renkli deri koltuklar sıralanıyor. Işıklandırma yumuşak ve atmosferik, herkesi on yaş daha genç gösteren türden.

Bu kat sadece erkekler kulübü, ama üst katta VIP bölümü ve striptiz kulübü var. Burası aynı zamanda güçlü erkeklerin eğlenmeye geldiği yer.

Ancak on sekiz yıl önce Velour sadece lüks bir kulüp değildi. Burası kadınların alınıp satıldığı bir yerdi.

Ve eminim ki annem de o kadınlardan biriydi.

Salonu geçerken herkes bana bakıyor. Erkeklerin onayını hiç umursamadım. Babamın boks salonunda büyüdüm, beni küçük kız kardeşleri gibi gören erkeklerle çevriliydim. Bir hacker olarak günlerimin çoğunu kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirtlerle geçiriyorum, stilimden çok rahatlığı ön planda tutuyorum.

Ama ben gerçekçiyim. Güzelliğin, bazen becerinin tek başına açamayacağı kapıları açabileceğini biliyorum. Bu gece, bu da kullanabileceğim bir başka avantaj ve

bunu çok iyi kullanıyorum: belimi incelten narin balenli siyah saten bir korse, slip tarzı bir etek ve 7,5 cm topuklu ayakkabılar giyiyorum, çünkü ancak bunlarla yürüyebiliyorum.

Saçlarım yumuşak dalgalar halinde bir omzuma dökülüyor, dudaklarım 1950'lerin yıldızlarını kıskandıracak kadar koyu kırmızıya boyanmış.

Sağ kolumdaki dövme bu kalabalığın arasında pek yaygın değil, ama benim için işe yaradığını biliyorum. Beni akılda kalıcı kılıyor ve bazen bu, ortama uyum sağlamaktan daha değerli oluyor.

Ben yaklaşırken barmen başını kaldırıp kokteylleri sallıyor. Bu Oksana olmalı. Mükemmel kanatlı eyeliner'ı ve değerlendirci bir ifadesi olan güzel bir esmer. Kadınlar, burada çalışmıyorlarsa veya özel olarak davet edilmedikçe Velour'un ana katında dolaşmazlar.

"Yardımcı olabilir miyim?" Rus aksanı çok belirgin, ancak Amerika'da yeterince uzun süre kalarak sert kenarlarını yumuşatmış.

"Ben Evelina Panova. Danny'yi görmeye geldim," diye açıklıyorum, ana dilimize geçerek. "Bu gece seçmelere gelmemi istedi."

Danny'nin kartvizitini barın üzerinden kaydırıyorum. Kartı alıp notunu okurken kaşlarını çatıyor.

"Üzgünüm ama Danny burada değil."

Midem bir anda düğümlenir. Saat neredeyse dokuz, kararlaştırdığımız buluşma saatimiz. "Gerçekten mi? Ne zaman gelmesi bekleniyor? Bekleyebilirim."

Karıştırdığı içkileri bekleyen bardaklara süzüp tepsiye koyuyor. Yanımda bir garson beliriyor, mırıldanarak teşekkür edip tepsiyi alıyor ve kalabalığın arasına kayboluyor.

"Korkarım bir süre ortalarda olmayacak. Evde acil bir aile meselesi çıktı." Özür dilercesine omuzlarını hafifçe silkiyor. "Bana iletişim bilgilerinizi bırakırsanız, döndüğünde sizi aramasını sağlarım."

Tırnaklarım barın kenarının altındaki avucuma batıyor. Bir sonraki seçmeler için haftalarca bekleyemem. Bunu ayarlamak bile yeterince uzun sürdü. Eğer kadere bırakırsam, bu fırsat kaçabilir.

"Onun yerine seçmelere katılmaktan memnuniyet duyarım." Ona yalvaran bir bakış attım. "Danny, dansçılardan birinin ayrıldığını ve bir boşluk olduğunu söyledi. Bu fırsatı kaçırmak istemiyorum."

Minyon sarışın bir garson barın üzerinden eğilerek Oksana'ya bir sonraki içki siparişini uzatıyor.

Oksana garsona bir göz attı, sonra tekrar bana baktı; yüzünde bir tür acıma ifadesi belirdi. "Dinle, sana dürüst olacağım. Danny, seçmelere gelen güzel kızları gerçekten seviyor, ama bu kulüp seçmelerle çalışmıyor. Bir referansa ihtiyacın var ya da sana kefil olabilecek birini tanıman gerekiyor. Çoğu kişi bağlantıları sayesinde işe alınıyor."

Yutkunuyorum. "Anlıyorum, ama... Birkaç hafta önce okul için Moskova'dan buraya geldim ve meteliksizim. Ramen ve fıstık ezmesiyle besleniyorum. Elimde kalan her şeyi bu kıyafete harcadım çünkü Danny, uygun görünürsem bana bir şans vereceğine söz verdi." Dramatik bir etki yaratmak için duraksadım. "Çok şey istediğimi biliyorum. Ama konuşabileceğin biri varsa, bana bir şans verebilecek biri varsa..."

Cümlemi yarım bırakıp, yüzünde yumuşama belirtisi var mı diye bakıyorum.

O içini çekip ellerini bar havlusuna siliyor. "Peki, Evelina. Hangi şehirden geliyorsun? Sesin Moskova'lı bir kıza benziyor."

"Yakaladın beni." Gülümsüyor ve omuz silkiyorum.

"Peki ya sen?" "Oradan çok uzak değil. Bu arada, ben Oksana."

"Memnun oldum." Barın üzerinden el sıkıştık. Kaba biri değil, bu durum benim için sorun değil.

"Okul için buradasın demiştin. Ne okuyorsun?" "MTI'da siber güvenlikle ilgili şeyler. Çok sıkıcı."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Yani, benim alanım değil ama vay canına, bu etkileyici."

Gerçekten etkileyici. Manhattan Tech Institute, dünyadaki en iyi bilgisayar bilimi programlarından birine sahip. Çoğu insan için buraya kabul edilmek büyük bir olay, ama bu, çocukluğumdan beri yaptığım türden bir iş.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"İki yıldır. Bu çılgın pahalı şehirde yaşayabilmemin tek yolu bu, gerçi New York City Ballet'in dans topluluğunda da dans ediyorum."

Şimdi sıra bende etkilenmeye geldi. Bu, onun mükemmel duruşunu ve esnek vücudunu açıklıyor.

“Peki, memleketinden gelen bir kıza yardım edebilir misin?”

Beni inceleyerek, ön kollarını bara dayadı. “Buranın ne tür bir yer olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Oh, biliyorum. Velour’un karanlık geçmişi hakkında bilinecek her şeyi biliyorum. Ama burada bir rol oynuyorum ve o rol, şehre yeni gelmiş masum bir öğrenci rolü.

Gizemli bir şekilde öne eğildim. “Yani, striptiz kulübü gibi mi?”

“Evet, egzotik danslar ikinci katta. Burası sadece erkekler kulübü. Ama...” Sesi bir oktav düşer. “Buranın tamamı bratva’ya ait. Burası onların kulübü ve bölgesi. Ve inan bana, onlar dalga geçmezler.”

Ah, ne ironik. Omuz silkiyorum, bilmiyormuş gibi davranıyorum. “İş iştir, ve ben kendi işime bakmakta iyiyim.”

Oksana içini çekip barın altından bir bardak alır. Bardağı soda ile doldurur ve bana uzatır.

“Sana bir şey söz veremem, ama buralarda kalırsan, Danny yokken bu işleri kimin yürüttüğünü bulmaya çalışırım. Ama biraz zaman alabilir.”

Bu bir garanti değil, ama yine de bir şey. Omuzlarımdaki gerginlik biraz azalır. “Teşekkür ederim, cidden. Bu fırsat benim için çok önemli.”

Elini kaldırır. “Henüz teşekkür etme. Başarı şansı çok düşük.”

Duvara yakın, Oksana’yı görebileceğim kadar yakın küçük bir masada yer buldum. Buradan merdivenleri de net bir şekilde görebiliyordum; fırçalanmış çelik ve buzlu camdan yapılmış, ikinci kata doğru kıvrılan dramatik bir spiral.

Bratva işlerini orada yürütüyor, korumalar aşağı iniyor ve adamlar rahatlayıp özgürce konuşabiliyorlar.

Yabancı erkekler için yarı çıplak dans etme fikri beni heyecanlandırmıyor, ama kıyafetlerimi çıkarmak anneme ne olduğunu öğrenmeme yardımcı olacaksa, o zaman bunu yapacağım.

O kaybolduğunda altı yaşındaydım. Yüzünü, sesini, beni yatağa yatırıp ninni söylediği o güven duygusunu hatırlayacak kadar büyüktüm. Korkunç bir şey olduğunu anlayacak kadar büyüktüm. Nedenini anlayacak kadar büyük değildim.

Babam onu kaybetmenin acısından hiç kurtulamadı. Kendini spor salonuna, dövüşçüleri eğitmeye, düşünemeyecek kadar meşgul olacağı her şeye adadı.

Hayatımızı onun yokluğuna göre şekillendirdik, adını hiç anmadık, geride bıraktığı boşluğu yokmuş gibi davrandık. Ama o boşluk vardı. Hâlâ da var.

Ama artık biliyorum ki o bizi terk etmedi. Gece yarısı adamlar tarafından kaçırıldı ve buraya getirildi. Sığır gibi açık artırmada satılmak üzere.

Müzayedeler durdu, ama bu, burada hala bazı şeyleri bilen insanlar olmadığı anlamına gelmez.

Son birkaç ayımı Velour ve Baronov Bratva hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmekle geçirdim. Ama internette pek bir şey yoktu. Baronovlar eski kafalıdır — kağıt defterler, yüz yüze toplantılar, onlara kadar izlenebilecek hiçbir dijital iz yok. Ve cevapları hackleyemediğim için, içeriden sızmak üzere buraya taşındım.

Kalabalığı inceliyordum ki, ensemde bir ürperti hissettim; izlendiğime dair keskin içgüdü. Dönünce, bakışlarım merdivenlerden inen bir adamla karşılaştı. Soluk mavi gözleri beni yerinde dondurdu, o kadar yoğundu ki tenim ısındı.

Kirill Baronov. Baronov Bratva'nın varisi.

Araştırmam sırasında bulduğum fotoğraflar ona haksızlık ediyor. Uzun boylu, en az 1,88 metre ya da daha fazla, omuzları koyu renkli takım elbisesini sanki onun vücudu için özel dikilmiş gibi dolduruyor. Yakasının üstünde dövmeler kıvrılıyor ve saçları simsiyah, sert hatları ve acımasız erkekliğiyle dolu yüzünden geriye doğru taranmış.

İki adam onun yanında duruyor. İncelediğim fotoğraflara göre bunlar kardeşleri Matvey ve Demyan. En küçük kardeşleri Katya on sekiz yaşında ve bu dünyadan uzak tutuluyor.

Tabii ki hiçbirine odaklanamıyorum. Kirill, hiç çaba sarf etmeden odadaki herkesin dikkatini çeken kişi.

Burada olacaklarını hiç beklemiyordum. Bir suç imparatorluğunu yönetmekle çok meşgul oldukları için Velour'da pek vakit geçiremeyeceklerini düşünmüştüm, ama işte buradalar ve ben bu fırsatı kaçırmayacağım.

Burası onların, yani beni işe alabilirler.

Sodamı masaya bırakıp ayağa kalkıyorum. Oksana, barın arkasından başını kaldırıyor. Gözleri büyüyor ve onlara yaklaşmamam için uyarıcı bir şekilde başını sallıyor, ama ben çoktan harekete geçmiştım.

Oksana barı terk edip benden önce onların önüne geçiyor. Vurgulu bir şekilde el kol hareketleri yapıyor. Sözleri uzaktan duyulmuyor ama umarım benim için yalvarıyor, onlara birkaç dakikalık zaman ayırmaya değer olduğumu ikna etmeye çalışıyordu.

Kirill'in dikkati bana yönelir. O yoğun bakışları midemi altüst eder. Gözleri tekrar Oksana'ya döner.

Saatine bakıp başını sallıyor. Açıkça reddediyor. Dönüp çıkışa doğru ilerliyor.

Siktir et.

Adrenalin vücudumu kaplıyor, her şeyi keskinleştiriyor. Birkaç acele adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Bu kadar yeter," diye uyarıyor bir güvenlik görevlisi, yoluma çıkarak.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Sanırım çoğu insanın bir Baronov'a bu şekilde yaklaşacak cesareti yoktur, ama bu fırsatı değerlendirmesem bir daha böyle bir şansım olmayabilir.

Kirill gardiyana bir şey söyler ve iri yarı adam kenara çekilir. Tüm dikkati bana yöneldiğinde aramızdaki hava statik elektrikle doluyor.

Bakışları yavaşça üzerimde dolaşıyor — korsemi, dövmelemleri, topuklu ayakkabılarımı inceliyor — sonra cildimi titretecek kadar yoğun bir şekilde yüzüme odaklanıyor.

Kollarını kavuşturur. "Ne istiyorsun?"

Ağzım kurumuştur, ama yine de sözleri zorla çıkarıyorum. "Danny beni bu gece dansçı seçmelerine davet etti." Kartı uzatıyorum, ama o bakmıyor. "Bir süre ortalarda olmayacağını biliyorum ve bu işe ihtiyacım var."

Kirill'in başparmağı, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılırken dudaklarının ortasından geçiyor. Tam bir gülümseme değil, daha çok dişlerini gösteriyor gibi. Kardeşleri gitmek için sabırsızlanıyor gibi görünüyor, ama o onlara aldırış etmiyor. "Dansını izlemekten ne kadar keyif alsam da, yetenek seçmelerine ve bunun için vaktim yok." Sanki bir sineği kovuyormuş gibi elini salladı. "İş aramada bol şans."

Arkasını dönüyor.

Göğsümde çaresizlik alevleniyor.

"Dansçılarınız iyi," diyorum, etraftaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ama ben daha iyiyim. Bana beş dakika verin, bunu kanıtlayayım."

Bu onu durdurur. Demyan alçak bir ıslık çalarken, o kaşlarını kaldırarak geri döner. Bütün salon nefesini tutmuş gibidir.

"Adın ne?" Sesi, sert ve samimi bir tona büründü.

"Evelina. Evelina Panova."

"Bu çok cüretkar bir iddia, Evelina Panova. Burada dans eden kızları gördün mü? Dünyanın en iyi egzotik dansçılarının benim için dans ettiğini düşünürsek, beni etkileyebileceğinden emin misin?"

Gözlerini kaçırmadan bakışlarını karşıladım. Sendika askerlerinin arasında büyümek, güçlü adamlar seni sınarken asla zayıflık göstermemeyi öğretti.

"Ne sunabileceğimi biliyorum. Ben, elinizdekilerden farklıyım ve bazen insanlar farklı olanı ister."

Güzel konuşuyorum ve Moskova'da aldığım iki aylık özel direk dansı derslerinin yeterli olacağını umuyorum.

Matvey kıkırdar ve kardeşine dirsek atar. "Onu sevdim. Ama cidden, bu saçmalıklarla uğraşacak vaktimiz yok."

Gözümün ucuyla Oksana'nın başını salladığını görüyorum, muhtemelen yarın Hudson Nehri'nde uzuvları kopmuş bedenimin suda yüzdüğünü bulacaklarına inanıyor.

Kirill kardeşini görmezden gelir ve sadece birkaç santim uzaklıkta kalana kadar öne doğru adım atar. Göz bebeklerinin büyümüş olduğunu, çenesindeki sakal izlerini, dolgun dudaklarını görebilecek kadar yakındır. Deri kokuyor ve hafif bir puro dumanı kokusu geliyor.

Çenesi sıkılır ve ben de acaba çok mu ileri gittim, güvenlik görevlileri beni saçımdan tutup dışarı mı sürükleyecek diye merak ederim.

Sonra gülümsüyor. Bu bir kurt gülümsemesi, yırtıcı ve soğuk, tüylerimi diken diken ediyor.

"Peki," diyor, sesi aldatıcı bir şekilde hafif. "Seçmelere o kadar mı katılmak istiyorsun? Bakalım neler yapabiliyorsun." Bana daha da yaklaşıyor, nefesinin sıcaklığı kulağıma değiyor. "Ama seni şimdiden uyarıyorum, eğer

, buradan çıkıp bir daha asla geri dönmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Boğazım düğümленir, ama başımı sallamayı başarırım.

Kirill kardeşlerine dönüyor. "Siz başla. Ben de size yetişirim."

İkisi de bana anlamlı bir bakış attıktan sonra başlarını sallayıp itiraz etmeden ayrıldılar.

Tek kelime etmeden, Kirill başını kulübün arkasına doğru salladı — bu, "beni takip et" anlamına gelen evrensel bir jestti — ve uzaklaştı.

Oksana'nın bakışları sırtıma saplanıyor, ama onunla göz teması kurmaya cesaret edemiyorum. Bana yardım etmeye çalıştı ama ben pislik gibi davrandım, üstelik bu kulübün sahibinin kim olduğunu bilmediğim konusunda ona yalan söyledim.

Ama yapmam gerekeni
yaptım. Şimdi bunu
mahvedemem.

BÖLÜM İKİ

KIRILL

Şu anda silah tedarikçilerimizle görüşüyor olmam gerekirdi, umurumda bile olmayan bir pozisyon için dansçı seçmeleri yapmamalıydım.

Evelina'nın beni buraya çekmesine izin verdiğim için kafamın yarısı gitmiş olmalı.

Ama haftalardır aralıksız on sekiz saat çalışıyorum, bu arada şehrin suç ailelerinin yarısı, göremediğimiz ve izini süremeyeceğimiz bir düşman tarafından paramparça ediliyor.

Başka bir kriz ya da kaybolan bir sevkiyat dışında bir şeye ihtiyacım var.

Belki de bu yüzden ona evet dedim, bu muhteşem dikkat dağıtıcıya, beni kovalayıp sanki burada gücü elinde tutan oymuş gibi seçmeler yapmamı talep etme cüretini gösteren kadına.

Ben sadece bu kulübün sahibi değilim; bu şehri yöneten adamım.

Bratva tahtının varisi. Ailemin bu kulübün sahibi olduğunu biliyor, ama o bir New Yorklu değil, bu yüzden Baronov isminin burada ne anlama geldiğini anlamıyor.

"Önden buyurun," diyorum, özel odaya girmesi için işaret ediyorum.

Yüzünde bir an belirsizlik belirir, sonra başını eğip içeri girer.

Siyah korse belini sıkıca sarıyor ve o önümde yürürken bakışlarım her kıvrımını takip ediyor.

Daha önce merdivenlerden inerken gözüm ona takılmıştı. Uzak duvarın yanında oturmuş, içkisini yudumluyordu. Omuzlarından aşağı dökülen sarı saçları, kedi gözü makyajı, kırmızı dudakları ve sağ kolunu saran sarmaşık ve çiçek desenli dövmesi.

50'lerin pin-up kızı görünümüyle onu gözden kaçırmak imkansız. Ameliyat ya da filtre gerektirmeyen, zamansız bir güzelliği var.

Yine de Oksana, personel sorunlarıyla bizi rahatsız etmemesi gerektiğini bilmeliydi, ama bu kızın durumunu anlatırken sesinde samimi bir sempati vardı. Yabancı bir şehirde şansını denemeye çalışan Moskova'dan bir kadın daha.

Kabul ettim, çünkü kabul etmezsem hayatımın geri kalanını neyi kaçırdığımı merak ederek geçirecektim.

Kapıyı kapattığım anda kulübün gürültüsü kesildi ve bizi içeriye hapsetti. Oda içinde etrafa bakındı, artık yalnız kaldığımız için kendine güveni azalmış gibiydi.

Emerald Room tamamen çöküşün sembolüydü. Zengin bordo duvarlar, cilalı ahşap üzerine sıcak ışık saçan kristal aplikler.

Köşede, en kaliteli şişelerle dolu bir bar ve spot ışığı altında bir direğin bulunduğu küçük bir yükseltilmiş platformun karşısındaki deri bir kanepe var.

Kardeşlerimle birlikte burayı devraldığımızda her odayı tamamen boşaltıp yeniden inşa ettik, bu duvarların barındırdığı tüm geçmişi sildik.

Eskiden nasıl göründüklerini düşünmüyorum. Ya da Velour'un eskiden ne olduğunu.

Kanepeye uzanıyorum, kollarımı sırt kısmına yayıyorum ve bacaklarımı genişçe açıyorum.

En azından keyfime bakayım. Bu güzel kadının dansını izlemek, haftalardır yaşadığım ilk huzur anı olabilir. Ghost, son iki haftadır New York'un yeraltı dünyasını kasıp kavuruyor — çalınan sevkیاتlar, kaçırılan teslimatlar, pusuya düşürülen askerler. Kim oldukları, ne istedikleri ya da bir dahaki sefere ne zaman saldıracakları kimse bilmiyor. Tek bildiğimiz, iyi finanse edildikleri, iyi eğitildikleri ve her zaman bir adım önde oldukları.

Bu çok yorucu. Çok az uyku ve çok fazla viskiyle idare ediyorum, bu da neden başka bir acil toplantıda değil de burada olduğumu açıklıyor.

"Müzik tercihlerin var mı?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Beni şaşırt."

Telefonunu çıkarır, bir parça seçer ve odayı ağır bas ve sürükleyici bir ritimle müzik doldurur. Son bir nefes alır ve elini direğin krom kısmına dolayarak sarar.

“O kadar hızlı değil,” diyorum sertçe.

Donup kalıyor, gözleri — derin ela rengi, içinde kehribar parıltıları olan — benimkilere kilitleniyor.

"Buraya gelip büyük laflar ettin. Bana farklı olduğunu, diğer dansçılarımın daha iyi olduğunu söyledin." Dirseklerimi dizlerimin üzerine dayayarak öne eğiliyorum. "Öyleyse kanıtla. Ama orada değil."

Kaşlarını çatıyor, yüzünde şaşkınlık beliriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya gel." Ona parmağımı sallıyorum. Eğer bu işi bu kadar çok istiyorsa, bunu hak etmesini sağlayacağım.

"Neden?" Yanakları pembeleşir, yumruklarını sıkar.

"Özel odalarda direk dansı yapmıyoruz." Arkama yaslanıp, bunu sindirmesini izliyorum. "O ana salon için. Burada kızlar çok daha az giysiyle kucak dansı yapıyorlar. Orada çok kendinden emindin, her şeyi halledebileceğinden çok emindin. Bunlar sadece laf mıydı, yoksa bunu kanıtlayabilir misin?"

Bir anlığına yüzünde endişe belirir, ama hemen gizler. Aramızdaki boşluk elektriklenir. Onu sınıyorum, kaçacak mı yoksa meydan okumaya cevap verecek mi diye zorluyorum.

Derin bir nefes alıyor ve omuzlarını geriye doğru çekiyor. "Kuralları anladığın sürece sorun yok. Dokunmak yok, ve ben tam buradan başlamak istiyorum."

Direğe doğru eliyle işaret ederek, bunu kendi tarzında yapacağını açıkça belli ediyor.

Sesinde duyduğum meydan okuma karşısında, sanki burada bir avantajı varmış gibi, aletim seçiriyor. Ben itaate alışkınım. Sorumu bitirmeden evet diyen insanlara. Ama karşı koyan kadınları seviyorum.

Ayağa kalkıyorum, ceketimi yavaşça omuzlarımdan sıyrıp kumaşın vücudumdan kaymasına izin verdikten sonra kanepeye atıyorum.

Parmaklarım yakama doğru hareket ediyor, üstteki üç düğmeyi açarak köprücük kemiğimden göğsüme doğru uzanan siyah mürekkebi ortaya çıkarıyorum. Sonra kollarımı dirseklerime kadar sıvıyorum,

ön kollarımı sarmış damarları ortaya çıkarıyorum. Bakışları her hareketimi takip ediyor, yutkunurken boğazı hareket ediyor.

Yeniden oturuyorum, yerimi geri alıyorum. "Beş dakikan var."

Ekranına dokunarak parçayı değiştiriyor. Bu sefer odayı şehvetli bir ritim dolduruyor.

Evelina gözlerini kapatır ve tekrar açtığında, bakışlarında yeni bir kararlılık belirir.

Bir eliyle direğe sarılırken ritimle sallanmaya başlar. Hareketleri dikkatli, hipnotiktir; vücudu ritimle uyum içindedir.

Başını geriye eğiyor, uzun boynunu ortaya çıkarıyor ve ben derisinin altında atan nabzını tatmak istiyorum.

Bu, daha önce binlerce kez gördüğüm o cilalı, mekanik baştan çıkarma değil. Bu ham. Filtrelenmemiş.

Sanki kendisi için dans ediyor ve ben de tesadüfen izliyormuşum gibi.

Direğin üzerinde dönüyor, bir eliyle direğin üst kısmını kavrarken vücudu geriye doğru eğiliyor, başını geriye doğru eğdiğinde saçları yere değiyor, omurgası mükemmel bir kavis çiziyor.

Sonra şaşırtıcı bir güçle kendini dikleştiriyor, bacaklarını krom direğin etrafına doluyor ve yavaşça aşağıya doğru sarmal şeklinde iniyor, içimde bir sıcaklık birikiyor.

Omuzlarımı saran gerginlik sonunda gevşiyor. Haftalarca süren paranoya ve uykusuz geceler arka planda kayboluyor.

Şu anda, sadece günah gibi hareket eden o ve kanımın aşağıya akması var.

Ayakları yere değdiğinde, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve bana doğru emekliyor. Lanet olsun.

Daha önce söylediğim sözleri geri alıyorum. Söylediği kadar iyi.

Hareket ederken sırtı bir kedi gibi kavisleniyor, saçları bir omzunun üzerine düşüyor. Acele etmiyor, her sallanıyor.

Bana ulaştığında, elleri bacaklarımdan yukarı kayıyor, dizlerimin üzerinden geçip, vücudumda yukarı doğru sürünürken uyluklarımı kavırıyor.

Dokunuşu kanımı doğrudan aletime çekiyor. Yüzü benimkiyle aynı hizaya geldiğinde, her kasım gerginleşmiş durumda.

Bir bacağını kucağıma atıyor, ellerini omuzlarıma koyarken bacaklarını açıp üstüme oturuyor. Yüz yüze geliyoruz. Ela rengi gözlerindeki altın rengi benekleri görebilecek kadar yakınız.

Tırnakları derime batarken nefesinin esintisi dudaklarımı okşuyor ve tatlı kokusu beni sarıyor.

Çenemi sıkıyorum ve parmaklarımı deri koltuğa geçiriyorum. Lap dance daha yeni başladı ve ben şimdiden dokunmama kuralını çiğneme dürtüsüyle, kalçalarını tutup sertleşmiş penisime sürme dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Hayatım boyunca pek çok dans gördüm, ama hiçbirini beni bu kadar etkilememişti. Sanki derimin altına girip her sinir ucumu ateşe vermiş gibi.

Yakından birbirimize bakıyoruz, müzik etrafımızda yankılanıyor. An, bir tel kadar gergin bir şekilde uzuyor, ikimiz de ilk hamleyi yapmak istemiyoruz. Sonra bana şeytani bir gülümseme atıyor ve hareket etmeye başlıyor. Vücudu yavaş, kasıtlı dalgalar halinde benim üzerimde yuvarlanıyor.

Avuç içleri göğsüme kayıyor, ince gömleğimin kumaşı arasından avuç içlerinin sıcaklığı hissediliyor. Eteği yukarı çıkmış ve aramızda sadece ince dantelli külotundan başka bir şey yok.

Sikim granit gibi sertleşiyor ve her işkence gibi sürtünmede ön sıvım külotuma sızıyor. Siktir, tamamen kendimi kaybetmeme saniyeler kaldı. Haftalardır seks yapmamış olmam da işleri kolaylaştırmıyor.

Ghost meselesi hayatımı ele geçirmeden önce bile, her zamanki mankenler, eskortlar ve ara sıra sosyetik kadınlar artık bana çekici gelmiyordu.

Buna tükenmişlik ya da sıkıntı deyin, ama bir süredir hiçbir şey beni tatmin etmiyordu. Ta ki o gelene kadar.

Evelina üzerimde sürtünürken, göz kapakları kapalı, dudakları aralık, başı geriye eğik, mantıklı her düşünce buharlaşıyor.

Testislerim sıkılaşıyor, omurgamın dibinde basınç oluşuyor, onun sıcaklığına doğru itme ihtiyacına karşı dişlerimi sıkıyorum.

"Umarım zamanını boşa harcamamışımdır?" diye alaycı bir sesle soruyor.

"İyi gidiyorsun," diyorum, ama sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

"Eh, ben iyi olmaktan daha iyisini yapmayı hedefliyorum."

Gözlerime bakmak için biraz geri çekiliyor, bakışları karanlık ve aç.

Göz teması kurmayı kesmeden arkasına uzanıyor. Birkaç saniye sonra korsesi gevşiyor ve göğüsleri serbest kalıyor.

Mükemmel. Soluk ten, koyu renkli meme uçları şimdiden sertleşmiş, ağzımı bekliyor.

Asmalar ve dikenlerden oluşan bir dövme göğüs kafesini sarıyor, sağ göğsünün altında kayboluyor.

Korsesini yere düşürür. Artık çıplak teni gömleğime değıyor ve öne eğilip o meme uçlarından birini dişlerimin arasına almamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Deriyi kavradığım yerlerde parmak eklemlerim beyazlıyor. Beni onun kışını tutup sikime sürtmekten alıkoyan tek şey bu.

Hızını artırıyor, elleri göğsümden aşağıya doğru kayıyor, parmakları kaburgalarımın üzerine yayılıyor.

Görüş alanım daralıyor. Odanın kenarları bulanıklaşıyor. Var olan tek şey o, vücudunun benim üzerimde hareket etmesinin hissi, benimkiyle karışan düzensiz nefes alıp verişinin sesi, beni uçuruma gittikçe yaklaştıran acımasız sürtünme.

O sadece dans etmiyor. Giysilerimin üzerinden beni sikiyor. Aklım başımda olsaydı, bunu durdururdum.

Onu kaldırır, seçmelerin bittiğini söyledim. Ama artık çok geç.

Kalçalarım onun kalçalarına doğru sallanıyor. Zevk, karnımın derinliklerinde sıkı bir şekilde kıvrılıyor ve boğazımdan kaba bir ses çıkıyor. Ve sonra kendimi tamamen kaybediyorum. Penisim nabız gibi atıyor, yıllardır hissetmediğim kadar şiddetli bir boşalma içimi sarıyor.

Ona doğru itiyorum, hayatımın en iyi orgazmını yaşıyorum. Bir kucak dansından.

Evelina'nın göz kapakları iri iri açılır, şaşkın bir ifadeyle. Ne olduğunu fark edince hareketsiz kalır.

Ne kadar sert boşaldığımı. Beni boşaltmaya çalışmıyordu — o da benim kadar o anın içinde kaybolmuş gibiydi. Ama başardı ve bu lanet olasıca muhteşemdi.

Memnuniyet, sıcak bal gibi içime yayılıyor.

Az önce olan şey yüzünden utanç veya paniğe kapılmasına izin vermeyeceğim. Bana, vücudunun benimkine değdiği hissi dışında hiçbir şeyin var olmadığı beş dakika yaşattı. Bir imparatorluğun yükünü taşıyan varis olmadığım, sadece tamamen kendinden geçmiş bir adam olduğum beş dakika.

Şimdi bu iyiliğin karşılığını ödeyeceğim.

BÖLÜM ÜÇ

DINARA

Aman

Kirill Baronov'un, onu kendi kişisel oyuncağı gibi kullanırken pantolonuna boşaldığından yüzde doksan dokuz eminim.

Ben de en az onun kadar kontrolümü kaybettim, ama bu bir mazeret değil. Muhtemelen bunu tüm müşterilerle yaptığımı düşünüyor. En azından profesyonelce davranmadığımı.

Geri çekilip dudaklarımda bir özür oluşurken, konuşmadan parmakları çenemi kavradı ve yüzümü kendine doğru çevirdi. Şehvetle kararmış soluk mavi gözleri benimkilere kilitlendi.

"Şşş." Ağzında yavaş, yıkıcı bir gülümseme belirdi. Bir dakika. Kızgın değil mi?

Ne yapacağımı bilemiyorum, ama o benim yerime karar veriyor.

"Şu haline bak, ne kadar muhtaçsın. Boşalmak için can atıyorsun." Bakışları aşağıya kayar, kızarmış tenimi ve inip kalkan göğsümü süzer. "Ne kadar gerginsin."

Sıvı bir sıcaklık karnımın derinliklerinde birikiyor ve nabzım, üzerine oturduğum bacaklarımda arasında çılgınca atıyor. Aramıza mesafe koyup biraz sakinleşmeliyim. Ama çenemdeki eli bir çapa gibi ve onun beni bırakmasını istediğimden emin değilim.

"Parçalanışını izlemek istiyorum ve kontrolünü kaybetmene neden olanın ben olduğumu bilmek istiyorum." Yüzünü boynuma dayayıp derin bir nefes alıyor. "Sana dokunmama izin verecek misin?"

Geri çekilip yüzümü inceliyor. Bu, hayır demek, güçlü olmak için bir fırsat ama bunun yerine ona hafifçe başımı sallıyorum.

"Aferin kızım. Şimdi o güzel amını sikime sür, üstüme boşalana kadar."

Bir eli kışımı sıkıca kavrarırken, diğer eliyle saçlarımı kavrayıp başım geriye devrilene kadar çekiyor. Beni sabit tutuyor ve

beni nefes nefese bırakacak kadar güçlü bir şekilde sallıyor.

Vay canına. Sertleşmiş ve klitorisime sürtündüğünde gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor.

O kadar seksi olmasaydı, bedenimin onun kontrolüne teslim olmasını istemeseydi, ona direnmek daha kolay olurdu. Ama bu kadar yakından bakınca, o çok etkileyici. Tehlikeli bir şekilde muhteşem.

Her zaman kötü çocuklara ilgi duymuşumdur, ama Kirill tehlikeyle oynamıyor. O karanlıkta doğmuş. Karanlıkta yaşıyor. Bu da onu tamamen farklı bir canavar yapıyor.

Tekrar itmeden önce kendimi toparlamam için bana zaman tanımıyor, ağzını göğsüme kapatırken içime sürtünüyor. Dilini meme ucumun etrafında dolaştırıyor, sonra sertçe emiyor, meme ucumu sıcak ağzının derinliklerine çekiyor.

Sırtım kavisleniyor, dengemi sağlamak için ellerim omuzlarına uzanıyor. Sertleşmiş meme ucumu dişlerinin arasında yuvarlıyor ve mantıklı düşüncelerim bir anda buharlaşıyor.

Karnımın derinliklerinde biriken baskı, kalçalarının her sürtünüşünde ve ağzının her emişinde yoğunlaşıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor ve çekiyor. Keskin acı, içimden bir elektrik akımı gibi geçiyor ve ben de ona daha sert bir şekilde sallanıyorum, biriken boşalmayı kovalıyorum.

Eli kıcıma iniyor. Keskin tokat beni uçurumun kenarına itiyor. Orgazm beni parçalarken boğazımdan bir çığlık kopuyor, beyaz sıcak ve her şeyi yutan.

Ağzı benimkine çarpıyor, sesi yutuyor. Öpücük sert ve sahiplenici, dili sanki bana sahipmiş gibi dudaklarımı zorla açıyor. Ve bu an için, gerçekten de öyle. Vücudum kasılırken, ağzına doğru nefes nefese soluyarak ona açılıyorum.

Tadı viski ve günah gibi, ve dili benimkine dokunduğunda, içimden bir şok dalgası daha geçiyor. Dişleri alt dudağımı yakalıyor, acıtacak kadar sertçe çekiyor, ve ben ağzına iniliyorum.

Sırılsıklamım, muhtemelen ince külotumun kumaşını ıslatıp onun pantolonuna sızıyorum. Boşalmalarımız aramızda karışıyor, bu durum beni utandırması gerekirken her şeyi daha da ateşli hale getiriyor. Daha da müstehcen.

Son titreme de geçince, gerçeklik tekrar yüzüme çarpıyor.

Bunun olmaması gerekiyordu. Profesyonel davranmam gerekiyordu. Lap dansının amacı, alay etmek, baştan çıkarmak, daha fazlasını istemelerini sağlamaktır. Onları orgazma ulaştırmak değil.

Onun kucağından kayarken utançla kaplanıyorum. Kirill'e sırtımı dönerek korsemi alıyorum. Ona bakamıyorum. Şu anda ne düşündüğünü göze alamam.

İçimde yankılanan artçı sarsıntılardan ellerim titriyor ve korseti tekrar bağlamaya çalışırken bağcıklar parmaklarımdan kayıp duruyor.

Arkamda, bakışları sırtıma yakıyor. Varlığını fazlasıyla hissediyorum. Yakınında olduğunda havanın nasıl kıvılcımlandığını. Odanın seks, o ve ben, hepimizin birbirine karışmış kokusunu.

"Yardım edeyim." Sesi düşüncelerimi kesiyor ve donup kalıyorum.

"Kendim yapabilirim," diye itiraz ediyorum, ama ellerim işe yaramıyor. "Yapabileceğini sanmıyorum. Bırak ben yapayım."

Tanrım, Dinara, kendine gel.

Vücudum itaat ediyor çünkü görünüşe göre o bana böyle bir etki yapıyor. Ona sırtımı dönüyorum, korseti ağrıyan göğüslerime bastırıyorum. Birkaç dakika önce ağzını üzerime koyduğunu hatırlatıyor. Ona dokunmasına izin verdiğimi. Bunu çaresizce istediğimi.

Bağlamayı bitirir, parmakları omurgamdan aşağıya doğru kayar, fısıldayan bir dokunuşla, daha önce yaşadıklarımdan daha samimi bir şekilde.

"Dön," diye fısıldıyor kulağıma.

Derin bir nefes alıp ona dönüyorum. Beni, çözemediğim bir yoğunlukla izliyor. Benim profesyonel olmadığımı mı düşünüyor? Bir yük olduğumu mu? Buradaki tüm müşterilerle bunu yapacağımı mı?

"Özür dilerim," diye ağzımdan kelimeler dökülüyor. "Bunların hiçbirinin olmasını istemedim."

Elini kaldırıyor. "Şikayet etmiyorum."

Dili alt dudağını yaladığında kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Tamam, peki..." Yutkunuyorum. "İşi aldım mı?"

"İyisin. Çok iyisin. Ama sana burada dans etmen için iş vermeyeceğim."

Bu sözlerin anlamını kavramam bir saniye sürüyor. Anladığımda, midem düğümleniyor.

"Neden? İyi olduğumu söylemiştin."

"Aynen öyle." Gözleri karardı. "Bu yüzden başka kimse için dans etmeni istemiyorum."

Bu ne anlama geliyor? Başka biri için dans etmek mi? "Sana ana salonda garsonluk işi vereceğim."

Garson mu? Kalbim sıkışır. Okuduğum her şeye göre, ana salon genel halka açıktır. Bratva ile bağlantılı herkes ikinci kattaki VIP bölümünde takılır. Benim ihtiyacım olan erişim orası. Bu dünyayı bilenler onlardır. Birkaç kadeh içtikten sonra, on sekiz yıl önce Velour'da olanlarla ilgili sırları ağzından kaçırabilecek olanlar.

"Neden?" Bu kelime, istediğimden daha keskin bir tonda çıkıyor. "Anlamıyorum. Buraya dans etmeye geldim. Benim yeteneğim bu."

"Karmaşık bir şey değil." Sesi sinir bozucu derecede sakindi. "Ana salonda içki servisi yapacaksın ve iyi para kazanacaksın. Sana bir iş teklif ediyorum. Kabul et ya da reddet."

Ciddi olduğunu anlayabiliyorum, ama yine de son bir ricada bulunuyorum.

"Daha önce hiç servis yapmadım; ne yapacağımı bilemem. Neden eğitim aldığım işi yapmama izin vermiyorsun?"

"Çünkü..." Eli enseme kavradı, parmakları sahiplenici bir şekilde sıkıştı. "Benim için yaptığın şeyi, başka erkekler için yapmanı istemiyorum."

Başımı sallıyorum. "Anlamıyorum. İşin bu." "Aynen öyle.

Koşullarım tartışmaya açık değil."

Ellerim yanlarımda yumruk haline gelir. "Ama garsonluk dans etmek kadar iyi para getirmiyor ve yaşamak için... okula gitmek için paraya ihtiyacım var."

"Buradaki garsonlar çok iyi para kazanıyor." Bir adım geri çekilerek aramızdaki mesafeyi artırdı. "Dediğim gibi, bu bir pazarlık değil, Evelina. Bir iş istedin. Ben de sana bir iş veriyorum. Teklifimle bir sorunun varsa, kapı hemen orada."

Umduğum şey bu değildi, ama Velour'a giremeden oradan ayrılmak daha kötü.

"Kabul ediyorum."

"Güzel." Takım elbisesinin ceketini omuzlarına attı. "Çıkarken Oksana'ya uğra. Eğitiminden o sorumlu olacak."

Ona nazikçe başımı sallıyorum, ama aramızda yaşananlardan sonra bu hareket çok yersiz geliyor. Lanet olsun, adam pantolonuna boşalmıştı.

Kirill kapıya doğru yürür, sonra elini koltuk değneğine koyup bana dönerek durur. Bir an sessizlik olur, sonra omzunun üzerinden bana bakar ve gözlerindeki o ham açlık ciğerlerimdeki havayı çalar. "Benim için kendinden geçtiğinde ne kadar güzel görüldüğünün farkında değilsin. Seni benim sikimle boşalırken izlemekten daha seksi bir şey görmedim."

Bununla birlikte, kapı arkasından kapanır.

Bacaklarım güçsüzleşir ve duvar boyunca kayarak yere otururum, dizlerimi göğsüme çekmişim. Sonuç istediğim gibi olmadı, ama bir adım atmış oldum.

Dahası, Kirill Baronov'un dikkatini çektim. Velour'un varisi ve yöneticisi olarak, bilgiye, insanlara ve kayıtlara erişimi var. Ve beni istiyor. Bu çok açık.

Bunun yararlı olup olmayacağı henüz belli değil, ama bundan yararlanmamak aptallık olur.

Kulüpte geriye doğru yürümek, bir rüyada ilerlemek gibi. Gece tam hızına ulaştıkça, burası daha kalabalık, müzik daha yüksek, ışıklar daha karanlık. Garsonlar, içki tepsileriyle kalabalığın arasında dolanıyor. Hepsi kadın ve hepsi çok güzel.

Velour, olduğu şeyden başka bir şey gibi davranmıyor. Erkeklerin zevki, rahatlığı ve fantezileri için tasarlanmış bir yer.

Oksana'yı barın arkasında buluyorum.

"Sana bir özür borçluyum," diyorum, beni duyabilmesi için sesimi yükseltiyorum. "Benim için kendini tehlikeye attın, ben de seni yüzüstü bıraktım. Özür dilerim. Bunun hoş bir davranış olmadığını biliyorum."

"Hayır, değildi." Bana sert bir bakış atıyor. "Kirill Baronov'un yanına gidip öyle bir iş talep ederken ne halt ediyordun sen?"

"Düşüncesizce davrandım, biliyorum." Bara yaslanıp, gerektiği kadar pişmanmış gibi görünmeye çalışıyorum. "Eğer tam karşısına dikilirsem hayır diyemeyeceğini düşündüm"

."

O, bekleyen bir garsona doğru üç martiniyi barın üzerinden kaydırırken başını salladı. "O zaman Baronovları pek iyi tanıımıyorsun belli ki. Yüzüne karşı hayır demekle kalmazlar, onları kızdırırsan seni ortadan kaldırmakta da hiç tereddüt etmezler. Bu çok pervasızcaydı."

"Sonu iyi biten her şey iyidir, değil mi?" Ona zayıf bir gülümseme attım. "Kirill bana bir iş teklif etti... dansçı olarak değil, garson olarak."

"Aferin sana," diye tersledi.

İç geçirdim. "Bak, yaptığım şeyin berbat olduğunu biliyorum, ama bu işe ihtiyacım var. Artık başının belası olmayacağıma söz veriyorum. Bana ne dersen yapacağım."

"Nedense bundan şüpheliyim." Sert duran dudakları yumuşadı. "Onların Baronov kardeşler olduğunu nereden bildin? New York'a yeni geldin."

"Velour'un sahipleri hakkında araştırma yaptım, kardeşlerin sosyete sayfalarında popüler olduklarını saymıyorum bile."

"Öyle." Barın altından bir kartvizit çıkarır ve arkasına bir şeyler karalar. "Yarın bana mesaj at, eğitim vardiyasını ayarlayalım."

Başımı sallayıp kartı alıp çantama koydum. "Tekrar teşekkürler. Gerçekten."

Elini hafifçe sallayarak beni uğurladı.

Velour'dan çıkıp, aklımda belirli bir hedef olmadan yürümeye başlıyorum. Brooklyn'deki dairem kilometrelerce uzakta, ama bacaklarımın hareket etmesi, içimdeki adrenalini yakması gerekiyor.

Manhattan hayatla dolup taşıyor. İnsanlar barlardan dökülüyor, çiftler bina duvarlarına yaslanıyor, taksiler sebepsiz yere kornaya basıyor.

Binalar yerini açık alana bırakana kadar, Hudson Nehri sokak lambalarının ışığı altında siyah cam gibi uzanana kadar yürüyorum. Seyir alanı, korkuluklu ve eskiden daha iyi günler görmüş birkaç bankın bulunduğu bir beton şerit. Burada durup suya bakıyorum.

Annem suyu severdi.

Bu, onunla ilgili net olarak hatırladığım birkaç şeyden biri. Erken dönem anılarımın çoğu kenarları bulanık, zamanın ve bir çocuğun dünyayı sınırlı bir şekilde anlamasının etkisiyle yumuşamış. Ama suya yaklaştığımızda yüzünün nasıl aydınlandığını hatırlıyorum. Nehirler, göller, hatta çeşmeler. Ne yapıyorsa bırakıp onu izlerdi.

"Su özgürlüktür, *milaya*," demişti bana bir keresinde, Gorky Park'taki bir çeşmenin yanında yanıma çömelmişken. Beş yaşında falandım, onun sözleri bana sihir gibi gelecek kadar küçüktüm. "Su istediği yere gider. Kimse onu tutamaz."

Gözlerimi kapatıyorum ve anının beni sarmasına izin veriyorum.

Sesi. Çeşmeden su sıçrattığımda, sevinçle çılgık atarak güldüğü hali. Elimi saran elinin hissi, sıcak, sağlam ve güvenli.

Beni seviyordu. Biliyorum ki seviyordu.

Bana "değerli kızım" derdi, çocukları dünyalarının merkezi olduğunda annelerin yaptığı gibi bana hayranlık duyardı. Ben de onun babamı aynı şiddetli bağlılıkla sevdiğini sanıyordum, bu yüzden bizi terk etmesi hiç mantıklı gelmiyordu.

Rüyalar altı ay önce başladı. Film gibi canlı ve içgüdüsel rüyalar ve hep aynıydı.

Altı yaşındayım, gece yarısı bağırışlarla uyanıyorum. Erkek sesleri, sert ve öfkeli. Tanımadığım sesler. Yatak odamın kapısına sessizce yaklaşıp dışarıya bakıyorum ve annemi iki yabancıyla birlikte görüyorum. Ağlıyor, onlara yalvarıyor; bu yalvarışları, şimdi bile midemi bulandırıyor. İçlerinden biri onu sertçe yakalıyor, ama tek görebildiğim, kolundaki dövme. Siyah mürekkeple çizilmiş üç katedral kubbesi.

O görüntü hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Küçükken babam bana annemin ailesinin yanına dönmesi gerektiğini, onların ona bizim ihtiyacımızdan daha çok ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Gerçeği ancak büyüdüğümde anlattı.

O gece, her zamanki gibi geç saatlere kadar çalışıyordu; genç bir orta sıklet boksörü gece yarısı yapılacak bir maç için hazırlıyordu.

Eve geldiğinde, beni yatağımın altında, oyuncak ayımı sıkıca tutmuş uyurken buldu. Mutfak masasında bir veda mektubu duruyordu

ve annem artık bizim hayatımıza katlanamadığını yazmıştı. İşçi sınıfı olarak, maaş maaş geçindiğimizi ve St. Petersburg'daki zengin ailesinin yanına döneceğini yazmıştı. Annem şarkıcı olmak için Moskova'ya taşındığında ailesi onu reddetmişti, bu yüzden babam o aileyi hiç tanımamıştı.

Yıllarca annemin gitmeyi seçtiğine, bizi sevmediğine inandım.

Ama rüyalarım başka bir hikaye anlatıyordu.

Sonunda bir terapistle gittim ve o bana bunların rüya olmadığını, bastırılmış anılar olduğunu söyledi. Beynim o travmatik geceyi o kadar derine gömmüş ki, anıyı tamamen silmişti.

Bu her şeyi değiştirdi. Ya gitmekten başka seçeneği yoksa? Ya kaçırılmışsa? Elimdeki tek ipucu rüyamdaki dövme idi.

Bir eşleşme bulana kadar günlerce Rus suç sembollerini araştırdım: katedral kubbeleri, Rusya'dan kadınları kaçırıp ABD'ye getiren bir insan kaçakçılığı çetesi olan Kupola Network'ün işaretiydi. Dark web'deki sohbetler, bu kadınların New York'taki bir kulüp aracılığıyla en yüksek teklifi verene satıldığını gösteriyordu. O kulüp Velour'du.

Elbette, Belov Sendikası'ndaki bağlantılarım yardımcı olabilir, ama onları bu işe karıştırmak istemiyorum. Özellikle de liderlerinden biri olan ve kardeşim gibi gördüğüm Pavel Fedorov'u. Onu bu işe karıştırmak, tüm Sendikayı benim başımın belasına sürüklemek ve babama anlatmak anlamına gelir. Güvenebileceğimden emin olmadığım bir anının peşindeyken, o yarayı nasıl açabilirim?

Bu yüzden MTI'ye kaydoldum. Babamı ve Pavel'i, bağımsız olmak ve New York'ta eğitim görme şansını istediğime ikna ettim.

Derslere gidiyorum ama burada olmamın asıl nedeni Velour'da çalışmak. Annemin hayatta mı yoksa öldü mü, onu sattıkları cehennemde mi mahsur kaldı mı öğrenmek için en iyi şansım bu.

Arkamdan ayak sesleri yaklaşıyor. Seyir alanının en ucunda, bir çift korkuluğa yaslanmış, sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi öpüşüyor. Adamın eli kadının saçlarına dolanıyor, onu kendine çekiyor. Birbirlerine dalmışlar, etraflarındaki her şeyden habersizler.

Başımı çeviriyorum, ama bu görüntü beni bu gecenin başlarına geri götürüyor.

Hiç kimse beni Kirill Baronov'un yaptığı gibi etkilememişti. Gözlerimiz buluştuğu anda içimde bir şey değişti. Ve bana dokunduğunda, dünya başıma döndü. Sanki su altına çekiliyormuşum, kontrol edemediğim ve karşı koymak istemediğim bir akıntıda boğuluyormuşum gibiydi.

Hiç kimseyi bu kadar istemedim. Arzunun bu kadar tüketici olabileceğini, her şeyi silip süpürebileceğini hiç bilmiyordum.

Bu beni altüst etti, ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim.

BÖLÜM DÖRDÜNCÜ

KIRILL

DUCATI'nin motoru, dairesel araba yolunda kontağı kapattığımda durdu; Manhattan'dan Jersey'e doğru yaptığım o baş döndürücü yolculuktan sonra kalbim deli gibi çarpıyordu.

Katya'nın telefondaki sesi çılgındı, hıçkırıklar arasında kesik kesikti. Kız kardeşimin ağzından dökülen her şeyi anlayamadım, ama yeterince anladım: Babam, İtalyanlarla ittifak kurmak için onu evlendirmeyi planlıyor.

Motosikletten inip taş merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştım ki, ön kapı birden açıldı ve Katya bana o kadar sert bir şekilde atladı ki, ikimizin de dengede kalabilmesi için kendimi korkuluğa tutunmak zorunda kaldım. Kollarını göğsüme doladı.

"Beni onunla evlendiremez, değil mi?" Sözleri göğsüme bastırılmış bir şekilde çıkıyor. "Sen buna izin vermezsin."

Gerçek şu ki, babamız Ruslan'ın mutlak gücü var. O pakhan, bratva'nın ve ailemizin başı. Bizim dünyamızda kızların seçme şansı yoktur. Onlar pazarlık kozu, ittifakları sağlamlaştırmak için evlendirilirler, mutlulukları güç ve toprak uğruna feda edilir. Ama Katya'nın başına bu gelirse ne yaparım bilmiyorum.

"Hey. Hey, bana bak." Omuzlarını kavrayıp geri çekilerek lekeli yüzüne ve topuzundan dökülen siyah saçlarına bakıyorum. "Benim sözüm geçerse, seni Elio Valenti'ye vermeyecek."

Elio'ya bitkilerimi sulamayı bile emanet etmem, on sekiz yaşındaki kız kardeşimi evlendirmek ise hiç söz konusu olamaz. Yıllarca bratva ve mafya arasında toprak, sevkیات ve şehrin kontrolü için süren çatışmalardan sonra, zorlu bir ateşkes sağladık. Ama bu bizi müttefik yapmaz. Bu, şimdilik birbirimize ateş etmeyi bırakmayı kabul etmiş düşmanlar yapar.

Kardeşlerimle birlikte onunla Saint Augustine's'e gittik; organize suç ailelerinin oğullarını aile işini öğrenmeleri için gönderdikleri özel bir okuldu orası. O zamanlar Elio ile aynı çevrelerde takılıyorduk. Aynı partilere gidiyorduk, aynı kötü alışkanlıklarımız vardı, canımız kimi isterse onunla yatıyorduk. Onu yargılamıyordum çünkü ben de aynen aynı şeyi yapıyordum.

Ama şu anda aklıma gelen Mara Castellano'nun yüzü. O, son sınıfta çıktığı kız. Hamile bıraktığı kız. Bebeği doğuracağını söyledikten sonra ortadan kaybolan kız. Polis cesedi hiç bulamadı.

Katya geri adım atarak, maskarası akmış gözlerini sildi. "Babamla konuşmaya çalıştım, ama Elio'yla ya da başka biriyle evlenmek istemediğimi umursamıyor. Ay sonuna kadar Juilliard'dan haber almam gerekiyor, ama bu evlilik gerçekleşirse okula gitmemin imkanı yok."

Onun korkmuş ve çaresiz halini görmekten nefret ediyorum. Hayatımın çoğunu onu bratva hayatının çirkinliklerinden korumakla geçirdim. Annemiz bir trafik kazasında öldüğünde on beş yaşındaydım ve bu evde var olan ne kadar az sıcaklık varsa onunla birlikte gitti. Matvey on üç, Dem on bir ve Katya da yeni doğmuştu.

Katya doğduktan kısa bir süre sonra, kazadan hemen önce, annem beni kenara çekip kardeşlerimi, özellikle de Katya'yı her zaman koruyacağıma dair yemin ettirmişti. Bizim dünyamızın kız çocuklarına nasıl davrandığını biliyordu. Kolay olmasa da bu sözü tutmak için elimden geleni yaptım.

Katya'nın yaşadığı onca şeyden sonra, her zaman istediği gibi Juilliard'da müzik eğitimi alma şansını hak ediyor. Bratva, ulaşabildiği herkesi ele geçirdiği gibi onu da ele geçirmeden önce, birkaç yıl daha özgürlüğün tadını çıkarmayı hak ediyor.

Deri ceketimi çıkarıp omuzlarına örttüm. "Ruslan'ın sana tam olarak ne dediğini anlat."

"O ve Leonardo Valenti'nin, evlilik yoluyla bratva ile mafyayı birleştirmek için bir anlaşmaya vardıklarını söyledi. Bir şeyden bahsetti..." Burnunu kırıştırdı. "Hayalet mi?"

Derin bir nefes veriyorum. "Hayaleti kastediyor."

İlk saldırı on iki gün önceydi. Kuzeydeki bir dinlenme tesisinden kaçırılan, silahlarımızla dolu iki kamyon. Ekibimiz pusuya düşürüldü, dört adam öldürüldü, kimse ihbar edemedi milyonlarca dolarlık otomatik silah kayboldu. O sırada, bunun eski bir düşman ya da bizim bölgemizi ele geçirmek isteyen başka bir aile olduğunu düşündük. Genel olarak güvenliği artırdık ve işlerimize her zamanki gibi devam ettik.

İkinci saldırı beş gün önce gerçekleşti ve ilkinin çocuk oyuncağı gibi gösterdi. Brooklyn-Battery Tüneli'nde, 3,5 milyon dolarlık nakit taşıyordu. Bu sefer hazırlıklıydık: silahlı korumalar, birden fazla araç. Faydası olmadı. Biri elektriği kesti ve orayı zifiri karanlık bir mezara çevirdi. Altmış saniyelik bir kaos. Işıklar tekrar yandığında, para gitmişti ve adamlarımızdan üçü ölmüştü.

Ondan sonra geri çekildik. Çoğu operasyonu askıya aldık, kiminle uğraştığımızı anlamaya çalışırken yeniden toparlanmaya çalıştık.

Son otuz yılda edindiğimiz tüm düşmanları gözden geçirdik. Her rakip aileyi, ters giden her anlaşmayı, kin besleyen ve bu kadar temiz bir suikast gerçekleştirecek kaynaklara sahip herkesi. Hiçbiri uymuyor. Tek bir çeteyi hedef alıyor, bölgelerini ele geçiriyor ya da bir mesaj gönderiyor olsalardı mantıklı olurdu. Ama bu Ghost hepimizi vuruyor. İrlandalıları, mafyayı, Yakuza'yı.

Bu yüzden Hayalet'in şehrimizi ele geçirmeye çalışan dışarıdan bir çete olduğunu düşünüyoruz. Hepimizi istikrarsızlaştırmak, New York üzerindeki hakimiyetimizi zayıflatmak ve biz kan kaybından savaşılamayacak kadar meşgulken devreye girmek.

Görünüşe göre babamın çözümü, kız kardeşimi en eski düşmanlarımıza teslim etmek ve evlilik yoluyla ailelerimizi birleştirmenin bizi bu tehdidi ortadan kaldıracak kadar güçlü bir güç haline getireceğini ummak.

"Hadi," diyorum ve onu merdivenlere doğru yönlendiriyorum.

"Onunla konuşurum."

Yüzünü tekrar siliyor. Koyu kahverengi gözleri bana doğru yükseliyor. "Fikrini değiştireceğini sanmıyorum. Bu konuda değil."

"Bana bırak," diye söz veriyorum. "Bir planım var."

Aslında bir planım yok, ama Katya'nın yüzünü aydınlatan umut ışığı, bir plan bulmam için yeterli bir motivasyon. Her zaman bulurum.

O odasına çekilirken ben babamın çalışma odasına doğru yönelirim. Büyüdüğüm evin aynısı, ama hiç de öyle değil. Annem hayattayken burada sıcaklık vardı. Masalarda çiçekler, duvarlarda fotoğraflar, her odada renkler. O öldüğünde,

babam bir hafta içinde her şeyi ortadan kaldırdı. Mobilyalar gitti, fotoğraflar paketlenip kaldırıldı, annemin yumuşak renkleri sert nötr tonlarla boyandı. Onu silmeye çalıştığını sanmıyorum. Belki de bildiği tek yolla hayatta kalmaya çalışıyordu; evi, kendini zorla dönüştürdüğü gibi duygusal olarak çorak hale getirerek.

Annemiz olmadan, geceleri Katya'yı yatıracak, Matvey'e ödevlerinde yardım edecek ya da Dem'e bisiklet sürmeyi öğretecek kimse kalmamıştı. Bu sorumluluk bana düştü ve o günden beri onu üstleniyorum.

Katya hastalandığında, küçük bedeni kanserle savaşıırken, Ruslan ortalarda yoktu. Onun bakımı bana ve kardeşlerime kaldı. Hastane yatağının yanındaki sandalyelerde sırayla uyuduk, uykuya dalana kadar en sevdiği kitapları okuduk. Matvey, onu gülümsetmek için tüm karakterler için komik sesler çıkardı. Dem, kemoterapi seansları arasında ona kart hileleri öğretti. Hasta olmaktan, acı çekmekten, cesur olmaktan yorulduğu için ağladığında onu kucakladım.

Çalışma odasına girdiğimde babam kocaman masasının arkasından başını kaldırdı. Benimkine çok benzeyen soluk mavi gözleri, rahatsızlıkla kısıldı. Altmışına yaklaşan bir adam için oldukça iyi bir saçı vardı; koyu saç tellerinin arasına gümüş rengi iplikler serpişmişti ve haftada iki kez kişisel antrenörle yaptığı seanslar sayesinde spor salonunda şekillendirilmiş bir vücuda sahipti. Cumartesi sabahı olmasına rağmen üç parçalı takım elbise giyiyordu, çünkü Ruslan Baronov profesyonel olmaktan başka bir şey değildi.

Nezaket sözleriyle vakit kaybetmiyorum. Ellerimi masasına düz bir şekilde koyup öne eğiliyorum. “Katya’yı Elio Valenti ile evlendirmeyeceksin.”

Kalemini masaya bırakıp geriye yaslanır, gözlerinin etrafındaki çizgiler daha belirgin hale gelir. “Başka seçeneğimiz yok. Hayalet bizi zayıf gösteriyor ve zayıflık ölüm demektir. İtalyanlarla güçlerimizi birleştirmek bizi yenilmez kılar, ama Leonardo kan bağı olmadan taahhütte bulunmaz.”

Ellerim yumruk haline gelir. “Elio ondan on iki yaş büyük ve lanet olası bir psikopat. Mara Castellano’yu hatırlıyor musun? Son sınıftaki kız arkadaşı. Onu hamile bıraktıktan sonra ortadan kayboldu ve bir daha hiç görülmedi.”

Elini küçümseyici bir hareketle salladı. “Söylentiler ve spekülasyonlar. Castellano ailesi muhtemelen kızlarını İtalya’daki bir manastıra göndererek

utançtan kaçınmak için İtalya'daki bir manastıra göndermişlerdir.”

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü, perdeyi çekip bahçeye baktı. “Bu durgunluğun bize neye mal olduğunu biliyorsun. Paraya değil, itibarımıza. Bu şehirdeki en korkulan ailelerden biriyiz ve Hayalet bizi acınası bir duruma düşürüyor.” Cebimden madeni parayı çıkardım ve avucumda çevirdim.

Gümüş, yaklaşık bir çeyreklik büyüklüğünde, her iki yüzüne de bir sembol kazınmış: kanatlarını açmış bir yırtıcı kuş. Bu, Hayalet'in sembolü. Her saldırıdan sonra bıraktıkları çarpık bir kartvizit.

“Onlarca yıldır Valentileri işimizden uzak tutmaya çalıştın. Şimdi onları anlaştırmaya dahil etmenin zamanı değil.” Madeni parayı parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. “Hayalet sorunu geçici. Kan bağlarını karıştırmak ise değil. Bana yirmi gün ver. Onları bulurum, Hayaleti ortadan kaldırıyorum ve Katya o *svoloch*'la evlenmek zorunda kalmaz.”

Bu cesur bir söz, ama babamı tanıyorum. O, benim kız kardeşimi onlarla paylaşmak istemediğim kadar, Valentis'lerle iktidarı paylaşmak istemiyor.

Bir an beni inceler, gözlerinin arkasında bir şey değişir. “Cesurca. Peki iki haftadır kimliğini tespit edemediğimiz bir düşmanı nasıl alt etmeyi planlıyorsun?”

“Beni sen eğittin, değil mi?” Pencerenin yanına, onun durduğu yere doğru yürüdüm. “Bunu kanıtlamama izin ver. Bu işi bitirebilirim.”

Kendimi kanıtlayayım.

Sözlerim hedefi vurdu. Babam her zaman taç konusunda yeterince ciddi olmadığımın, pakhan olmanın gerektirdiklerine cesaretim yetmediğinden endişelenir.

Avucumdan madeni parayı alıp parmakları arasında çeviriyor. “Liderlik mi istiyorsun? Peki. Ama pakhan olmak fedakarlık demektir. Bratva'yı her şeyin önüne koymak.” Madeni parayı aramıza koyuyor, sanki bir meydan okuma gibi. “Ne yapılması gerekiyorsa yapmaya hazır mısın?”

“Yapmam gerekeni yapacağım, ama benim şartlarımla. Başarılı olursam, Katya ne Elio'yla ne de başka biriyle evlenecek. Evlilik düzenlemeleri tartışılmadan önce okula gidebilecek.”

“Anlaştık.” Gülümsemesi ince. “Hayaleti ortadan kaldırmak için yirmi günün var. Başarılı olursan, Valentis'lere ihtiyacımız kalmaz ve Katya okula gider.” Bir an durdu ve tam o anda soğuk bir şey

. İlgüdülerim, bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacağımı söylüyor. “Ama başarısız olursan, kız kardeşin Elio ile evlenir ve sen de benim seçeceğim biriyle evlenirsin.”

İşte bu. Gerek görücü usulü olsun gerekmesin, evlilikle ilgilenmediğimi biliyor. Anladığım kadarıyla, çoğu evlilik hapishaneye dönüşüyor. Uzun zaman önce kendime, ne kendime ne de başkasına bunu asla yapmayacağıma dair söz vermiştim.

Çenem kilitlenir. “Bu neden gerekli?”

“Görüşülmüş evlilikler bu dünyanın bir parçası. Lider olmanın bir parçası. Eninde sonunda bunu kabul etmek zorunda kalacaksın.”

Ondan uzaklaşıp elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. “Aklında biri mi var?” diye soruyorum.

“Ne önemi var?” O sırtıyor. “Başarısız olmayacaksın... değil mi, Kirill?”

Azı dişlerim birbirine sıkışıyor. Oyuna getirildim; kapıdan içeri girdiğim andan itibaren tam da onun istediği konuma yönlendirildim. “Hayır. Yapmayacağım,” diye yemin ediyorum. Çünkü artık hem Katya’nın hem de benim geleceğim tehlikede.

“O zaman sorun yok.”

Madeni parayı masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor ve ben onu avucumun içinde sıkıyorum, metal avucuma batıyor. Görüşme bitti. İkimizi de kurtarmak için yirmi günüm var.

BÖLÜM BEŞ

DINARA

Eğitim vardiyama sadece bir dakika kala varıyorum, son üç blok boyunca hızlı yürüdüğüm için nefes nefeseyim. Geç kalmaktan nefret ederim, ama MTI'nin kampüsü Morningside Heights'ta ve bugün metro tanrıları benim tarafımda değildi.

Programın üçüncü haftasındayız ve dürüst olmak gerekirse, bu siber güvenlik derslerinin çoğunu kendim verebilirdim. Dersler, yıllardır Syndicate için yaptığım işlere kıyasla çok kolay. Ama yine de laboratuvarlara ve derslere gidip, gayretli bir öğrenci rolünü oynuyorum.

Velour'un kapısındaki kapı görevlisi, üç gün önceki seçmelerimdeki adam değil. Bu adam daha genç, vücudu bir boksör gibi. Yaklaştığımda bana dostça gülümsüyor ve beni baştan aşağı hızlıca süzdü. "Evelina Panova," diyorum, gözlüğümü burnumun üzerine iterek. "Eğitim için eğitim için geldim."

Tabletine bakıyor, bir kez başını sallıyor ve kapıyı açarak beni içeri davet ediyor. "Oksana seni bekliyor."

Velour, açılış saatlerinden önce farklı görünüyor. Salon ışıkları açık, baştan çıkarıcı gölgeleri ortadan kaldırıyor. Hoparlörlerden müzik gelmiyor, gün batımından sonra burayı dönüştüren karanlık büyü'nün izi yok. Personel şimdiden meşgul, masaları siliyor, şişeleri dolduruyor; dansçılar ise omuzlarına spor çantalarını asmış, eşofman ve spor ayakkabılarla geliyor.

Oksana ana barın arkasında, kestane rengi saçlarını pratik bir topuz haline getirmiş. Personel üniforması olan, uyluk ortasına kadar uzanan, kolsuz ve dekolte siyah bir elbise giyiyor. Elbise sade ama onun uzun, esnek vücudunda ve mükemmel dansçı duruşunda haute couture gibi görünüyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, beni karşılamak için barın etrafından dolaşarak.

"Olabileceğim kadar hazırım." Gözlüklerimi burnumun üzerine itiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, biraz gerginim."

"Bu gece sadece eğitim. Daha deneyimli garsonlardan birinin yanında staj yapacaksın. İşin püf noktalarını öğrenmene yardımcı olur." Oksana'nın gözleri, savaş botlarımdan deri ceketime ve sonunda gözlüğüme kayıyor. "Teknoloji meraklısı olduğun konusunda şaka yapmıyordun, değil mi?"

Sıradan kıyafetlerim var: Williamsburg'daki bir ikinci el dükkanında bulduğum deri ceketin altında beyaz pamuklu tişört, yüksek bel vintage Levi's pantolon ve en sevdiğim kalın tabanlı savaş botları. Saatlerce ekrana baktıktan sonra kontakt lenslerle uğraşmak istemediğim için kalın, siyah çerçeveli gözlüklerim burnumun üstünde duruyor ve saçlarım dağınık bir topuz halinde arkaya toplanmış.

"Tamamen."

Gülümsüyor ve kulübün arkasındaki bir kapıyı işaret ediyor. "Soyunma odası tam orada, koridorun sonunda, soldaki ikinci kapı. Dolabın numarası otuz üç. İçinde üniformanı bulacaksın, bedenine uygun bir tane hazırladık. Topuklu ayakkabı getirdin, değil mi?"

Başımı sallayıp, postacı çantamı okşuyorum. "Seçmelerden kalanlar." "Onlar olur." Saatine bir göz atıyor. "On beş dakikan var. Soyunma odasında saç ve makyaj malzemeleri var."

Onun imasına gülüyorum. "Merak etme. Balo için kendimi dönüştürmeye hazırlıklı geldim."

"Güzel." Beni uzaklaştırıyor. "Hazır olduğunda burada buluşuruz."

Bu gece Kirill'i göreceğim miyim? Bir yanımda görmemek istiyor. Geçen gece çok yoğun, fazla yoğun ve onunla tekrar yüzleşmeye hazır değilim. Son birkaç günümü onun beni nasıl tamamen altüst ettiğini düşünerek geçirdikten sonra olmaz.

Yine de ona yakınlaşmak önemli. Ne de olsa o bir Baronov.

Soyunma odasının kapısında basit altın harflerle "Sadece Personel" yazıyor.

Oda beklediğimden daha güzeldi; iki duvar boyunca metal dolaplar sıralanmış, üçüncü duvar boyunca ise aynalar ve kuaför salonu tarzında

. Diğer duvarda ise birkaç bank ve çanta ile paltolar için askılar var. Burası temiz ve bakımlı, havada saç spreysi ve parfüm kokusu var.

Otuz üç numaralı dolap açık, rafta kendi şifremi ayarlayabileceğim türden küçük bir şifreli kilit duruyor. Oksana'ninkiyile aynı bir elbise, üniforma, içinde asılı. Üzerimde onun yarısı kadar şık duracağından emin değilim, ama en azından kumaşı yumuşak ve rahat görünüyor.

Kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarıp dikkatlice katlıyorum, sonra ceketimle birlikte dolaba koyuyorum. Siyah elbiseyi giyiyorum, sonra makyaj masasının yanındaki duvara monte edilmiş boy aynasına dönüyorum.

Fena değil.

İnce çapraz askıları, omuzlarımı ve en son yaptırdığım dövme dahil olmak üzere kolumun üst kısmındaki dövmeyi ortaya çıkarıyor. Sağ kolumdan aşağıya doğru uzanan bir şakayık ve asma deseni. Şakayıklar annemin en sevdiği çiçeklerdi, yazın mutfak masamızdaki vazoda tutardı. Rüyalar başladıktan ve anılar su yüzüne çıktıktan sonra yaptırdım. Ne için savaştığımı bana sürekli hatırlatan bir şey.

Yaka, beklediğimden daha aşağıya iniyor, köprücük kemiklerimin kıvrımını ve dekoltemi biraz gösteriyor. Elbise üzerimde kesinlikle seksi duruyor. Annem gibi bir vücuda sahibim. Uzun boylu, dolgun göğüslü ve yetmiş yıl önce moda olabilecek kalçalı. Umurumda değil tabii. Vücudumu olduğu gibi seviyorum.

Rafta bir paket şeffaf siyah çorap var. Banklardan birine oturup çorapları dikkatlice giyiyorum, bacaklarımda düzgünce yayıyorum.

Askeri botlarımı topuklu ayakkabılarla değiştirdikten sonra, büyük makyaj masasının önüne geçiyorum. Önce göz kalemi, allık ve ten rengime uyan, dudaklarımı öne çıkaran koyu renkli bir ruj sürüyorum. Aynadan bana bakan kadın ilgi bekliyor, ki hayatımın çoğunu bundan kaçınarak geçirdiğimi düşünürsek bu oldukça komik.

Son bir kat maskara sürerken kapı açılır ve içeriye kadın sesleri dolur.

"Sana söylüyorum, o özel biri olmalı. Kirill normalde personele bile bakmaz, bırakın bunu..." Konuşan kişi, aynı siyah elbiseyi giymiş güzel bir sarışın, beni görünce sözünü yarıda kesiyor. Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Oh. Sen o musun?"

Elimde hala maskarayla aynadan onun bakışlarını karşıladım. "Bu, beni kim sandığına bağlı."

Arkasından iki kadın daha içeri girer. Biri minyon, çarpıcı kohl çizgili gözleri ve dolgun dudakları olan bir kadın. Diğeri ise sanki podyumdan inmiş gibi, dalgalı kıvılcı saçları ve sonsuz bacakları olan bir kadın.

Üçü de beni camın arkasındaki bir numuneymişim gibi inceliyor.

Sarışın kadın makyaj masasına doğru ilerleyip makyaj çantasını çıkarır. "Sen yeni kızsın, değil mi? Evelina?"

Tanrım. Haberler çabuk yayılıyor.

"Evet. Bu benim ilk vardiyam." Maskarayı kapatıp onlara dönüyorum.

"Ben Klara," diyor minyon olan, zıplayarak yanıma, tezgahın üzerine oturuyor. "Şuradaki yeşil gözlü canavar Rada, bu da Yeva. O burada dansçı."

Uzak köşedeki dolaba doğru yürüyen ve hiç utanmadan kıyafetlerini değiştirmeye başlayan uzun boylu kadını işaret ediyor. Başından tişörtünü çıkarıyor, kot pantolonu uzun bacaklarından aşağı kayıyor. Belki de striptizci olmanın bir parçasıdır, ya da belki de vücudunun bir sanat eseri olduğunu biliyor ve hayranlık duyulmasından mutludur.

Her halükarda, onun için ne mutlu.

"Kıskanmıyorum," diyor Rada, sanki beni kıskanmak en büyük hakaretmiş gibi. "Sadece Kirill Baronov tarafından işe alınmak için ne yaptığını bilmek istiyorum."

Keşke bilseydi. "Bilmiyorum. Sanırım ona sorman gerekecek." "Ona aldırma." Klara tezgaha yaslanarak aynada şarap kırmızısı ruj sürüyor. "Kardeşlerden birinden evlilik teklifi almayı umuyordu."

Yeva ipek bir bornoz giyip belinden gevşekçe bağladı ve sohbe katıldı. "Hadi ama. Burada çalışan her kız bir Baronov'u kapmaya çalışıyor. Onlar, evlenilebilir bekârlar arasında adeta kutsal kase gibiler.

Zengin, seksi ve görünüşe göre tanrılar gibi sevişiyorlar.” Umursamadan omuz silkiyor. “Ben kesinlikle hayır demem.”

Kıskançlığa çok yakın, rahatsız edici bir acı kaburgalarımın altına saplanıp sıkıca çekiyor.

Rada derin bir nefes verir ve tırnaklarını sanki birdenbire çok ilginçmiş gibi inceler. “Kirill’le aramızda bir şeyler geliyordu. En son onun masasına servis yaptığımda aramızda bir kimya vardı. Bana çıkma teklif etmek üzere olduğunu hissedebiliyordum.”

“Gerçekten mi?” Klara başını yana eğdi. “Personelle ilgilenmediğini duymuştum.”

“Ayrıca seçmeler de yapmaz, Velour’un günlük işlerine de karışmaz.” Yeva, bornozunu düzeltirken sırtıyor. “Ama senin için bir istisna yaptı.”

Hepsi bana dönüp, bende olup da kendilerinde olmayan şeyi anlamaya çalışır gibi bakıyorlar. Bende ne gördüyse görsün, arzu mantığa uymaz.

Aramızda kıvılcımlanan elektrik inkar edilemez ve patlayıcıydı, izin verirsem ciddi bir soruna dönüşebilecek türden bir şeydi.

Ama izin vermeyeceğim.

“Danny bana bir seçme sözü vermişti, ama ailevi bir acil durumu çıktı. Sanırım Kirill bana acıdı.”

Rada’nın kahkahası daha çok alaycı bir ses tonuydu. “Tabii, çünkü Kirill hayırsever biridir. Her günkü Rahibe Teresa.” Kollarını kavuşturdu ve bakışlarını daralttı. “Bu seçmelerde tam olarak ne yaptığını bilmek isterim.”

“Dans ettim. Sanırım burada seçmelere katılan diğer tüm kadınlar gibi.”

Rada’ya sert bir bakış attım çünkü onun bu sahiplenici saçmalıklarından bıktım. Gerçeği bilseydi, eminim kafası patlardı.

Bu yüzden gerçekte ne olduğunu asla öğrenmemesi iyi. Kimse öğrenmeyecek.

Klara rujunu silerken kaşlarını saç çizgisine doğru kaldırır. “Dur biraz. Kirill’in dansçı seçmelerine katıldın, ama o sana içki servisi işi mi verdi?”

Omuz silktim. “Sanırım dansçı değil, garson için bir boşluk vardı.”
“*Başka kimse için dans etmeni istemiyorum.*”

Onun bu sahiplenici sözlerine fazla anlam yüklemeyeceğim. Eminim ki bunlar boşalma sonrası vaatlerdi, erkeklerin beyinleri hala seks endorfinleriyle doluyken söyledikleri türden sözler.

Rada, Botoxlu alınının izin verdiği en sert bakışını bana atar. “Bilgin olsun, son birkaç aydır Kirill’le aramız çok iyi. Buradaki herkes bizim birlikte olacağımızı biliyor; bu sadece an meselesi.”

Şimdi anlamaya başlıyorum. Kirill Baronov, buradaki her kadının rekabet ettiği bir ödül ve ben, oynadığımı bile bilmeden bir raundu kazandım. Ama Kirill’den ya da Baronov’lardan istediğim tek şey bilgi. Ve belki de intikam.

Yeva burun kıvrıp arkadaşına dirsek atıyor. “Hadi ama Rads. Muhtemelen bir mafya prensesiyle nişanlıdır ve bir sürü kadınla yatıyordur. O bizimle aynı dünyada yaşamıyor. Adam striptizcilere dokunmuyor bile, oysa her gün göğüslerimiz ve kalçalarımız gözünün önünde.”

Kirill’in sürekli değişen kadınlarla birlikte olduğu görüntüsü, hissetmemem gereken bir rahatsızlık hissi uyandırır içimde.

Eşyalarımı toplarken, Oksana kapıdan içeri girer. Dikkatini benden küçük karşılama komitemize çevirir.

“Oh, özür dilerim. Küçük partinizi mi bozuyorum?”

Rada’nın gülümsemesi zoraki. “Yok canım, yeni kıza buradaki durumu açıklıyorduk.”

Oksana inliyor. “Adı Evelina ve ne yaptığınızı çok iyi biliyorum. Kirill’i kendinize ait ilan ediyorsunuz.”

Rada omuz silkiyor. “Aramızda bir kimya olması benim suçum değil.”

“Hayal kur, kızım. Kendine bunu söylemeye devam et.” Oksana’nın bakışları

, sert ama nazik bir öğretmen havası yayıyor. “Hazır mısın?”

Başımı sallayıp gruba el sallıyorum. En azından Klara ve Yeva hoş görünüyorlar. “Rada’ya aldırma,” diyor Oksana, soyunma odasından çıkar çıkmaz

. Hızlı adımlarla yürüyor ve ona yetişmek için adımlarımı hızlandırmam gerekiyor. “O sadece zengin bir koca bulmak için burada çalışıyor. Ve tabii ki, Baronovlar en büyük ödül. Kıskanıyor.

Sen yeni , güzel ve yakalandın yakaladın
Kirill'in dikkatini çektin, o bunu hiç başaramamıştı."

Garip bir rahatlama dalgası içimi kapladı.

"Kirill'in dikkatini, işimden başka bir şey için çekmeye çalışmıyordum
işten başka bir şey için çekmeye çalışmıyordum."

"Ve başardın, o halde bu işi nasıl yapacağını öğrendiğinden emin
olalım."

Beni barın arkasına götürüyor ve kasaya yakın bir yere monte edilmiş
tablette bir ekran açıyor. "Büyük tura hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Midemde bir heyecan dalgası. Genelde karanlık bir odada
bilgisayarın arkasına saklanmış, parmaklarım klavyenin üzerinde uçarken
görünmezim. Bu servis yapma, gülümseme ve çekici olma olayı benim
rahatlık alanımın dışında.

Ama neyse, askeri düzeyde şifrelemeyi kırabiliyorsam, tepsiyi
düşürmeden nasıl taşıyacağımı da öğrenebilirim.

Oksana hemen konuya giriyor. "Bu POS sistemi," diyor ve bara
yerleştirilmiş şık bir dokunmatik ekranı işaret ediyor. "Oldukça basit.
Siparişleri buraya gireceksin, masa numaralarına atayacaksın..."

Konuşmaya devam ediyor, ben de başımı sallıyorum, ama her
şeyi sindirebilmem için çok hızlı konuşuyor.

"İçecek siparişleri bara gönderilir. Ben hazırlarım, bu rafa koyarım,
sen de alırsın. Bu masa numaralarını görüyor musun?" Rafın üzerindeki
küçük plaketi işaret ediyor. "İçecekleri masayla eşleştireceksin. Basit."

"Tamam," diye mırıldanıyorum. "İçecekleri masalarla eşleştirmek."

Ekranı bir kez daha dokunuyor, sonra beni takip edip etmediğimi
kontrol etmek için bana bakıyor. "Yukarıdaki VIP bölümünün kendi sistemi
var, ama bu gece oraya çıkmayacaksın. Şimdilik sadece ana katta
çalışacaksın." Önlüğünden küçük bir not defteri çıkarıp bana uzatıyor.
"Bazı kızlar sisteme güvenmediklerinde bunları kullanır, ama açıkçası
tableti kullan. Daha hızlı."

Not defterini alıp sıkıca tutuyorum. Bunca zaman direk dansı
çalışıp, örtbas hikayemi mükemmelleştirirken, garsonluğun temellerini
öğrenmeyi hiç düşünmemiştim.

Oksana nefes almadan devam ediyor. Yemin ederim ki bu kadında solungaçlar olmalı.

Bahşiş, güvenlik ve elini kolunu sallayan müşterilerle nasıl başa çıkılacağını anlatıyor.

Söylediği her şeyi takip etmeye çalışıyorum, ama sanki yangın hortumundan su içiyormuşum gibi.

"Sana çok mu fazla şey yüklüyorum?"

"Biraz fazla geliyor," diye itiraf ediyorum, yüzümü buruşturarak.

Kolumu sıkıyor. "İlk gece her zaman zordur, ama alışırsın. Daha önce garsonluk yaptın, değil mi?"

Bu haberi nasıl nazikçe vereceğimi düşünürken dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum.

"Bu, tanımına bağlı. Daha önce akşam yemeği partileri düzenledim, ama bunu profesyonel olarak yapmak açısından..." Yutkunuyorum. "Hayır, pek sayılmaz."

Oksana derin bir nefes alır ve burnunun köprüsünü sıkar. "Nasıl oldu da servis işine girdin?"

"Bunu Kirill'e sormalısın."

"Şu adam," diye mırıldanır. Bir an sonra ellerini çırpıp ve "Her şey yoluna girecek. Neden biraz mola vermiyorsun? Tuvalet arka koridorun sonunda, soldaki ikinci kapı. Yüzüne biraz su serp, nefes al. Gerisini yol boyunca hallederiz."

"Teşekkürler." Çantamı alıp gösterdiği koridora doğru ilerliyorum. Tuvalet, koyu renkli fayanslar ve endüstriyel armatürlerle donatılmış, sade estetiğine rağmen şık bir yer. Kendimi bir kabine kilitleyip nefes alıyorum.

Bunu mahvedemem. Bu iş, cevaplara ulaşmamın, anneme ne olduğunu bilen insanlara yeterince yaklaşmamın tek yolu.

Koridora geri adım attığımda, kafam Oksana'nın arka arkaya verdiği talimatlarla o kadar doluydu ki, birine çarpıp düştüm. Güçlü eller omuzlarımı tuttu ve beni ayakta tuttu.

"Sakin ol."

Ses derin, otoriter ve kusursuz İngilizcesinin altında çok hafif bir Rus aksanı var.

Başımı kaldırdığımda, ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Ruslan Baronov.

İncelediğim fotoğraflardan onu hemen tanıyorum, ama onu şahsen görmek bambaşka bir şey. Şık bir adam, şakaklarında gümüş rengi saçları var ve bakışları Kirill'inkine çok benziyor.

"Özür dilerim," diyebiliyorum. "Önüme bakmıyordum."

"Önemli değil." Elleri aşağıya indi, ama bakışları yüzümde sabit kaldı. "Sanırım tanışmadık. Buraya yeni mi geldiniz?"

"Evet, efendim. Bugün ilk vardiyam. Evelina Panova."

"Evelina." Adımı sanki tadıyormuş gibi dilinde yuvarladı. "Ben Ruslan Baronov, ama bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?"

Yutkunup başımı salladım. "Oksana beni iyi bilgilendirdi."

Bundan memnun kalarak başını salladı. "Rus aksanı duyuyorum. Doğru mu?"

"Evet, efendim. Kısa süre önce Moskova'dan buraya taşındım." Pavel'in ayarladığı özel dersler ve büyürken izlediğim Amerikan medyası sayesinde İngilizcem iyi, ama konuşmamdaki ince tonlamaları duyabilmesine şaşırmıyorum.

"Peki sizi New York'a getiren nedir?"

"Okul. Macera." Gülümsüyorum. "Yeni bir şey deneme fırsatı."

Başını eğiyor ve kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık beliriyor. "Sende tanıdık bir şey var. Daha önce tanışmış mıydık? Belki Moskova'da? Oraya sık sık giderim."

Midemde soğuk bir korku hissediyorum. Beni tanıdı mı acaba? Belov Sendikası ve Baronovlar farklı alanlarda faaliyet gösteriyor ve ben her zaman perde arkasında kaldım, ama ya yüzümü bir yerde görmüşse? Olası değil, ama hayatta hiçbir şey imkansız değildir.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, beni tanıdığını düşünmesinden gurur duyuyormuş gibi davrandım. "Sanmıyorum. Sizinle tanışmış olsaydım hatırlardım."

"Hmm." İkna olmuş gibi görünmüyor. "Belki de sadece o tür yüzlerden birine sahiptir."

"Belki." Gözlerimi kırıp, benimle havadan sudan konuşan bu adamı, kadınları açık artırmaya çıkaran ve muhtemelen

çok daha kötüsünü yapan pakhan'ı birleştirmeye çalışıyorum.

Tavırları, bir zamanlar insan ticareti yapan bir suç baronu değil, bir anlaşmayı sonuçlandıran bir CEO'nun tavırları gibi. Tamamen hesaplanmış gibi görünen bir zarafet var onda.

"Peki o zaman, Moskova'dan Evelina Panova. Aslında yarın Rusya'ya gidiyorum." Kenara çekilerek koridoru boşaltıyor. "Velour'a hoş geldiniz. Eminim birbirimizi daha sık göreceğiz."

"Teşekkür ederim, Bay Baronov."

Onun yanından geçiyorum, acele etmemeye ve suçluluk duygusunu ele verecek hiçbir şey yapmamaya dikkat ediyorum. Ama uzaklaşırken onun bakışlarının ağırlığı peşimden geliyor.

Beni daha önce görmüş mü, yoksa paranoyak mı davranıyorum? Anonim kalmak, dünyadan Dinara Potapova'nın izlerini silmek için çok dikkatli davrandım. Bu işin bir parçası; hackerlar gölgede kalmak zorundadır.

Onun dediği gibi, benim de o tür yüzlerden birine sahip olmam da mümkün.

Yine de pakhan beni fark etti ve onunla gülümsemek ve havadan sudan konuşmak bana ne kadar zor gelse de, o benim nihai hedefim.

BÖLÜM ALTINCI

KIRILL

“YİRMİ GÜN.” Matvey, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakmak için bir an durdu. “Ruslan’la ay sonuna kadar Hayaleti bulup ortadan kaldırmak için anlaşma mı yaptın? Kafayı mı yedin sen?”

Omuz silktim ve yan masadaki votkaya uzandım. Kendime bir double doldurdum, iki parmak kadar içip bardağı masaya koydum. “Ne yapmam gerekiyordu? Katya’yı Elio Valenti’yle evlendirmelerine izin mi vereyim?”

Matvey, Velour’un ana katına bakan tek yönlü camın önünde durur. Annemizin yüz hatlarına sahiptir. Keskin elmacık kemikleri ve istediğinden fazlasını ele veren kahverengi gözleri vardır. İkimizin de saçları aynı koyu renktedir, ama o saçlarını daha uzun tutar ve sanki on dakika önce yataktan kalkmış gibi yüzünden geriye doğru tarar.

Takım elbise yerine kot pantolon ve deri ceket giyiyor çünkü o gelecekteki pakhan değil ve bu özgürlüğün tadını ne kadar çıkardığını bana hiç unutturmuyor.

Köşeden, en küçük kardeşimiz Demyan — onu tanıyan herkes ona Dem der — sonunda konuşur. “Katya, şeytanla yaptığın anlaşmayı biliyor mu?”

Yirmili yaşlarının sonlarında olan Demyan, insanların onun acımasızlığını hafife almasına neden olan çocuksu bir yüze sahip. Bu, çoğu insanın sadece bir kez yaptığı bir hata.

İyi bir ekibiz. Ben strateji ve müzakereleri yürütüyorum. Matvey askerlerimizi yönetiyor ve operasyonları yürütüyor, Dem ise bize karşı gelmek kadar aptal olan herkesi buluyor.

Elimde bir kalemi çevirirken, yaşlı adamın çalışma odasından çıktıktan sonra odasında oturan Katya’yı düşünüyorum. Pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş, en kötüsüne hazırlıklı bir şekilde oturuyordu.

Onu bu anlaşmadan kurtaracak bir planım olduğunu söylediğimde, ayağa fırladı ve boynuma sarıldı. Ama onun minnettarlığını hak etmiyorum. En azından şimdilik.

"Ona evliliğin gerçekleşmeyeceğini söyledim, ama her şeyi anlatmadım. Eğer başarısız olursak, Katya Elio ile evlenecek. Ve..." Bir yudum daha votka içip, göğsümde yanmanın yerleşmesine izin veriyorum. "Ruslan benim için bir eş seçecek."

Matvey donakaldı. "Pardon, ne dedin?"

"Katya'nın, hamile kız arkadaşını öldüren o pislikle evlenmesine izin vermeyecektim. Ama ikinizden birinin daha iyi bir seçeneği varsa, önerilere aığım."

Dem kollarını kavuşturur, yüzünde karanlık bir ifade belirir. "Ne zamandan beri babamız bizi evlendirmekle ilgileniyor? O her zaman Katya'yı en yüksek teklifi verene satmayı daha çok önemsemiştir."

"Bilmiyorum, ama yaşlanıyor. Emekliliğe yaklaşıyor. Belki de mirasını düşünüyor. Bir sonraki pakhanın varisler doğurmasını sağlamak istiyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

Boğazımın arkasında tanıdık bir acı hissi yükselir, bu sabah

Ruslan'ın çalışma odasından ıktığımdan beri yuttuğum aynı tat.

Matvey burun kıvırdı. "Daha çok, tacını devretmeden önce senin iyice zincirlenmiş olduğundan emin olmak istiyor gibi."

"Evet, şey, bunu mahvetmeyi düşünmüyorum." Tehlikede olan sadece Katya'nın geleceği değil, benimki de.

Ghost'un ölmesini istemem için pek çok nedenim var, çünkü miras alacağım imparatorluğu aktif olarak parçalamaya çalışıyorlar.

"Peki, senin muhteşem planın nedir?" Matvey, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilir. "Hayalet, rotalarımızı, programlarımızı, hatta güvenlik protokollerimizi bile biliyor gibi görünüyor. Eminim aramızda bir köstebek var."

"Birisi konuşana kadar her askeri sorguya çekeceğiz." Dem, kan dökülmeye başlamak için sabırsızlanarak parmaklarını ıtlatır.

Elimi kaldırıyorum. "Bu yirmi günden fazla sürer ve adamlarımızın yarısını işkenceye maruz bırakmak bize sadakat kazandırmaz. Hayır. Daha akıllı davranmalıyız. Onları ortaya çıkarmalıyız. Ve bence Elio Valenti bize yardım edecek kişi tam da o."

Dem'in dudakları tiksintiyle bklr. "Peki neden o mudakla ortaklık yapalım?"

Masadan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. “Ruslan bir konuda haklıydı. İtalyanlar güçlü. Ghost’u ortaya çıkarmak için onların yardımına ihtiyacımız var—kısa süreli bir ittifak. Birlikte bir tuzak kurarız, onlar saldırdığında biz daha sert vururuz.”

“Ve bu, güvenilebileceğin mudak mı?” diye sorar Matvey.

“Onu bir kenara atabileceğim kadar. Ama Ghost’un ortadan kalkmasını bizim kadar istediğine güveniyorum. Ve eminim ki bunun için görücü usulü bir evlilik istemiyordur. Babalarımız ittifak istiyor, ama biz evlilik yüzüğü olmadan da halletmemiz gerekenleri halledebiliriz.”

Dem duvardan iterek boynunu çatırdatana kadar çevirir. “Yani ona, görücü usulü evlilikten kurtulmasını ve Ghost’u ortadan kaldırmasını sağlayacak kısa vadeli bir anlaşma mı teklif edeceğiz? Her iki taraf da kazanır.”

Matvey votkasını bitirip bardağı masaya koydu. “Öyleyse, cumartesi gecesi—onu nerede bulacağımızı biliyoruz.”

Elio Valenti, imparatorluğunu ailesine ait, Lower East Side’da yer alan devasa gece kulübü Apollon’dan yönetiyor.

"Birkaç saat bekleyelim. Oğlumuz iyice sarhoş olana kadar bekleyip sonra ziyaret edelim." Onları eliyle uğurlarım. "Önce burada halletmem gereken işler var."

Hepsi dışarı çıkıyor, Matvey geçerken omzuma bir şaplak atıyor. Sonra yalnız kalıyorum.

İşe dönmem gerek, ama içgüdülerim beni ana salona bakan tek yönlü camın önüne çekiyor.

Velour daha yeni açıldı ama kalabalık şimdiden artıyor, müzik mekanın her yerinde yankılanıyor. Garsonlar, tek ellerinde tepsilerle, alışılmış adımlarla kaostan içinden geçiyorlar.

Evelina’yı mekanda dolaşırken görüyorum, barın yanındaki bir masaya içki servisi yaparken sarı at kuyruğu sallanıyor.

Buradan bile erkeklerin her hareketini takip ettiğini fark ediyorum, bakışları o dar siyah elbisenin içindeki mükemmel kıcını takip ediyor. Karanlık ve sahiplenici bir sıcaklık içimde kıvrılıyor.

Gözlerimi her kapattığımda o kucağımda, bana sürtünüyor, o muhtaç küçük sesleri çıkarıyor. Genel kural olarak çalışanlarımla yatmam. Bu çok karmaşık bir durum ve şu anda, başımın üzerinde yirmi günlük bir teslim tarihi varken dikkatimi dağıtan şeylere ayıracak vaktim yok. Ama onu şimdi izlerken, direnmek kaybedilecek bir oyun gibi geliyor.

Kendimi pencereden uzaklaştırıp masaya dönmeye zorluyorum. Bir yığın kağıt bekliyor: faturalar, içki siparişleri, her zamanki idari saçmalıklar. Normalde bunlara dokunmazdım ama Danny yokken, birinin bu bürokratik işleri halletmesi gerekiyor.

Elim en üstteki belge üzerinde duruyor. Yeni işe alınan kişinin istihdam evrakları.

Üstünde Matvey'in el yazısıyla yazılmış parlak sarı bir yapışkan not var:

Onu sen işe aldın. Formları sen doldur lan.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. Pislik herif.

İronik olan ise Velour'un yürüttüğümüz birkaç yasal işten biri olması, bu yüzden evrak işlerini herkes gibi biz de hallediyoruz.

Şey, çoğunlukla yasal. Her ay buradan milyonlarca dolar akıyoruz, bu da vergi dairesinin ödenmemiş vergiler veya kayıt dışı çalışanlar yüzünden başımıza bela açmaması için bir başka neden.

Bunu başkasına yaptırmam gerekirdi, ama benim işim bu değil. Telefonu alıp numarayı çeviriyorum.

"Ana bar, ben Oksana."

"Evelina'yı ofisime gönderin."

"Oh." Kısa bir duraklama. "Bir sorun mu var?"

"Bir sorun yok. Sadece halletmem gereken bazı evrak işleri var. Onu hemen yukarı gönder."

"Anlaşıldı."

Parmaklarımı masaya vurarak bekliyorum. Önümdeki faturalara odaklanmaya çalışıyorum ama rakamlar gözümde bulanıklaşıyor.

Birkaç dakika sonra ofisimin kapısı çalınıyor. "Girin," diyorum.

İçeri girer, eşikte durur. Çenesini kaldırmış, omuzlarını dikleştirmiş, aslında pek sahip olmadığı bir özgüven sergiliyor. Standart siyah üniforma elbisesini giymiş, ama üzerinde bu elbise seksin vücut bulmuş hali gibi duruyor.

Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, zarif boyun çizgisini ortaya çıkarmış, tekrar tatmak istediğim o pürüzsüz cildi.

Kendime onun bir anlık zayıflık olduğunu söyledim. Gergin olduğumu ve onun doğru zamanda rahatlamamı sağladığını. Ama şimdi karşımda duruyor, uzun bacakları, tavırları ve aklımdan çıkaramadığım o ağzıyla, ve bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri içime işledi.

Arkasındaki kapıyı kapatıp odayı geçerek, benden birkaç adım ötede durdu.

"Beni görmek mi istedin?"

"Evet." Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ettim.

Tereddüt ediyor, sonra sandalyeye oturuyor. Dizlerini birbirine sıkıştırmış, ellerini kucağında birleştirmiş. Parmaklarını birbirine kenetlemesi dışında, resimdeki gibi mükemmel bir sakinlik sergiliyor.

"İlk vardıyan nasıl gidiyor?"

"Henüz başlamadı. Sadece eğitim aşamasındayım ve sanırım iyi gidiyor.

Akılda tutulması gereken çok şey var ama elimden geleni yapıyorum."

Evraklarını kendime doğru çektim. "Halletmemiz gereken bazı işler var. Burada yasal olarak çalışabilmen için istihdam formlarını doldurmam gerekiyor."

Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ve sen de iş evraklarını halleden kişi misin?"

Çenemi parmaklarımla okşarken içimden bir kahkaha kaçıyor. "Bazen. Yaptığım her işte titiz olmayı severim."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Eminim yapacak daha iyi işleriniz vardır, Bay Baronov. Formları bana verirsiniz, seve seve kendim doldururum."

Bana hitap edişindeki resmiyet, aletime doğrudan şehvet uyandırdı.

"Gerek yok. Çalışanlarımı tanımayı severim. Bu süreç oldukça... aydınlatıcı. Tam yasal adınız nedir?" Bir kalem alıp parmaklarımla arasında çevirdikten sonra tıkırdatıyorum.

"Evelina Dmitrievna Panova."

Bunu yazarken, dudaklarının her heceyi şekillendirme şekline dalıp gidiyorum. İngilizcesinde bir müzik var, saatlerce dinleyebileceğim bir ritim.

"Hecelememi ister misiniz?"

"Hiç gerek yok. Şu anki adresiniz, Bayan Panova?"

Brooklyn'in daha tehlikeli bir bölgesindeki bir adresi hızlıca söylüyor. Telefonumu çıkarıp Street View'a giriyorum. Grafitiyle kaplı tuğlalar, zemin kattaki pencerelerde parmaklıklar, kaldırım kenarında yığılmış çöpler. Mahalle, hava karardıktan sonra tam bir çöplük oluyor.

"Kaçınıcı kat?"

Kaşlarını çattı. "Ne önemi var ki?" "Önemi var."

Kahkaha atar. "Üçüncü kat."

En azından zemin kat değil, ama yine de. "Özellikle bekar bir kadın için pek iyi bir bölge değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Kim demiş bekar olduğumu?"

İçimde bir sıcaklık hissedirim. "Haklısın. Ben öyle varsaymıştım. Bekar mısın?"

Öne doğru eğilir, çenesini yukarı kaldırır. "Çalışanlara bunu sormanın yasak olduğundan eminim."

Göğsümden bir kahkaha kopar. "Bunu aştığımızı düşünmüyor musun, solnyshko? Birkaç gün önce sikime sürtünüyordun. Kucağıma boşaldığında İK kuralları pencereden dışarı uçtuğuna eminim."

Yanakları kızardı ama gözlerini kaçırmadı. Bu konuda puan aldı. "Bunun hiç olmamış gibi davranabiliriz diye umuyordum."

"Hayatta olmaz." Tartışmak için ağzını açar, ama ona fırsat vermem. "Soruma cevap ver. Bekar mısın?"

Bir erkek arkadaşı olsa bile, çok uzun süre yanında kalmayacaktır.

Çenesini kaldırdı. "Bekârım, ama bana bakacak bir erkeğe ihtiyacım yok. Kendi başıma gayet iyiyim."

"Apartmanında kapıcı var mı?"

Konu değişince gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Neden bunu soruyorsun?"

"Güvenlik kameraları?"

"Sanmıyorum..." Durur, gözlerini kısar. "Cidden, bu çok tuhaf. Bunları bilmenize gerek yok."

"Apartman kapınız? İyi bir kilit var mı? Sürgü kilidi?"

Sinirlenerek kollarını kavuşturur. "Ben... evet? Yani, kilitleniyor. Sorgulama bitti mi yoksa kan grubumu da mı öğrenmek istiyorsun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. O mahallede güvenlik yok. Sırtına bir hedef tahtası çizse de olur.

"Vardiyandan sonra eve nasıl dönmeyi planlıyorsun?"

"Herkesin yaptığı gibi. Metroyla."

Kalemi daha sıkı kavradım. "Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Çalışanlarınızın eve nasıl gideceği sizi ilgilendirmez."

Haklı. Değil. Bu geceden önce, personelimizin eve nasıl gittiği umurumda bile değildi.

Ama onun metroda tek başına kalması, sabahın ikisinde karanlık sokaklarda yürümesi düşüncesi, göğsümün içinde şiddetli bir dürtü uyandırıyor.

"İşler şöyle yürüyecek. Her vardiyadan sonra şoförlerimden biri seni eve götürecektir. Sen binaya girene kadar bekleyecek."

Eminim itiraz etmek için ağzını açtı, ama sözünü kestim. "Bu tartışmaya açık değil."

Çenesini sıkarak, itiraz etmekten vazgeçti. Sonunda burnundan nefes verdi. "Tamam. Sanırım teşekkür ederim."

Takım elbise ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına asıyorum. Kollarımı dirseklerime kadar sıvıyorum, birer birer, her iki ön kolumu kaplayan dövmeleri ortaya çıkarıyorum. Bakışları mürekkebe düşüyor, ön kollarımda ve altında akan damarlarda takılıyor. Ne düşündüğünü biliyorum.

Üç gündür kafamda tekrar tekrar canlandırıdığım şey. Kucağıma oturması, ellerimin kalçalarında olması, bana sürtünürken hissettiğim o his. Giysilerimizin üstünden beni sürerken mükemmel göğüsleri göğsüme bastırması.

Boğazımı temizliyorum ve dikkati yüzüme yöneliyor. Boynuna bir kızarıklık yayılıyor.

"Çalışma vizenin bir kopyasına ihtiyacım var. Vizen var, değil mi?" O başını sallıyor. "Öğrenci vizem var."

"Doğru, okul için New York'a taşındın. Dur tahmin edeyim..." Kalemi masaya vuruyorum, bakışlarım onun üzerinde dolaşıyor. "Sahne sanatları mı okuyorsun? Dans mı? Belki tasarım. Yaratıcı bir tipe benziyorsun."

Ağız seğiriyor. “Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama sıkıcı bilgisayar işleri okuyorum.”

Bir bilgisayar meraklısı mı? Dövmeleri, tavırları ve hareketleriyle, kodlama ve algoritmalar değil, yaratıcı bir şey bekliyordum.

Ama bu çelişki bana çekici geliyor. Güzellik ve zeka, önemli olan her konuda kendine güvenen bir kadında bir araya gelmiş.

“Seninle ilgili sıkıcı bir şey bulabileceğimi sanmıyorum,” diye itiraf ettim. “Oh, inan bana, şaşıırırsın.”

“Columbia mı, NYU mu?”

“İkisi de değil.” Dişleri alt dudağını ısıyor. “MTI.”

Başımı kaldırıyorum. Manhattan Tech Institute herkesi kabul etmez. Kapıdan girebilmek için bile çok zeki olman gerekir, arzu edilen uluslararası kontenjanlardan birine girebilmek ise ayrı bir konu.

Kalemi bırakıp tüm dikkatimi ona veriyorum. “Beni meraklandırıyorsunuz, Bayan Panova.”

Ve bu soruların bana vereceğinden çok daha fazlasını bilmek istiyorum.

Arkamdaki saate bir göz attı. “Hepsi bu kadar mı? O zaman aşağıya inmeliyim. Eğitim var diyam var.”

Formun altına imzamı attım. “Şimdilik sorun yok.”

O ayrıldıktan sonra telefonuma uzanıp Miron'u aradım. O, üç yıl önce Rusya Federal Güvenlik Servisi (FSB) 'nden benim için doğrudan çalışması için aldığım eski bir karşı istihbarat subayı.

O, boş konuşmaz, yalakalık yapmaz ve bir işin imkansız olduğundan hiç şikayet etmez.

“Neye ihtiyacın var?” diye selamlar.

“Çalışanlarımdan biri hakkında bulabileceğin her şeyi bulmanı istiyorum.

Evelina Dmitrievna Panova. Bilgilerini göndereceğim.”

“Tamam,” der ve telefonu kapatır. Dediğim gibi, boş konuşma yok.

Öncelikle, avlamam gereken bir Hayalet var. Onun icabına bakıp, Ruslan'ı başımdan savıp Katya'nın geleceğini güvence altına aldıktan sonra, bu çıldırtıcı çekicilikle başa çıkabilirim.

Açlığım sönene kadar onunla yatacağım, sonra da yollarımız ayrılacak.

Ben ilişki yaşamam. Daha iyi biliyorum. Çünkü bizim dünyamızdaki her erkek, sonunda sevdiğini iddia ettiği kadını ya kırar ya da onu öldürür. Hiç bulaşmamak daha iyi.

BÖLÜM YEDİ

KIRILL

Arka kapıyı açıp, Apollon'un arkasındaki gölgelerin derinliklerinde park etmiş, silahlı Land Rover'ın arka koltuğuna kayıyorum. Matvey direksiyonda, Dem ise ön koltukta oturuyor. Buradan, Elio'nun Maserati'sine ulaşmak için kullanacağı çıkışı net bir şekilde görebiliyoruz.

"Bakın kim gelmeye karar vermiş." Matvey dönüp bana alaycı bir gülümseme attı. "Arama ekibi gönderecektik."

"Bu şehrin trafiği berbat," diyorum yavaşça. "Nasıl olduğunu bilirsin." "Trafikmiş, hadi oradan." Matvey burun kıvrıyor.

"Sen Ducati sürüyorsun."

Dem arka koltuğa bir göz atıyor. "Dediklerine göre, işe aldığın şu seksi kızla çok kapsamlı bir iş görüşmesi yapıyormuşsun."

Bu kaçınılmazdı. Evelina'yı yukarı çağırdığım anda, bu konuda beni sıkıştıracaklarını biliyordum.

"Oksana'nın sana bağlı olduğunu bilmek güzel. Ve bilginiz olsun, ikiniz de siktirin gidin. Şu anda daha büyük derterimiz var."

Matvey kaşlarını kaldırarak keyifle gülümser. "Epey bir seçme olmuş olmalı. Daha önce hiç yetenekleri bizzat değerlendirdiğini görmemiştim."

"Ona garsonluk işi verdim. İşe ihtiyacı vardı. Hikayenin sonu."

Dem'in kaşları havaya kalktı. "Striptizci olmak için başvurmamış mıydı? Seni sikinden tutup yukarıya sürüklemesinin tek sebebi buydu."

"Dans etmek için yeterince iyi değildi." Yalan. O sahneyi ateşe verebilirdi. "İçki servisi yapabilir ya da başka bir yerde iş bulabilir. Benim için fark etmez."

Ama aslında fark var. Onun başka erkekler için striptiz yapması, benim kucağımda yaptığı gibi onların kucağında dans etmesi düşüncesi, içimde sahiplenici ve şiddet dolu bir his uyandırıyor.

“Saçmalıyorsun,” diyor Dem düz bir sesle. “Sen hayırseverlikten işe almazsın.”

“Neden burada olduğumuza odaklanabilir miyiz, yoksa ikiniz de gecenin geri kalanını beni sinirlendirerek mi geçirmeyi planlıyorsunuz?”

Boynumu kırıştırıyorum, içimden sinirleniyorum. Ne kadar inkar etmek istesem de, bunun benim için normal bir davranış olmadığını biliyorlar. Evelina beni sinirlendirmiş ve onlar bunu sudaki kan gibi koklayabiliyorlar.

“Bu pislik daha ne kadar sürecekt?” Dem bir sustalı bıçağı açar ve tırnaklarının altını temizlemeye başlar. “Onun kulübüne girip boğazından tutup dışarı sürüklemeliyiz.”

“Hayır. Böylesi daha iyi,” diyorum. “Onu ekibinden uzak, tek başına yakalayalım. Sürpriz unsurunu kullanabiliriz.”

Elio Valenti kendini dokunulmaz sanıyor. Bu gece ona bunun aksini göstereceğiz.

"Gözlerini dört aç," diyor Dem, koltuğunda dikleşerek.

Apollon'un arka kapısı açılır ve Elio sokağa çıkar. Uzun boyludur, sanki spor salonunda çok zaman geçiriyormuş gibi bir vücudu vardır. Koyu renk saçları geriye taranmış, çenesinde sakal izleri var, boğazına kadar uzanan siyah dövme yakasının altına kayboluyor.

İki kadın ona yapışmış durumda. Bir tarafında, zar zor üzerinde duran bir elbise giymiş esmer bir kadın, diğer tarafında ise sarışın bir kadın.

"Nihayet," diye mırıldanır Matvey.

"O benim," kardeşlerime uyarıyorum. "Kafama silah dayanmadıkça araya girmeyin."

Bununla birlikte kapımı açıp dışarı çıkıyorum, botlarım kaldırıma çarpıyor.

Kardeşlerim arkamda yayılır, kaçış yolunu keser.

Kadınlar bizi ilk fark edenler. Esmer kadının kıkırdaması yarıda kesilir, yüzü solgunlaşır. Sarışın kadın donakalır, gözleri fal taşı gibi açılır.

Elio bizi fark eder ve eli beline doğru kayar, ama ben başımı sallarım.

"Olay çıkarmaya gerek yok. Bu sadece bir dostluk ziyareti, başka bir şey değil."

Bakışları kardeşlerime kayar, sonra tekrar bana döner. "Bu bir dostluk ziyareti gibi görünmüyor."

"Elio?" Sarışının sesi titriyor.

Onlara bakmıyor. Dikkatini benden ayırmıyor. "İçeri girin."

Tereddüt ettiklerinde Matvey eliyle kovma hareketi yapar ve onlar da aceleyle uzaklaşır. Sanırım bu gece biriyle yatma şansını mahvettik. Yazık.

Elio omuzlarını silkiyor, gevşetiyor. "Ee, ne bu? Düşün mekanlarını konuşmaya mı geldin? Çünkü sana söylemeliyim ki, Katya'yla Vegas'a gidelim diye düşünüyordum. Hemen bitirip en azından iyi kısma geçebilelim diye. Kabul ediyorum, bir bakireyi sikmeyeli uzun zaman oldu..."

Arasındaki mesafeyi kapatıp, kendini beğenmiş suratına yumruk sallıyorum. Ön koluyla engelliyor, darbe omzuma kadar geliyor, sonra dönüp yumruğunu kaburgalarımın doğru savuruyor.

Yan tarafa dönerek kaçıyorum, yumruğu havada kalıyor. "Kız kardeşim hakkında konuşurken ağzından çıkanlara dikkat et. Ve bilgine, Katya ile evlenmene izin vermeden önce seni öldürürüz."

"Alınanmışsın." Bir sonraki yumruğumdan kaçır ve çenemi sıyıran bir kroşe atar. "Sence bakire bir bratva prensesiyle evlenmek ister miyim?"

Sola hamle yapıyormuş gibi yapıp sağa dönüyorum ve yumruğumu böbreğine indiriyorum. Homurdanıyor ama yere düşmüyor. "Katya sana bir baksa bile şanslı sayılırsın."

"Evet, şanslı." Ceketimi kavrar, benim ivmemi kullanarak beni tuğla duvara çarpar. Gözlerimin önünde yıldızlar patlar. "Senin psikopat ailene zincirlenmiş olmak. Gerçekten çok şanslıyım."

Dizimi sertçe yukarı kaldırdım. O, ben kurtulup onu geri itebilmem için yeterince eğildi.

"Psikopat ailemde sana yer yok."

Ellerini havaya kaldırıp etrafımda dolaşarak bir sonraki hamlemi tahmin etmeye çalışıyor. Bunu başaramayacak. Saint Augustine'in zorunlu dövüş eğitimi sayesinde ikimiz de Krav Maga ve Sambo eğitimi aldık. Güçlerimiz eşit, yani bu iş kanlı geçecek.

"Komik, çünkü baban öyle düşünmüyor gibi görünüyor."

Matvey kollarını kavuşturup arabaya yaslanır, sanki bir drive-through'da siparişini bekliyormuş gibi izler. Dem sigara içiyor. İkisi de hiç endişeli görünmüyor.

“Senin gibi bir pisliğin kız kardeşime yaklaşmasına izin vermektense, bu sokakta kan kaybından ölmeyi tercih ederim.” Bir kombinasyon atıyorum ama o hızlı, çoğunu engelliyor ve geri kalanını yüzü yerine omzuyla emiyor. “Hamile kız arkadaşını öldüren bir adam.”

Bu hoşuna gitmez. Elio o kadar hızlı hareket eder ki, Dem ve Matvey’in uyarı çılgınlıkları bir an geç kalır.

Yumruk tam göğsüme isabet ediyor ve beni gürültüyle çöp konteynerine doğru savuruyor. Kafam metale çarpıyor ve bir an için her şey beyazlaşıyor.

“Bunu bir daha söyle,” diye hırlıyor. “Sana cesaret ediyorum.”

Ona bu zevki tattırmam. Alnımı burnuna çarparım. Kıkırdak çıkırdar ve yüzünden kan akmaya başlar.

Birlikte yere düşeriz, çöp ve pisliklerin içinde yuvarlanır, acımasız darbeler atışıız. Ellerini boğazıma doluyor. O tutuşunu gevşetene kadar dirseğimi şakağına vuruyorum.

Bıçağıma uzanıyorum ama Elio çoktan harekete geçmiş, ayak bileğıme saldırıyor. Elini kaldırdığında, Glock'u şakağıma dayıyor.

Hareketsiz kalıyoruz. Bıçağım boğazında. Silahı kafamda. İkimiz de kıpırdamıyoruz.

"Eh," diyor Elio, nefes nefese. "Burası çok samimi." "Tetiğı çekecek misin?"

"O bıçağı kullanacak mısın?"

İkimiz de cevabı biliyoruz. Ailelerimiz arasında, ne kadar zayıf da olsa bir ateşkes var. Birbirimizi öldürmek, şu anda hiçbir tarafın göze alamayacağı bir savaşı başlatır.

Bıçağı indiriyorum. O da silahı indiriyor.

"Duyduğun her şeye inanma, pislik." Sesi sertleşiyor ve bir anlığına yüzünde sert bir ifade beliriyor. "Mara'yı ben öldürmedim."

Sözleri beni duraksatır.

Kaldırıma kan tükürdüm. “Ne yaptığın ya da yapmadığın umurumda değil. Kız kardeşimle evlenmek istemediğini söylüyorsan, o zaman Ghost'u alt etmemize yardım et.”

Elio'nun göğsü inip kalkıyor, teri çenesindeki kanı kesiyor. "Sen ne diyorsun lan?"

“Babamla bir anlaşma yaptım. Yirmi gün içinde Ghost’u öldürürsem, nişanı bozacak.”

Elio gülüyor. “Peki bunu nasıl yapacağız?”

Kaburgalarımındaki acıyla yüzümü buruşturarak doğruluyorum. “Adamlarımızı birleştiririz, bildiklerimizi paylaşırsınız, bir tuzak kurarsınız. Birlikte bu orospu çocuğunu parçalayabiliriz.”

“Tabii. Ruslar ve İtalyanlar el ele tutuşup Kumbaya mı söyleyecek? Ailelerimiz yıllardır birbirlerinin boğazına sarılıyor.”

“Bu yüzden babalarımıza hiçbir şey söylemiyoruz. Bize sadık askerlerimiz var, bizim geleceğimiz olduğumuzu anlıyorlar ve yeterince uzun süre hayatta kalmak istiyorlarsa emirlerimizi yerine getirecekler.”

Babam şu anda Rusya’da ve Elio’nun babası da İtalya’da, en küçük iki oğlunu mafya üyesi yapmakla meşgul. Mesele şu ki, sahada işleri biz yürütüyoruz.

“Ghost’u hallederiz ve her şey bittiğinde, şehrin kendi köşelerimize geri döner ve bu hiç olmamış gibi davranırız.”

Elio’nun ağzı sıkışır ve bakışları benden Matvey ve Dem’e kayar. “Ve ben siz pisliklere güvenmem mi gerekiyor?”

Ona ekşi bir bakış atıyorum. “Başka seçeneğin var mı?”

Elio ve ben ayağa kalkıyoruz, ikimiz de yaşlı adamlar gibi hareket ediyoruz.

Elio tükürüyor ama artık yumruk atmıyor. Dikkatini çekmişim. “Peki, dinliyorum. Büyük planın ne?”

“Bu Cuma gemiyle bir eroin sevkiyatı geliyor. Parası çoktan ödendi, Afganistan’dan yola çıktı. Buradaki işler yoluna girene kadar onu Kanada’ya yönlendirip depoda tutmayı planlamıştık, ama benim yeni bir planım var. Uyuşturucuyu buradaki rıhtımımızda boşaltıp Ghost’un gelmesini bekleyeceğiz. Ama bu sefer geldiklerinde, her iki ailemizin askerleriyle onlara pusu kuracağız.” Sözlerimi bitiriyorum.

Dem, sigarasını botunun altında ezdi. “En iyi senaryoda, askerlerini yakalar, sorguya çeker ve işin başındaki kişiyi buluruz.”

Elio alaycı bir şekilde güldü. “Biraz iddialı değil mi sence? Ghost’un seni ne kadar fena patakladığını düşünürsek.”

“Hepimizi,” diye düzeltir Matvey. “Geçen hafta deponuza saldırdılar, değil mi? Hatalarımızdan ders aldık.”

Elio kollarını kavuřturur, dűřűnűrken çenesini hareket ettirir. “Ne kadar insan gűcűnden bahsediyoruz?”

“Bizden yirmi beş asker, sizden yirmi beş,” diyorum.

“Adamlarımı ۆlűme sűrűklemek istemiyorum.”

“Sence ben mi istiyorum?” diye tersliyorum. “Bunu birlikte planlayıp detayları gizli tutacağız. Saldırı gűnűne kadar sadece bu sokaktaki insanlar planın tamamını bilecek. Adamlarımız pozisyonlarına geçmeden bir saat ۆnce emirlerini alacaklar. Ghost gelmemizi gۆremeyecek.”

Elio kaldırıma bakıyor, olasılıkları tartarken çenesi sıkılaşıyor, sonra sertçe başını sallıyor. “Temel kurallar: istihbaratı paylaşırız. Hiçbir şey saklamayız. Sen bir şey ۆğrenirsen, ben de ۆğrenirim. Tam tersi de geçerli. Ghost’u bulduğumuzda, onlarla birlikte hallederiz. Bu ortak bir operasyon.”

“Peki.” Elimi uzattım. Elio uzun bir sűre elime baktıktan sonra elimi sıktı.

Bu kۆtű bir fikir. Elio Valenti'ye gűvenmek, bir yılanın saldırmayacaėına gűvenmek gibi bir řey. Ama bařka seçeneėimiz ve zamanımız kalmadı.

“Sadece bir sűreliėine iyi geçinmemiz gerekiyor,” dedim.

“Ay sonuna kadar,” diye kabul etti.

“Sana haber veririm.”

“Sabırsızlanıyorum,” diyor Elio, burnundaki kanı silerken.

BÖLÜM SEKİZ

DINARA

ŞOFÖR, ben kapı koluna uzanamadan kapımı açtı ve ben de binamın önündeki kaldırıma çıktım. Bu gece geç saatlerdeki yolculuk, Kirill Baronov'un ikramıydı.

Bunu beklemiyordum ama şikayet etmiyorum. Bu gece ikinci vardiyamdı ve ana katta Klara'nın peşinden saatlerce koşturmaktan yorgun düşmüştüm. Kendi masalarım yoktu ama yine de bitkin düşmüştüm.

"Beni bıraktığın için tekrar teşekkürler," diyorum çok uzun boylu, vücudu dövmelele kaplı şoföre. Bir adım daha atamadan, sesi beni durduruyor.

"Bayan Panova." Arkanı döndüğümde, elinde küçük bir manila zarf tutuyordu. "Yeni anahtarlarınız."

"Neymiş?" Zarfı aldım, içindeki metalin ağırlığı hissediliyordu.

"Yeni anahtarlarınız," anlamı çok açılmış gibi tekrarladı. "Siz içeri girene kadar burada bekleyeceğim."

Zarfı ellerimde çevirip, sonra da binama bakıyorum. Kirill ne halt etti?

İçeri koşuyorum, dairemin kapısının önüne gelene kadar durmuyorum.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandım, yeni anahtarları çıkarırken.

Adamları sahte kilidimi değiştirmiş. Kapı çerçevesine gizlenmiş elektromanyetik kilit sisteminin üzerine takmıştım, hırdavatçıdan aldığım ucuz bir modeldi. Dışarıdan bakıldığında sıradan, dandik bir kilit gibi görünüyordu, ama telefonumu çerçevedeki gizli sensörün üzerinden geçirdiğimde nadir toprak mıknatısları devreye giriyordu. Polislerin koçbaşıyla bile kıramayacağı bir koruma sağlıyordu.

Kirill'in ekibinin aptal olduğunu söyleyebilirim, ama dürüst olmak gerekirse, çoğu insan öyle.

Ve lanet olsun, ben iyi iş çıkarıyorum.

Kapıyı iterek açtım. Daire, bu sabah bıraktığım haliyle duruyordu. Masaüstünde dizüstü bilgisayar, yanında yığılmış ders kitapları, lavabonun yanında yıkamayı unuttuğum kahve fincanı.

Kapı çerçevesinin yanında, bir güvenlik tuş takımı yeşil renkte yanıyor, küçük ekranında DISARMED (Devre Dışı) yazıyor.

Arkamdan kapıyı kapattığımda, iç tarafta yeni bir güvenlik zinciri olduğunu fark ettim. Ahşaba küçük beyaz bir kart bantlanmıştı, el yazısı hiç şüphesiz erkeksiydi:

Dikkatsizliği affetmeyen bir şehirde yaşıyorsun.

Alarm kodu 1018.

Altında bir telefon numarası var.

Tamam, beni eve götürmek için ısrar etmesi bir şey, ama adamlarının izinsiz olarak evime girip bir güvenlik sistemi kurması... Hayatta olmaz.

Çantamdan telefonumu çıkarıp karttaki numarayı çeviriyorum.

"Evelina." Kirill'in sesi boğuk ve memnun, sanki aramamı bekliyormuş gibi.

"Bazı sınırlar koymamız gerekiyor," diye tersliyorum. "İzinsiz birinin evine girip, kilitlerini değiştirip, alarm takamazsın."

Alçak sesli kıkırdaması hiç etkilenmemiş gibidir. "Yapabilirim ve yaptım da. Buna güvenlik güncellemesi diyelim, rica ederim. Eski kilidin, kredi kartı olan bir genci bile durduramazdı. Sorunu çözdüm."

Daireye doğru ilerleyip çantamı yere atar ve topuklu ayakkabılarımı çıkarırım.

"Mesele o değil," diye homurdanıyorum. "Bu, mahremiyetin ihlali."

"Benim olan şeylerde riske girmeyeceğim." Kasıtlı bir duraklama.

"Çalışanlarımla ilgili, demek istedim."

Düzeltilme, ikna edici olamayacak kadar üç saniye geç geliyor. Sözleri, sıcak ve istenmeyen bir şekilde kaburgalarımın altına yerleşiyor, ikinci bir kalp atışı gibi nabız gibi atıyor.

“Ve iç çamaşırı çekmecenizi karıştırmadım,” diye devam etti. “Sadece güvenliğinizi sağladım. Sorun ne? Bir erkeğin sizi kollamasından hoşlanmıyor musunuz?”

“Özellikle değil.”

Her zaman kendi kendime yeten, kimseye, özellikle de bir erkeğe ihtiyaç duymayan biri olmakla gurur duymuşumdur. Ama Kirill Baronov gibi bir erkeğin bana göz kulak olması, karanlık bir çekicilik barındırıyor.

Syndicate ile bağlantılıyken flört etmek, çoğu erkeğin benim neler yapabileceğimi bildiği anlamına geliyor. Beni dövüşürken, hükümet veritabanlarına sızarken ve karmaşık güvenlik sistemlerini çökertebilirken gördüler. Bana erkeklerden biriymişim gibi davranıyorlar, yatıp kalktıkları bir arkadaş gibi.

Geçen yıl Pavel'in adamlarından biri olan Dimitri ile birlikte oldum. İşten sonra buluşur, sevişir, yemek sipariş eder, şifreleme protokollerinden konuşurduk. Sonra eve giderdim. Beni eve kadar geçirmeyi ya da bir yere arabayla götürmeyi hiç teklif etmedi. Eve güvenli bir şekilde vardığımdan emin olmak için hiç aramadı, çünkü neden arasın ki?

Ben de bunu istiyordum. Zamanımı, enerjimi, hayatımı talep etmeyen biri. Seks yapmak isteyen ama ertesi gün onu arayıp aramayacağımı umursamayan biri. Ya da bir daha hiç aramayacağımı. Bana ilk olarak veda edecek ya da beni reddedecek kadar yakınlaşmayacak biri. Seni en çok sevmesi gereken kişi iz bırakmadan ortadan kaybolduğunda, bir daha kimsenin o kadar yakınlaşmasına izin vermemeyi öğreniyorsun.

Dimitri bu tanıma tam olarak uyuyordu. Ondan önceki adam da öyle. Ve ondan önceki de.

Ama Kirill bu kurallara uymuyor. Ne istediğini açıkça söylüyor. Ve bu çok can sıkıcı ve mahremiyetime büyük bir ihlal olsa da, göğsümde ne yapacağımı bilmediğim bir sıcaklık yayılıyor. Birinin bana bakması yabancı, korkutucu ve bir o kadar da hoş bir his, işte bu yüzden bunu sonlandırmam gerekiyor.

"Bir dahaki sefere bodyguard oynamak istersen, önce sorsana?" diyorum, sesimdeki sertliği yumuşatarak.

At kuyruğumdaki lastiği çıkarıp saçlarımı sallıyorum, yatak odasına doğru yürürken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

“Önce sorsaydım, izin verir miydin?” “Asla.”

Gülüşü boğuk ve seksi, içimi sızlatıyor. “Bu işin karmaşık olması gerekmez, Evelina. Aslında, bunu çok basitleştireceğim. Güvenliğin söz konusu olduğunda, ben otoriter bir pislik olacağım ve sen de bununla başa çıkmak zorunda kalacaksın.”

“Uyarı için teşekkürler. Sen gerçek bir beyaz atlı şövalyesin.” “Tatlı rüyalar, Evelina. Alarmı kur.”

Telefon hattı kesilir ve ben derin bir nefes alırım. Burada gerçek kimliğimle bağlantılı hiçbir şey yok, ama adamları gözetleme cihazları yerleştirmiş olabilir.

Banyo aynasının arkasında bulduğum küçük bir oyuktan bir RF dedektörü çıkarıyorum. Cihaz avucuma sığıyor ve dinleme cihazları, kameralar veya izleme cihazlarından gelen kablosuz sinyalleri algılayacak kadar hassas.

Daireyi sistematik olarak kontrol ediyorum. Kapı çerçevesi. Pencereler. Aydınlatma armatürleri. Elektrik prizleri. Duman dedektörleri. Her mobilyanın arkası. Her dolabın içi. Hiçbir şey bulamıyorum.

Kirill'e benden şüphelenmesi için hiçbir neden vermedim, ama riske girmiyorum. Yarın alarm sistemine bir baypas kurmam gerekecek, böylece kimse alarmı ne zaman kurduğumu ve devre dışı bıraktığımı takip edemeyecek.

Duvardaki saate bakıyorum. Burada saat neredeyse üç, yani Moskova'da saat on. Haftalık görüşmem için tam zamanında.

Bol bir kazak ve tayt giyiyorum, makyajımı siliyorum ve dizlerimin üzerine dizüstü bilgisayarımı koyup yatağa uzanıyorum. "Ara" düğmesine basıyorum ve yumuşak bir zil sesiyle bağlantı kuruluyor. Ekranım, pencerelerden sabah ışığının süzüldüğü Moskova'daki Pavel'in mutfağıyla doluyor.

"İlk ben konuşacağım! En uzun süre bekleyen benim!"

Pavel'in beş yaşındaki oğlu Kin, yüzü kameraya çok yakın olacak şekilde ekrana sığışıyor. Arkasında Hope beliriyor ve oğlunu kucağına alırken gülümsüyor. "Tamam, tamam, sakın olun. Dinara artık ikinizi de görebiliyor."

"Merhaba Kin." Tanrım, bu çocuğu çok özlemişim. Her zamanki dinozor pijamalarını giymiş, saçları her yöne dağılmış.

Pavel ve Hope yeniden bir araya geldikten sonra, bir yıl önce hayatıma girdi. Hope, bir triad liderinin kızı ve Sendika'nın yeminli düşmanı, ama Pavel bunların hiçbirini umursamadı. Ona takıntılıydı ve parmağına yüzük taktı. Kin, şanslı bir eklemeydi.

"Dinara! Bil bakalım ne oldu?" Tahmin etmemi beklemiyor. "Babam, bir ay boyunca hiç unutmadan balığa bakarsam doğum günümde gerçek bir kaplumbağa alabileceğimi söyledi."

"Kaplumbağa mı? Bu büyük bir sorumluluk."

"Biliyorum. Ama artık beş yaşımdayım, yani 'sorumluluk sahibiyim'." Bunu o kadar ciddiyetle söylüyor ki, gülümsememi zor tutuyorum.

Hope öne eğilir, elini onun omzuna koyar. Saatin erken olmasına rağmen kusursuz görünür, saçları topuz yapılmış, yüzünde hiç makyaj yoktur. "Günaydın. Yoksa iyi geceler mi demeliyim?"

"Teknik olarak burada sabahın erken saatleri. Saat ikide gibi."

Hope kaşlarını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim. Henüz yatmadın

."

"Suçluyum. Bir proje üzerinde çalışıyordum ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

Hope gözlerini devirir, ama gülümsemesi sevgi doludur. "Kızım, Dışarı çık ve biraz eğlen. Belki uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir yabancıyla tanışırsın."

Keşke bilseydi.

"Kaplumbağaların çok, çok uzun yaşayabildiğini biliyor muydun? Yüz yaşına kadar bile! Üstelik onları yemek isteyen avcılardan koruyan kabukları var, yani..."

"Kin, canım, biraz nefes al." Hope gülerek omzunu sıktı. "Ama Dinara'ya kaplumbağalardan bahsetmem lazım!"

"Dinliyorum," diye onu teselli ederim. "Bana her şeyi anlat."

Beş yaşındaki bir çocuk için şaşırtıcı derecede ayrıntılı, kaplumbağaların biyolojisi hakkında coşkulu bir açıklamaya başlar. Hope, onun başının üzerinden gözlerime bakıp özür diler gibi dudaklarını oynatır, ama ben elimi sallayarak onu sustururum. Tam da ihtiyacım olan şey buydu. Normal bir şey. Neden bunu yaptığımı bana hatırlatan bir şey.

“Ve babam bazı kaplumbağaların araba kadar büyük olduğunu söyledi!” Kin bunu göstermek için kollarını genişçe açar. “Buna inanabiliyor musun?”

“Bu inanılmaz.”

“New York'ta kaplumbağalar var mı?”

“Hmmm, bir düşüneyim.” Dudaklarımı büzüp parmağımı dudaklarıma dayadım. “Kanalizasyonda yaşayan Ninja Kaplumbağaları ne dersin?”

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Ne!”

“Kendi televizyon programları var. Belki annen bir bölüm izlemene izin verir.”

“Ninja Kaplumbağalar da neymiş?”

Pavel ailesinin yanına geldi, kolunu Hope'un omzuna doladı ve Kin'in şakaklarına bir öpücük kondurdu. Bu hareket o kadar doğal ve samimi bir sevgiyle doluydu ki, onlar hayatına girmeden önce nasıl biri olduğunu neredeyse unutuyordum. Yıllarca kendini dış dünyaya kapatmış, geçmişinin yükünü bir zırh gibi taşımıştı. Şimdi onu, ailesinin çevresinde rahat ve gülümseyen haliyle izlerken, sanki bambaşka birini görüyormuşum gibi geliyor.

Kin babasına dönüyor. “Baba, onlar kanalizasyonda yaşayan kaplumbağalar! Onlarla tanışmak için New York'a gitmeliyiz.”

Pavel, gülümsemeyi zor tutuyormuş gibi ağzını seğirtti. “Anlaştık. Ama önce Yarik'e Dinara'nın onunla konuşmak için beklediğini söyler misin?”

“Tamam!” Sandalyeye tırmanır, sonra geri döner. “Hoşça kal, Dinara! Seni özleyeceğim!”

“Ben de seni özleyeceğim, evlat.”

O gözden kaybolurken, Pavel onun boşalttığı sandalyeye oturur ve Hope'u kucağına alır.

“Eğer ikiniz iğrençlik yapacaksanız, telefonu kapatıyorum.” “Sakin ol. PG-13 seviyesinde kalacağına söz veriyorum.”

“Aile dostu kavramının tanımları farklı olabilir,” diye homurdanıyorum, ama onlara zorluk çıkarıyorum çünkü ben böyleyim. Pavel, ülkedeki en güçlü mafya ailelerinden birinin başı olabilir, ama benim için bir kardeş gibidir.

“Kin sürekli senden bahsediyor,” diyor Hope, yüzündeki ifade yumuşuyor. “Ne zaman eve geleceğini soruyor.”

Midemde bir suçluluk hissi uyanır. “Biliyorum. Ben de onu özliyorum. Hepinizi özliyorum.”

Özlem dolu bir acı göğsümü sıkıştırıyor. Dünyamı, insanları, kim olduğumu ve ne yaptığımı tam olarak bildiğim hayatımı özleyorum.

“Nasılsın? Gerçekten.” Hope ekran aracılığıyla beni inceliyor, bakışları çok keskin. “Ve bize nazik cevaplar verme.”

“İyiyim. Alışmaya çalışıyorum. New York...” Doğru kelimeyi arıyorum. “Çok şey. Ama iyi anlamda.”

“Orada fazla rahatlama,” diye homurdanır Pavel. Hope ona dirsek atar. “Onu rahat bırak. O bir yetişkin.”

Pavel, korumam olmadan taşınmam fikrini pek sevmemişti. Hope benim tarafımı savunarak, ona yirmi dört yaşında olduğumu ve bağımsızlığa ihtiyacım olduğunu hatırlattı. Beni, kendimden iki kat daha iri bir adamı etkisiz hale getirebilecek duruma gelene kadar iki ay boyunca aralıksız dövüş teknikleri eğitimi verdikten sonra kabul etti. Sonunda, isteksiz de olsa onayını kazanmıştım.

“Şu havalı okulun nasıl?” diye soruyor Pavel. “Bizi terk edip dünyanın öbür ucuna taşınmaya değer mi?”

“Sizi terk etmiyorum. Sadece bir yıl. Ve evet, şu ana kadar ilginç geçti. İleri düzey kriptografi, ağ güvenliği mimarisi ve en çok heyecanlandığım konu olan siber güvenlik için makine öğrenimi uygulamalarını işliyoruz.”

Pavel ve Hope'un gözleri dondu. Bazen herkesin benim kadar inek olmadığını unutuyorum.

Hope başını sallar. “Şey, kulağa...”

“Sıkıcı geliyor,” diye tamamlar

Pavel.

Burun kıvırıyorum. “Bekleyin de yıl sonuna kadar neler yapabileceğimi görün. Geri dönüp bu yeni becerilerimi işime yansıtmam için bana yalvaracaksınız.”

Babam Yarık, Kin'in elini tutarak mutfağa girer. Pavel ve Hope onu görünce birbirlerine bakarlar.

“Babanla konuşman için sizi yalnız bırakalım,” der Hope, ayağa kalkarak. Bana bir öpücük gönderir. “Seni özleyeceğim. Yakında konuşuruz.”

“Seni sevdiğimi biliyorsun, evlat,” diye ekliyor Pavel, sonra Kin'i kucağına alıyor. “Hadi, *malchik*. Gidip o balık yemini bulalım.”

Gözden kaybolurlar, babam görünürken sesleri uzaklaşır.

"Dinochka." Sesi sıcak ve sevgi dolu. "Haline bak.

Her zamanki gibi güzelsin, ama yorgun görünüyorsun. Yeterince uyuyor musun?"

"Asla." Gülüyorum. "Ama iyiyim. Sebzelerimi yiyorum. Endişelenmene gerek yok."

"Benim işim bu; endişelenmek." Sesi sertleşir. "Özellikle de bu kadar uzaktayken."

"Biliyorum, her zaman kolay olmuyor, ama benim için iyi. Kendimi daha iyi tanıyorum."

Yüzünde bir duygu parıldıyor. "Bunu duymak güzel, *malyshka*. Bağımsızlığa ihtiyacın olduğunu biliyorum. Kendi hayatına. Seninle gurur duyuyorum."

Boğazımda bir düğüm oluşurken başımı salladım. On ömür boyu yetecek kadar cehennemi atlatmış olmasına rağmen, benim için hala sığınabileceğim en yumuşak yer o. Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum.

"Teşekkür ederim, baba. Şimdi bana Kin'den bahset. Bahçeyi diktin mi?"

Yüzü aydınlanır. "Ah, evet. Geçen hafta sonu sebze ektik. Havuç, domates, salatalık. Kin şeker ekmek istedi, inanabiliyor musun? Bahçelerde şekerin yetişmediğini açıklamak zorunda kaldım." Kıkırdarak başını sallıyor. "Yine de denememiz için ısrar etti, biz de bir parça çikolata gömdük ve o her gün filizlenip filizlenmediğine bakıyor. Bunun işe yaramayacağını söylemeye gönlüm el vermiyor..."

Aklım karışırken sözleri arka planda kaybolur.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Sahte bir kimlikle New York'tayım, bir bratva'ya sızmış durumdayım ve kendimi tehlikeye atıyorum, hem de beni seven insanlara yalan söylerken.

Babama gerçeği söylemek, onu neredeyse yok eden bir yarayı yeniden açmak anlamına geliyor. Pavel bana seve seve yardım ederdi, ama Sendikayı bu işe karıştırmak işleri daha da tehlikeli hale getirir.

Elimde sadece bir rüyanın bulanık parçaları varken, sevdiğim insanları bu işe nasıl bulaştırabilirim?

BÖLÜM DOKUZ

DİNARA

BUGÜNÜN VARDIYASI içki siparişleri ve kalabalık masalar arasında bulanık bir şekilde geçiyor, saatlerdir yüzümde sabit tuttuğum gülümseme yüzümün ağrımına neden oluyor. Oksana beni bahşiş dağıtımı için bara çağırdığında, vücudumdaki her kas isyan ediyor.

Cilalı ahşap masanın üzerinde bir zarf kaydırıyor ve kaşlarını kaldırarak eliyle zarfı sabitliyor. "Aferin. İki yüz dolardan fazla bahşiş topladın."

"Vay canına, cidden mi?" Paraya bakıp gözlerimi kırpiyorum. "Kendi masalarım bile yoktu."

Gülüyor. "Bu gece müdavimler cömert davranmış."

Kirill paranın iyi olduğu konusunda yalan söylememişti. Paraya ihtiyacım olduğu için değil tabii ki; Sendika hackleme işim için bana iyi para ödüyor. Yıpranmış dairem sadece göstermelik, zor durumdaki öğrenci imajımın bir parçası. "Hak ettin. Bu gece çok çalıştın." Oksana saçlarını , uzun kestane rengi dalgaları sallanıyor. "Bir içki içmek için kalmak ister misin? Genelde kapandıktan sonra bir tur atarız."

"Çok isterdim ama sabah erken dersim var." Bu doğru. Saat dokuzda Veri Yapıları dersim var. Ama eve gitmem gereken asıl sebep, iki gündür çalışmakta olan şifre çözme programı. Şansım yaver giderse, şimdiye kadar arşivlenmiş Rus hükümeti dosyalarını çözmüş olur ve Ruslan Baronov ile Kupola Ağı'nın insan kaçakçılığı operasyonları arasındaki bağlantıları araştırmaya başlayabilirim. "Bir dahaki sefere," diyorum. "Bu arada, vardiyadan sonra ayaklarının bu kadar ağrması normal mi?"

Oksana burun kıvrır ve bir şişe votkayı uzanıp iki kadeh doldurur. "Alışırın. İlk birkaç vardiya en zor olanlardır. Ertesi gün dans provasına hazır olmak için buz banyosu yapıyorum."

"Buz banyosu. Kulağa tam bir işkence gibi geliyor."

"Göz alıcı hayatıma hoş geldin." Bar tezgahının üzerinden bana bir kadeh uzatır. "Yola çıkmadan önce bir tane?"

"Neden olmasın?"

Kadehlerimizi bir dikişte içtik ve Oksana bana bir öpücük gönderip, kapanışa yardım etmek için ortadan kayboldu.

Dolabımdan eşyalarımı alıp, üniformamı değiştirmeye zahmet etmeden paltomu giydim.

Kulübün arka kapısından çıkınca, kaldırımda bekleyen siyah bir SUV görüyorum. Diğer kızların hiçbirinin özel şoförü olmadığına eminim, ama özel muamele gördüğümün dikkat çekmesini istemediğim için sormadım. Kirill'in bana yetkin olmadığı bir iş için seçmelere katılma şansı vermesi zaten yeterince dedikodu yaratmıştı.

Arka kapıya yaklaşp koluna uzanıyorum. Kilitli. Kaşlarımı çatıp tekrar deniyorum. Hâlâ kilitli.

Ne oluyor?

Açık olan yolcu camına doğru adım attım. Sürücü koltuğunda Kirill'i görünce kalbim bir an durdu. Bir eli direksiyonun üzerinde, gözleri camın arkasından bana kilitlenmişti.

Siyah düğmeli bir gömlek giymiş, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, ön kollarındaki kaslı kasları ortaya çıkmış. Koyu renkli saçları sanki ellerini içinden geçirmiş gibi dağınık ve çenesinde sakal izleri var, bu da onu bu saatte çok fazla seksi gösteriyor.

Bu gece kulüpte değildi. En azından ben onu görmedim. Ve şu anda burada ne işinin olduğunu hiç bilmiyorum.

Eğilip kilidi açıyor ve kapıyı iterek açıyor.

"Gerçekten mi?" Arabaya binerken etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Şoförlük mü yapıyorsun artık?"

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Bazen yardım ederim." "Ne kadar asil bir davranış."

Kapıyı kapatıyorum. Deri kokusu ve kullandığı parfümün kokusu ile birlikte sıcaklık hemen beni sarıyor — karnımda bir karıncalanma hissi uyandıran, erkeksi ve odunsu bir koku.

Emniyet kemerine uzanamadan, o benim için takar. Kemerini vücudumun üzerinden geçirip yerine oturturken parmak eklemleri köprücük kemiğime değiyor.

Ben o rahatça sergilediği hakimiyetinden kurtulmaya çalışırken, o kaldırımdan uzaklaşıyor.

Parmaklarımı kucağımda birleştirip, dövmele ellerinin direksiyonu kavrayışını izlememeye zorluyorum kendimi.

“Bu gece beni eve bırakmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?”

“Brooklyn’de bir toplantıya gidiyorum.” Bana bir bakış attıktan sonra tekrar yola döndü. “Senin evin yolumun üzerinde. Bu arada, alarm sistemin nasıl çalışıyor?”

“Gayet iyi, teşekkürler. Şu ana kadar hiçbir kötü adam içeri girmeye çalışmadı.”

Dudaklarının bir köşesi, aptalca çekici bulduğum bir yarım gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. “Adamlarımın taktığı o ağır hizmet tipi kilidi gördükten sonra kesinlikle girmezler.”

“Peki ne iş yapıyorsun? Yani günlük olarak.”

Soru cesur, belki de fazla cesur, ama Kirill şoförlük yapacaksa, onun dünyası hakkında olabildiğince çok şey öğrenme fırsatını kaçırmayacağım.

Boğazını temizledi. “Aile işinin çeşitli bölümlerini yönetiyorum.”

“Bu çok belirsiz.”

“Öyle olması gerekiyor.” Sesi sinirli değil, daha çok eğlenmiş gibi. “Son zamanlarda özellikle can sıkıcı bir sorunla uğraşıyorum. Babam iş için Rusya’da olduğu için, iş yüküm çok fazla.”

Ruslan Baronov’un Rusya’daki işlerini araştırmam gerektiğini zihnimde not ediyorum, ama daha fazla soru sorma fırsatım olmuyor çünkü Kirill hiçbir uyarıda bulunmadan arabayı kenara çekip motoru kapatıyor.

Etrafıma bakıyorum, tanıdık gelmeyen bir caddedeyiz. “Neredeyiz?”

“O uzun vardiya sonra bir şeyler atıştırmak istersin diye düşündüm.” Kemerini çözüp kapısını açıyor. “Ve sanırım Moskova’da büyüdüğün için böyle bir yemeği hiç denemedin.”

Ben cevap veremedim arabadan iniyor. Kapımı açıyor, arabadan inmeme yardım ederken parmaklarını benimkilerle sarıyor. Parlak sarı duvarlı ve İspanyolca tabelalar asılı küçük bir dükkana doğru beni yönlendirirken elimi bırakmıyor

duvarları ve İspanyolca tabelaları olan küçük bir dükkana doğru beni götürürken elimi bırakmaz. Pencereden tezgahın arkasındaki bir adamı ve birkaç gece yarısı müşterisini görüyorum.

Beni içeri doğru yönlendirirken, aramızdaki her temas noktasının son derece farkındayım. Avucundaki nasırlar. Başparmağının parmak eklemlerimi okşayışı. Cildimin ona değdiğinde hissettiğim sıcaklık.

Bu bir randevu değil, diyorum kendime. Ona yakınlaşmak, burada olmamın nedenlerinden biri.

Ama bu bir randevu olsaydı, benim ilk gerçek randevum olurdu. Bundan öncekiler ya Netflix izleyip dinlenmek ya da bir grup arkadaşla yemek yemektir. Bu farklı geliyor.

Tezgahın arkasındaki adam başını kaldırıp yüzü aydınlanıyor. "Kirill!"

Tezgahın arkasından çıkıp Kirill'i sırtına vurarak erkekler arasında yapılan kucaklaşmalardan birine çekiyor ve benim anlayamadığım bir İspanyolca konuşmaya başlıyor. Kirill aynı dilde cevap vererek beni şaşırtıyor.

Mutfaktan yaşlı bir kadın çıkıyor, Kirill'e doğru sürünerek yaklaşırken selam vermek için sesini yükseltiyor ve sevgiyle onun yanağını okşuyor.

Kirill ona bir şeyler söylerken beni işaret eder ve kadın sıcak bir gülümsemeyle dikkatini bana çevirir. *"¡Ay, qué linda! Pero tan flaquita. Te voy a engordar, mija."*

Özür dilercesine başımı sallıyorum. "Üzgünüm, İspanyolca bilmiyorum."

Kirill'in ağzı seğiriyor. "Rosa senin çok güzel olduğunu ama seni şişmanlatması gerektiğini söylüyor. Anlaşılan çok zayıfsın."

"Sanırım kimse benim için böyle bir şey söylememiştir."

"Rosa ile tartışma. Kazanamazsın. Ve bilgin, sen lanet olası mükemmelsin."

Yüzüm kızarır, sonra yaşlı kadına dönerim. "*Gracias,*" derim. İspanyolcamın sınırları aşağı yukarı bu kadar.

Rosa kaşlarını kaldırarak başka bir şey söyler ve Kirill alaycı bir cevap verir. Rosa onun koluna hafifçe vurur ve güler, sonra bizi köşedeki küçük bir masaya yönlendirir.

Oturduğumuzda ona doğru eğildim. "Ona ne dedin?" "Ona daha önce hiç iyi bir taco yemediğini söyledim."

"Hey, nereden biliyorsun? Ben bol bol iyi taco yedim."

"Bunun gibi değil, yemedin. Moskova'da buradaki Meksika yemeklerine yakın bir şey olamaz. Güven bana."

Etkilenmemiş bir şekilde dudaklarımı büzüyorum. “Moskova geri kalmış bir köy değil. Her türden restoran var. Uluslararası yemekler. Burası büyük bir şehir.”

“Eminim öyledir.” Bana attığı bakış, tüylerimi diken diken ediyor. Ceketimi çıkarıp sandalyenin üzerine asıyorum. “Ama Rosa’nın tacoları, şimdiye kadar yediğin her şeyden daha iyi. Garanti ederim.”

“Hiç Moskova’ya gittin mi? Yoksa kafandan mı uyduruyorsun?”

Gülerek başını salladı. “Haklısın. Ailem uzun zaman önce ABD’ye taşındı. Onlar geldikten birkaç ay sonra burada doğdum. Bir daha geri dönmedim.”

"Dur, hiç mi?" Kaşlarım havaya kalkıyor. "Ziyaret etmek için bile mi?"

"Ziyaret edecek kimse kalmadı." Omuzlarını silkiyor. "Babamın orada işi var

. Sık sık gidiyor. Ama bizi de götürmek için bir neden görmedi. Artık Amerikalı olduğumuzu söyledi. Burası bizim evimiz.”

“Yine de.” Başımı sallıyorum. “Ailenin nereden geldiğini merak etmiyor musun?”

“Belki doğru bir tur rehberi olursa.” Enselerini ovuşturur ve bu gece ilk kez rahatsız görünür. Sanki geri alamayacağı bir şey söylemiş gibi. “Özlüyor musun?”

Babamı özlüyorum. Hope'u, Pavel'i ve Kin'i özlüyorum. Ve her kelimenin hesaplandığı bu sürekli rol yapma hayatı yaşamak yerine, kendim olmayı özlüyorum. Ama bunların hiçbirini söyleyemem.

"Tabii. Ama burada işler yolunda gitti. Okul iyi gidiyor ve şu ana kadar işimi de seviyorum. Patronum biraz otoriter olsa da, oradaki insanları seviyorum."

O sırtıyor, ama cevap veremeden Rosa altı kişiye yetecek kadar yemekle ortaya çıkıyor. Yemekleri bariz bir gururla masaya koyuyor ve Kirill'e onu sırtan bir şey söylüyor.

“Her birinden birer tane denemeni istiyor.” Tabağı bana doğru itiyor. “Ve çok fazla olduğunu söylemeden önce, yavaş yavaş ye. O bizi izliyor olacak.”

Rosa'ya minnettar bir gülümseme atıyorum ve o da omzumu sıkıp tezgahın arkasına geçerek bizi yakından izlemeye başlıyor.

Bana bir tane uzatır ve kokusu bile midemi guruldattırır. Bir ısırık alırım ve lezzetler patlar. Mükemmel baharatlanmış

et, taze tortilla, kişnişin tatlılığı.

O kadar lezzetli ki, içimden bir inilti kaçıyor.

Kirill beni bariz bir memnuniyetle izliyor. "Beğendin mi?"

"Harika." Kendimi tutamayıp bir ısırık daha alıyorum. "Tamam, haklıydın. Hiç böyle bir şey yemedim."

"Söylemiştim." Rosa'ya başını sallıyor ve Rosa da ona karşılık verip mutfağa geri dönüyor.

Burada tamamen rahat. Rahat ve Rosa ile aile gibi İspanyolca konuşan bu Kirill, kulüpteki tamamen iş odaklı Kirill ile uyuşmuyor.

"Bu yeri nasıl buldun?" Portakal sodamı yudumlarırken soruyorum.

"Kardeşlerimle yukarıdaki salonda bilardo oynardık.

Evde işler çok ağırlaşınca buraya gelirdik. Ne zaman gelsek Rosa bize yemek verirdi." Bir taco daha alır. "Sonunda burada yeterince zaman geçirip İspanyolca öğrendik. Benimki berbat ama idare eder. Kız kardeşim yeterince büyüdüğünde onu da getirmeye başladık."

"Bir kız kardeşin mi var?"

"Evet. Katya. Benden on beş yaş küçük." Sesinde şefkat doluyor.

"Aradaki yaş farkı büyükmüş."

"Evet, öyle." Masaya bakıyor, parmaklarıyla tabağının kenarını okşuyor. "Annemiz o daha yeni doğduğunda öldü. Ben on beş yaşındaydım. Belki de bu yüzden ona kardeşimden çok babası gibi hissettim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Nasıl oldu...?" Sorunun ne kadar özel bir konu olduğunu fark edince kendime geliyorum. "Özür dilerim. Bana anlatmak zorunda değilsin."

"Trafik kazası." Sesi düz, olgusal, sanki bunu defalarca anlatmış gibi.

"Bir etkinlikten eve dönüyordu ve... arabanın kontrolünü kaybetti."

Boğazım düğümleniyor. "Tanrım, Kirill. Çok üzüldüm. Çok zor olmuş olmalı."

"Hiç hoş değildi." İçkisini bir yudum içti. "Kız kardeşim hastalandığında neredeyse hiç iştahı kalmamıştı. Rosa, onun yediği az sayıdaki şeyden biri olan tavuk çorbasını sıfırdan pişirirdi."

"Hastalandı mı?"

“Sekiz yaşındayken lösemi teşhisi kondu. Hastanelerde çok zaman geçirdik.”

Boğazım düğümleniyor. “Şimdi iyi mi?”

“Remisyonunda. Yıllardır öyle.” Yüzündeki ifade yumuşadı.

Neden bilmiyorum ama elimi onun elinin üzerine koymadan duramıyorum. Avucunu benimkinin altına çevirip parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Bu hareket o kadar doğal ki, avuç içlerimiz birbirine değene ve parmakları benimkilerle temas edene kadar fark etmiyorum.

Kalbim hızlanıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada bir tür saflık var. Bu, bir an için onu kullanmam gerektiğini unutturuyor bana.

“Hepimiz için zor bir dönemdi. Ama işte o anlar insanı birbirine bağlar, biliyor musun? Birbirimize. Yanında olan insanlara. Beni buraya bağladı.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Benimki gibi bir kayıp tarafından şekillendirilmiş bu yönüne hazırlıklı değildim.

"Ben de küçükken annemi kaybettim," diye patlarım. Bunu paylaşmak niyetinde değildim, ama sesindeki bir şey bana karşılığında gerçek bir şey sunma isteği uyandırır.

Elini sıkıca tutuyor, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor. “Bunu duyduğuma üzüldüm,” diyor. “Kaç yaşındaydın?”

"Altı. Yani muhtemelen Katya'dan daha fazla anım var. Çoğu güzel anılar. Kahkahası. Yatmadan önce saçlarımı örme şekli. Yemek pişirirken şarkı söylemesi." Sesim kısılır ve boğazımı temizlerim. “Ama sonrasında bizim için zordu. Kardeşim yok, sadece babam ve ben vardık, ve o bir süre iyi durumda değildi. Benim için mutlu görünmeye çalıştı, ama zorlandığını biliyordum.”

“Ona ne oldu? Sormamın sakıncası yoksa.” “O... intihar etti.”

Neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Beynim, daha fazla soru sormaması için ilk akla gelen şeyi söylüyor. Ya da sormamasını umuyorum.

“Tanrım. Çok üzüldüm.”

“Uzun zaman önceydi.” Gülümsemeye çalışıyorum. “Ama evet. Ondan sonra babam beni tek başına büyüttü. Bir daha evlenmedi. Bildiğim kadarıyla kimseyle çıkmadı.”

Dudaklarımı ısıyorum. Çok fazla konuştum. Ama içimi dökmek iyi geldi. Annemin ölmesinin bir nedeni de onun ailesi olsa bile.

“Anlaşılan baban seni çok önemsemiş.” Acı, sesini keskinleştiriyor. “Benimki ise Bratva’ya olan görevinin çocuklarına olan görevinden daha önemli olduğuna karar verdi. Biz onun önceliği değildik. Hiç olmadık.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum, ama onun acısını dinlemek zor geliyor. Konuşmaya devam etmeden önce, masadan kalkıyor ve iki eliyle karnını kapatıyor. “Bir lokma daha yiyemem.”

“Ben de. Umarım Rosa gurur duyuyordur.”

“Sanırım onun sınavını geçtik.” Kirill, getirdiği yemeklerin çoğunu bitirdiğimiz masaya bakıyor. “Ama sana birkaç kilo daha aldirmek isteyecektir. Seni buraya tekrar getirmem gerekecek.”

Yüzümde yayılan gülümseme son derece samimi. “Velour’un tüm garsonlarına böyle mi davranılıyor?” diye takılıyorum. “Eve ve akşam yemeği mi?”

Gözlerimi kaçırmıyor, o soluk gözlerindeki yoğunluk nabzımı tavan yapıyor. “Hayır. Sadece sana.”

BÖLÜM ON

KIRILL

Ben kapısının önünde dururken, sürgüsü yerine oturdu. "Alarmı da," diye bağırdım.

"Evet, evet, tam ona geliyordum." Evelina'nın eğlenceli ses tonunun ardından sistemin devreye girdiğini belirten yumuşak bir bip sesi geliyor.

"İyi geceler, Evelina."

"İyi geceler, patron."

Sesi biraz boğuk çıkıyor ve alnımı kapısına dayayıp birkaç saniye nefes almam gerekiyor, yarı sertleşmiş sikimin sakinleşmesini diliyorum.

Onu öpmeliydim. Onu o kapıya bastırmalı, o sarı saçlarını avuçlamalı ve hayal ettiğim kadar lezzetli olup olmadığını öğrenmeliydim.

Neden yapmadığımı biliyorum. Çünkü onu öpmek yetmezdi. Onun amının derinliklerine gömülmem lazım — bu, o kulübüme girdiğinden beri içimi kemiren bu kaşıntıyı gidermenin tek yolu.

Ama bu gece işim var.

Elio ve kardeşlerim, hafta sonu yapılacak Ghost operasyonu için planı sonlandırmak üzere Red Hook depomuzda bekliyorlar. Şoförlük yapıp ona yemek yedirmeye dayanamadığım için şimdiden geç kaldım.

Kendimi zorlayarak merdivenlerden inip Land Rover'a geri döndüm. Ayrılmadan önce penceresine son bir kez baktım; ışıkları yanıyor ve perdeleri çekilmişti.

Aklım bu geceden bir türlü kurtulamıyor. Evelina tuvaletteyken Rosa'nın beni köşeye sıkıştırıp attığı o anlamlı gülümseme.

"O senin kız arkadaşın mı?" diye sordu Rosa, gözleri merakla parıltıyordu.

"Hayır. Sadece benim için çalışan biri."

Rosa güldü. "*Oğlum*, seni uzun zamandır tanıyorum. Buraya hiç kadın getirmedin. Bunca yıldır bir kez bile. Onu buraya getirdiysen, senin için özel biri demektir. Belki henüz farkında değilsin, ama farkına varacaksın."

Sonra yanağıma hafifçe vurdu ve uzaklaştı, beni Evelina'yı neden buraya getirdiğimi merak ederken bıraktı. Planlamamıştım. Mahalleye gelmiştik ve mesaisinden sonra acıkmış olabileceğini düşündüm.

Siktir... Daha önce hiç bir kadına yemek ısmarlamak ya da onu ailem saydığım insanlarla tanıştırmak gibi bir dürtü hissetmemiştim.

Telefonum gelen bir arama ile titredi ve Bluetooth üzerinden cevap verdim.

"Yoldayım," diye bağırdım, geç kaldığım için bana sataşmak için arayanların kardeşlerim olduğunu varsayarak. "On dakika daha."

"Ben Miron. Aradım çünkü o sunucu hakkında istediğin bilgileri aldım... Evelina Panova."

Parmaklarımla direksiyonu tıklatıyorum. "Dinliyorum."

"Kağıt üzerinde her şey uyuyor."

"Ama?" Ses tonunda tereddüt duyabiliyorum.

"Geçmiş fazla... temiz. Herkesin sakladığı sırları vardır. İnternette seni kötüleyen bir eski sevgili, sızdırılmış müstehcen selfie'ler, hatta bir park cezası bile. Onda hiçbir şey yok."

"Belki de sadece dikkatlidir, korunaklı bir hayat sürmüştür."

Miron ikna olmuş gibi gelmiyor. "Tecrübelerime göre, birinin geçmiş fazla temizse, bu genellikle daha derine inmek gerektiğinin işaretidir."

Temiz bir hayat mı? Bu bir tehlike işareti mi? Belki, belki de değil. Ama Miron'un içgüdülerini görmezden gelmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Peki. Araştırmaya devam et." Aklıma başka bir fikir gelince duraksıyorum. "Daha iyisini yapalım. Onu gözlemle. Sürekli gözetim değil, ama nereye gittiğini ve kiminle buluştuğunu takip et. Endişelenecek bir şey olursa bana haber ver."

"Anlaşıldı. Bir şey daha var. MTI'nın öğrenci kayıtlarına sızdım. Siber güvenlik mühendisliği programına kayıtlı, ki bu gerçekten etkileyici, ama dikkatimi çeken şey giriş sınavı sonuçları oldu. Mükemmel bir puan almış. Dosyasındaki notlarda onu bir teknoloji dahisi olarak tanımlıyorlar."

Beni derinden etkileyen bu kadının sadece güzel değil, aynı zamanda zeki olduğunu bilmek içimde tuhaf bir gurur uyandırıyor.

Otoyola giriyorum. “Bunu bilmek iyi oldu. Bu konuyla ilgili doğrudan bana rapor ver. Başka kimsenin bilmesine gerek yok.”

“Anlaşıldı.”

Red Hook’taki depomuzun arkasına park ederken telefonu kapattım. Burası, şehirde sahip olduğumuz birçok depodan biri; silah, uyuşturucu ya da taşımamız gereken her ne varsa depolamak için kullanıyoruz.

Bu gece, mafya ve bratva arasında Ghost’u şehrimizden kovmanın bir yolunu planlamak için bir toplantı yapılacak.

Land Rover’den inip deponun girişine doğru yürürken, Evelina Panova’yı aklımın bir köşesine itip oraya ait olduğu yere koyuyorum.

BÖLÜM ON BİR

DINARA

AYAKLARIM ÇIĞLIK ATIYOR ve sırtım ağrıyor, ama garip bir şekilde kendimi coşkulu hissediyorum.

Başardım. Kendi masalarımın ilk vardiyamı atlattım. Başlangıçta birkaç talihsizlik dışında, örneğin iki kez yanlış masalara içki götürmek ve birinin kredi kartından gerçek hesabından üç yüz dolar fazla çekmek gibi, gece sorunsuz geçti.

Şu anda tek istediğim sıcak bir duş ve belki de kafamı boşaltmak için izleyeceğim berbat bir reality şov. Dolabımın önündeki bankın üzerine yığıldım ve inleyerek topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

Beni eve bırakıp tacoya götürmesinin üzerinden iki gün geçti ve o zamandan beri ondan haber almadım.

Ona mesaj atmayı düşündüm, durumu yoklamak için sıradan bir şey, ama her seferinde onun numarasını açtığımda kendimi vazgeçirdim. Soğukkanlı davranmak daha iyi. Bırak da o bana gelsin. Bu taktiksel bir neden, ama asıl neden daha karmaşık: Ona mesaj atmak istiyorum, ama bunun nedeni bilgi almak için mi yoksa sesini duymak için mi olduğundan emin değilim.

Soyunma odasının kapısı açılır ve Oksana içeri girer, ardından Klara ve Yeva gelir. Rada onların peşinden gelir, sakızını çiğneyip, sanki biz diğerleri yokmuşuz gibi telefonuna bakarak.

"Bu gece harikaydın!" diyor Klara, yanıma oturan bankın üzerine çökerek. "Bunu kutlamalıyız."

"Öyle mi?" Ayak kemerimi ovuştururken yüzümü buruşturuyorum. "Her gece bunu nasıl yapıyorsunuz, bilmiyorum."

"Alışırın." Yeva saçlarını topuzundan çıkarır ve sallayarak gevşetir, kızıl bukleler omuzlarına dökülür. "Birkaç hafta geçsin, sen de sahnede dans etmeye başlayacaksın."

Oksana dolabını açıp üniformasını çıkarıyor. “Bundan sonra bir kulübe gidiyoruz. Sen de gelmelisin.”

“Gerçekten mi?”

Onlarla dışarı çıkmak faydalı olabilir. İş arkadaşlarıyla bağ kurmak, insanların içini açmasını sağlayan türden bir güven inşa etmek. Ama gözümün ucuyla Rada’nın yüzünün çoktan ekşidiğini görüyorum, dudakları sanki acı bir şey yutmuş gibi sıkı sıkıya kapanmış. İhtiyacım olan son şey, onun açıkça istemediği bir davet yüzünden iş yerinde bir drama yaşamak.

“Teklifin için teşekkürler, ama çok yorgunum ve giyecek hiçbir şeyim yok.”

“Hadi ama.” Klara omzuma hafifçe vurdu. “Bir gece dışarı çıkmayı hak ediyorsun. Ayrıca, bu şehre yeni geldin, değil mi? İnsanlarla tanışmalı, eğlenmelisin. En son ne zaman parti yaptın?”

Cevap utanç verici. Moskova'dayken içki içer, poker oynar ve erkeklerle havalı konuşurum. Babam ve onun boks öğrencileri. Pavel ve ekibi. Hayatım bilgisayarlar, dövüş eğitimi ve benden iki kat daha iri erkeklere ayak uydurabildiğimi kanıtlamaktan ibaretti.

Kızlara özgü şeyler, elbiseler, topuklu ayakkabılar ve makyaj, bunlar benim için yeni. Evelina kimliğimin bir parçası olarak, kargo pantolon giyen bir hacker yerine daha kadınsı giyinmem gerekiyor.

Diğer kadınlarla hiç iyi geçinememiştir. Onların önemseydiği şeyler hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum, arkadaşlıklarının sözsüz kurallarını anlamıyorum. Hope, sahip olduğum ilk gerçek kız arkadaşım ve onu seviyorum, ama Pavel olmasaydı tanışır mıydık emin değilim.

Ama Klara, gerçekten evet dememi istiyormuş gibi bana bakıyor ve Yeva, sanki kabul etmem kesinmiş gibi dolabına doğru ilerliyor. Belki de bu, uyum sağlamayı bilmeyen bir yabancı olmaktan başka bir şey olma şansımıdır.

Oksana sırtıyor. “Manhattan’ın en popüler mekanlarından biri olan Apollon’a gidiyoruz. Hiç duydun mu?”

“Apollon, Hell’s Kitchen’daki yer, değil mi? Geçen gün bazı sınıf arkadaşlarım oradan bahsediyordu. Oldukça çılgın bir yer olduğunu söylediler.”

“Öyle. Şehirdeki en iyi müzik var ve kalabalık her zaman eğlenceli.” Klara makyaj çantasını çıkarır ve içindeki eşyaları karıştırır.

“Gelmek istemiyorsa zorlama,” der Rada, telefonundan gözünü ayırmadan. “Orası bir mafya kulübü. Uzak durmak en iyisi.”

Mafya kelimesi ilgimi çekiyor. “Mafya kulübü de ne demek?”

Rada sonunda bana bakar, yüzünde sıkılmış bir ifade vardır. “Ne sanıyorsun?”

Kulübün sahibi Valenti ailesi. Baronovlar kadar güçlüler.”

Buraya gelmeden önce bu şehri yöneten aileler hakkında araştırma yapmıştım, bu yüzden Valenti'lerin Baronov'ların rakibi olan Cosa Nostra olduğunu biliyorum.

“Valenti ailesi Apollon’u geçen yıl açtı ve çok başarılılar. Ama Velour’dan farklı. Orası bir gece kulübü, centilmenler kulübü değil.” Oksana saçlarını tararken omuz silkiyor.

“Velour yeni bir yer değil, değil mi?” diye soruyorum, bir fırsat sezerek.

“Oh, yıllardır var. Kardeşler babalarından devraldıklarında, mekanı değiştirdiler. Yenilediler. Daha şık hale getirdiler, tamamen farklı bir hava kattılar,” diyor Klara.

Rada boğuk bir kahkaha atar. “Gerçi söylentilere göre eskiden çok farklıymış.”

“Ne demek istiyorsun...” diye başlıyorum ama Oksana sözümü kesiyor. “Rada. Onlar sadece söylentiler.”

Kalbim hızlanır. Bir şeyler biliyorlar. Belki her şeyi değil, ama Velour’un karanlık geçmişine dair ipucu verecek kadarını. Ama Oksana daha fazlasını söylemek istemiyor. Konuyu tekrar açmadan önce güven oluşturmak daha iyi.

İş dışında onlarla vakit geçirmek tam da doğru hamle işte.

Tanrım, ne kadar çıkarıcı konuşuyorum. Gerçek şu ki, Rada dışında bu kadınları seviyorum. Eminim bu gece çok eğlenceli geçecek.

Üniformama bir göz attım. “Eve uğrayıp üstümü değiştirecek vaktim var mı?”

“Kızım, lütfen.” Yeva endişemi eliyle savuşturdu. “Dolabım adeta bir butik gibi. Bedenin kaç?”

"Kesimine bağlı, ama genellikle sekiz numara. Aynı beden olduğumuzu sanmıyorum," diyorum, onun tonlu vücuduna bakarak.

"Lütfen, sana harika duracak bir şeyim var." Dolabına doğru yürür ve kaşlarımı kaldırtan siyah deri bir elbise çıkarır. Straplez, dar ve son derece seksi.

Onu elinden alıp, parmaklarımı tereyağı kadar yumuşak derinin üzerinde gezdiriyorum. "Bu muhteşem."

"Ee?" Oksana elbiseyi benden alır ve başını eleştirel bir şekilde eğerek yukarı kaldırır. "Ne dersin? Biraz hayatın tadını çıkar. Dans et. Pahalı kokteyller iç. Amerikalı erkeklerle flört et."

Dudaklarımda bir gülümseme belirir. "Evet, hadi yapalım."

Rada alaycı bir ses çıkarır ama ona baktığımda aynada rujunu tazelediğini görürüm.

Neyse. Onun onayını almak için burada değilim.

"Evet!" Klara ellerini çırpıyor. "Bu çok eğlenceli olacak."

Yirmi dakika sonra, Yeva'nın elbisesini giymişim. O kadar dar ki nefes alamıyorum, her kıvrımı sarıyor ve askısız kesimi omuzlarımı ve dövme kolumun üst kısmını ortaya çıkarıyor. Etek ucu uyluk ortasına kadar geliyor, normalde giydiğimden daha kısa ama lanet olsun, çok güzel görünüyorum.

"Vay canına," diyor Klara, değerlendiriyormuş gibi etrafımda dolaşarak. "Çok seksi görünüyorsun."

"Katılıyorum." Oksana makyaj paleti ile yanımda beliriyor. "Şimdi otur. Gözlerini yapayım."

O çalışırken ben bankta oturuyorum, gözlerimi kohl ile çiziyor ve göz kapaklarıma koyu renkli gölge sürüyor. Yeva saçımı devralıyor, at kuyruğundan çıkarıyor ve omuzlarımın etrafına dağınık dalgalar halinde düşene kadar saç tellerine şekillendirici ürün sürüyor.

"İşte." Oksana geri adım atarak eserini hayranlıkla inceliyor. "Mükemmel."

Aynaya dönüp bu dönüşüme hayranlıkla bakıyorum. Kohl, gözlerimi gizemli ve çekici gösteriyor. Elbise belimden daralıyor, kalçalarımın genişliyor ve dekolte, dar korsajdan taşar gibi görünüyor.

Seçmelerin olduğu gece oldukça iyi göründüğümü düşünmüştüm, ama bu şimdiye kadar hissettiğim en seksi halim.

Rada aynada arkamızda beliriyor, beni baştan aşağı süzerken yüzünde sert bir ifade var. "Artık gidebilir miyiz? Tanıdığım kapı görevlisi saat ikiye kadar orada olacak ve o çılgın kuyruğu atlamak istiyorsak şimdi çıkmamız lazım."

Yeva el çantasını kapar. "Hadi gidip birkaç kalp kiralım, kızlar."

Apollon'un ana salonu insan ve bas sesleriyle dolu, müzik o kadar yüksek ki kemiklerime kadar hissediyorum. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

Saatlerdir dans ediyoruz, durmadan bir şarkıdan diğerine geçiyoruz ve bir ara fazla düşünmeyi bırakıp kendimi müziğe kaptırdım.

Klara elimi tutar ve beni döndürür, ödünç aldığım topuklu ayakkabılarla neredeyse tökezlerken ikimiz de gülüyoruz. Oksana kollarını havaya kaldırmış, ritmin içinde tamamen kaybolmuş durumda. Rada bile iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor, gerçi bütün gece sanki bir kişi listesi oluşturuyormuş gibi erkeklerden telefon numaraları topluyor.

Diğerleri durmadan içiyorlar, ama ben başlangıçta bir votka soda içip sonra suya geçtim. Eğitimimden kalma eski alışkanlıklar. Uyanık kal. Asla gardımı düşürme. Bu gece bunların hiçbirisi önemli değil. Eğlenceli bir gecenin coşkusunu yaşıyorum.

Şarkı daha yavaş bir tempoya geçiyor ve dans pistinden uzaklaşıp kalabalığın kenarındaki yüksek masanın etrafına yığılıyoruz. Klara eliyle kendini serinletirken, Yeva yanımdan geçen garsondan bir tur daha shot sipariş ediyor.

"Tam da ihtiyacım olan şey buydu," diyor Klara, masaya yaslanarak. "Yarın ayaklarım benden nefret edecek, ama buna değdi."

"Katılıyorum." Oksana, saçlarını topuz yaparken dans etmekten yüzü kızarmış. "Bunu daha sık yapmalıyız. İşten sonra stres atmak için."

"Biz"in bir parçası olduğum için içim ısınır, sanki yeni kıزدan arkadaşına doğru görünmez bir eşiği aşmışım gibi.

Oksana'nın telefon ekranı aydınlanınca masanın üzerinde bir ışık parladı. Telefonu eline aldı, mesaja gözlerini kısarak baktı ve kaşları havaya kalktı. "Vay canına. Matvey Baronov az önce bizi VIP bölümündeki bir partiye davet etti."

"Ne?" Klara adeta telefona atladı. "Göster bana." Oksana, görebilmemiz için telefonunu çevirdi:

Matvey: Seni ve kızları dans pistinde gördüm. VIP'ye gelin, ikinci kat. Parti burada daha iyi.

İçimde bir heyecan dalgası yayılır. Matvey buradaysa, belki Kirill de buradadır.

"Aman Tanrım, nerede o?" Yeva çoktan üst katı taramaya başlamıştı.

Oksana VIP bölümünü işaret ediyor. Kalabalık ve değişen ışıkların arasından, korkulukta duran bir silüet görünüyor. Uzun boylu, geniş omuzlu, bize doğru içkisini kaldırıyor.

"Vay canına, Matvey Baronov muhteşem," diyor Klara, dramatik bir şekilde iç çekerek. "Aşırı seksi."

"Bilmem, ben hep Demyan'dan daha çok hoşlandım." Yeva sırtıyor. "Onda 'seri katil olabilirim' havası var. İçinde biraz kaos olan erkekleri severim."

"Tabii ki seversin." Klara gülüyor. "Erkek zevkin her zaman berbat olmuştur."

Rada aynaya bakmadan rujunu tazeliyor. "Kirill en güçlü kardeş ve bir gün imparatorluğu yönetecek. Neden daha azıyla yetinelim ki?"

Oksana burun kıvrır. "Eğer tek umursadığın şey güçse, neden babasının peşine düşmüyorsun? O tam anlamıyla pakhan."

"Çünkü Kirill daha seksi ve ben yaşlı erkeklerden hoşlanmıyorum." Rada rujunu tekrar çantasına koyar. "Ayrıca, Ruslan eninde sonunda tahttan inmek zorunda kalacak. Kirill geleceğin adamı. Ben uzun vadeli düşünüyorum."

Parmaklarım su bardağını sıkıca kavrar. Sinirlenirim, bu beni hazırlıksız yakalar. Ben de Kirill'i kullanıyorum, ama farklı bir şekilde. Peki neden

Rada ondan sanki kazanılacak bir ödölmüş gibi bahsedince neden onu boğazlamak istiyorum?

“Ee, ne dersin?” Oksana etrafımıza bakıyor. “Bu partiye davetsiz gidelim mi?”

Ona parlak bir gülümseme atıyorum. “Evet. Hadi yapalım.”

BÖLÜM ON İKİ

KIRILL

KIZ KARDEŞİMİN sinirli iç çekişi telefonda yankılanıyor. “Saçmalıyorsun. Manhattan’da birkaç gün kalacağım. Senin çatı katında kalacağım ve tek başıma hiçbir yere gitmeyeceğim, söz veriyorum!”

Bugatti’yi Apollon’un önüne park ediyorum ve bu konuşmayı bitirene kadar valeyı bekletiyorum. “Bu hafta olmaz, Katya.”

“Ama babam bu hafta Rusya’da. Zamanlama mükemmel. Alışverişe çıkabiliriz, bir gösteri izleyebiliriz, yeni bir restoran deneyebiliriz. Belki bir kulübe de gidebiliriz.”

“İyi deneme.” Gülüyorum. “Yasal yaşına gelene kadar kulüplere giremezsin, o zaman bile bir koruma ordusu olmadan kulüplerin yakınına bile yaklaşamazsın.”

"Aman Tanrım, sen imkansızsın!" Telefonun diğer ucundan öfkesi sızıyor. "Sen bana hiç eğlenmeme izin vermeden yaşlı bir kadın olacağım."

“Eğlenceyi nasıl tanımladığına bağlı. Romantik komediler ve tığ işi hoşuna gidiyorsa, istediğin kadar eğlen.”

“*Bozhe moy,*” diye mırıldanıyor. Tanrım, yardım et. “Ne dedin?”

"Hiçbir şey. Sen imkansız birisin. Ve sana hatırlatayım, ben evlenecek yaştayım."

“Evet, şimdi sen söyleyince fark ettim ki bu durum gerçekten berbat.” “Neler oluyor da kardeşlerimi ziyaret edemiyorum?”

Sesindeki özlem, kalbimi sızlatıyor. Katya çok uzun süredir izole edilmiş durumda, muhafızlar ve öğretmenlerle dolu malikanede sıkışık kalmış, eğlenceli hiçbir şey yapamıyor. Ama Ghost operasyonu iki günden az bir süre kaldı ve onun Manhattan'dan olabildiğince uzaklarda olmasına ihtiyacım var.

“Ghost’u hatırlıyor musun, Ruslan’ın seni evliliğe zorlamak istediği sebebi. İtalyanlarla birlikte onlara karşı harekete geçmek üzereyiz.”

“Dur, Valenti’lerle mi çalışıyorsun? Bu nasıl oldu?” “Bu, babalarımızın bilmesine gerek olmayan kısa vadeli bir ortaklık . Şu anda Elio Valenti’nin doğum günü partisi için Apollon’a gidiyorum.”

“Ciddi misin?”

"Maalesef," diye mırıldandım.

Apollon, cumartesi gecemi geçirmek isteyeceğim en son yer, ama Elio, kardeşlerimle birlikte gelmemiz gerektiğini açıkça belirtti. Askerleri bizi birlikte görmeli, ittifakın yeterince gerçek olduğuna inanmalı ki, çatışma başladığında adamlarımızla omuz omuza durabilsinler. Seninle içki bile içmeyen birine güvenmek zor.

“Bu işi halletmem için bana bir iki hafta ver,” diyorum. “Güvenli hale gelir gelmez, penthouse’da istediğin kadar kalabilirsin.”

“Sanki babamız buna izin verecekmiş gibi.” Sesinde acı bir ton vardı.

“O kısmı bana bırak. Ama bana güvenmelisin. Şu an bunun sırası değil.”

Bu işe yararsa, bir daha asla istemediği bir şeyi yapmak zorunda kalmayacak.

“Peki. Ama sözünü tutacaksın, *Kiryusha*,” diyor, çocukluk lakabımı kullanarak. “Ve beni bir kulübe götüreceksin. Belki Apollon’a? Elio’ya ne kaçırdığını gösterebilirim.”

"*Svyatoy chert*," diye patladım, ama kardeşim şakacı bir kahkaha attı.

“Sadece dalga geçtiğimi biliyorsun, değil mi?”

“Ya da beni erken mezara göndermeye çalıştığını.”

"Yok canım. Seni biraz daha yanımda tutacağım. Aşırı koruyucu bir pislik olsan da."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirir. “Ben de seni seviyorum, *malen’kaya*.”

Telefonu kapatırız ve arabadan inip anahtarları valeye atarım. Girişe doğru dönerim.

Apollon	her her	beklediğin	beklediğiniz
	beklediğiniz	bir	Valenti bir

Gösterişli ve pahalı.

Blok boyunca bir kuyruk uzanıyor, ama ben onu geçip doğrudan kapıya yöneliyorum; orada siyah takım elbiseli bir kapı görevlisi bana tek kelime etmeden

Ana kat, dans pistine sıkışmış insanlarla dolu, stroboskop ışıkları yapay sisi delip geçiyor, hava parfüm ve ter kokusuyla ağırlaşmış.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak VIP bölümüne gidiyorum.

Kardeşlerim çoktan buradalar. Bir görünüş yapacağım, nezaketen yeterince kalacağım, sonra da oradan defolup gideceğim. Ama Elio'nun doğum gününü es geçmek, göze alamayacağım bir hakaret olur. Her şey iki gün sonra olacaklara bağlı: Katya'nın özgürlüğü, benim kendi geleceğim, bu şehirdeki tüm konumumuz.

Bas sesleri VIP bölümünde yankılanıyor, gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısıyla uyumlu, düzenli bir ritim.

"Sanki mısır gevreğine biri sıçmış gibi görünüyorsun," diyor Dem, elinde benim için taze bir içeceklerle yanıma gelerek. "Neşelen kardeşim. Bir gece izin hak ettik."

"Öyle mi?" Sinirimi gizlemeye çalışmıyorum. Operasyon iki gün sonra. Dinlenmeye vaktimiz yok.

"Olabileceğimiz kadar hazırız," diye ekliyor Matvey, bize korkulukta katılıyor.

Cevap vermek yerine viskiden bir yudum alıyorum. Fazla hazırlıklı olmak diye bir şey yoktur.

"Rahatla. Birkaç içki iç. Nezaketen biraz kal, sonra mağarana geri çekilebilirsin."

Homurdanarak viskiden bir yudum daha alıyorum.

Odadaki gerginlik rahatlamama yardımcı olmuyor. Valenti askerlerinin arasında duruyoruz, kısa bir süre önce buraya girdiğimiz için kafamıza kurşun sıkacak adamlarla çevriliyiz.

İttifak yeni, kırılgan ve güvenden çok zorunluluktan doğmuş.

Altımızda, ana kat insanlarla dolup taşıyor. Her yerde kadınlar var, baştan çıkarıcı giysiler içinde, ilgi, para ve eğlence arıyorlar.

Ama hiçbirisi o değil. Dikkatimin dağılmasını göze alamadığım için günlerdir Velour'dan uzak duruyorum. Ama o sürekli aklımda.

Dün gece arabamla onun binasının önünden geçtim, ne kadar engellemeye çalışsam da düşüncelerim ona dönüp duruyordu. Işığı

açık. Arabamda on dakika oturdum, o pencereye bakarak, siktir et, içeri gir ve bu çılgınlığı bitir mi demeliyim diye düşündüm.

"Senin sorunun ne biliyor musun?" Dem'in sesi beni geri çekiyor. "Biriyle yatman lazım."

"Siktir git."

"Ciddiyim. Burası amlarla dolu. Seç bir tane. Hatta iki tane seç, ama bir an önce sikini yalat, çünkü senin huysuz tavırlarına daha fazla tahammül edemeyeceğim."

Elio'nun adamlarıyla dolu odayı tarıyorum. Askerleri, kuzenleri, yandaşları, her mafya ailesinin etrafında dönen türden bir kalabalık. Güzel kadınlar pahalı takım elbiseli erkeklerin üzerine atlıyorlar, ama hiçbiri ilgimi çekmiyor. İstedğim tek bir kadın var ve o burada değil.

"Baronov kardeşler gerçekten gelmiş. Çok duygulandım." Elio, tüm havalı ve kendinden emin tavırlarıyla yaklaşıyor, tam da doğum günündeki mafya prensi gibi.

"Bize pek seçenek bırakmadın," diye mırıldanıyorum.

Gülümseyerek kollarını açar. "Keyfine bak, Baronov. Gece daha yeni başlıyor." Bir garsona bir tur daha içki sipariş eder.

Matvey sırtıyor. "Kulübün ana katında gördüğümüz Velour'dan birkaç bayan davet ettik. Ekstra yetenekleri takdir edersin diye düşündük."

"Ne halt ettin sen?" diye Matvey'e tıslarım. "Bu ittifakı gizli tutmamız gerekiyordu. En son ihtiyacımız olan şey, çalışanlarımızın Valenti'nin ekibiyle kaynaşması ve İtalyanlarla ne kadar yakın olduğumuzla ilgili dedikodular yayması."

Ama kardeşlerim çok sarhoş oldukları için umursamıyorlar.

"Bunu sana doğum günü hediyemiz olarak kabul et," der Dem, Elio'ya kadehini kaldırarak.

"Kirill!" Tiz bir çığlık müziğin sesini keser. Rada, meme uçlarının kenarları görünecek kadar dekolte kırmızı bir elbiseyle yanımda belirir. "Bu gece burada olacağını umuyordum."

Matvey'e intikam alacağımı ima eden bir bakış atıyorum. Rada'nın aylardır peşimde olduğunu biliyor. Yine de onu davet etmiş, pislik herif.

Kardeşim sırtarak kaba bir hareket yapar ve "Biriyle yatman lazım" der.

"Rada." Ses tonumu nazik ama soğuk tutuyorum. O benim için çalışıyor, yani ona açıkça kaba davranmam, ama onu oyalamayacağım da. "Parti hoşuna gidiyor mu?"

"Şu anda eğleniyorum." Aramızdaki mesafeyi kapatır ve bayat parfümünün kokusu etrafımı sarar. "Son zamanlarda çok meşgulsün. Artık seni hiç görmüyorum sanki."

"Meşguldüm."

Kardeşlerim, Elio'nun oyuncak çuvalı yerine bir şişe Stoli sallayan dövme bir Noel Baba gibi shotlar dağıttığı bara doğru dağılıyorlar.

"Biraz eğlenmek için çok meşgul değilsin." Parmağı pazımdan aşağı kayıyor, tırnakları hafifçe sıyrıyor. Bu temas tüylerimi diken diken ediyor. "Çok çalışıyorsun, Kirill. Rahatlanan lazım. Bırak biri sana baksın."

Gözlerimi devirme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Kafasının üstünde "bana yat" yazan bir neon tabela yanıp sönüyor olabilir.

Rada, en sıkıcı şekilde güzel. Mükemmel şekillendirilmiş saçları, pürüzsüz bir alnı ve doğal sınırların çok ötesinde dolgunlaştırılmış dudakları, spor salonunda geçirdiği saatler sayesinde şekillendirilmiş vücudu var. Gençliğimde, onu özel bir odaya götürür ve hiç düşünmeden içini boşaltırdım.

Ama şimdi ona baktığımda, tek gördüğüm eksiklikleri.

İlginç, şaşırtıcı ya da samimi değil. O, mafya çevresinin bir hokey hayranı, benim servetimi ve statümü kovalıyor. Bu takım elbisenin altında kim olduğum umurunda bile değil.

"Gergin görünüyorsun." Bana daha da yaklaşır, göğüsleri koluma sürtünür. "Benimle dans et."

"Ben tam çıkıyordum," diyorum, sanki gitmem gereken önemli bir yer varmış gibi saatime bakarak.

Dudaklarını büküyor. "Hadi ama. Sadece bir şarkı. Seni görmek için geldim."

Geri adım atıyorum ama Rada ısrarcı bir şekilde benimle birlikte hareket ediyor. Eli göğsüme konuyor, parmakları kalbimin üzerinde açılıyor.

Odanın diğer ucunda, sarı saçlı bir kadın beni donakaldırır.

"Kiminle geldin?" diye soruyorum, ne diyorsa sözünü keserek.

“Oksana, Yeva, Klara ve...” Yüzü ekşir. “Yeni

"Kızl

arla. *Evelina*.

" Barın yanında, bir grup insan yer değiştirerek onu ortaya çıkarır.

Üzerinde, kan basıncımı

yüksek tansiyon ve yumruklarımı sıkmamı sağlayan bir elbise giymiş. Saçları açık, dağınık ve vahşi, ve her düşüncem, o sarı bukleleri avuçlarımın içine alırken, o benim adımları haykırana kadar onu arkadan sismeye odaklanıyor.

Elio'nun askerlerinden biri, daha önce tanıştığım kendini beğenmiş bir pislik olan Marco, ona yaklaşır. Bir şey fısıldarken ağzı kulağına yaklaşır. Evelina'nın omuzları gerilir, gerginlik omurgasından aşağıya yayılır.

Kemerimdeki silaha uzanmama saniyeler kalmışken, o başını çeviriyor ve bakışlarımız çarpışıyor. Bir anlığına yüzü aydınlanıyor, beni gördüğüne seviniyor.

O bakış kalbimi delip geçiyor; bu, onun da beni düşündüğünün kanıtı.

Sonra bakışları, göğsümün üzerinde duran Rada'nın eline kayar. Bana yaslanmış, adeta üzerime uzanmış gibi duruyor.

Bir anda gözlerindeki ışık söner. Yüzünde bir gölge belirir, yüz hatlarında bir anlık bir acı belirir ve sonra benden uzaklaşır. Sanki güneş fırtına bulutlarının arkasına kayboluyormuş gibi.

Siktir. Rada bana dokunduğu anda onu itmeliydim.

Şimdi Evelina bunu benim istediğimi sanıyor. Rada'nın bana dokunmasını istediğimi.

"Yeter." Rada'nın bileğini tutup geri adım atıyorum, aramızda mesafe bırakıyorum. Topuklu ayakkabılarında sendeliyor ve bana kırılgan bir bakış atıyor.

"Ne oluyor, Kirill!" Ses tonu öfkeyle yükselir.

"İlgi duymadığımı açıkça belirttim. Kendine takılacak başka bir mafya üyesi bul. Burası onlarla dolu."

"Ne kadar pisliğin teki olduğunu bilseydim, bulurdum."

O uzaklaşır, ama ben arkasından bakmam. Kalabalığın içinde, benim için peşinden koşturmaya değer tek kadını arıyorum.

Ama o artık burada değil.

Marco da öyle.

BÖLÜM ON ÜÇ

DINARA

Bütün gece sürdürdüğüm nazik gülümsemeyi bir kenara bırakıp, tek kelime etmeden Marco'nun yanından geçiyorum. Şu anda tek istediğim şey biraz mesafe. Bu pislikten ve onun dolaşan ellerinden uzaklaşmak, ve her şeyden çok, dans pistinde birbirlerine sarılmış olan Kirill ve Rada'dan uzaklaşmak.

Kalabalığın arasından kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum. Tuvaletin kapısını açtığımda, iki kadın makyajlarını tazeliyor ve sohbet ediyorlar. Bana zar zor bir bakış atıp, sohbetlerine geri dönüyorlar.

En yakın kabine girip kapıyı arkamdan kilitliyorum, serin metal kapıya yaslanıyorum.

Başım dönüyor. Matvey'in bizi davet ettiği özel parti, Elio Valenti'nin doğum günü kutlamasıymış ve orası onun arkadaşları ve ailesiyle dolup taşıyordu.

Mafya adamlarıyla nasıl başa çıkılacağını bilirim, ama Syndicate'te saygı görüyorum. Burada ise kalabalığın içindeki sıradan bir kızım, Elio'nun adamlarının asabileceği bir av.

Marco, geldiğimiz anda bana kilitlendi. Barda zararsız bir şakalaşma olarak başlayan şey, hızla onun elinin kıcıma dokunmasına kadar tırmandı; o da bana, onunla eve gidersem beni ne kadar iyi hissettireceğini fısıldamak için eğildi.

Sanki olur da.

Onunla ilgili tek fantezim, bıçağım ve onun uyluk arteriyle ilgiliydi. Kalabalığın içinde Kirill'i gördüğümde, izin isteyip arkadaşlarımın yanına dönmek için yerimden kalktım.

Mükemmel bir an için, her şey kayboldu ve aramızda sadece o manyetik çekim kaldı.

Sonra, kötü bir filmdeki kötü adam gibi, Rada ortaya çıktı. Ona sıkıca sarılmış, ellerini göğsüne yaymış, vücudu müziğin ritmine göre onun vücuduna sürtünüyordu. Ve o da buna izin verdi.

Ellerini onun üzerinde görmek, sanki biri göğsüme uzanıp hayati bir şeyi söküp çıkarıyor ve beni boşlukta bırakıyormuş gibi hissettirdi.

Tuvalet kapısı açılıp kapanıyor, iki kadının sesleri uzaklaşırken sönüyor. Sessizlik beni bir battaniye gibi sarıyor. Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum, bu kadar zayıf olduğum için kendime kızıyorum. Umursamamam gereken bir şeyi umursadığım için.

Kirill Baronov benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve bu gece bunu bana iyi bir şekilde hatırlattı.

O, Baronov örgütüne yaklaşmak ve anneme ne olduğunu ortaya çıkarmak için bir araç. Onun son derece çekici olması, hakimiyetinin kalbimi hızlandırması, bana bakışını sevmem

—bunların hiçbirisi önemli değil. Hiçbiri burada olma nedenimi değiştirmiyor.

Kiminle isterse yatabilir. Rada. Bir düzine başka kadın.

Bunun önemi yok.

Önemli olan, kimliğimi gizli tutmak ve gerçeği öğrenmek için elimden gelen her şeyi yapmak.

Artık daha sakinim, kabinden çıkıp lavaboya doğru yürüyerek ellerimi yıkıyorum.

Geç oldu. Bu saatte yararlı bir şey öğrenemeyeceğim. Arkadaşlarımı bulup eve gideceğimi söyleyeceğim. Marco beni yine köşeye sıkıştırmadan ya da Rada'yı bir kez daha Kirill'in üzerine atlamış halde görmek zorunda kalmadan buradan çıkmak istiyorum.

Tuvaletin kapısı açılır ve Marco, bakışları dağınık ve kravatı gevşemiş halde içeri sendeleyerek girer.

"İşte buradasın," diye mırıldanıyor, yüzünde bir gülümseme yayılıyor.

"Beni takip etmemi istediğini biliyordum."

Omurgamdan bir ürperti geçer. "Yanıldın. Burası kadınlar tuvaleti. Gitmen gerek."

"Oyun oynama." Bana yaklaşır ve ben içgüdüsel olarak geri çekilirim.

"Bütün gece gözlerinle beni sikiyordun. Buraya kadar seni takip etmem için resmen yalvardın."

Arkasını dönüp kapıyı kilitledi. Panik boğazıma kadar yükseldi ama onu bastırdım. Sakin kalmak bu durumdan kurtulmamın tek yoluydu. Seçeneklerimi değerlendirdim. Benden daha iri ve güçlüydü ama sarhoştı. Bu, reflekslerinin yavaşladığı anlamına geliyordu; bunu kullanabilirdim ama aynı zamanda onu öngörülemez hale de getiriyordu.

“Arkadaşlarım dışarıda beni bekliyor. Yakında çıkmazsam, beni aramak için buraya girecekler.”

Gülüyor. Kulağa hoş gelmeyen bir ses. “O kapının dışında kimse yok, bebeğim.

Kontrol ettim.”

“Güvenlik kameraları senin beni buraya kadar takip ettiğini gösterecek. Bu senin için hiç iyi olmaz.”

Aramızdaki mesafeyi kapatır ve beni lavaboya sıkıştırır. “Kimsenin umurunda değil o. Bu bir parti. Biraz rahatla.”

Kalbim boğazımda atıyor. Çığlık atabilirdim, ama müzik çok gürültülü ve tuvaletler ana salondan çok uzakta. İş o noktaya gelirse, onunla kavga ederim.

Sesimi sabit tutarak ona bir kez daha mantıklı davranmasını söylemeye çalışıyorum. “Sarhoşsun. Yarın pişman olacaksın. Git buradan, ikimiz de bu olay hiç olmamış gibi davranabiliriz.”

“Ya da...” Bana daha da yaklaşır, sıcak ve ekşi nefesi yüzüme çarpar. “Bunu çabucak halledebiliriz. Kimse bilmek zorunda değil.”

Elini uzatıp bileğimi kavrar, beni kendine doğru çeker. Diğer eliyle saçlarımı kavrar, başımı geriye doğru çeker ve sonra ağzını ağızıma yapıştırır, dili dudaklarımı zorla açar.

Bileğimi bırakıp elini aşağı kaydırarak kıçımı sıkıca kavradığında, tiksinti öfkeye dönüştü.

İçgüdüsel olarak tepki veriyorum, tüm gücümle dizimi kasıklarına doğru savuruyorum.

Boğuk bir ses çıkararak geriye sendeledi, ikiye katlandı, ama acı onu daha da öfkелendirdi. Yüzü kıpkırmızı oldu ve bir saniye sonra kükreyerek bana saldırdı.

Yumruğu kafama doğru sallanıyor, ama ben sola eğiliyorum ve parmak eklemleri elmacık kemiğimi sıyrıyor. Dönüp dirseğimi böbreğine saplıyorum. Homurdanarak bana uzanıyor, ama ben çoktan hareket etmişim. Kolunu yakaladığımda, onu arkasına çevirip dizimi uyluk arkasına çarpıyorum. Bacağı bükülüyor ve sertçe yere düşüyor.

Ama sarhoş adamlar acıyı olması gerektiği gibi hissetmezler. Kurtulur ve tekrar yumruk sallar. Bu sefer yumrukları omzuma isabet eder ve ben tezgaha doğru sendelerim, kolumdan aşağıya doğru bir acı yayılır.

O öne atılır. Kravatını yakalarım, yana adım atarım ve onun ivmesini kullanarak yüzüstü aynaya çarpmasını sağlarım. Cam çarpmanın etkisiyle paramparça olur.

Marco geriye sendeliyor, burnundan kan akıyor ve kaşının üstünde derin bir yara var. Bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöküyor, yüzünü tutarken parmaklarının arasından kırmızı kan sızıyor.

Adrenalin damarlarımda dolaşüyor. Tezgâhtan uzaklaşıyorum, nefes nefeseyim ve o fayansların üzerine yığılırken aramızdaki mesafeyi artırıyorum.

Kapı içe doğru patlar, kilit parçalanır, duvara çarparak ahşap parçaları etrafa saçılır.

Kirill kapı eşiğini doldurur, bakışları Marco'ya kilitlenir, yüzündeki ifade ölümcül. Elindeki tabanca, kilidi nasıl açtığını tam olarak anlatır.

"Sana el mi kaldırdı?" Sesi duygusuz, şiddet öncesinde duyulan türden düz bir tonla konuşuyor.

"Denedi, ama ben... karşılık verdim."

Marco'yu çıplak ellerimle ne kadar fena hırpaladığımı fark etse de, bundan bahsetmez.

İçeri girip hasarlı kapıyı kapatır.

Marco kırmızı gözlerle Kirill'e bakar ve hırıltılı bir sesle, "Bu kaltak bir baştan çıkarıcı. Neredeyse benimle burada buluşmak için yalvardı, ben de geldim, ama o bana deli gibi saldırdı."

Kirill'in çenesindeki bir kas seğiriyor. "Erkekleri tahrik eden kadın, ha? Sence ona ne yapmalıyım? Onu bağlayayım mı? Sana zarar verdiği için bedelini ödetmeyeyim mi?"

Başımı kaldırıyorum ama Kirill bana bakmıyor. Yüzü ifadesiz. Marco'yu kızdırmak için mi bu oyunu oynuyor, yoksa gerçekten buna mı inanıyor?

Marco'nun yüzü acı içinde parlıyor. "Evet. Evet, bunun bedelini ödemeli. Bana ne yaptığını bir bak."

Kirill'in ağız, o kadar... yırtıcı olmasaydı gülümseme olarak yorumlanabilecek bir şekle büründü.

"Göründüğünden daha sert olmalı. Çünkü senin yarın kadar bile değil, ama yerde yatan sensin."

Yerimde donakalmış, onu okumaya, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Belki de kimliğim açığa çıktı. Ne yapabildiğimi gördü. Hiçbir teknoloji öğrencisi öyle dövüşmez.

Ama arkamdan yaklaşırken hiçbir şey söylemiyor. Avucuyla belimi kavıyor, parmaklarını sahiplenici bir şekilde açıyor, sıcak ve sağlam vücudu sırtıma bastırıyor.

Soğuk metal boğazıma sürtünüyor, köprücük kemiğimden çenemin altına kadar uzanıyor. Silahının namlusu çenemin altına dayanıyor, başımı yukarı doğru eğiyor.

Korku içimi kaplıyor, ama bu Marco'nun tetiklediği panikten farklı. Çünkü korkunun altında, Kirill'in bana zarar vermeyeceğine dair aptalca, mantıksız bir kesinlik var. Onunla güvende olduğuma dair.

"Başta siz Ruslar hakkında emin değildim, ama sen iyisin Baronov. Bu konuda arkamda olduğunu bilmek güzel."

Marco kendini duvara sürükleyip yarı eğik bir pozisyona geçiyor, sanki bir gösteri bekliyormuş gibi, acı ve heyecan karışımı bir ifadeyle bizi izliyor.

Kirill'in dokunuşu daha yukarıya doğru kayıyor, kaburgalarımı okşuyor. Burnunu saçlarıma gömüyor ve derin nefes alıyor, sanki kokumu ezberlemeye çalışıyormuş gibi. Bu hareket o kadar çılgın, o kadar sahiplenici ki, klitorisim arzuyla zonkluyor.

"Rada'ya ne oldu?" Kendimi durduramadan soruyorum. "Meşgul olduğunu sanıyordum."

Dişleri kulak mememi sızlatacak kadar sertçe sıyrıyor. "Kıskandın mı, bebeğim?"

"Siktir git."

"Bu bir davet mi?" Elini yukarı kaydırıp göğsümü avuçlar. "Ama önce Marco izlerken parmaklarımın üzerinde boşalacaksın, böylece tam olarak kime ait olduğunu anlasın."

Silaha rağmen, Marco'nun izlemesine rağmen, her şeye rağmen karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yayılıyor.

"Onun acı çekmesini istiyorsun," dedi Kirill boğuk bir sesle. "Seni reddettiği için bedelini ödemesini mi istiyorsun?"

Marco'nun çenesi gerilir. "Hayır. Sana söyledim. O istedi."

"Mmm." Kirill beni kızdırmaya devam ediyor, derinin üzerinden göğüslerimin ağırlığını avuçluyor. Nefesi boynumda sıcak ve tahrik olduğu çok açık. Sertleşmiş penisinin her santimi kıcıma baskı yapıyor.

Kirill'in dudakları kulak mememe değerken ben hiç kıpırdamıyorum. "Ne düşünüyorum biliyor musun, Marco?"

Marco ona öfkeyle bakar.

"Bence bir kadına zorla sahip olmak zorunda kalan her erkek, başına gelenleri hak eden zavallı bir pisliktir."

Kirill'in avuç içi göğsümü kaplıyor, başparmağı meme ucumu okşuyor. Dokunuşu kasıtlı, sahiplenici ve odada kaynayan şiddetle tamamen çelişiyor.

"Onu sikeceğini düşünerek buraya kadar takip ettin. Söyle bana. Belli ki bunu düşünmüştün. Sence nasıl hissettirecekti? Tadı nasıl olacaktı?"

Kirill'in ağız boynumun kıvrımını bulur, dili kulağıma kadar yakıcı bir çizgi çizer ve bu durum ne kadar sapkın olsa da içimden bir inilti çıkar.

"Seni Rus pisiği. Elio yaptıklarını öğrendiğinde seni öldürecek."

Bir saniye içinde silah hareket eder ve havayı kesen sessiz bir silah sesi duyulur. Marco çığlık atar, elleri pantolonundan kırmızı bir lekenin yayıldığı uyluğuna uzanır.

"Kapa o lanet çeneni." Namlu tekrar göğüs kafeme dayanır, elinin sıcaklığına soğuk bir kontrast oluşturur. "Henüz bitirmedim." Marco sonunda anlar. Kirill kontrollü ve mantıklı biri olarak bilinse de, şu anda ikisi de değildir. Bakışlarındaki öfkeyi korku bakışındaki öfkeyi geride bırakıyor.

Eli aşağıya doğru kayar, kalçamın üzerinden geçip iç uyluklarıma konar. Parmakları elbisemin eteğiyle oynar ve ben nefes almayı keserim.

"Onu sikmek mi istedin? Vücudunu kendi vücuduna değdirmeyi mi istedin? Çıkardığı sesleri duymak mı istedin?"

Elini elbisemin altına kaydırıp külotumu yana itiyor. Kendimi ona doğru itiyorum ve parmakları ıslak

ıslak sıcaklığımın içinden kayarken, içimden bir inilti kopar. Bunu ne kadar çok istediğimi fark edince utanç içimi yakar. Onun bana dokunmasına ne kadar çok ihtiyacım var.

Kirill konuşmaya devam ediyor, sesi sakın, sanki çim bakımı tekniklerini tartışıyormuş gibi.

“İşte bu planın sorunu da bu. O sana dokunabileceğin biri değil. Hiçbir zaman da olmadı. Ve bu lanet olası temel kavramı bile anlamayan erkekler yaşamayı hak etmiyor.”

Klitorisime her sert baskıda, omurgamdan aşağıya doğru saf bir zevk dalgası yayılıyor. Kalçalarım onun eline doğru sallanıyor, her saniye artan orgazm hissini kovalıyor. Tam boşalacağım derken, iki parmağını içime sokuyor. Sıkı ve sıcak içime girip çıkarken, odayı ıslak sesler dolduruyor.

“Ne kadar ıslak olduğunu duyuyor musun? O senin için değil, Marco. Hiçbir zaman senin için olmadı. Bu amcık mı? O benim.”

Onun mu? Şu anda düşünemiyorum bile. Başparmağıyla klitorisime son bir sert vuruş yaptığında, titriyorum. Beyaz bir sıcaklık beni sararken, görüş alanımın kenarları kararmaya başlıyor. Amım parmaklarını sıkıca kavlıyor ve ağzım sessiz bir çığlık atmak için açılıyor.

Kirill silahını doğrulturken zaman yavaş çekimde akıyor. “Kadınlara zorla sahip olan erkekler yaşamayı hak etmiyor.”

Orgazm hâlâ doruk noktasındayken Marco’nun başı geriye doğru savrulur ve duvara yığılır; kan ve beyin parçaları arkasındaki fayansları boyar.

BÖLÜM ON DÖRT

KIRILL

EVELINA hâlâ bana sarılıp titriyor, ben silahı kaldırıp Marco'nun canını alırken amcığı parmaklarımı sıkıca kavıyor. Yeryüzünde dolaşan pisliklerden biri eksildi.

Bunu hak etmişti. Kendisine tecavüz etmek isteyen adamın gözlerinin önünde öldürülmesini izlemek. Orgazm ise küçük bir bonus oldu. Kesinlikle sapkın bir durum, ama az önce ne kadar şiddetli boşaldığına ve parmaklarımın ıslaklığına bakılırsa, bunun onu rahatsız ettiğini sanmıyorum.

Onu benden uzaklaştırıp bana dönmesini sağlıyorum. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzü solmuş, zevkin ardından gelen coşku yerini şoka bırakmış.

Tecavüze uğramamak için deli gibi mücadele etti. Güçlü bir kadın ve yaptığım şey karanlık ve sapkın olsa da, dokunuşuma karşılık verdi.

Takım elbise ceketimi çıkarıp omuzlarına örttüm. Sonra avuçlarımın arasına yüzünü aldım. "Hey, Evelina, bana bak. Her şey yoluna girecek. Bundan sonra sana ne dersem onu yapacaksın, tamam mı?"

Başını salladı ama konuşmadı. Elleri ceketini sıkıca kavradı ve dışarıya yerleştirdiğim muhafız, yolda adamlar olduğunu haykırınca sessizleşti.

Yüksek sesler ve ağır ayak sesleri koridorda yankılanıyor, ardından Elio üç askeriyle birlikte içeriye fırlıyor.

Ardından kardeşlerim gelir. Dem, silahını çekerek Elio ve adamlarını itip geçer, Matvey de hemen arkasındadır.

Silah yasakmış, hadi oradan. Buradaki herkes tepeden tırnağa silahlı ve birbirlerine silah doğrultmuş durumda. Bu ittifak en iyi ihtimalle zaten zayıftı. Şimdi ise kopmak üzere.

"Ne halt ettin sen, Baronov?" Elio, kanla kaplı banyoyu ve ölen askerini incelerken öfkeden yüzü buruşuyor. Silahı göğsüme doğrultmuş ve parmağı tetikte.

"Yapılması gerekeni."

"Adamlarımdan birini öldürdün. Benim kulübümde. Benim lanet partimde." Elio bir adım daha yaklaşır ve askerleri de onunla birlikte hareket ederek, bizimle kapı arasında silahlı İtalyanlardan oluşan bir duvar oluşturur. "Seni şu anda öldürmemem için bana tek bir iyi neden söyle."

"Sana birkaç tane verebilirim." Evelina'yı kendime doğru çekerim, niyetimi gün gibi açık hale getiririm. "Ama önce, askerinin bir kadına tecavüz etmeye çalıştığı gerçeğiyle başlatalım mı?"

Elio'nun dikkati ilk kez Evelina'ya yönelir; dağınık halini, omuzlarına sardığım ceketimi ve yüzündeki solgunluğu fark eder, sonra bakışları yerde uzanan Marco'nun cesedine takılır.

"Ona zorla sahip oldu," diye devam ettim, sesim sertleşmişti. "Onu buraya sıkıştırdı, kapıyı kilitledi. İçeri girmek için ateş etmek zorunda kaldım."

Buraya geldiğimde Evelina'nın durumu hallettiğinden bahsetmiyorum. Marco fayansların üzerinde yatıyordu. Ne tür bir kendini savunma eğitimi almışsa, bu gece işine çok yaramış.

Elio'nun adamlarından biri, kısa kesilmiş saçları ve yanağında uzun bir yara izi olan adam, söz alır. "Bu Rus yalan söylüyor. Marco böyle bir şey yapmaz. O sadıktır. İki yıldır ailenin yanında."

"Ağzından çıkanlara dikkat et," diye homurdanır Dem, adama doğru tehditkar bir adım atarak. "Sadık bir tecavüzcü yine de tecavüzcüdür."

Yaralı Adam'ın silahı kardeşime doğru sallanır. "Zorla beni, seni Rus pisliği."

"Herkes çenesini kapatsın!" Elio'nun haykırışı fayanslarda yankılanır, yüzündeki ifade taşa oyulmuş gibidir.

Evelina yanımda kaskatı kesilir, sanki benim içime kaybolmaya çalışır gibi bana daha da yaklaşır.

"Kadın. O senin kızın mı?" Elio çenesini Evelina'ya doğru salladı.

Evelina bana bakıyor, cevabımı bekliyor.

Onu sahiplenirsem, hedef haline gelir. Bu çatışma kötüye giderse, Elio ve adamlarının bana karşı kullanabileceği bir koz olur.

“O benim için çalışıyor.”

O irkilir ve bakışları yere düşer. Elio'nun adamlarının onu bana ulaşmak için kullanabileceklerini bilmelerini, onun duygularını incitmeyi tercih ederim.

Elio dilini şaklatır. “Benim sorduğum bu değildi.”

Cevap vermiyorum. Bunun yerine Matvey'e bakıyorum. “Onu arabama götür. Ben buradaki işimi bitirene kadar onunla bekle.”

Matvey, “*Burada bana ihtiyacın olmadığına emin misin?*” diye sormak istemişçesine kaşlarını kaldırır. Ama gerçek şu ki, bu pislikler bizi havaya uçurmak isterse, kardeşimin burada olması onları durduramaz.

Ona hafifçe başımı sallıyorum, o da silahını kılıfına koyup Evelina'nın yanına gidiyor ve kolunu uzatıyor. Evelina tek kelime etmeden, bana bakmadan kolunu tutuyor ve sırtını dik tutarak dışarı çıkıyor.

Elio'nun ağzı ciddi bir ifadeye bürünür. “Yani sadece sikiştiğin bir kadın uğruna ittifakımızı tehlikeye attın. Çok akıllıcaymış, Baronov.”

“Dediğim gibi, o benim için çalışıyor. Mesele de bu değil. Tecavüzcüleri istihdam edersen ittifak da olmaz.”

“O tecavüzcü değil,” Scarface tekrar söze karışır. “Onun barda Marco'yla flört ettiğini gördüm. Onu buraya gelip onu sikmesi için resmen davet etti. Saygısızlık etmek istemem patron, ama bu Ruslar seninle oyun oynuyorlar.”

“Öyle mi?” Elio'nun sesi ölümcül bir sessizliğe bürünür. Tüm dikkatini Scarface'e verir, elinde hâlâ silahı tutmaktadır. “Bana aptal mı diyorsun, Nico?”

“H-hayır, patron, öyle demek istemedim. Sadece şunu söylüyorum... Gerçekten bu *stronzo* ve onun Rus fahişesinin tarafını mı tutacağız?”

Elio'nun gülümsemesi bana bir köpekbaliğini hatırlatıyor. Silahını kaldırıyor ve askerinin kafasına yakın mesafeden ateş ediyor. Cesedi yere ağır bir gürültüyle düşüyor. Oda sessizliğe bürünüyor.

Dem ve ben birbirimize bakarız. Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim. İttifaka saygısızlık ettiği ve Evelina'ya fahişe dediği için kendi adamını infaz etmesini izlemek, ona biraz saygı duymamı sağlar.

Elio aşağıya bakmadan cesedin üzerinden geçer. “Başka kimse benim kararımı sorgulamak ister mi? Başka kimse benim oyuna getirildiğimi anlayamayacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyor?”

Kimse konuşmaz.

"Güzel." Elio silahını indirir ve kalan askerleri de onu taklit eder. "Tecavüzcülere tahammülüm yok. Sarhoş olsun ya da olmasın. Ve beni baltalayan kimseye müsamaha göstermeyeceğim. Eğer aranızda benim yönetim tarzımla, bu ittifakla, Ghost'u alt etmek için Bratva ile birlikte çalışmakla bir sorunu olan varsa, hemen şimdi çıkıp gitsin."

Kimse kıpırdamaz.

"O zaman silahlarınızı indirin ve bu pisliği temizlemesi için bir ekip çağırın."

Elio odayı geçip önümde durur. "Bir dahaki sefere adamlarımdan biriyle bir sorunun olursa, bana baş ağrısı yaşatma ve bırak da ben halledeyim. Sen değil."

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Tutku cinayetiydi."

Marco'yu kimseye teslim etmem mümkün değil. Evelina'ya el kaldırdıktan sonra, onu öldürmek benim hakkımdı.

Elio'nun dudakları bükülür. "Kafanı işe ver, Baronov. Avlayacağımız bir Hayalet var."

Kulüpten çıktığımda Matvey, Bugatti'min kaputunda oturmuş sigara içiyordu; Evelina ise yolcu koltuğunda çoktan uykuya dalmıştı.

Yaklaştığımda başını kaldırıyor, yüzünde karanlık bir ifade var. Sokak lambası, çenesindeki gerginliği ortaya çıkarıyor.

"Ne var?" diyorum, sürücü kapısının yanında durarak. "Söyle hadi."

Dem'in aksine, Matvey az konuşmayı değil, çok konuşmayı tercih eder. Ama bu gece sadece başını sallıyor, son bir nefes çekiyor ve sigara izmaritini kaldırıma atıyor.

"Söylememe gerek yok. Zaten biliyorsun."

Kaputtan iterek kendini kulübün içine atar ve beni uyuyan kızla ve yarattığım karmaşayla baş başa bırakır.

Sürücü koltuğuna kayıyorum ve kaldırımdan uzaklaşıyorum. Brooklyn'e giden yol, motorun uğultusu ve Evelina'nın sığ nefes alıp veriş dışında sessiz.

Başı pencereye yaslanmış, ceketim hâlâ ona sarılmış durumda. Adrenalin düşüşü onu fena vurmuş olmalı.

Onu suçlayamam. Marco'yu savuşturdu, ben saldırganını öldürürken parmaklanarak orgazm oldu, sonra da çenesini dik tutarak silahlı gangsterlerle dolu odadan çıktı. Çoğu insan bu durumda çökmüş olurdu.

Belki de onu uyandırıp iyi olup olmadığını kontrol etmeliyim. Ama bunun yerine, arabayı sürerken bu gece ne kadar büyük bir hata yaptığımı düşünüyorum.

Onun yüzünden neredeyse bir savaş başlatıyordum. Valentilerle olan ittifakımı neredeyse mahvediyordum, kardeşlerimi neredeyse öldürtüyordum, her şeyi neredeyse mahvediyordum. Hepsi de, buzdolabımdaki bazı yiyeceklerden daha kısa süredir tanıdığım bir kadına elini süren boktan bir mafya üyesi yüzünden.

Benim neyim var lan?

Ona bir göz atıyorum. Uyurken bile çok güzel. Saçları yanağına düşmüş, dudakları hafifçe aralanmış, bir eli göğsüne kıvrılmış.

Hiçbir şeyin kontrolünü kaybetmem. Özellikle de kadınların.

O, benim göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığı. Ghost operasyonu bu kadar yakında ve her şey buna bağlıyken olmaz. Eğer başarısız olursam, Katya ve ben babamın seçimleriyle yaşamak zorunda kalacağız. Ve bunun olmasına izin veremem.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Aramıza mesafe koymalıyım. Ama bunu istemiyorum.

Bu onun iyiliği için. Bana ne kadar yaklaşırsa, o kadar tehlikeye girer. Sadece düşmanlardan değil, ki bu yeterince gerçek, ama benden de. Ben onun aradığı türden bir adam değilim. Onu yemeğe çıkaran, doğum gününü hatırlayan, ona kendini güvende hissettiren adam olamam.

Ben insanları öldürürüm. Şiddet ve korku üzerine kurulu bir imparatorluk yönetirim. Er ya da geç, onu yakında ölecek bir adamın gözü önünde buraya getiren adamın karanlık bir fantezi olmadığını anlayacaktır.

Binanın önüne geldiğimde sokağı boştu. Motoru kapattım ve aniden sessizlik çöktü, ama Evelina uyanmadı.

Elimi uzatıp omzuna dokunuyorum. "Geldik."

Gözleri yavaşça açılır. Şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırır, sonra beni görür ve yüzündeki ifade değişir. Sanki her şeyi hatırlıyormuş gibi.

Oturur ve alnındaki saçlarını geriye iter. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Yirmi dakika."

Bana dönüp bakıyor. Bekliyor. Neyi beklediğini bilmiyorum. Bir açıklama mı? Teselli mi? Bu gece aramızda olanların kabul edilmesi mi? Ona hiçbir şey söylemeyince tereddüt ediyor.

"Az önce olanlar hakkında..."

"İçeri girmelisin," derim, ön camdan dışarı bakarak. "Geç oldu."

Hafifçe nefesini verir. Benim dünyamın çapraz ateşi altında kalmaktansa, şimdi acı çekmesi daha iyidir.

Ceketimi omuzlarından sıyırmaya başlar.

"Sende kalsın."

"İhtiyacım yok. Bir saniye içinde içeri gireceğim." "Sende kalsın."

Neden bilmiyorum ama onun ceketimi alması bana çok önemli geliyor. Belki de kafamdan sorunluyum.

Ceketi daha sıkı çekip bana son bir kez bakıyor. Bakışlarında hem incinmişlik hem de meydan okuma var.

Kaldırıma adım attığında soğuk hava içeri doluyor. Koruma ekibimden biri onu yukarıya çıkarmak için girişte bekliyor.

Ona bizi takip etmesini söyledim. Birinin onu dairesine kadar götürmesi gerekiyordu ve bu kesinlikle ben olamazdım. Bu gece yukarı çıkarsam, sabaha kadar aşağı inemem.

Kapıyı kapatmadan önce, geriye doğru eğilir. "Bu gece için teşekkür ederim. Yaptıkların için."

Bununla birlikte, yolcu kapısını çarpıp binasına doğru dönüyor. Kirli cam kapılardan onu takip eden korumayı fark etmiyor.

Onun evinin önüne park edip, dairesinde ışıkların yandığını görene kadar bekledim. Telefonumdaki uygulama aracılığıyla, her gece yaptığım gibi, iki kilidi de kilitlediğini ve alarmı kurduğunu doğruladım. Evde güvende. Ona zarar verebilecek her şeyden uzak, kilitli. Ben de dahil.

Ancak o zaman arabayla uzaklaşıyorum.

BÖLÜM ON BEŞ

DINARA

Annemin dehşete kapılmış yüzü gözlerimin önüne kazınmış ve daha önce hiç duymadığım bir isim kafamın içinde yankılanırken uyanıyorum.

Marina Voronina.

Rüya, anılarım su yüzüne çıkmaya başladığından beri gördüğüm rüyayla aynıydı. Altı yaşındaki ben, Moskova'daki dairemizin yatak odası kapısından gizlice bakıyor, kaba sesli iki adamın dar koridorumuzda annemi köşeye sıkıştırmasını izliyordum.

Ama bu sefer, rüya daha da ileri gitti. Hafızam bana yeni bir şey verdi.

Adamlardan biri alçak ve tehditkar bir sesle konuştu: “Marina Voronina. Kim olduğundan kaçamazsın.”

Kendimi dikleştiriyorum, çarşaf lar bacaklarıma dolanmış, nabzım boğazımda atıyor.

Marina Voronina annemin adı değildi. Adı Sonya Potapova'ydı, ama bu evlendikten sonraki adıydı. Antonova ise kızlık soyadıydı.

New York'a geldiğimden beri ne bir rüya ne de bir anı gördüm. Tek bir tane bile. Sanki kuyu kurumuşt u, bu da bana anıların gerçekten olup olmadığını ya da beynimin annemin ortadan kayboluşunu anlamlandırmak için uydurduğu parçalar olup olmadığını sorgulatıyordu.

Ama bu rüya, diğerleri gibi içgüdüsel bir nitelik taşıyordu. Korkunun altında aynı gerçeklik dokusu vardı. Bilinçaltım soğanın bir katmanını daha soymuş ve görmezden gelemeyeceğim başka bir ipucu sunmuştu.

Terden yapış yapış olan cildimle yorganı üzerimden atıp telefonumu aldım. Saat 06:13. Sadece birkaç saat uyumuşum.

Kirill beni eve bıraktıktan sonra Oksana'ya ulaştım ve herkesin iyi olup olmadığını kontrol ettim, hepsi iyiydi. Anlaşılan, Oksana'nın duyduğu hikaye, banyoda bir kavga çıktığı yönündeydi. Bir bakıma doğruydı.

Ondan sonra yatağa girdim, ama saatlerce tavana bakıp durdum.

O felaket gecesi sürekli zihnimde canlanıyordu. Marco'nun ellerinin üzerimde olması, kendimi ondan kurtarmaya çalışmam. Çok korkunçtu ve hâlâ bu olaydan rahatsızım.

Ama beynim, dans pistinde Rada'nın vücudunu Kirill'e yaslayıp avuç içlerini göğsüne koyduğu görüntüyü durmadan canlandırıyor. İçimi kemiren kıskançlık, bunu hissetmeye hakkım olmadığı gerçeğiyle daha da kötüleşti.

Gece, onun beni buz gibi bir sessizlik içinde eve bırakmasıyla sona erdi, sanki bana dokunmak, bittiği anda pişman olduğu bir hataymış gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bu adam beni duygusal bir şoka sokuyor. Onun yanındayken dikkatim dağılıyor. Özenle inşa ettiğim duvarlar çatlıyor. Bilgi almak için kullandığım bir erkeğe karşı hissetmemem gereken şeyler hissediyorum. Gerçi bunu henüz başaramadım.

Ama şimdi devam etmek için yeni bir şeyim var. Daha önce bilmediğim bir isim. Bunun gerçek adı mı yoksa takma ad mı olduğunu bilmiyorum, ama her halükarda bu bir başlangıç noktası.

Masama doğru sendeleyerek gidip dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Önemli her şeyi katmanlarca şifrelemeyle gizlemiştim, bu yüzden tarayıcıyı açıp konumumu gizlemek için farklı ülkelerdeki VPN sunucuları arasında geçiş yapmaya başlamam biraz zaman alıyor.

İlk durağımız Rus devlet arşivleri. Doğum belgeleri, kimlik kayıtları, üzerinde “Voronin” adı geçen her türlü resmi belge. Voronina kadın formu, ancak ailenin reisi Voronin olur.

Rusya'da oldukça yaygın bir soyadı, ancak benim sık karşılaştığım bir isim değil.

Bu veritabanlarının güvenliği basit, güvenlik duvarları ise yetersiz. Beş dakikadan kısa sürede işimi bitiriyorum.

1975 ile 1985 yılları arasında St. Petersburg ve çevresinde doğmuş Marina Voronina'yı arıyorum.

Hiçbir şey yok.

Annemin doğum günü 15 Mayıs 1982'ydi. En azından ben hep öyle inanmışım. Ama eğer adını değiştirmişse, muhtemelen doğum tarihini de değiştirmiştir, bu yüzden iyice araştırmak en iyisi.

Arama kriterlerini genişletiyorum. 1970'den 1990'a. Sonra tüm Rusya'ya. Hâlâ bir şey yok.

Arkanıza yaslanıp parmaklarımı çatlatıyorum, kendimi düşünmeye zorluyorum, bornozumu daha sıkı sarıyorum.

Marina gerçekten var olmuşsa ve standart veritabanlarında onunla ilgili hiçbir kayıt yoksa, bu, önemli bir güce sahip birinin onu sistemden sildiği anlamına gelir. Organize suç dünyasına ait türden bir güç.

Daha derine inmem gerekiyor.

FSB'nin gizli istihbarat ağını açıyorum — Rusya Federal Güvenlik Servisi. Hükümet arşivlerine erişmekten daha zor. Rus istihbaratı siber güvenlik konusunda şakayı bilmez, ama nereye bakacağını bilersen her zaman bir açık vardır.

Dosya aktarımlarını gerçekleştiren ve güvenlik protokolleri güncel olmayan bir üçüncü taraf BT şirketi olan yüklenici ağında bir arka kapı bulmam kırk beş dakika sürüyor. Sistemlerinden geçerek FSB veritabanına giriyorum.

Kalbim hızlanıyor. Otomatik güvenlik sistemi izinsiz girişi tespit etmeden önce belki üç dakikam var, bu yüzden hızlı çalışmam gerekiyor. Voronin soyadını arıyorum.

Adı aratınca bir saniyeden az bir sürede sonuç çıkıyor.

Aleksandr Voronin, Voronin Sendikası'nın başkanı.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Dosyalar, on yıllara dayanan gözetim kayıtları, istihbarat raporları ve şüpheli suç faaliyetleriyle doluyor. Kafamdaki zamanla yarışarak, rastgele belgeleri seçip indirebildiğim her şeyi indiriyorum.

İki dakika. Bir dakika. Otuz saniye.

Sistem arkamda kilitlenirken, bağlantımı kesip analistlerin izinsiz girişi tespit etmek için koşturmasına neden olacak uyarıları tetikleyerek oradan çıkıyorum.

Beni bulamayacaklar. İzlerimi iyi sildim. Ama indirmeyi başardığım dosyaları açarken ellerim titriyor.

Çoğu, büyük ölçüde sansürlenmiş istihbarat raporları, ancak daha ayrıntılı bir dosya var.

VORONIN SİNDİKASI

Operasyon Üssü: St. Petersburg, Rusya Federasyonu

Başlıca Faaliyetler: [SANSÜRLENMİŞ], silah kaçakçılığı, [SANSÜRLENMİŞ], suç örgütü.

Liderlik: Aleksandr Voronin (vefat etti; araba bombası eşini de öldürdü)

Durum: Feshedildi. Örgüt artık aktif değil.

Aile Üyeleri: Svetlana Voronina (eşi, vefat etti), Marina Voronina (kızı, 19 yaşında vefat etti. Boğulma kazası, cesedi bulunamadı).

Ekrana bakarak, annemin St. Petersburg merkezli, artık faaliyette olmayan bir bratva ailesinden gelmiş olabileceği ihtimalini sindirmeye çalışıyorum. Ancak bu dosyaya göre Marina, ben doğmadan birkaç yıl önce, on dokuz yaşında boğulmuş.

Daha fazla bilgi aramak için aşağı kaydırıyorum. Dosyanın çoğu, operasyonel detayları, ortakların isimlerini ve suç faaliyetleriyle ilgili ayrıntıları kapatan siyah çubuklarla büyük ölçüde sansürlenmiş. Ama bir satır dikkatimi çekiyor:

Dosyanın altında, ekli gözetim materyallerine bir bağlantı var. İlk görüntü yavaşça yükleniyor. Siyah beyaz, grenli, teleobjektifle uzaktan çekilmiş. Pahalı bir palto giymiş bir adam, iki koruması eşliğinde siyah bir Mercedes'ten iniyor. Yüzü acımasız ve soğuk.

Altında şöyle yazıyor: *Aleksandr Voronin, Voronin Çetesi'nin lideri olduğu şüphelenilen kişi.*

Kalbim hızlanıyor. Eğer bu annemin ailesi ise, bu adam benim dedem olmalı.

İkinci fotoğraf açılıyor. Aleksandr Voronin, açık havada bir toplantıda, belki bir düğün ya da büyük bir kutlamada. Yanında, şık ve sakin bir kadın, şal elbise giymiş. Onun yanında ise sarı saçlı, resmi bir elbise giymiş ve son derece mutsuz görünen bir genç kız var.

Kızın yüzüne yaklaştırıyorum. Geniş gözler, dolgun dudaklar, düz bir burun... Her sabah aynada gördüğüm yüzün aynısı.

Gözlerimden yaşlar akıyor. Bu benim annem. Sonya olmadan önce, babamla evlenmeden önce, beni doğurmadan önceki hali.

Büyükanneme bakıyorum. Büyükbabama. Asla tanıyamayacağım insanlara. Gözyaşlarım daha da şiddetli akıyor. Deli olmadığım için, rüyaların beni doğru yere götürdüğü için rahatlıyorum. Ama mantıklı gelmeyen o kadar çok şey var ki.

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum ve annemin geçmişi hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalışıyorum. Babam, annemin St. Petersburg'da zengin ve nüfuzlu bir aileden geldiğini söylemişti. Zengin bir kız rolünü oynamayı ve bir koca beklemeyi reddettiğinde ailesi onu reddettiğini söylemişti.

Annem, cebinde tek kuruşu olmadan tek başına Moskova'ya taşınmış, geçimini sağlamak için bir caz kulübünde şarkı söylemiş, sonra da işçi sınıfından bir boks antrenörü olan babamla tanışıp evlenmiş. Ailesiyle bir daha hiç konuşmamış.

Ölümünü sahnelemiş ve kaçmış mıydı? Ailesinden mi kaçıyordu? Ailesi korkunç muydu? Şiddet uyguluyor muydu?

Ya da belki de kaçmasına yardım ettiler. Belki de onu doğduğu şiddet ve tehlike dolu dünyadan korumak için ölümünü sahte olarak düzenlediler.

Bilmiyorum. Çok fazla olasılık var, dolduramadığım çok fazla boşluk var.

Ama Voronin Sendikası'nın artık aktif olmadığını biliyorum. Belki rakipler tarafından yutulmuş ya da yok edilmiş, belki de net bir halefi olmadan dağılmış olmalı. İstihbarat veritabanlarını karşılaştırmam, arşivlenmiş gözetim raporlarını çıkarmam, hatta bir yolunu bulabilirsem eski FSB dava dosyalarına sızmam gerekecek.

Yapmam gereken çok iş var.

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı kendime doluyorum. Güçlü bir pakhanın kızı neden insan ticareti kurbanı olsun ki? Bu ona mı yoksa ailesine mi yönelik bir ceza? Voroninler ile bir rakip arasında ters giden bir şeyin intikamı mı? Daha da kötüsü, tüm bu olayların içinde onlar da var mıydı?

Dizüstü bilgisayarını kapatıp, giderek parlaklaşan şafak ışığında oturuyorum.

Kesin olarak bildiğim şey şu: Voroninler ve Kupola Ağı artık yok, ama Baronovlar hâlâ var.

Ve Ruslan Baronov, annemin kaybolduğu yıllarda kaçırılan kadınları açık artırmaya çıkaran Velour kulübünü yönetiyordu. O bir şeyler biliyor olmalı ve ben bu bilgiyi elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Kanepeden kalkıp mutfığa gidiyorum ve su ısıtıcısını dolduruyorum. Bu gece Velour'da vardiyam var. Her gece bir şeyler öğrenme şansı.

Odaklanmam lazım. Kendimi korumam lazım. Neden burada olduğumu hatırlamam lazım.

Ve Kirill Baronov'dan uzak durmalıyım.

BÖLÜM ON ALTI

KIRILL

Beton, taktik yeleğimin içinden bile göğsüme soğuk geliyor. Kırk dakikadır bu deponun çatısında yatıyorum, neredeyse hiç kıpırdamadan, tüfeği omzuma sıkıca dayamış durumdayım. Dürbün sayesinde Pier 19'u mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Her nakliye konteyneri, her gölge, Ghost'un yaklaşabileceği her açı.

Solumda iki yüz metre ileride, Matvey başka bir çatı katında, silahı hazır durumda.

Altımızda, elli asker iskeleye yayılmış durumda, görünmezler.

Son birkaç gün oldukça yoğun geçti. Her şeyi yüz yüze planladık ve gerçek görevi sadece seçilmiş birkaç kişi biliyor. Askerlerin çoğu, bunun son saldırılar nedeniyle ekstra güvenlik önlemleri alınmış sıradan bir nakil operasyonu olduğunu sanıyor. Sadece kardeşlerim, Elio ve onun iki yüzbaşı bir tuzak kurduğumuzu biliyor. Bu bir kumar. O elli kişiden biri ele geçirilirse, Ghost burada olduğumuzu anlar. Ama bu büyüklükte bir operasyonu sadece altı kişiyle yürütemeyiz. Bazen zarları atıp, şansınızın düşmanınıkinden daha iyi olmasını ummak zorundasınız.

Yem basit ama pahalı. İskelede Afganistan'dan gelen bir kargo gemisi demirlemiş durumda, ambarında elli kilo işlenmemiş eroin var.

Ghost'un bir kalıbı var: büyük sevkiyatlara, yüksek değerli hedeflere, risk ve getirinin eşit derecede yüksek olduğu operasyonlara saldırıyorlar. Bu, karşı konulmaz olmalı.

Üç mil uzaktaki gözetleme minibüsünden Dem'in sesi kulaklığımdan cızırtılı bir şekilde geliyor. "Tüm birimler, durum kontrolü."

"Kuzey tarafı temiz," diye mırıldanıyorum mikrofonuma. "Hareket yok."

"Anlaşıldı. İnsansız hava araçları tur atıyor, termal görüntülerde olağandışı bir şey yok. Teknik ekip tüm sistemlerin çalışır durumda olduğunu onayladı."

"Hazır," diye onaylıyor Matvey.

Adamlarımız tek tek yanıt veriyor. Üç takım lideri, bölgeye yayılmış adamlarımıza komuta ediyor. Konteynerlerin içinde, ekipmanların arkasında, rıhtımın altında, yaklaşma yolunun iki yanındaki depoların içinde saklanıyorlar. Otomatik silahlar ve gece görüş cihazlarıyla donanmışlar. Hepsi bekliyor.

Elio'nun sesi duyuluyor. "Güney tarafı kontrol altına alındı. Hazırız."

Her şey yerli yerinde. Her açı kontrol altında. Her türlü olasılık planlandı.

Yine de içgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini söylüyor.

Her şeyi şifreli mesajlarla koordine ettik, sözlü iletişim kurmadık. Eğer Ghost dinleme cihazlarıyla bizi dinliyorsa, bizi neyin beklediğini bilmiyor olmalı.

"Beş dakika sonra boşaltma başlıyor," diyor Dem. "Sessiz olun. Ortaya çıktıklarında, harekete geçmeden önce harekete geçmelerine izin vereceğiz. Ghost askerlerle çalışıyor, hassasiyetlerine bakılırsa muhtemelen eski askerler. Sorgulamak için en az birini canlı yakalamamız gerekiyor. Ben emir verene kadar kimse ateş etmesin."

Dürbünümden çevreyi tarıyorum, Red Hook'un endüstriyel çorak arazisinde neler olup bittiğinden habersiz, uzaktan parıldayan şehir silüetini seyrediyorum.

Parmağım tetik koruyucusunun yanında duruyor.

Her şey önümüzdeki bir saate bağlı. Eğer bu gece Ghost'u durdurup istihbarat elde edersek, bu işi bitirebilir ve babamın başımdan çekilmesini sağlayabilirim. Bratva'mı geri alabilirim.

Marco olayından sonra Elio'dan biraz daha az nefret ediyorum. Hâlâ bir pislik ve hâlâ onu kayınbiraderim olarak istemiyorum, ki bu gece bu kesinleşecek.

"Eroin sevk ediliyor," diyor Dem. "İlk paletler geliyor."

Dürbünden, ekip ilk yükü birlikte ortaya çıkıyor ve onu bekleyen kamyonlara doğru iskeleden aşağı indiriyor.

Boşaltma devam ediyor, olağan dışı bir durum yok, ta ki Matvey rapor verene kadar. "Birden fazla hedef, doğudan su yoluyla yaklaşıyor."

Nişangahım Hudson Nehri'ne doğru dönüyor. Suyun üzerinde ilerleyen karanlık şekiller. Bunların ışıkları yanmayan sürat tekneleri olduğunu anlamam bir saniye sürüyor, ışıklaştıkları ileriye ve iskeleye hızla yaklaşıyorlar.

"Görsel doğrulandı," diyorum diyorum.
teknesi, ışık ışık, yaklaşan..."

"Dört sürat

Ve bir anda, iletişim koptu.

Hattaki parazit ya da bozulma yok. Sadece sessizlik. Sanki biri elini kulağıma sokup bağlantıyı koparmış gibi.

Gönderme düğmesine basıyorum. "Dem? Komuta, duyuyor musun?" Sessizlik.

"Matvey? Kimse var mı?"

Kahretsin.

"Merhaba beyler." Dijital olarak bozulmuş bir ses, sessizliği yırtıp geçiyor. Robotik bir ses, herhangi bir tanımlayıcı özelliğinden yoksun. Her kasım kaskatı kesiliyor. "Bizi duyabildiğinizi biliyoruz," diyor ses, kendi şifreli iletişim sistemimiz üzerinden konuşarak. "Çok etkileyici bir kurulum. Bizim için gerçekten elinden geleni yapmışsın."

Lensimden iskeleyi tarıyorum, hedefler, hareket, herhangi bir şey arıyorum. Sürat tekneleri rıhtıma ulaşmış, siyah giysili figürler dışarı akıyor, ama dikkatim kargo gemisine yöneliyor. Liman işçileri sandığım adamlar silahlarını kaldırıyor ve pozisyonlarımıza ateş açıyor.

Siktir. Ghost, kargo gemisi rıhtıma yanaşmadan önce adamlarını gemiye yerleştirmiş. Sürat tekneleri saldırı gücü değil. Kaçış yolu.

Adamlarımız dağılıyor, mermiler havayı yırtarken konteynerlerin ve ekipmanların arkasına dalıyorlar. El işaretleri ve görsel ipuçlarıyla koordinasyon sağlamaya çalışıyorlar, ama iletişim yokken destek çağırmanın, ateşi yönlendirmenin, birbirlerini uyarmalarının imkanı yok.

"Beni gerçekten kandırabileceğini mi sandın?" diye soruyor, eğlenerek. "Kurmaya çalıştığın tuzağı fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Çenem sıkılır. Her zaman bir adım öndedir. Gemi limana yanaşmadan önce onu ele geçirmişlerdir.

"Size bir gösteri sunacağız. Bu savaş neden şimdiden kaybettiğinize dair bir ders." Robotik bir kahkaha duyulur. "Geçmiş her zaman geri gelir, beyler. Ve ben çok, çok sabırlı davrandım."

Geçmiş her zaman geri gelir mi? Bu ne anlama geliyor lan?

Ama rıhtım zaten lanet bir savaş alanı haline gelmiş ve düşünmeye zaman yok.

Aşağıda adamlarımız telaş içinde, silahlarını kaldırıyor, birbirleriyle konuşmadan organize olmaya çalışıyor. Karşılık verirken iskelede namlu alevleri parılıyor.

Ama kuşatılmış durumdalar. Gemiden ve teknelerden gelen hayalet askerler, bizim adamlarımız birbirleriyle konuşamazken askeri bir hassasiyetle hareket ediyorlar.

Sürat teknesinden çıkan ajanlardan birine nişan alıp ateş ediyorum.

Hedef sert bir şekilde yere düşüyor. Kan fışkırıyor. Biri gitti, ama teknelerden daha fazlası akın etmeye devam ediyor, direklerin arkasına siper alıyor, adamlarımızı yerinde tutan disiplinli ateş açıyor.

Mermiler etrafımdaki çatıya çarpıyor. Saniyeler önce başımın olduğu yerde beton parçalanırken, ben HVAC ünitesinin arkasına yuvarlanıyorum.

Nerede olduğumu tam olarak biliyorlar.

Eğilerek yangın merdivenine doğru ilerliyorum. Aşağı inip bu felaketten bir şeyler kurtarmam gerekiyor.

Merdivenlerin yarısına gelmiştim ki, alt katta bir silüet belirdi.

Baştan aşağı siyah taktik giysiler giymiş bir Ghost askeri.

Yarım saniye boyunca donup kalıyoruz, sonra her şey bir anda patlıyor. Ben kendimi yana atarken asker tüfeğini bana doğru kaldırıyor, mermiler az önce durduğum yeri delip geçerken ben korkuluğa çarpıyorum. Kendi tüfeğim merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor, askerin botlarının yanından sekip ulaşamayacağım bir yere düşüyor.

Tabancamı çekecek vaktim yok. Zaten mesafeyi kapatıyorlar, silahlarını tekrar bana çeviriyorlar ve eğer pozisyonlarını almalarına izin versem ölürüm. Bu yüzden son birkaç basamağı atlayarak kendimi aşağıya fırlatıyorum ve onlar nişan almadan önce omzumla göğsüne çarpıyorum.

Dişlerimi sarsacak kadar sert bir şekilde beton duvara çarptık, omzumun derinliklerinde bir tendon gıcırdadı, ama adrenalini acıyı daha sıcak bir şeyin altına gömdü. Tüfekleri aramızda ateş aldı, mermiler merdiven boşluğuna rastgele saçılırken, ben iki elimle namluyu kavradım ve yana doğru çektim. Kayış koptu ve silah

benimkinin ardından merdivenlerden aşağı yuvarlanır; ikimiz de aniden elimiz boş kalır ve dar alanda nefes nefese kalırız.

İlk toparlanan o oluyor ve dirseğini yüzüme vuruyor. Yanak kemiğimde bir ağrı patlıyor, ağzım bakır tadıyla doluyor ve ben de karnına bir yumruk atarak karşılık veriyorum; bu yumruk, ıslak bir sesle ciğerlerini boşaltıyor. Bir sonraki darbeyi isabet etmeden yakalıyorum, kolunu eklemim bükülmemesi gereken bir açıyla geriye doğru büküyorum ve yüzünü duvara çarpıyorum. Homurdanıyor ama henüz pes etmiyor, bacağımın bükülecek kadar sert bir şekilde dizimin yanına bir tekme indiriyor ve ikimiz de merdiven sahanlığında boğuşarak yere düşüyoruz.

Üstüne çıkıyorum, kollarını sabitliyorum, ne demek istediğimi anlatmak için boğazına ön kolumu yeterince sertçe bastırıyorum. "Kimin için çalışıyorsun? Ghost kim?"

Yukarıdan gelen bot sesleri gürlerken yüzüme kan püskürtüyorlar. Siktir. Takviye kuvvetleri hızla yaklaşıyor ve sorgu memuru rolünü oynayacak vaktim kalmadı. Tabancamı kapıp kabzayı şakaklarına vuruyorum. Bir kez, iki kez. Gevşiyorlar.

Gelenleri yavaşlatmak için merdiven boşluğuna iki el ateş ediyorum, mermiler betona çarpıyor ve bana belki on saniye kazandırıyor. Sonra tabancayı kılıfına koyuyorum, baygın Ghost'u kollarından tutup, dizimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı sürüklüyorum.

Omzum ağrıyor ve dizim isyan ediyor, ama çıkış kapısını tekmeleyip onu dışarıya, çatışmanın ortasına sürükleyene kadar durmuyorum. İskele bir savaş alanı gibi aydınlık, dumanın içinden namlu alevleri parıldıyor.

Otuz metre ötede bizim SUV'lardan birini görüyorum. Evet, harika. Onları buradan ne kadar çabuk çıkarırsam, kimin için çalıştıklarını o kadar çabuk öğrenebilirim.

Onu sürüklerken, asker kasılmaya başlıyor.

Onları bırakıp tabancamı tekrar çekiyorum, kendilerine geldiklerini sanıyorum. Sonra ağız köşesindeki köpüğü fark ediyorum, vücutlarının gevşemeden önce kaskatı kesilmesini.

"Hayır, hayır, hayır," diye inliyorum, ama çok geç.

Öldüler. Gerçek istihbarat elde etmek için tek şansımız, bize tek bir isim bile veremeden kendi elleriyle yok oldu.

Oyun bittiğini anladıkları anı bekleyerek, başından beri yanaklarının içine siyanür hapi saklamış olmalılar.

Cesedi SUV'ye doğru sürükleyip yine de arkaya atıyorum. Belki adamlarımız ondan yararlı bir şeyler çıkarabilirler. Dövmeler, yara izleri, diş kayıtları, ayağındaki botların üreticisi. Üzerinde çalışabileceğimiz bir şeyler olmalı.

Dumanın içinden bir silüet beliriyor. Elio, gözünün üstünde kanayan bir yara var, yüzü öfkeden çarpılmış.

"Az önce ne oldu lan?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hemen buradan çıkmalıyız." Ellerimi ağzımın önüne getirdim. "Geri çekilin! Herkes araçlara!"

Elio emri tekrarlar, sesi iskeleye yayılır.

Adamlarımız siperlerinden çıkıp erişim yoluna doğru koşuyorlar. Ghosts onları bırakıyor, peşlerine düşmüyor, kargo gemisinden ürünlerini metodik bir şekilde sürat teknelerine yüklüyorlar.

Milyonlarca dolar değerindeki eroin dolu çantalar, biz yenilmiş köpekler gibi geri çekilirken aktarılıyor.

Silah sesleri başladığı kadar aniden durur. Yaralıların inlemeleri ve suyun kazıklara çarpma sesi dışında her yer sessizdir.

Helikopter pervanelerinin uğultusu sessizliği bozar ve bir spot ışığı iskeleye vurur. Silahımı kaldırırım, sonra işaretleri fark ederim. Helikopter bizimdir.

Helikopter iniş yapıyor ve Dem dışarı atlıyor, yüzünde ölümcül bir ifadeyle bize doğru koşuyor. "Her şeyi hacklediler. Tüm yayınlar kesildi, insansız hava araçları yanıt vermiyor, tüm sistem çöktü. Teknik ekibimiz karşı koymaya çalıştı ama bir duvara çarptık."

Oyuna geldik. Ghost, tuzağımızı bize karşı kullandı.

"Yürüyeabilen herkesi araçlara bindirin," emrediyorum. "Burada işimiz bitti."

Adamlarımız yolun kenarına doğru sendeleyerek ilerlerken cesetleri sayıyorum. Ölenlerden birinin yanında parıltıyan bir şey dikkatimi çekiyor. Bir madeni para, sanki bir kartvizit gibi cesedin yanına kasten bırakılmış. Onu alıp cebime atıyorum.

Her açıdan tam bir felaket.

Jersey'deki özel havaalanına indiğimiz anda ne olacağını anladım. Elio yolculuk boyunca sessizdi. Hepimiz öyleydik, göremediğimiz, izini süremeyeceğimiz ve görünüşe göre alt edemeyeceğimiz biri tarafından fena halde yenildiğimiz gerçeğini sindirmeye çalışıyorduk.

Yere iner inmez, Elio yüzü asık bir şekilde bana dönüyor.

"Az önce ne oldu lan? Bir planımız vardı sanıyordum."

"Girdik. Kimse bunu tahmin edemezdi."

"Saçmalık. Bunun temiz ve basit olacağını söylemiştin. Bir Ghost askerini yakalayacaktık, sorguya çekecektik, saldırıların arkasında kimin olduğunu bulacaktık. Bana sattığın şey buydu."

İçimde öfke kaynıyor. "Lanet olası bir kristal kürem yok, Elio. Bir planım vardı, hepsi bu. O toplantılarda sen de vardın. Hepimiz yemin iyi olduğu konusunda hemfikirdik, Ghost onu yutarsa tuzak işe yarayacaktı. Gemiyi ele geçireceklerini ve şifreli iletişimimizi kıracaklarını nereden bilebilirdim?"

Kahkahası acı. "Adamlarım korkmuş durumda, ne halt ettiğimi bildiğimi sorguluyorlar. Ve biliyor musun? Haklılar da. Çünkü senin sözüne güvendim ve şimdi eskisinden daha kötü durumdayız."

Matvey yanımda kıpırdanıyor ama ben elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. Bu, Elio ile benim aramda bir mesele.

"Ailen başından beri bu ittifakı istemiyordu," diyorum dikkatlice. "Ama sen de kabul ettin, çünkü sen de benim kız kardeşimle evlenmek istemiyorsun, tıpkı benim onun seninle evlenmesini istemediğim gibi. İkimizin de bu işte çıkarı var. Dinle, korkmuş durumdasın. Anlıyorum. Ama şimdi paniğe kapılmanın sırası değil. Bu işi sonuna kadar götürmeliyiz."

Başını sallıyor ve avuç içlerini gözlerine bastırıyor. "Bu Hayalet, her ne ise, bizim anlamadığımız kurallara göre oynuyor. Avantajın bizde olduğunu düşünerek o kavgaya girdik ve dışlarımız kırılmış halde sürünerek çıktık. Bunu bir daha yapmayacağım."

Gölüyorum. “Yani öylece çekip gidecek misin? Pes edip, geriye hiçbir şey kalmayana kadar bize vurmalarına izin mi vereceksin?”

Elini saçlarının arasından geçiriyor ve onu tanıdığımın beri ilk kez Elio Valenti sarsılmış görünüyor. “Bu şehirdeki tüm suç aileleri bir araya gelmedikçe, bunu üstlenecek ne sayımız ne de kaynağımız var. Ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki böyle bir ittifak asla gerçekleşmeyecek.”

Ceketini düzeltip kendini toparlıyor. “Kazanamayacağın bir savaşı sürdürmek istiyorsan, bu senin bileceğin iş. Ama ben ailemi seninle birlikte batırmayacağım.”

Tek kelime etmeden uzaklaşıyor, beni kardeşlerimle birlikte pistte bırakıyor.

Dem yavaşça nefes verdi. “Vay be. Siktir. Bunu pek iyi karşılamadı.”

“Evet,” diye mırıldanıyorum, Elio’nun arabasının gecenin karanlığında kayboluşunu izlerken. “Siktir, haklısın.”

“Peki şimdi ne yapacağız?”

Cebime uzanıp, ölen askerlerimizden birinin yanında bulduğum madeni parayı çıkardım. Bir alay. “Şimdi kendi başımıza bir hayaleti nasıl öldüreceğimizi bulacağız.”

BÖLÜM ON YEDİ

DINARA

TÜM MASALAR DOLU, bar siparişlerle boğulmuş durumda ve ben 7,5 cm topuklu ayakkabılarla yapabileceğimi sandığımdan daha hızlı hareket ediyorum.

Vardiya yavaş başladı. Klara ve Yeva, Apollon'da geçirdiğimiz gece ve ardından yaşanan tüm dram hakkında dedikodu yapıyorlardı. Rada, biri Kirill'in adını her anlattığında bana soğuk bakışlar atıp duruyordu, sahiplenici tavırları sonuna kadar tırmanmıştı. Aramızda neler olduğunu bildiği de yoktu. Sadece onun peşimden geldiğine dair belirsiz bir hissi vardı.

Onu görmezden geliyorum, işime odaklanıyorum ve Kirill'i günlerdir görmediğim gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

O, beni sessizce eve bıraktığından ve benim onun için hiçbir şey ifade etmediğimi açıkça belli ettiğinden beri.

Günlerimi Voroninler hakkında araştırma yaparak geçirdim. Gözetleme fotoğrafları, istihbarat raporları, işleriyle ilgili ipuçları... ama anneme ne olduğunu açıklayacak hiçbir şey bulamadım.

Bara döndüğümde, sekiz adet özel kokteyl siparişi beni bekliyor. Anladığım kadarıyla, bu adamlar bir satın almayı kutlayan tüccarlar. Oksana siparişi görünce, patlamak üzere gibi görünüyor.

"Tanrım," diye mırıldanarak iki eliyle şişeleri kapıyor. "Bu gece bitmek bilmiyor. Tabii ki bir de garson hastalandı."

Boş şişeleri bulaşık makinesine koymaya başlıyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Tereddüt ettikten sonra, kehribar rengi bir şişeyi alıp tepsime koyar. "Bunu istemekten nefret ediyorum ama VIP barda Pappy Van Winkle bitti. Yukarıdaki zengin bir müşteri onu istiyor. Sen onu getirirsen ben de masalarına göz kulak olurum."

"Nereye gideceğim?"

“VIP’deki barmene ver. Jordy. İri sarışın bir adam, gözünden kaçmaz.”

Kalabalığın arasından geçip merdivenleri tırmanarak VIP katına çıktım, her adımda içim heyecanla doluyordu.

Ana salon, zemin katın belki yarısı kadar büyüklükte ama daha özel bir atmosfer sunuyor. Kadife kanepeler samimi gruplar halinde dizilmiş. Gümüş kovalar içinde şampanyanın soğutulduğu alçak masalar. Pahalı takım elbiseli erkekler; kucaklarına uzanmış ya da kolçaklara tünemiş kadınlar, parmakları omuzlarda dolaşıyor, dudakları kulaklara fısıldıyor.

Buradaki dansçılar üstsüz, gruplar arasında ustaca bir şehvetle dolaşıyor, sanki kendilerinden iki kat yaşlı erkeklerin yanında yarı çıplak olmak, akşamlarını geçirmek istedikleri şeymiş gibi.

Duvarlar boyunca uzanan küçük nişlerde dansçılar, özel odalara geçmeden önce daha çok birer aperatif niteliğinde gösteriler sergiliyorlar. Oda samimi, sınırlar daha gevşek, hava olasılıklar ve parayla dolu.

Geçerken birkaç kişi bana bakıyor. Ben de alışılmış bir gülümsemeyle ilgilerini karşılıyorum, ama yüzlerini tarıyor, özelliklerini katalogluyorum, araştırmamdan tanıyabileceğim birini arıyorum.

Yüzlerini tanımıyor olsam da bu tipleri tanıyorum. Güç ticareti yapan, Velour'un zevkin yanı sıra gizlilik de sunduğu için buraya gelen erkekler.

Bara yaklaşıyorum ve Oksana'nın tarif ettiği gibi, uzun boylu, zayıf bir adam içkileri karıştırıyor. Elleri sürekli hareket halinde, başını zar zor kaldırıyor. "Selam, Jordy. Pappy Van Winkle var mı?" diyorum ve şişeyi bara koyuyorum.

"Tanrıya şükür." Çalışmayı bırakmıyor. "Dinle, bana büyük bir iyilik yapar mısın? Bunu doğrudan Obsidian Süiti'ne götür, soldaki mavi koridor. Burada boğuluyorum."

"Uh, tabii." Aşağıya dönmem gerek, ama ne diyebilirim ki? Merakım galip geliyor. Burada etrafa ne kadar çok bakabilirsem o kadar iyi.

Tepsime dört kristal bardak ekliyor. "Kapıda yazı var. Teşekkürler, hayatımı kurtardın."

Salonu dikkatlice geçiyorum. 800 dolarlık viskiyi düşürmek felaket olur.

Mavi koridor daha sessiz, her iki tarafta da kapılar sıralanmış ve üzerinde göze çarpmayan pirinç plaketer var. Kristal Oda. Kırmızı Oda. Elmas Süit. Safir Salonu.

Özel işler için özel alanlar.

Annem bu koridorlarda yürümüş olabilir. Bu odalardan birine götürülmüş müydü? Erkeklerin değerlendirmesi, teklif vermesi, mal gibi satın alması için sergilenmiş miydi?

Boğazıma kusmuk geliyor. Bu düşünce yerleşmeden onu kafamdan uzaklaştırıyorum.

Obsidian Süiti solda üçüncü sırada. Önünde durup seçeneklerimi değerlendiriyorum. Habersiz gireyim mi, yoksa kapıyı çalayım mı?

Bu kulüpte neler olup bittiğini düşünersek, kapıyı çalmak akıllıca bir seçim gibi görünüyor.

"Girin," diye cevap veriyor derin bir erkek sesi.

İçerideki manzara beklediğim gibidir. Dört adam deri koltuklara uzanmış, kravatlarını gevşetmiş, ceketlerini çıkarmış. Etrafları, hayatlarının en güzel gecesiymiş gibi davranmak için iyi para aldıkları belli olan üstsüz dansçılarla çevrilidir.

Hava puro ve içki kokuyor ve cam sehpa, onların aşırılıklarının kanıtlarını taşıyor. Boş şampanya şişeleri, taşan bir küllük ve kimsenin saklamaya zahmet etmediği üç düzgün beyaz toz çizgisi.

Ben içeri girdiğimde adamlardan biri başını kaldırıp bana baktı, ilgisiyle beni süzmesi tüylerimi diken diken etti. Kırk beş yaşlarında, iri yapılı, parmağında alyansı görünüyordu.

"Merhaba." Sözleri birbirine karışıyor. "Partiye katılmaya mı geldin?"

Garson gülümsememi yüzümde sabit tutuyorum ve şişeyi yanındaki masaya koyuyorum. "Hayır, sadece istenildiği gibi Pappy Van Winkle'ı getirdim."

"Biraz kalabilirsin. Bir kişiye daha yer açabilirim." Serbest bacağına hafifçe vurur; diğer bacağı, öne eğilmiş bir dansçının üzerinde, bir çizgi kokain çekmektedir.

Mümkün olduğunca kibarca reddettim ve barda bardakları düzenlerken, yüzleri tarayarak Kupola Network'ün belirgin işaretini aradım. Katedral kubbesi dövmeleri. Hiçbirini bulamadım.

"Aşağıya dönmeliyim." Dik durup, çıkışa doğru dönüyorum. "İyi akşamlar."

"Fikrini değiştirirsen bizi nerede bulacağını biliyorsun," diye seslendi, kendi şakasına gülerek.

Dışarı çıkıyorum, arkamdan kapıyı kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Koridor her iki yönde de uzanıyor, artık daha sessiz. Az önce asansörün yanında duran güvenlik görevlisi uzaklaşmış olmalı. Burası farklı kurallara göre işliyor. Gizlilik, sattıkları ürün; bu da daha az denetim, daha az göz anlamına geliyor.

Kirill'in ofisinin yakınında olduğumu fark etmem bir dakika sürer. Hemen köşeyi dönünce. Oraya sadece bir kez gitmişim, o sözde görüşme sırasında, ama yolu hatırlıyorum.

Kalbim hızlanıyor.

Baronov kardeşler günlerdir ortalarda yok. Kulüpte, üçünü de uzaklaştıracak kadar büyük bir şeyin olduğu yönünde spekülasyonlar dolaşıyor.

Kirill aramadı. Mesaj atmadı. Beni, aldığını pişman olduğu bir sokak kedisi gibi sessizce bıraktığından beri varlığımı kabul etmedi. Numarası bende var, ama her seferinde rehberinden adını çıkardığımda, bu dürtüyü reddediyorum.

Onu aramak, ortadan kaybolmasını umursadığımı kabul etmek anlamına gelir ve ben kartlarımı göstermek istemiyorum. Artık hangi oyunu oynadığımızı bilmediğim bir anda değil. Buraya bilgi almak için geldim, annemle ilgili cevapları bulmama yardım edebileceğini umuyordum. Taco yemeği ile Apollon'daki gece arasında bir yerde, sınırlar bulanıklaştı.

Şimdi ararsam, bu görev mi, yoksa ben miyim? Aradaki farkı bilmemek gibi bir lüksüm yok.

Ama bu, ofisini aramak için tek şansım olabilir. Boş ofisini.

VIP odalarına yöneltilmiş kameralardan kaçınmaya özen göstererek, başımı eğik tutarak koridordan ilerliyorum. Ofisleri yoğun bir bölgede olduğu için güvenlik görevlileri bu koridorlarda yürüyen bir garsona pek dikkat etmez, ama yine de dikkat çekmek istemiyorum.

Kapısına vardığımda, kolu denedim ve sorunsuzca döndüğünde sadece yarı şaşırdım. Bu duvarların içindeki

içindeki her şeye ve herkese sahipken kilitlere ihtiyaçları yok.

İçeri süzülüp arkamdan kapıyı yavaşça kapatıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazıma kadar çıkıyor.

Oda tamamen koyu renkli ahşap, deri mobilyalar ve kulübe bakan pencerelerden oluşuyor.

Oksana masalarımı idare ederken hızlı olmam gerekecek. Dikkatim masasının üzerinde duran dizüstü bilgisayara yöneliyor.

Ona doğru yürüdüm ve kapağını açtım. Ekran parlayarak parolayı sordu.

Kahretsin.

Bu gece bir dizüstü bilgisayara girmeyi planlamamıştım ve üzerimde hiçbir alet yok, ama yaratıcı olduğumdan eminim.

Bilgisayarını yeniden başlatıyorum ve açılış sürecini dikkatle izliyorum. Giriş ekranı belirdiğinde, standart bir atlatma yöntemini deniyorum: erişilebilirlik menüsünü açmak için "shift" tuşuna arka arkaya beş kez basıyorum. Eski sistemlerde bu, kimlik doğrulama gerektirmeyen ayarlara bir arka kapı açar.

Ama işe yaramıyor.

Tamam. B planı.

Tekrar yeniden başlatıyorum, bu sefer dizüstü bilgisayarı kurtarma moduna geçiren bir tuş kombinasyonunu basılı tutuyorum. Ekran değişiyor ve çoğu kullanıcının varlığından haberdar olmadığı tanılama seçenekleri sunuluyor. Buradan, şifreye ihtiyaç duymadan komut istemine erişebiliyorum.

Saç çizgimde ter damlaları oluşuyor. Zaman geçiyor, ancak bu Kirill'in bilgisayarını aramak için tek şansım olabilir ve zaten bu kadar yol kat ettim.

Tam erişim haklarına sahip yeni bir kullanıcı hesabı oluşturmamı sağlayan bir dizi yönetici erişim protokolü yazıyorum. Otuz saniye yazdım ve sistem geçersiz kılmayı kabul etti.

Yeni hesapla oturum açıyorum ve içeri giriyorum.

Bu ideal bir durum değil ve biri günlükleri kontrol ederse, yeni bir yönetici hesabı oluşturulduğunu görecek. Bu riski almam gerekiyor.

Onun dosyalarına gidip, olabildiğince hızlı bir şekilde klasörleri tarıyorum. Mali kayıtlar, çalışan dosyaları, tedarikçi sözleşmeleri. Velour'un meşru bir işletme olarak ilgili her şey. Çünkü, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kağıt üzerinde durum böyle.

Marina Voronina, Voronin adı, Kupola Ağı ve yirmi yıl önceki kaçakçılık operasyonlarıyla ilgili herhangi bir şey aramak için daha da derinlere iniyorum, ancak hiçbir şey bulamıyorum.

İçim burkuluyor, ancak açık artırmaların kayıtlarını dijital olarak ya da herhangi bir şekilde saklamış olmalarının pek olası olmadığını biliyorum. Yirmi yıl öncesine ait suçlayıcı herhangi bir şey ya derinlere gömülmüş ya da tamamen imha edilmiş olmalı.

Yine de e-postasını açıp konu başlıklarına göz atıyorum. Çoğu sıradan şeyler. Sevkiyat programları, toplantı onayları, faturalar. Sonra konu başlığı "Hayalet" olan yeni bir ileti dizisi fark ediyorum.

Tıklayıp mesajı gözden geçiriyorum, ancak dil şifreli ve deşifre edilmesi imkansız.

Koridordan erkek sesleri süzölmeye başladığında sistem günlüklerini siliyordum. Sesler yaklaştıkça donakaldım; seslerden biri Kirill'e aitti. O alçak, boğuk sesi her yerde tanırdım.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp, bir bahane bulmak için çılgınca etrafa bakınıyorum. Burada olmam için herhangi bir bahane. Masa telefonunun yanındaki not defteri dikkatimi çekiyor. Onu ve bir kalemi alıyorum, kapı kolu döndüğü anda kalemin kapağını açıyorum.

Kirill konuşmanın ortasında içeri giriyor, dikkati koridordaki kişiye odaklanmış durumda. "On yıldır bizimle çalışıyor olsa bile umurumda değil. Şu anda kimseye güvenmeyin. Anlaşıldı mı?"

Sonra dönüp masasının başında duran beni görür.

Adımını yarıda keser, soluk mavi bakışları benimkilere kilitlenir. Bir anlığına yüzünde şaşkınlık belirir, ardından yerini şüpheye bırakır.

Tanımadığım geniş omuzlu bir koruma, Kirill'in omzunun üzerinden bakıyor, eli çoktan silahına doğru uzanıyor.

"Sorun yok," der Kirill arkasına bakmadan. "Bizi yalnız bırakın."

Muhafız geri çekilir. Kirill ve ben odanın iki ucundan birbirimize bakarız. Kalem hâlâ elimde, not defteri ise işe yaramaz bir kalkan gibi göğsüme bastırılmış durumda.

"Evelina," diyor, sesi kaba ve sert. "Benim ofisimde ne işin var?"

BÖLÜM ON SEKİZ

KIRILL

EVELINA MASAMIN YANINDA DURUYOR, gözleri fal taşı gibi açılmış ve şaşkın, bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz.

"Ofisimde ne işin var?" diye tekrar ediyorum. Çünkü burada olmaması gerektiği kesin.

İlk aklıma gelen, bir sorun olduğu. Başının belada olduğu, korktuğu ya da yardıma ihtiyacı olduğu için beni aramaya geldiği. Ama çenesinin meydan okurcasına yukarı kalkışı ve gözlerinde kaynayan öfke, durumun hiç de öyle olmadığını gösteriyor.

Sanki kavgaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını dikleştiriyor. Elindeki not defteri avucunda buruşuyor. "Sence neden buradayım, Kirill?"

Başımı sallıyorum, ofisimi tarıyorum ama hiçbir şey yerinde değil. Dizüstü bilgisayar kapalı. Dosyalar bıraktığım yerde. Burada kamera yok. Gizlilik bizim sattığımız şey ve ofisim, bu binanın içinde izlendiğimden endişelenmem gereken tek yer. "Hiçbir fikrim yok, Evelina."

Odaya bir adım atıyorum, sonra bir adım daha, neredeyse ona yapışana kadar.

"Sana bir not bırakıyorum, tabii ki. İstifa mektubu." Üzerine hiçbir şey yazmamış olmasına rağmen, not defterini sanki çok önemliymiş gibi havaya kaldırıyor.

Kahkahayı patlattım. "İstifa mı ediyorsun? Bu iş için bana yalvarmıştın, hatırlıyor musun? Kaç vardiya çalıştın ki? Ve bunun sana göre olmadığına mı karar verdin?"

Burun delikleri genişlerken boynuna kızarıklık yayılır.

Not defterini masanın üzerine bırakıyor, hareketleri hayal kırıklığından dolayı keskin. "Belki de bir pislik için çalışmanın maaşına değmeyeceğine karar verdim."

Suçluluk duygusu g  s me saplandı. Red Hook felaketiyle uğraşmak için birkaç gündür yoktum. Onun için bir adamı öldürdükten sonra haberimden kesildim, sonra tek kelime etmeden onu eve götürdüm, resmen arabadan attım.

Ben lanet olası bir pisli im, ama o beni kontrolümü kaybetmiş hissettiriyor. Sırtımda dünyanın yükü var. Babama bu aileyi y netebilece imi kanıtlama baskısı. Yine de sarhoş bir pislik ona dokunduğu için İtalyanlarla neredeyse savaş başlatıyordum.

O, göze alamayaca ım bir karmaşıklık. Bana her şeyimi kaybetmeme mal olabilecek bir dikkat da ınıklı ı. Ve yine de ondan uzak duramıyorum.

"Benim yüzümden bırakma." Bu sözler bir talep, bir emir gibi geliyor. Bu, beni tam da onun d ş nd  u gibi bir pislik gibi gösteriyor.

"Bunun seninle ilgili olduğunu düşünmekle ne kadar da kendini be enmişsin," diye öfkeyle söylüyor. Aramızdaki hava gerginlikten çatırdıyor. Nefes nefese, yanakları kızarmış.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu duvara sıkıştırıyorum ve o elini g  s me koyarak beni durduruyor. "Dinle, anlıyorum. Ben bir  alışanım ve Apollon'da olanlar işleri karmaşıklaştırdı. İşten  ekilece im ve—"

" enenini kapatır mısın?" diye diyorum, elimi saçlarına geçirip ağzını a zıma çekiyorum.

Nefes nefese inlemesi gibi bir ses çıkarır ve bu ses doğrudan sikime gider. Alt duda ımı kanayacak kadar sertçe ısırır ve ben de saçını bırakıp kı ını kavrayarak onu kendime doğru çekerim.

Ondan uzak durmak mı? Bunu denedim ve hoşuma gitmedi.

" ylece istifa edebileceğini mi sanıyorsun?"  p şmeyi kesip, sözlerimi ağzına doğru hırlayarak söyledim. "Benden uzaklaşabilece ini mi?"

"Ne istersem onu yaparım," diye karşılık veriyor, ama elleri g mle imi yırtıyor, tırnakları g  s m  çiziyor. Kemer tokamı açıp sikimi serbest bıraktı ında, sertçe okşadı ında, neredeyse aklımı kaçırıyorum.

"Oh, gerçekten mi?" Kal alarını kavradım ve onu masamın kenarına kaldırdım. Diğer elim, masanın yüzeyini vahşi bir

hareketle masanın yüzeyini süpürür, kağıtları, kalemleri ve üzerinde ne varsa hepsini yere düşürür.

Onu döndürüp ahşap masanın üzerine eğiyorum. Elbisesini beline kadar sıyırıp siyah dantel külotunu kalçalarından yırtarak, dolgun kalçalarını bana sergilediğimde, kendini tutmak için avuç içlerini masaya vuruyor.

Avucum, onu nefesini kesecek kadar sert bir şekilde kışına iniyor. Kafasını çeviriyor, koyu renk saçları omzuna dökülüyor ve bana öfkeyle bakıyor. "Bu ne içindi?"

"Bu, sana ne kadar takıntılı olduğum için." Bir şaplak daha. "Ne kadar derine işlediğin için." Bir tane daha. "Şu anda seni ne kadar sikmem gerektiği için."

Nefes nefese, sırtı kavisli, elimden dolayı cildi kızarmış ve parmaklarımı amına kaydırduğimde sırılsıklam olduğunu fark ettim. Uzaklaşmak yerine bana doğru sallandı, sanki bir davetmiş gibi daha da yukarı kalktı. Sanki bunu benim kadar çok istiyormuş gibi.

Sikimi serbest bırakıp amının ağzına hizalıyorum. Beni bu kadar uzun süre hayatta tutan beynimin mantıklı kısmı beni durmaya, nefes almaya ve sormaya zorluyor: "Prezervatif takmalı mıyım?" Hiç kimseyi prezervatifsiz sikmedim. Kimseye yeterince güvenmedim. Ama sahip olduğum kadının her santimini hissetmek istediğimde, aramızda bir şey olması fikri bir hakaret gibi geliyor.

"H-hayır." Sesi titriyor ama altında bir kesinlik var. "Hap kullanıyorum. Ve sen bir yıldan fazladır birlikte olduğum ilk kişisin."

Sahiplenici bir tatmin göğsümü dolduruyor. İhtiyacım olan tek cesaret bu. Hiç incelik göstermeden, hiç sabır göstermeden, sadece ihtiyaç ve arzu ve günlerce biriken hayal kırıklığıyla ona çarpıyorum.

O çığlık atıyor ve bunun acı mı yoksa zevk mi olduğunu anlayamıyorum ama öğrenmek için hızımı kesmiyorum. O, beni saran kadifemsi bir sıcaklık, pürüzsüz ve mükemmel, o kadar sıkı ki hemen boşalma dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum.

Masamın üzerine eğilmiş hali muhteşem, ona verdiğim her şeyi alıyor. Omzunun üzerinden bana baktığında gözlerimiz buluşuyor ve her şey altüst oluyor. Bu şehvet ya da sahiplenmenin ötesinde bir şey. Bu çok daha tehlikeli bir duygu. Kemiklerime yerleşen ve

bırakmak bilmeyen türden. O sadece sikiştiğim biri değil. Anlamadığım ama inkar edemediğim bir şekilde o benim.

"Bana yaptığın şey bu," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, bir elim omuz kemiğinin üzerinde, onu yere bastırıyor. "Beni o kadar delirtiyorsun ki düzgün düşünemiyorum. Odaklanamıyorum. Lanet işimi yapamıyorum çünkü tek düşünebildiğim sensin."

Onu dikleştiriyorum, bir elim boğazında, diğeri klitorisine kayıyor. Parmaklarımla şişmiş tomurcuğu okşuyorum, etrafında daireler çiziyorum, okşuyorum, dokunuşuma karşı kaygan ve hassas olduğunu hissediyorum.

Oraya her dokunduğumda, o da benim aletimi sıkıca kavlıyor ve onun da beni benim onu sahip olduğum kadar tamamen sahip olduğu gerçeğini fark edince içimden ilkel bir şey kükrediyor.

"Dersini aldın mı?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Artık benim olduğun ve hiçbir yere gitmeyeceğin anlaşıldı mı?"

O başını salladığında, içimde biriken gerilim çözülür ve onu tekrar öne doğru eğip daha derine batır, ritmim vahşileşir.

Sikişmemizin sesi ofisi dolduruyor, ıslak, müstehcen ve mükemmel. Bu ses, onu bir daha asla ayrılmayı düşünmeyecek kadar tamamen sahiplenmek isteyen içimdeki karanlık şeyi besliyor.

Başını çevirdiğinde gözlerimiz buluşur ve içimde bir şey kırılır. O, kafamın içine, kurduğum tüm savunmaların altına yerleşmiştir. Artık o sadece bir oyalama değil. O bir ihtiyaç. Ve bu beni korkutuyor çünkü bu dünyada birine ihtiyaç duymak seni savunmasız hale getirir.

Duvarları etrafımda titriyor, orgazmın etkisiyle tüm vücudu geriliyor. Her nefes alışını, her titremesini, kontrolünü kaybettiği her anı içime çekiyorum. Ağzı aralanıyor, ona verdiğim zevke tamamen teslim olurken kızarıklık boğazına doğru yayılıyor.

Bir an için başka hiçbir şey yok. Ne Hayalet, ne babamla yaptığım anlaşma, ne de geri sayan saat. Sadece o.

DINARA

Orgazm, uyarı vermeden içime çarpıyor, nefesimi ve mantıklı düşüncelerimi çalıyor. Vücudum ona sarılıyor, titriyor ve kasılıyor, kendi çılgılığım uzak geliyor, sanki o çaresiz, kırık sesleri başka biri çıkarıyormuş gibi.

Bana toparlanmam için bir saniye bile zaman tanımıyor. Parmakları klitorisimi okşamaya devam ediyor, penisi içime girip çıkıyor ve zevk hiç bitmiyor. Tekrar yükseliyor, bu sefer daha keskin, neredeyse dayanılmaz.

"Bir tane daha," diye homurdanıyor. "Bana bir tane daha ver."

Yapabileceğimi sanmıyorum, ama o yanıldığımı kanıtlıyor. İlk orgazmın tadını çıkarırken ikinci orgazm geliyor, yoğunluğu ikiye katlanıyor, ta ki masaya yaslanıp onun adını haykırarak, tamamen bitkin düşene kadar.

Ancak o zaman kendini bırakıyor. İtişleri vahşi, kontrolsüz hale geliyor, sonra neredeyse vahşi bir ses çıkararak içime derinlemesine boşalıyor.

İçime dökülen sıcaklığı zihnimin derinliklerinde hissediyorum. Bu yakınlık, aramızda hiçbir şeyin olmaması, nabızı atarken ve kendini boşaltırken içime derinlemesine gömülmüş olması.

Hareketsiz kalıyoruz, ikimiz de nefes nefeseyiz, ağırlığı beni masaya bastırıyor, bu durum boğucu hissettirmeli ama hissettirmiyor.

Boynumun yanına şaşırtıcı derecede nazik bir öpücük konduruyor, sonra dikkatlice çekiliyor.

Onu kaybetmek beni titretir. Bacaklarım jöle gibi hissediyorum ve kendimi dikleştirmeye çalıştığımında sendeliyorum.

Kirill beni yakalıyor, belimden tutarak dengemi sağlıyor. "Ben buradayım." Sanırım bunu birden fazla anlamda söylüyor.

Şimdi şehvetin sis perdesi dağıldıkça, paniğin yerini alıyor. Bana "Sen benimsin ve hiçbir yere gitmiyorsun" dediğinde, açıklayamadığım bir nedenden dolayı kabul ettim.

Bunun bir kısmı, beni ofisinde suçüstü yakalamış olmasıydı ve eğer saldırıya geçip istifa mektubu hakkında uydurma bir hikaye anlatmasaydım, bu sorulara yol açacaktı. Sormaya her hakkı olan sorular.

Ama hepsi saçmalık değildi. Öfkem gerçektir. Günlerce süren sessizliğin altında derimin altında çürüyen acı gerçektir. Ve masasında olanlar,

Onu istiyorum.

Onu istiyorum. En başından beri onu istedim ve bu arzuyu onun dikkatini dağıtmak için kullanmak, bunun gerçekliğini azaltmıyor.

şimdi tenimde kalan ellerinin sıcaklığı tek varlığım, titrek uyluklarımın üzerine elbisemi çekerken vücudum memnuniyetle titriyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesindeki nezaket az önce bedenimi kullanım şekliyle tezat oluşturuyor.

Ona bakıyorum. "İyiyim, ama işe dönmem gerek. Oksana masalarımın bakıyor."

İki adım atamadan bileğimi yakalıyor.

"Bu gece seni eve bırakacağım. Vardiyın bittikten sonra arka kapıda buluşalım," diyor, başparmağıyla nabzımın attığı bilek içimi okşuyor.

Akıllica olan, hayır demek ve işler şu anda olduğundan daha da karmaşık hale gelmeden aramıza mesafe koymak olurdu. Ama hayır demek, neden ofisinde olduğumla ilgili soruları yanıtlamak anlamına gelir ve ben o konuşmaya hazır değilim. Üstelik bu, hayır cevabını kabul edecek bir adam değil.

"Tamam."

Bileğimi bıraktı ve ben kafam allak bullak bir halde kapıdan szldm.

Ya o konuşmayı tekrar tekrar kafasında canlandırıyor, hikayemi parça parça inceliyorsa, hiçbir şeyin mantıklı olmadığını fark ediyorsa? Ya dizüstü bilgisayarının kayıtlarını kontrol edip bir terslik fark ederse? Oluşturduğum yönetici hesabını sildim, ama işimi her zaman iki kez kontrol ederim. Acelem vardı ve acele etmek insanı dikkatsiz yapar.

Ana kata doğru ilerlerken dağınık saçlarımı düzeltip, makyajımın çok bulaşmamış olmasını ve hissettiğim kadar berbat grnmememi diliyorum.

Ana kata vardığımda, vardiya tam hızıyla devam ediyor, herkes koşturuyor, bu da kimsenin bana fazla dikkat etmeden işe geri dönmemi kolaylaştırıyor.

Oksana beni fark ediyor ve rahatlamış bir şekilde omuzlarını indiriyor. "Oh, şkrlere olsun, o VIP pislikler tarafından kaçırıldığını sanmıştım."

"Oldukça talepkarlardı," diyorum, sanki Kirill'in spermi sızmiyormuş gibi garson moduna geri dönerek. "Bu kadar uzun sürdüğü için çok  zg n m."

"Kes şunu. Seni göndermek benim hatamdı." Bir tur içki servisi yapmaya odaklanmış, ama başını kaldırdığında kaşlarını çatıyor. "İyi misin? Yüzün çok kızarmış görünüyor."

"Tamamen iyiyim," diyorum, sesime neşe katmaya çalışarak. "Sadece biraz suya ihtiyaım var, o kadar."

İkna olmuş gibi görünmüyor ama bar çok kalabalık olduğu için ısrar edemiyor. "Tamam, ama erken ıkman gerekirse bana haber ver."

Tepsimi alıp kendimi tekrar işe veriyorum, siparişleri alıyorum, içkileri servis ediyorum, yapmam gereken her şeyi yapıyorum. Ama vardiyam bittikten sonra ne olacağını düşünmeden edemiyorum. Kirill beni bekliyor olacak. Ofisinde başladığımız şey henüz bitmedi.

Ve umarım, umarım orada aslında ne yaptığımı şüphelenmez.

BÖLÜM

ON DOKUZ

SON SAAT

SON SAAT bal gibi akıyor, her masa talepkar, her sipariş normalden iki kat daha uzun sürüyor.

Vardiyam nihayet bittiğinde, soyunma odasına girip üniformamı çıkarıyorum, kot pantolon ve eskitilmiş siyah deri ceketimi giyiyorum.

Çıkarken Oksana bana el sallıyor. “İyi bir uyku çek. Bunu hak ettin.”

Arka çıkıştan çıkarken el sallayarak karşılık veriyorum. Çıkış, çürümüş çöp ve bayat alkol kokan bir sokağa açılıyor.

Kirill, tamamen mat siyah ve açıkta kalan karbon fiberden yapılmış özel bir Ducati'ye yaslanmış. Motosiklet şık ve muhteşem, ama beni gördüğünde attığı gülümseme kadar çarpıcı değil.

“Daha önce bunlardan birine bindiğin oldu mu?” diye soruyor. “Motosiklete, adama değil?”

Gözlerimi deviriyorum. “Hayır.”

Arkasına uzanıp bir kask çıkarır ve bana uzatır. “Her şeyin bir ilki vardır.”

“Bu gecenin teması bu gibi görünüyor,” diyorum, çünkü daha önce patronum tarafından masaya yapıştırılmamıştım.

Kaskın kayışını bağlamak için yanıma yaklaşır, parmakları boğazımı okşar ve kalbim hızla atmaya başlar. Pek de hoş olmayan ortama rağmen, temiz ve erkeksi kokuyor ve ben onun kokusunu daha derin nefeslerimle içime çekiyorum.

“Sıkı tutun ve virajlarda benimle birlikte eğil.” Tecrübeli bir rahatlıkla motosiklete biniyor ve benim de binmemi bekliyor.

Arkasına yerleşip kollarımı beline doladığımda, içimde parlak ve baş döndürücü bir kıvılcım çaktı. O, sağlam kaslar

ve gergin bir güçtür; motor altımızda gürleyerek canlanır, titreşim tüm vücuduma yayılır ve bacaklarımın arasına yerleşir.

Gaz kolunu sonuna kadar çeviriyor ve sokağın içinden caddelere fırlıyoruz, aniden sanki uçuyormuşuz gibi hissediyorum, şehir etrafımızda ışık ve gölge çizgileriyle bulanıklaşıyor.

Rüzgar giysilerimi yırtıyor, kaskımla yakam arasındaki boşluktan içeri giriyor ve ben ona daha da yakınlaşıyorum, göğsüm sırtına, uyluklarım bacaklarına yapışıyor.

Manhattan'ı geçip, bize kıyasla sürünerek ilerleyen arabaların arasından zikzaklar çizerek geçiyoruz. Her virajda midem serbest düşüşe geçiyor, her hızlanma beni ona daha sıkı bastırıyor ve en son ne zaman bu kadar özgür hissettiğimi hatırlayamıyorum.

Bizi, neon ışıklarının her şeyi ateşli bir rüya gibi gösterdiği Times Meydanı'ndan geçiriyor, ardından Hudson Nehri'nin yanımızda karanlık ve sonsuz bir şekilde uzandığı West Side Otoyolu boyunca ilerliyor. Şehir burada daha ferahlaşıyor, trafik daha az yoğunlaşıyor ve o bisikleti daha hızlı sürüyor.

Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum ve o da ellerimden birini eliyle kaplıyor, sağ eliyle direksiyonu tutarken sol eliyle benim elimi karnına bastırıyor. Bu makineyi kontrol edişindeki rahatlık içime bir heyecan dalgası gönderiyor.

Zihnim sessizleşiyor ve düşünmek yerine hissetmeye bırakıyorum kendimi.

Sonunda hızını keser, su kenarında kıvrılan daha küçük bir yola çıkar ve nehre bakan bir seyir noktasına girer. Motor durduğunda, sessizlik çöker, onca gürültünün ardından neredeyse boşucu gelir.

Onun sırtından inip kaskımı çıkarırım, aptal gibi sırıtarak. “Harikaydı. Hayal edebileceğim en güzel heyecan.”

Kirill motosikletten iner, kaskını çıkarır ve saçlarını karıştırır. “Bundan daha çok sevdiğim tek bir şey var,” der mırıldanarak.

İçimde bir sıcaklık dalgası yayılır ve ben saçlarımı düzeltmekle meşgul olurken, o bizi manzara noktasının kenarındaki beton bariyere götürür; arabaların aşağıdaki suya düşmesini önlemek için tasarlanmış türden bir bariyer. Ötesinde, Hudson Nehri geniş ve durgun bir şekilde uzanır,

karşı kıyıda Manhattan'ın silüeti parıldıyor. Oturuyoruz, bacaklarımız kenardan sarkıyor, şehrin ışıkları suda yansıyor.

"Sana bir özür borçluyum," diyor uzun ve rahat bir sessizliğin ardından.

Ona bir bakış atıyorum. "Ne için?"

"Sessiz kalmam için. Apollon'da olan onca şeyden sonra ortadan kaybolmam için." Suya bakıyor ve bu haliyle, krallığını gözetleyen, tanrılar tarafından yaratılmış bir savaşçıya benziyor.

Göğsüm sıkışıyor. "Neden yaptın?"

"Seni korumaya çalışıyordum." Kahkahası acı ve alaycı. "Bir durum var. New York'taki tüm suç ailelerini etkileyen büyük bir olay. Şu anda tüm zamanımı ve enerjimi bu olay alıyor." Bana dönüyor, gözleri uzaktaki ışıkları yakalıyor ve onları gümüş rengi gösteriyor. "Hayatım şu anda berbat durumda ve bana yakın insanlar kolay hedefler haline geliyor. Seni bu karmaşaya karıştırmak istemiyorum."

Sesimi hafif tutmaya çalışmama rağmen boğazım düğümleniyor. "Bu ne demek? Beni buraya bu gecenin bir hata olduğunu söylemek için mi getirdin?"

"Hayır, bunu denedim ama işe yaramadı." Rüzgârın karıştırdığı bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Görünüşe göre sandığım kadar disiplinli değilim."

Göğsümün arkasında bir sıcaklık yayılıyor. Çünkü yapmaması gerektiğini bildiği halde benden uzak duramadığını itiraf ediyor ve bu da benim onun için seksten, aramızdaki fiziksel çekimden öte bir öneme sahip olduğum anlamına geliyor.

"Korunmaya ihtiyacım yok," diyorum. "Sandığından daha dayanıklıyım."

Eli çenemi kavrayacak şekilde yükselir, başparmağı elmacık kemiğimi okşar. "Sert olduğunu biliyorum. Kendinden iki kat daha iri bir adamla dövüştün. Seni sindirmeye çalıştığımda geri adım atmıyorsun. Ama bu seni kurşun geçirmez yapmaz."

Ağzı sert bir çizgiye bürünür. "Karşı karşıya olduğum durum. Eğer işler ters giderse, değer verdiğim insanlar bedelini ödeyecek. Ailemin geleceği, benim bu işi halletmeme bağlı. Her an yüzüme patlayabilir ve patladığında sonuçları çok çirkin olacak."

Ailesinin geleceği mi? Bu, e-postalarında okuduğum Ghost ile mi ilgili? Belirsiz imalarda bulunuyor, ama ben bunu bir kenara not ediyorum, birleştirmeye çalıştığım büyük yapbozun küçük bir parçası olarak.

“Baban,” diye cesaretimi topluyorum. “Durumun ne kadar kötü olduğunu biliyor mu?”

Kirill’in yüzü sertleşiyor. “Şöyle diyelim, babamın liderlik anlayışı benimkiyle tam olarak örtüşmüyor. En azından şu anda Rusya’da. Bu bana nefes alabileceğim zaman tanıyor.”

“Çok baskı altında gibisin,” diyorum.

“Öyle.” Kolu omuzlarıma dolanıyor, sıcak ve sağlam, ben de onun gücüne yaslanıyorum. “Ama bu benim doğduğum hayat, bildiğim tek dünya. Sen ise bu dünyadan gelmiyorsun. Benim gibi bu dünyaya bağlı değilsin.”

Ne kadar yanıldığını, bu hayata aslında ne kadar bağlı olduğumu, tüm varlığımın onun babası gibi erkeklerin şiddet ve zulmü tarafından nasıl şekillendirildiğini hiç bilmiyor.

“Velour’da çalışıyorum. Ne olursa olsun, senin dünyandayım.” Bir fırsat sezerek boğazımı temizledim. “Sen ve kardeşlerin devralmadan önce, Velour hakkında hikayeler duymuştum. İnsanlar eskiden farklı olduğunu söylüyor.”

Kirill’in çenesi gerilir, yanağındaki bir kas hafifçe seğirir. “Bu şehirde pek çok şey duyulur. Ne tür hikâyeler?”

Omuz silkerim, rahat davranmaya çalışırım. “Karanlık hikayeler. Her zaman bir centilmenler kulübü olmadığını. O zamanlar işlerin daha karanlık olduğunu.”

“Doğru.”

Onun dürüstlüğüne şaşırarak yavaşça nefes alıyorum. “Orada ne tür şeyler oluyordu?”

Başını sallıyor. “Önemli değil. O tür şeyler bir daha asla olmayacak.”

Ondan yayılan gerginlik, konuyu zorlamamamı söylüyor. O zamanlar daha on yaşında bile değildi, bu yüzden ne kadarını gördüğünü kim bilebilir ki? Ama kulübün eskiden nasıl bir yer olduğunu açıkça hor görüyor ve garip bir şekilde, ben de rahatladım.

Telefonu çalar ve sessizliği bozar. Cebinden çıkarır, ekrana bakar ve vücudunun her bir kası gerilir. Bana tekrar baktığında, bisikletli adam gitmiş, bratva varisi geri gelmiştir.

O söylemeden ne olacağını zaten biliyorum.

"Gitmem gerek." Ayağa kalkar ve bana elini uzatır. "Önce seni eve bırakacağım."

Onun beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "Senden kaçmayacağım, Kirill."

Yüzümü uzun bir süre inceler, sonra beni sert, sahiplenici ve çaresizce öper. Kendimi tutmam, her çekişimde ve dudaklarımın her dokunuşunda onu ne kadar istediğimi hissetmesine izin veririm. Açısını ayarlar ve ben ona kendimi açarım. Sıcak, kaygan dili benimkiyle buluşur ve ben memnuniyetle inlerim.

Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını, ama şimdi sırası değil. Elimi göğsüne koyup onu nazikçe itiyorum. Bunu yaparken kolum geriye doğru kayıyor ve ön kolumu saran karmaşık şakayık çiçekleri ortaya çıkıyor.

Kirill bileğimi yakalıyor, başparmağıyla bir taç yaprağının narin kıvrımlarını izliyor. Dövmenin izlediği yolu takip ederek nabzımın attığı yere kadar iniyor, dokunuşu o kadar nazik ki tenim titriyor.

"Şakayıklar," diye mırıldanıyor, bakışlarını bana kaldırıyor. "Çok güzeller.

Bunun bir hikayesi var mı?"

Bir an dururum, gerçeğin bir parçası dilimin ucunda asılı kalır, sonra onu paylaşmaya karar veririm. "Annem onları çok severdi. İlkbaharda mutfak masasındaki vazoda hep şakayıklar olurdu." Öpücükten sesim kısılmıştır. "Sonradan öğrendim ki, ilkbahar soğuk olsa bile çiçek açtıkları için en cesur çiçeklermiş. Cesur olmamı hatırlatması için yaptırdım."

Elimi dudaklarına götürüyor ve en büyük çiçeğin ortasını öpüyor. "Bunu hatırlatmak için mürekkebe ihtiyacın yok. Sana her baktığımda bunu görüyorum."

Göğsümün arkasında bir acı hissediyorum, çünkü ne görürse görsün, o bir yanılsamadır.

"Git yapman gerekeni yap," diye mırıldanıyorum.

Beni bırakıp kaskla geri döner. Kaskı başıma geçirir, kayışı bağlarken parmakları çenemin üzerinde hafifçe gezer. Bir an sessizce, kaskın tepesine alnını dayar, sonra giysilerini giyer ve Ducati'ye biner.

Bu sefer kollarımı beline doladığımda, o coşku yok olmuş, yerine, kendime layık olmayan birine aşık olmanın acı verici sızısı gelmişti.

BÖLÜM YİRMİ

KIRILL

Vardığımda DEPO BÖLGESİ karanlık, paslı tel örgüler ve terk edilmiş binalardan başka bir şey yok. Dem'in G-Class'ının yanına park edip içeri giriyorum.

Bir saat önce Dem bana güvenlik kamerası görüntülerini gönderdi. Adamlarımızdan biri, gece geç saatlerde, bizim sahip olduğumuz bir depoda, tanıdığımız hiçbir aileye ait olmayan biriyle buluşuyordu. Sır satmadıkça yapılmayacak türden bir buluşma.

Evelina ile gecemi sonlandırmak bana ne kadar acı verse de, bunu yapmak zorundaydım. Son zamanlarda çok fazla çıkmaza girmiştik. Ölü Ghost askerinin cesedinde hiçbir ipucu yoktu. Kayıtlarda parmak izi yoktu, diş kayıtları yoktu, kimliğini belirleyecek dövmeler yoktu. Sanki gerçek bir hayaletmiş gibi.

En azından bir konuda şansımız yaver gitti: Hackerlarımızdan biri, iskele operasyonunu planlamak için kullandığımız şifreli uygulamanın Ghost tarafından ele geçirildiğini keşfetti.

Uygulamayı kapattık, tek kullanımlık telefonlara geçtik ve sadece yüz yüze görüşmeye başladık, ama iş işten geçti. Haftalarca iletişimlerimize erişebildiler.

İçeri girdiğim anda kan ve idrar kokusu burnuma çarptı.

Dem duvara yaslanmış sigara içiyor. Matvey, odanın ortasındaki sandalyeye bağlanmış adamın etrafında dolaşıyor. Petr. Lojistiği koordine ediyor, her sevkiyatı, her depo transferini, şehir içinde ürün taşıdığımız her lanet anı takip ediyor. Örgütümüzde neler olup bittiğini bilen biri varsa, o da odur. Sekiz yıldır bizimle, bu süre boyunca sadık kaldı. Ya da ben öyle sanıyordum.

Yüzü berbat durumda. Dudağı yarılmış, gözü şişmiş, burnunun altında kan kurumu var. Sol elinde üç tırnağı yok, tırnak köklerinden hala

kanıyor. Sağ eli doğal olmayan bir açıyla sarkıyor. En az iki yerinden kırılmış.

"Görüyorum ki ben olmadan partiyi başlatmışsınız." İlerliyorum, adımlarımın yankısı çıplak betonda yankılanıyor. "Tüm eğlenceyi kaçırdım mı?"

Dem bir nefes çekip yavaşça üflüyor. "Buradaki dostumuz bir saattir hikayeler uyduruyor. Hiçbiri tutarlı değil."

Yavaşça Petr'e yaklaşıyorum. Başı yana doğru sarkmış, ama gözleri beni takip ediyor. Güzel. Hâlâ bilinci yerinde.

"Sabahın ikisinde Red Hook deposuna birini içeri alırken kameraya yakalandı," diye devam ediyor Dem. "O kişi yüzünü gizlemiş ve kapüşonunu takmıştı. Üç dakika içinde girip çıktı."

"Ayrıca, kişisel telefonu Fort Knox gibi kilitli," diye ekliyor Matvey. "Peki neden bu kadar gizemli davranıyor?"

"Belki de Ghost için çalışıyordur?" Kaşlarımı kaldırıp önümdeki adama bakıyorum. "Tanıdık geliyor mu, Petr?"

Ağrısına rağmen başını kaldırıyor. "Ghost da kim lan? Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kardeşlerimle bakiştık. Ghost hakkında iç çevremiz dışındaki kimseye bir şey söylememiştik. Askerlerimizin bildiği kadarıyla, artan polis gözetimi ve tedarik zinciri sorunları nedeniyle operasyonları yavaşlatmak zorunda kalmıştık. Bir hayalet tarafından yenilgiye uğradığımızı itiraf etmektense, temkinli davrandığımızı düşünmeleri daha iyiydi.

Konuşmam bitti. Aletlerin dizili olduğu masaya yürüdüm, bir çekiç aldım ve onu sol diz kapağına indirdim. Çatlama sesi odada yankılandı. Çıığı kulaklarımı çınlatacak kadar yüksekti.

Petr'in saçını tutup onu yukarı doğru çekiyorum, böylece bana bakıyor. "Bu çekiciyi yüzüne vurmadan önce gerçeğı söylemek için son şansın. Kiminle buluşuyordun?"

"Kuzenim, Konstantin." Sesi boğuk ve kırık.

"Bir aile toplantısı evinde iki saat saat saat arkasında ilaç uyuşturucu deposunun arkasında mı?" Arkasında dolanıyorum. "Bizi aptal mı sanıyorsun?"

"Gerçek bu, yemin ederim." Gözleri çılgın ve çaresiz. "Kimseye çalışmıyorum."

Masadan bir bıçak alıyorum ve başparmağımla keskinliğini kontrol ediyorum. Yeterince keskin. Bıçağı boğazına dayıyorum, ince bir kan damlası akacak kadar

ince bir kan izi çıkacak kadar bastırıyorum.

"Üç kadar sayacağım. Eğer yalan söylüyorsan, parçalarını kesmeye başlayacağım. Kulaklarından başlayıp, sonra parmaklarına, sonra da aletine. Bir."

Kan tükürüyor. "Çalıyorduk."

Matvey yaklaşır, gölgesi Petr'in üzerine düşer. "Tam olarak ne çalıyordunuz?"

"Depolardaki malları. Farklı sevkiyatlardan küçük miktarlarda. Laktoz tozu karıştırıp, ağırlığı aynı kalacak şekilde yeniden paketliyorum ve Konstantin sokakta satıyor. Kârı bölüşüyoruz."

"Kanıtla," derim.

"Ürünü test et," diye yalvarır Petr. "Kesilmiş olduğunu göreceksin. Bu, doğruyu söylediğimi kanıtlar."

"Bu sadece birinin malı sulandırdığını kanıtlar." Bıçağı indiriyorum ama yere koymuyorum. "Senin de bilgi satmadığını kanıtlamaz."

"Satmıyordum! Annemin mezarı üzerine yemin ederim. Telefonumu ver. Her şeye bakmana izin veririm. İletişim kurduğum tek kişi Konstantin'di. Her şey orada. Sokak tarafını organize eden oydu."

Matvey bir bileğini çözdüğünde ve telefonu ona uzattığında Petr'in kalan parmakları titriyor. Kan her şeyi kaygan hale getirmiş, telefonu açmak için üç deneme yapıyor. Dem telefonu kapıyor ve kaydırmaya başlıyor. Tek ses, Petr'in hırıltılı nefes alış ve Dem'in ekranlar arasında gezinirken çıkardığı ara sıra tıklamalar.

Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra Dem başını kaldırır. "Mesajların hepsi uyuşturucuyu kesmek, teslim alma saatleri, sokak fiyatları hakkında. Operasyonlarımızla ilgili hiçbir şey yok. Sevkiyatlar veya güvenlikle ilgili hiçbir şey yok. Sadece o ve Konstantin'in küçük yan işlerini yürütmeleriyle ilgili."

"Bu kuzen, Konstantin," diye homurdanırım. "Ne iş yapıyor?"

"Bir teknoloji firmasında çalışıyor. Akıllı olan o." Petr'in sesi çatlar.

Parçalar bir araya geliyor. O, Petr'in operasyonlarımızla ilgili iç bilgilerine erişimi olan bir teknoloji adamı. Ya Konstantin

? Ya kuzeninin kendisine verdiği bilgiler için daha karlı bir alıcı bulduysa?

Matvey'in gözlerine bakıyorum. O da aynı şeyi düşünüyor. "Konstantin nerede yaşıyor?" diye soruyorum.

"Brighton Beach."

"Nerede, *svoloch*? Adresi istiyorum."

Gözlerindeki ışık sönüyor. Bizden çalacak kadar aptal olanlarla nasıl başa çıktığımızı biliyor. Gözlerini kapatıyor ve son sözlerini fısıldıyor.

"Brighton Sixth Street ile Brightwater Court'un köşesindeki küçük ev. Mavi kiremitli, beyaz süslemeli."

Silahımı kaldırıp onun sefil hayatına son veriyorum.

İki gün sonra, sabahın dördünde telefonum çalar ve beni derin uykumdan uyandırır.

Telefonu kulağıma dayayıp, "Ne?" diye mırıldandım.

"Konstantin az önce geldi," diyor Matvey. Kardeşim bütün gece nöbet tutmuş, evin önüne park etmiş. Haberin yayılmaması için bu işi sadece üçümüz arasında tutuyoruz. "Üç gün boyunca içmiş gibi sendeleyerek dışarı çıktı."

Belki de öyledir. Günlerdir burayı gözetliyoruz ve Konstantin bir kez bile ortalarda görünmedi. Sanki biri ona ortadan kaybolması için uyarıda bulunmuş gibi.

Ben çoktan yataktan kalkmış, giyinmeye başlamıştım. "Onun gitmesine izin verme.

Yola çıkıyoruz."

Dem ve ben Konstantin'in evine vardığımızda, gökyüzü şafak sökmeden önceki o soluk gri renkle aydınlanmaya başlamıştı. Brighton Beach'in bu bölümü ölüm sessizliğindedir, sokaklarda dolaşan bir sokak kedisi bile yoktur.

Ev, Petr'in tarif ettiği gibi. Mavi kiremitli, beyaz süslemeli küçük, tek katlı bir ev. Karanlık pencereler. Garaj yolunda gri bir Honda duruyor, gösterişli bir şey değil. Bu bloktaki diğer evlerden farksız görünüyor.

"Eve geldiğinde ışıklar yanıyordu," diyor Dem, mülk sınırının yakınındaki gölgelerde çömelirken. "Yaklaşık on dakika önce söndü."

"Ayrılalım."

Kardeşlerime işaret veriyorum. Matvey arka kapıya doğru dolanıyor, Dem yan pencereye yerleşiyor, ben de ön tarafı alıyorum. Konstantin kaçmaya kalkarsa, içimizden biri onu yakalayacaktır.

Onlara pozisyon almaları için otuz saniye veriyorum, sonra kapıyı tekmeliyorum.

Kilit parçalanır, kapı açılırken ahşap çatırdar. Hızla içeri girerim, silahımı kaldırıp önce sola sonra sağa tararım. Oturma odası temizdir. Duvara yaslanıp köşeleri kontrol ederim, silahımı evin içlerine doğru uzanan koridora çeviririm.

Işık düğmesine basıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Elektrik kesik," diye mırıldanır Matvey, yanımdan geçip silahını çekerek odaları tararken. "Temiz. Burada başka kimse yok."

Dem el fenerini açar. Işın karanlığı yarar ve devrilmiş mobilyaların üzerine düşer. Yerde parçalanmış bir dizüstü bilgisayar. Her yere dağılmış kağıtlar.

Sonra ışık bir cesedi aydınlatıyor.

"Siktir," diye mırıldanır Matvey. "Bu o."

Konstantin odanın ortasında uzanmış, alnında tek bir kurşun yarası var. Gözleri hâlâ açık, boşluğa bakıyor ve başının altında koyu bir leke yayılmış.

Cesedin yanına çömeliyorum. Otuz yaşlarında, tişört ve kot pantolon giymiş.

Ben enkazı tararken Dem cesedin yanına diz çöküyor. Dizüstü bilgisayar parçalanmış, sabit diski sökülmüş. Konstantin'in cebindeki telefonun ekranı örümcek ağı gibi çatlamış ve karanlık. Buraya gelen kişi, bizim hiçbir şey bulmamızı istememiş.

"Kirill." Matvey'in sesi gerginleşiyor. Elinde, el fenerinin ışığını yansıtan bir şey tutuyor.

Gümüş bir madeni para. Her iki yüzünde de yırtıcı kuş figürü var.

Onu elinden alıyorum. Metal avucumda soğuk. Göğsümde sıcak bir baskı yayılıyor, her nefesimi zehirliyor.

Bizimle dalga geçiyorlar. Tüm kuralları bildikleri bir oyun oynuyorlar, biz ise karanlıkta sendeleyip duruyoruz.

“Her şeyi toplayın,” diyorum, ayağa kalkıp madeni parayı cebime atarken. “Her türlü elektronik cihazı, her kağıt parçasını. Bakalım adamlarımız enkazdan bir şey kurtarabilecek mi.”

Dem cihazları toplarken, ben Konstantin'e son bir kez bakıyorum. Bir başka çıkmaz sokak. Bir başka bozuk para. Bir başka mesaj. “Gidelim,” diyorum. “Dışarıda konuşabiliriz.”

Şafak öncesi hava tuzla nemli. Plaja doğru yürüyorum, kardeşlerim de peşimden geliyor. Suyun kenarına varana kadar durmuyoruz, okyanus önümüzde siyah ve sonsuz bir şekilde uzanıyor.

Uzun bir süre kimse konuşmuyor.

“Onlar bizi nasıl geçip onu öldürdüler?” Matvey, ellerini ceplerine sokmuş halde sessizliği bozan ilk kişi oluyor.

“Petr, yaklaştığımızı fark edip ona haber vermiş olmalı.” Dem elini alnına götürür ve sigarasını suya doğru fırlatır. “Konstantin bu yüzden ortadan kayboldu.”

“Hayalet, Konstantin'in iletişimlerini izliyor olabilir,” diyorum. “Yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını bekliyordu. Eve döndüğü anda harekete geçtiler.”

Matvey'in çenesi gerilir. “Eğer onlar için çalışıyorsa ve onun ele geçirildiğini fark ettilerse mantıklı olur.”

“Bizden önce harekete geçtiler,” diye bitirir Dem. “Biz buraya gelene kadar geçen sürede.”

Orospu çocuğu.

“Bunu tek başımıza sürdüremeyiz.” Kardeşlerime dönüyorum. “Diğer ailelerle birleşmeliyiz. Aynı ayrı savaşmaya devam edersek, hepimiz kaybedeceğiz.”

Matvey elini yüzüne götürür. “Elio'yu geri mi getirmek istiyorsun? Eroin teslimatındaki o fiyaskonun ardından mı?”

“Herkesi geri getirmek istiyorum. Elio'yu, İrlandalıları, Triad'ı, bu Ghost'tan zarar gören herkesi. Eğer ayrı ayrı çalışmaya devam edersek, hepimiz kaybedeceğiz.”

Bu kolay bir birleşme olmayacak. Elio hala iskele meselesinden dolayı kızgın ve diğer aileler de bize, bizim onlara güvendiğimizden daha fazla güvenmiyor. Ama alternatif daha kötü.

“Bu büyük bir istek.” Dem bir sigara daha yakar, alev yüzünü aydınlatır. “Bu aileler on yıllardır birbirlerinin boğazına sarılmış durumda.”

"Ve şimdi hepimizin boğazına sarılan daha kötü bir şey var. Ya mantıklı davranacaklar ya da aptalca ölecekler. Seçim onların."

Aklım Evelina'ya kayıyor. O, Ghost'un dijital tuzaklarını atlatmak ve kimsenin aşamayacağı bir güvenlik sistemi kurmak için ihtiyacımız olan teknik uzmanlığa sahip.

"İlk olarak," diyorum, onu düşünmeyi bir kenara bırakarak, "Konstantin'in donanımından kurtarabildiğimizi kurtaralım. Sonra telefon görüşmelerine başlayalım."

Güneş ufukta beliriyor, suyun üzerine soluk altın rengi bir ışık saçıyor. Bir gün daha geçti, cebime bir para daha girdi.

Zamanım azalıyor.

BÖLÜM YİRMİ BİR

DINARA

Son bir kez rujumu sürerken, soyunma odasının kapısı açıldı ve Oksana içeri girdi. Yüzündeki ciddi ifade beni hemen tetikte tuttu.

Arkasından kapıyı kapattı. “Pek de iyi olmayan bir haberim var.”

Arkanı döndüm. “Ne oldu?”

Kollarını kavuşturdu, söyleyeceği şeyi nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışır gibi ayağını yere vuruyordu. “Ruslan Baronov, bu akşamki özel poker oyununda sana hizmet etmeni istedi.”

Sözlerini sindirirken midem bir anda düğümlenir. “Gerçekten mi?

Neden ben?” Oksana kaşlarını çatır. “Ben de bunu bilmek isterdim. Seni nereden tanıyor ki?”

“İlk vardiyamda koridorda rastlaştık. Kısa bir sohbet ettik ama açıkçası önemsiz bir şeydi. Beni hatırlayacağını sanmıyordum. Hâlâ Rusya’da olduğunu sanıyordum.”

Oksana derin bir nefes verdi. “Eh, geri dönmüş ve seni gayet iyi hatırlıyor. Ruslan’ın oyunlarında kimin servis yaptığını umursaması pek ona göre bir şey değil. Belki de... dikkatini çekmişsindir.”

“Belki,” diye kabul ediyorum. Bunun ne anlama geldiğini düşününce içimi bir tedirginlik kaplıyor.

Koridorda karşılaştığımızda profesyonel davrandı, tuhaf bir havası yoktu, ama beni özellikle istemesinin bir nedeni var ve ben de bunun ne olduğunu öğrenmek üzereyim.

Yine de, bu durum ne kadar rahatsız edici olsa da, gözümün önündeki bu fırsatı görmezden gelemem.

Rüyamdan bu yana, Voroninler, iş ilişkileri, ortakları ve

gerçekte ne olduğunu biliyor olabilecek hayatta kalan üyeler hakkında bir şeyler bulmaya çalışarak geçirdim, ama bu sırlar ekranın arkasından bulunamayacak kadar derine gömülmüş.

Çıkmaza girmiştım, hayal kırıklığına uğramıştım ve annemi bulmaya, New York'a indiğim günden daha da yaklaşıpamamıştım. Bu, sahip olduğum ilk gerçek fırsat olabilir.

Oksana burnunun köprüsünü sıkıştırdı. “Dinle, Ruslan’ın iş ortakları hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama onlar eski kafalı bratva tipleridir. Kadın personeli eğlencenin bir parçası olarak gören türden. Sadece ... gardını düşürme.”

Endişesi için minnettar olarak koluna dokundum. “Uyarı için teşekkürler, ama merak etme, görüldüğümünden daha dayanıklıyım. Ve hey, o büyük patron. Eğer oyununda çalışmamı istiyorsa, en iyisi oyununda çalışayım. Sadece içki servisi, değil mi? Bununla başa çıkabilirim.”

O içini çekiyor, belli ki daha fazlasını söylemek istiyor ama söylememeyi tercih ediyor. “Maç VIP katındaki Sapphire Süit’te. Yukarıdaki bardan içki sipariş edebilirsin.”

Ona cesur bir gülümseme atmaya çalışıyorum. “Bu kadar endişelenme. Vardiyam bittikten sonra aşağı gelirim. Bir şeyler içeriz ve sana akşamımla ilgili hikayeler anlatırım. Eminim her şey yolunda gidecek.”

“Öyle olsa iyi olur.”

O ayrıldıktan sonra, yine kendi yansımamla ve olacakların ağırlığıyla baş başa kalıyorum.

Ruslan Baronov, en eski iş arkadaşlarıyla özel bir odada. Muhtemelen eskiden Velour’da çalışmış adamlar. Kart oynayıp içki içiyor olacaklar. Bu, Velour’un kapısından içeri girdiğim günden beri beklediğim fırsat.

Aynadan dönüp askıda asılı ceketime doğru yürüyorum. İç cebinde, başparmağımdan daha büyük olmayan küçük bir hap kutusu var; içinde iki adet midazolam tableti bulunuyor. Herhangi bir içeceğe görünmez bir şekilde karışan, çekingenliği azaltan, dilini gevşeten ve hafıza oluşumunu engelleyen bir sakinleştirici. En iyi yanı ise, ertesi sabah uyandıklarında hiçbir şey hatırlamamaları.

New York’a geldiğimden beri yanımda taşıyordum ama bu geceye kadar hiç kullanmam gerekmemişti.

Pakhan'a ilaç vermek tehlikelidir. Yakalanırsam, Kirill'de olduğu gibi kendimi bu durumdan kurtaracak bir bahane bulamam.

Ama Velour'un geçmişi, insan kaçakçılığı ağı ve Marina Voronina adında bir kadın hakkında onu konuşturabilirsem, buna değer.

Hapları avucuma alıp orabımın jartiyerine koyuyorum, uyluklarımın yeterince yukarısına, kimse görmesin ya da hissetmesin diye, tabii ben izin vermedikçe, ki bunu kesinlikle yapmayı düşünmüyorum.

Omuzlarımı düzeltip ana kata çıkıyorum ve Velour'un düzenli kaosuna katılıyorum. Müzik mekâna yayılıyor, kahkahalar ve sohbetler beyaz gürültüye karışıyor.

Yukarı ıkıyorum, bana el sallayan güvenlik görevlisine başımı sallayarak selam veriyorum. Sapphire Süiti koridorun sonunda ve kısmen açık kapıdan erkek sesleri geliyor. İçeri girmeden önce kısa bir süre kapıyı alıyorum.

Zengin maun paneller, yumuşacık deri koltuklar, kristal bir avize her şeye sıcak bir ışık saçıyor. Ortada, kartlar ve fişlerle donatılmış yuvarlak bir poker masası duruyor. Etrafında dört adam oturmuş, ellerinde içkileriyle, ben girince kesilen bir sohbetin ortasındalar.

Ruslan kapıya bakacak şekilde oturuyor. Başını kaldırdığında, keskin bakışları beni o kadar yoğun bir şekilde sarmalıyor ki ensem tüylerim diken diken oluyor.

"Beyler," diyor. "Garsonumuz geldi."

Diğer üç adam bana doğru dönüyor. Hepsi yaşlı, ellili yaşların sonlarında ya da altmışlı yaşların başında. Pahalı takım elbiseler, altın saatler, kalın parmaklarında purolar.

"Evelina, size bahsettiğim Moskova'lı kız." Ruslan, oturmuş kalmasından daha fazla tedirginlik uyandıran eski usul bir nezaketle sandalyesinden kalkar. Sırayla her adama işaret eder. "Sizi arkadaşlarımla tanıştırayım. Abram" —soluna işaret eder— "Grigori ve Yuri. Uzun yıllardır tanışıyoruz."

İlk olarak Abram ayağa kalkar. Gümüş saçlı ve keskin hatlı, altmışlı yaşlarının ortasında olmasına rağmen muhtemelen başları döndüren türden bir adam. El sıkışması nemli ve çok uzun sürüyor.

Grigori ayağa kalkmaz, sadece ince elini uzatır, dudaklarında sigara sallanmaktadır.

Tıknaz, seyrek saçlı ve her parmağında yüzük olan Yuri ayağa kalkar ve elimi iki eliyle sıkıca tutar. Geniş omuzlu ve geniş göğüslüdür, gömleğinin düğmeleri gereğinden fazla açıktır.

"Memnun oldum," diyor, Rusçaya geçerek. "Bu Amerikalıların dilimizi katletmesi yerine, düzgün konuşan biri."

Grigori puroyla bana işaret eder. "Seni New York'a ne getirdi?"

"Eğitimim. Buradaki program çok iyi ama pahalı, o yüzden..." Kendimi işaret ederek alaycı bir gülümsemeyle ekledim. "İşte buradayım."

"Burada dansçı olmayı hiç düşündün mü?" diyor Yuri, bakışları kıvrımlarımı tarıyor. "Eminim böyle bir vücutla çok iyi para kazanırsın."

Ruslan'ın ifadesi değişmez, ama bakışlarında bir keskinlik belirir. "Sanırım Evelina onurunu korumayı tercih ediyor. Öyle değil mi?"

Parmaklarımı kıvrıyorum, tırnaklarım avuç içlerime batıyor, çünkü bunu yapmazsam, en yakınimdaki keskin bir nesneyi kapıp bu adamların her bir şovenist sözünü pişman edecekler. Bunun yerine, hayatımın en iyi oyunculuk performansını sergiliyorum.

"Gururum okşandı," diyorum, gözlerimi indirerek. "Ama içki servisi yapmak da beni gayet mutlu ediyor."

Yarısı bitmiş, buzlu votka şişesini işaret ediyorum. "Görüyorum ki çoktan başlamışsınız. Kimsenin bardağını doldurmamı ister misiniz?"

"Henüz değil." Ruslan yanındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Buraya otur. Bir şeye ihtiyacım olduğunda odanın diğer ucuna bağırarak istemiyorum, ayrıca bir sonraki el başlamak üzere."

Bu, kolaylık için söylenmiş gibi görünüyor, ama altta yatan emir çok açık. Beni yanında istiyor. Onun yanına oturmaktan başka seçeneğim yok.

Oyun başlıyor. Kartlar dağıtılıyor, fişler değiştiriliyor, votka dolduruluyor ve içiliyor. Ruslan'ın yanındaki sandalyenin kenarına tünedim, onun ne kadar yakın olduğunun, o iğrenç tıraş losyonunun aramızdaki boşluğu doldurup midemi bulandırdığının fazlasıyla farkındayım.

Abram'ın pervasızca bahis yaptığını fark ediyorum, vasat ellerle yığınları öne ittiğinde yüzükleri fişlere çarpıyor.

Grigori sabırlı. Bekliyor, izliyor, sadece doğru an geldiğinde hamle yapıyor.

Yuri kazanmaktan çok eğlenmek için oynuyor, masaya vurup kendi şakalarına kahkahalar atıyor.

Ruslan soğukkanlılıkla oynuyor, masadaki herkesi okuyor, ne zaman bastıracağını ve ne zaman pas geçeceğini tam olarak biliyor. Kaybettiklerinden daha çok kazanıyor. Diğerleri ona saygı gösteriyor, gülmeden veya herhangi bir yoruma cevap vermeden önce onun tepkisini bekliyorlar. O pakhan. Liderleri. Ve sıradan bir poker oyununda bile bu hiyerarşi mutlak.

Bu adamlar hâlâ Baronov Bratva'da aktif olabilirler ya da emekli olup, onlarca yıl önce biriktirdikleri servetlerle yaşıyor olabilirler. Her halükarda, bu kulübün farklı bir amacı varken rollerinin ne olduğunu merak ediyorum.

Bu adamlar anneme olanlara karışmış mıydı? Onun açık artırmada satılmasını izlemişler miydi? Adını biliyorlar mıydı?

Bu düşünce içimde öfkeyi kaynatıyor, ama yüzümde boş ve hoş bir ifade tutuyorum.

"Moskova'daki ailen." Ruslan bana bir göz atıyor. "Şehrin hangi bölgesinde?"

Ağzım kuruyor, ama bu hikayeyi kelimeler akıcı bir şekilde çıkacak kadar yeterince prova ettim. "Lyublino Bölgesi. Babam inşaatçılık yapıyor, bu yüzden hep mütevazı bir hayat sürdürdük."

"Peki annen?" Gözleri bana kilitlenmiş, en ufak bir tepki bile kaçırmamak için beni izliyor.

"Ben çocukken öldü. Onu neredeyse hiç hatırlamıyorum."

"Çok yazık." Kartlarını eline alıp inceliyor. "Umarım ondan bir parça da seninle birlikte gelmiştir. Bu kadar genç yaşta ebeveynini kaybetmek zor bir şey."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yorumunda tuhaf bir şey vardı.

Kucağımdaki ellerime bakıyorum. "Teşekkür ederim, çok uzun zaman önceydi."

"Çok dikkatlisin," diyor Abram, gözlerini kısarak. "Her hareketimizi ezberler gibi bizi izliyorsun."

Zorla gülümsüyorum. "Daha önce hiç Texas hold 'em oynandığını görmemiştim.

Çok etkileyici."

"Seni de oyuna dahil etmeliyiz," diye bağırır Yuri. "Masada güzel bir yüz olması her zaman şansımızı artırır."

"Nasıl oynanacağını bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

"Daha da iyi," diyor Grigori, gözleri göğsüme sabitlenmiş. "Sana özel ders vereceğiz."

Ruslan kartlarını masaya koyar. "Evelina çalışıyor. Onu işinden alıkoymayalım." Sesi hoş ama altında sertlik var. Diğer adamlar hemen geri çekilir.

Ayağa kalkıyorum, sesime neşe katmaya çalışıyorum. "Görünüşe göre bu Beluga Gold Line şişesi neredeyse bitmiş. Bir tane daha alayım."

Boş şişeyi ve bardakları topluyorum ve kapıya doğru ilerliyorum, geçerken korumalara başımla selam veriyorum.

VIP bar koridorun sonunda ve bu kısa yürüyüşü kafamı toparlamak için kullanıyorum.

Ruslan'ın bana olan ilgisini hâlâ anlayamıyorum. Bu ilgi tamamen cinsel değil gibi geliyor. Bakışları yüzümde ve vücudumda bir an fazla kalıyor, ama yüzeyin altında, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım başka bir şey var.

Barmen Jordy'ye siparişimi veriyorum ve o bir şişe daha getirirken bekliyorum. Üstsüz dansçılar mekanın içinde dolaşarak müşterileri özel odalara götürüyor. Sessiz bir köşede Yeva'yı görüyorum, kendinden çok daha yaşlı bir adamın kucağında oturmuş, adamın eli onun uyluğunun üst kısmında. Yeva ona yaklaşıp kulağına fısıldıyor, adam gülümsüyor, sonra sanki Yeva onun şimdiye kadar tanıştığı en büyüleyici kişiymiş gibi gülüyor.

O benim bakışlarımı yakalamadan önce hızla başka yere bakıyorum. Burada hepimiz bir rol oynuyoruz. O bunu her gece yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Barmen tepsiyi bana doğru kaydırıyor. Bir şişe buz gibi votka ve dört adet kesme kristal lowball bardağı.

Geri dönüyorum, Sapphire Süiti'nin önünde duruyorum.

Midazolam'ı şu anda Ruslan'ın içkisine katabilirim, ama henüz çok erken. Herkesin vücudunda yeterince alkol birikene kadar beklesem daha iyi olur

Ruslan sarhoş olduşunda kimse şüphelenmez.

Peki ya sonra? Pakhan'ı yalnız yakalamanın tek yolu, aramızda bir řeyler olmasını istediđimi numara yapmak. Eđer yaparsam, haber Kirill'e ulařır. Bu dűřűnce midemi bulandırıyor. Beni asla affetmez, bana eskisi gibi bakmaz ve ben de bunu hak ederim.

Kirill söz konusu olduşunda mantık pencereden dışarı uçar. Ona karşı mantıklı olmayan, plana uymayan hislerim var. O telefon görűşmesi randevumuzu yarıda kestiğinden beri onu görmedim, ama aklımdan çıkmıyor ve bu tek başına uzak durmam için bir uyarı olmalı.

İçeri girmek üzereyim ki odadan gelen sesler beni durdurur. Elimde tepsiyle donakalırım.

“... o müzayedeler altın günlerdi.”

Nabzım boğazımda atıyor.

"Spider onları seçmeyi iyi bilirdi. Sadece en güzel kızlar..."

Koridordaki hava çok ince geliyor. Daha fazlasını duymak için çaresizce yaklaşıyorum.

“Jüriyi satın almak bir servete mal oluyordu... Kapatmak zorunda kalmasaydık, ömür boyu rahat yaşardık.”

“Yeter.” Ruslan'ın sesi bıçak gibi kesiyor. “Artık bu konuyu konuşmayacağımızı biliyorsun.”

Oda sessizliğe büründü.

Müzayedeler. Ağ. Spider.

Örümcek, bir sokak adı gibi geliyor kulağa. Rusya'dan kadınları getiren kaçakçı gibi. Annemi kaçırmış olabilecek kişi gibi.

Adrenalin vücudumu sarar ve konuşmalarının her kelimesini hafızama kazırım. Ama kimse fark etmeden daha fazla koridorda duramam.

Ellerimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıp kapıyı açtım ve içeri girdim.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

KIRILL

Ducati'mi Velour'un arkasına ^{park} edip arka kapıdan içeri dalıyorum. Güvenlik görevlisi bana bir bakış atıyor ve ben merdivenlere doğru ilerlerken yolumdan çekiliyor.

Yirmi dakika önce, Dem'in teknik ekibiyle toplantıdaydım, Konstantin'in parçalanmış sabit diskinden veri çekiyordum ki, Evelina'yı gözetlemesi için görevlendirdiğim bir güvenlik görevlisi aradı. Anlaşılan babam, Evelina'dan poker gecesinde hizmet etmesini istemiş.

Tabii ki öyle yapmıştır. Ne zaman onun dikkatini çekti bilmiyorum ama Ruslan Baronov her zaman gücün getirdiği ayrıcalıklardan hoşlanmıştı. Yakışıklı, çekici, işine geldiğinde cömert ve seks yapmak için konumunu kullanmaktan asla çekinmez.

Ama ona dokunmasına izin vermem. O benim ve gerekirse tüm yakın çevresinin önünde haklarımı savunurum.

Sapphire Süiti'nin kapısını itip, genişçe açıyorum. "Umarım katılmak için çok geç kalmamışımdır."

Babam kartlarından başını kaldırıp bana bakar, tek kaşını kaldırır. Abram onun solunda oturur, Grigori ve Yuri masanın karşısında. Evelina, tepsisinde taze bir şişe votka ile bar arabasının yanında durur, duruşu kontrollü ve profesyoneldir.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve şaşkınlıkla büyüyor. Ona göz kırpyorum ve Grigori ile Yuri arasındaki boş sandalyeyi çekip, onları birbirinden uzaklaştırıyorum. "Bana da dağıt."

Babam parmaklarıyla masanın üzerine vuruyor. "Çok geç kaldın. Oyun başladı."

"O zaman beni oyuna dahil etmelisin."

Abram'ın çenesi gerilir, ama mirasçıya masada bir yer vermeyi tam olarak reddedemez.

Grigori dumanı üflerken, boncuk gibi gözleri benimle babam arasında gidip gelir. "Aileye her zaman yer vardır."

Bu aylık oyunlara katılmak için hiç ricada bulunmadım. Kadınları sanki hayvanmış gibi açık artırmada satarak servetlerini yapan adamlarla bir akşam geçirmek istemedim.

Bu poker geceleri, Velour'un farklı bir iş yaptığı zamanlarda başlamıştı. Müzayedeler kapandıktan ve paralar el değiştirdikten sonra, Ruslan ve yakın çevresi kart oyunları ve en kaliteli votkalarla kutlama yaparlardı.

O zaman bu hayatın ne kadar çirkin olabileceğini öğrendim. Masumları nasıl yok edebileceğini ve sorumlu canavarların ellerindeki kanı nasıl yıkayıp hiçbir bedel ödemediklerini.

Abram bana kart dağıtır ve odada gergin bir sessizlik hakim olur. Kartlarımı görmezden gelip Evelina'yı izlerim. Beni görmezden gelmeye çalışıyor, sanki bir şeyden memnun değilmiş gibi çenesi sıkı.

"Yolculuğunuz nasıldı, Peder? Verimli mi geçti?"

"Yeterince verimli." Bakışları Evelina'ya kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Poker oynayacak vaktin olmasına şaşırdım, Kirill. Daha acil meselelere odaklanacağını sanıyordum."

Dişlerimi sıkıyorum. "On üç gün kaldı. Bolca zaman var."

"Kendine güvenin takdire şayan. Ama aşırı güven ölümüne yol açar." Gülümsemesi boş. "Sadece senin geleceğin tehlikede değil."

Nasıl unutabilirdim ki? Katya. Görüşmeli evlilik. Başarısız olursam sonuçları.

"Bu konuşma için biraz erken, değil mi?"

"Ben yokken sen ne başardın peki?" Abram'a dönüyor. "Genç nesil savaşı anlamıyor. Hep bilgisayarların ve dijital sis perdelerinin arkasına saklanıyorlar. Bazı sorunların daha doğrudan bir yaklaşım gerektirdiğini yakında öğreneceksin."

Hakaret amacına ulaşır. Bana yumuşak başlı olduğumu, bu imparatorluğu kuran şiddete tahammülüm olmadığını söylüyor. Ghost meselesi sonunda kan dökülmesini gerektirdiğinde, ben bunu başaramayacağım.

Ona başarısız olan iskele görevinden bahsetmeyeceğim. Kanlı bir görevdi, ama başarılı değildi.

Cevap vermediğimde, Evelina'ya dönüyor, yüzüne yumuşak, rahat bir gülümseme yerleşiyor. Cazibesini sergilemek için taktığı maske.

Artık boş olan bardağını kaldırıyor. "Evelina, birer içki iyi olur."

"Elbette," der Evelina, profesyonel gülümsemesi yüzünde sabitlenmiş halde. O, Evelina'nın içki doldurmasını izlerken, dikkatini o kadar uzun süre ona vermiştir ki, parmağım tetiği çekmeye can atar.

"Senin bahsin, Kirill." Yuri potu işaret eder.

Kartlarıma bakmadan pota fişleri atıyorum, dikkatim Evelina'da ve odada dolaşan tuhaf enerjide.

Oyun devam ediyor. Kartlar keçeğe çarpıyor. Fişler tıkırdıyor. Votka dolduruluyor. Dikkatsizce oynuyorum, değersiz ellere yüksek bahisler yapıyorum, sırf potu kendime çektiğimde babamın ağzının ince bir çizgiye dönüşmesini izlemek için hiçbir şeyim yokken all-in yapıyorum.

Evelina temiz bardak almak için bar arabasına doğru ilerliyor ve ben de bu dikkat dağınıklığını fırsat bilip masadan kalkıyorum. "Tuvalete gitmem lazım. Bu elde bana dağıtma."

Onu süitin dışındaki küçük servis odasına kadar takip ediyorum. Burası, lavabo ve malzeme rafı olan bir koridordan biraz daha fazlası. İçeri girdiğimde ellerini yıkıyor. Arkasını dönmüyor ama omuzları geriliyor.

"Hiç de kibar değilsin," diyor sessizce. "Burada ne işin var?"

O kadar yakınım ki sırtının ısısı göğsüme geliyor.

"Çünkü babam bu gece seni istedi. Ve Ruslan Baronov, kendisi için çalışan bir kadına ilgi duyduğunda, o kadın hayır deme seçeneğine sahip olduğunu hissetmez."

Bardağı bırakıp bana dönüyor. Bu kadar yakından, alt dudağını ısırmadan önce hafifçe titrediğini görebiliyorum.

"O gayet iyi. Hiçbir şey olmadı." Ama bana bakamaması tuhaf geliyor.

Bir elimi onun kalçasının yanındaki tezgaha dayayarak onu sıkıştırıyorum. "Bu yüzden buradayım. Bir daha onunla asla yalnız kalmayacaksın. Ya da arkadaşlarıyla. Seni bir odaya çağırırlarsa, ben de o odada olacağım."

seni özellikle isterlerse, cevabın benim için çalışmakla meşgul olduğun olur. Anladın mı?"

Nefesi kesilir. "Kirill, aramızda bir şey olduğunu anlayacak ."

"Ne bildiği umurumda değil." Elim beline kayar, sahiplenici bir hareketle. "Sen benimsin, Evelina. Bu da demek oluyor ki artık seni koruyan benim."

Gözleri benimkilere bakıyor, içinde kırılğan bir şey beliriyor. "Anlıyorum."

Ona yaklaşıyorum, sesim sertleşir. "Ve şunu bil ki, başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ama bu, bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez."

Ana odadan ayak sesleri duyulur ve biz ayrılırız. Tepsiyi alır ve tek kelime etmeden içeri geri döner. Birkaç saniye sonra ben de onu takip ederim.

Geri döndüğümüzde babamın bakışları ikimiz arasında gidip gelir. Neden burada olduğumu tam olarak anladığında yüzünde soğuk bir hesaplama belirir.

Yerime oturuyorum ve el sıkışma uzayıp gidiyor.

Yirmi dakika sonra, Abram homurdanarak kollarını sıvadı. "Burası lanet bir sauna gibi."

Evelina, elinde şişeyle Abram'ın yanında durmuş, bardağını yeniden doldurmak için eğilmişken, aniden nefesini keser ve boğuk bir ses çıkarır.

Şişe elinden kayar. Bardak yere düşmeden önce votka Abram'ın kucağına sıçrar.

Evelina donakalmış, Abram'ın ön kolundaki bir şeye sanki kıvrılmış bir engerekmiş gibi bakıyor.

"Ne oluyor lan!" Abram koltuğundan fırlar, pantolonunun önü votka ile ıslanmıştır.

"Çok üzgünüm," diye yalvarır. "Ne oldu bilmiyorum. Bu çok profesyonelce değildi..."

Peçeteleri kapar, parmakları o kadar titriyor ki peçeteleri zar zor tutabiliyor.

"Lanet olsun haklısın bu profesyonelce değil!"
Abram'ın yüzü morarmaya başladı.

"Seni aptal kız. Bu takım elbisenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

"Sadece votka, ama özür dilerim. Temizleme masraflarını ödeyeceğim."

"Ödeyecek misin?" Alaycı bir şekilde soruyor. "Neyle... garson maaşınla mı?"

Damarlarımdan kaynar gibi bir öfke akıyor. “Yeter artık,” diye Abram’a tersliyorum, onunla Evelina’nın arasına giriyorum. Ona dönüyorum. “Biraz hava al. Vardıyan bittiğinde başka biri devralır.”

"Ne? Hayır, sorun yok..."

"Git." Bu bir rica değil. Onun gözleri önünde yapamayacağım bir şey yapmadan önce bu odadan çıkmasını istiyorum.

Dönüp kapıya doğru koşar.

O odadan çıkar çıkmaz, tüm öfkem Abram’a yönelir. “Ona ne yaptın?”

“Hiçbir şey!” Bir yığın buruşuk peçeteyle pantolonunu siler. “Sen de oradaydın. Üzerime içki döktü!”

"Senin yanına gelene kadar bir şeyi yoktu. Sonra bir şey onu korkuttu." Boyumu kullanarak onu sindirmek için yaklaşıyorum. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım!"

"Kirill." Babamın sesi, uyarı dolu ve keskin. "Geri çekil." Onu görmezden geliyorum. "Ona dokundun mu? Kıçını elledin mi..."

“Ona dokunmadım!” diye tükürdü, şakaklarında bir damar atıyordu. “Sen de oradaydın, Kirill! Ben hiçbir şey yapmadım!”

"Yalan

söylüyorsun."

"Söylemiyoru

m..."

Elim buz kovaşına daldı, parmaklarım metal çiviye kavradı. Tek bir akıcı hareketle Abram'ın sağ elini yakaladım ve keçeğe sertçe vurdum.

Çivi, ıslak bir çıtırtıyla avucunu delip altındaki tahtaya saplanır.

Abram'ın çığlığı tiz ve hayvani. Elini geri çekiyor, ama kazma onu yerinde tutuyor, bir böcek gibi tahtaya sabitliyor. Yaranın etrafında kan birikiyor ve yeşil keçeğe emiliyor, pik asını yutan koyu bir leke halinde yayılıyor.

Babam ayağa fırlar. “Aklını mı kaçırdın sen?” Grigori kılıfına uzanır, ama babam eliyle onu durdurur.

Abram'ın yüzüne bir santim kalana kadar eğilirim, alnında damlayan korku terinin kokusunu alabilecek kadar yakındayım.

"Ne olduğunu tam olarak öğreneceğim," diye öfkeyle söylüyorum. "Ve öğrendiğimde, bu..." Kazmaya hafifçe vuruyorum, o da yine çığlık atıyor. "..."

lanet bir masaj gibi hissettirecek.” Dikleşip

kapıya doğru yürüdüm.

Babamın öfke dolu sesi peşimden gelir. “Bu iş burada bitmedi.”

“Hayır,” diye homurdanırım. “Bitmedi.”

Merdivenleri ikişer ikişer inip, ana katta onu ararken gözlerimi gezdiriyorum, Oksana’nın içki hazırladığı bara doğru ilerliyorum.

“Evelina nerede?”

Oksana irkilir. “Kendini kötü hissetti. Onu bir Uber ile eve gönderdim.” “Siktir.”

“Ne oldu? Yukarıda bir şey mi oldu?”

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Telefonumu kulağıma dayamış, arka çıkışa doğru ilerliyorum. Onu Brooklyn’e kadar takip edeceğim, ama önce sesini duymam lazım. İyi olduğunu bilmem lazım. Arama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Siktir.

Telefonum henüz cebime girmeden tekrar titriyor, bu sefer arayan Matvey.

“Ne var?” diye tersliyorum.

Matvey neden sinirli olduğumu sormaya tenezzül etmediğinde, durumun ciddi olduğunu anlıyorum. “Konstantin’in telefonundan görmek isteyeceğin bir şey çıkardık.”

“Bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Ne var?”

“Varlıklarımızın bir veritabanını oluşturmuş. Gayrimenkuller, paravan şirketler, offshore hesaplar, nakliye rotaları, ne ararsan var. Ve sadece bizimkiler değil. İtalyanlar, Triadlar, İrlandalılar, Yakuza. İsviçre banka hesapları, gölge şirketler, iç çemberin dışındaki kimsenin varlığından haberdar olmaması gereken şeyler.”

Kanım dondu. Sokağın tuğla duvarına yaslandım, pürüzlü yüzey omuzlarıma batıyordu.

“Tüm paramızın nerede olduğunu biliyorlar.” Sesim düz. “Bu da demek oluyor ki, onu çalabilirler, dondurabilirler ya da federal polise gümüş tepside sunabilirler.”

“Aynen öyle.” Matvey’in sesi kasvetli. “Hayalet, Konstantin’i istihbarat ajanı olarak işe aldı. New York’taki tüm suç aileleri hakkında istihbarat topluyor.”

“Eğer Hayalet hepimiz hakkında bu tür istihbarata sahipse, kurduğumuz her şeyi elimizden alırlar. Bu gece mirasçılarla bir toplantı düzenle.

Ghost'un hepimizin peşinde olduğuna dair kanıtım olduğunu söyle ve eğer bunu duymak istiyorlarsa bir saat içinde orada olacaklar. Ben şimdi depoya gidiyorum."

Telefonu kapattım ve mesajlarıma baktım, tek elimle Miron'a kısa bir not yazdım.

Evelina'yı 24 saat gözlemle. Olağandışı bir şey olursa, hemen haber ver.

Ducati'ye atladım ve ara sokaktan hızla çıkıp, gitmek istediğim tek yer yerine depoya doğru yola çıktım.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

KIRILL

Hoboken'daki terk edilmiş et işleme tesisi, cesetleri ortadan kaldırmak için gelinecek türden bir yer; kan davalı düşmanlar arasında ittifak kurmak için değil, ama elimizdeki en tarafsız mekan burası.

Yolda Evelina'yı üç kez aramaya çalıştım. Cevap vermedi. Miron, Evelina'nın eve sağ salim vardığını ve apartmanında olduğunu doğruladı, yani telefonu açmamayı tercih ediyor. O poker odasında ne olduysa, Evelina bunu konuşmaya hazır değil.

Eninde sonunda öğrenirim. Ama önce bu işin üstesinden gelmeliyim.

İçeride Matvey çoktan hazırlıklarını tamamlamış, testere sehpaları üzerine dengelenmiş bir kontrplak levhadan oluşan derme çatma bir masanın etrafına sandalyeleri dizmiş. Dem kapıda güvenliği sağlıyor, gelen her ekipten silahlarını topluyor. New York yeraltı dünyasının varisleri tek tek içeri giriyor, sanki birinin ilk yumruğu atmasını beklermişçesine aralarında gerginlik tırmanıyor.

İçeri girdiğimde Elio çoktan oradaydı, bu beni şaşırttı. İskele felaketinden sonra, toplantı çağrıldığında Matvey'e siktirip gitmesini söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama Elio bile içinde bulunduğumuz durumu görebiliyor.

Sırada Red Dragon Triad'dan Vincent Wu geliyor. Yirmili yaşlarının sonlarında, Amerika doğumlu, acımasızca hırslı bir adam. Herkesin kilitli olduğunu düşündüğü bölgelere girmeye çalışıyor ve babası artık onu durduramayacak kadar hasta. Vincent içeri girdiğinde gülümsemiyor, kimseyi selamlamıyor. Sadece koltuğunu seçmeden önce her yüzü, her çıkışı, her potansiyel tehdidi kayıt altına alıyor.

Marcus Doyle İrlandalıları temsil ediyor; uzun boylu ve iri yapılı, insanları kişisel olarak kaç ceset gömdüğünü hafife almasına neden olan rahat bir gülümsemesi var. Ailesi limanları ve sendikaların çoğunu kontrol ediyor

sendikaların çoğunu kontrol ediyor, bu da onu nakliye veya lojistikle ilgili her türlü operasyonda kritik bir figür haline getiriyor. Koltuğuna otururken bana göz kırpmıyor, sanki bir savaş konseyinde değil de bir barda oturuyormuş gibi koltuğuna uzanıyor, bir bacağına diğerinin üzerine atıyor.

"Bir Baronov'un bizden yardım isteyeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor, o kendini beğenmiş sırıtsı hâlâ yüzünde. "Durum kötü olmalı."

"Çaresiz zamanlar," diye itiraf ediyorum. "Ama senden yardım istemiyorum, Doyle. Bu farklı bir durum."

Yakuza'dan Yuki Tanaka en son gelen kişidir; sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi, telaşsız ve son derece sakin bir şekilde içeri girer. Ailesinin örgütü, üç eyalette lüks kaçakçılık ve kumar operasyonları yürütüyor. Yirmili yaşlarının başında olan Yuki'nin, babasından bile daha acımasız olduğu söyleniyor. Uzun siyah deri paltosuyla tam bir sert kız gibi giyinmiş, koyu renk saçları bir omzuna dökülmüş.

Beklerken, kompakt aynasını çıkarır ve rujunu tazeler; acele etmeden, hepimizi burada oturup onu izlemeye zorlamaktan açıkça keyif alır.

"Hadi şunu bitirelim," der sonunda, başını kaldırmadan. "Bazılarımızın gerçek sorumlulukları var."

"Ah, Yuki." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Beni incittin."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum." Alaycı bir gülümsemeyle aynayı kapatıyor.

Hepimiz St. Augustine Prep'ten mezun olduk ve mezunlar haftasonu için tam olarak bir araya gelmesek de aramızda isteksiz bir yakınlık var. Aynı dünyada büyüdük, aynı acımasız dersleri öğrendik, babalarımız kanla kurulan imparatorlukları yönetirken biz normal çocuklarmışız gibi davranarak aynı sınıflarda oturduk.

Herkes oturunca, hemen konuya giriyorum.

"Hepiniz darbe aldınız," derim, ses tonumu sabit tutarak. "Hepimiz. Depolar yandı, sevkiyatlar ele geçirildi, adamlar öldürüldü. Ghost, bu odadaki her ailenin milyonlarca dolara mal oldu ve hız kesmiyorlar." Dem'in hazırladığı tableti çıkarıp masanın ortasına kaydırıyorum. "Bu, ajanlarından birinden ele geçirdiğimiz şey. Tüm varlıklarımızın veritabanı — paravan şirketler, offshore hesaplar,

nakliye rotaları. On yıllardır sakladığınız her şey, lanet bir plan gibi ortada."

Tablet masada dolaşır. Vincent'in yüzü donuk ve soğuk bir ifadeye bürünür. Marcus alçak sesle ıslık çalar. Yuki'nin dudakları hoşnutsuzlukla bükülür.

"Bu bilgileri nasıl ele geçirdiler?" diye tükürdü Marcus.

"Önemli değil. Onlar iyi. Gerçekten iyi. Ve babalarımızın inşa ettiği her şeyin yerle bir olmasını izlemek istemiyorsak, birbirimizle savaşmayı bırakıp onlarla savaşmaya başlamalıyız."

Vincent sandalyesine yaslanır, parmaklarıyla kontrplak masaya yavaş bir ritim tutar. "Peki ne öneriyorsun? Birlikte çalışalım mı? Ailelerimiz on yıllardır düşman."

"Ghost'u alt etmek için farklılıklarımızı bir kenara bırakmamızı öneriyorum. Çünkü bunu yapmazsak, kavga edecek hiçbir şey kalmayacak."

Yuki güldü, ama gülüşünde mizah yoktu. "Senin babanla benim babam aynı masada oturmaktansa ölmeyi tercih ederler. Bunu sen de biliyorsun."

"İşte tam da bu yüzden biz buradayız, onlar değil," diye araya girdi Elio. "Yaşlılar çok gururlu, kendi alışkanlıklarına çok bağlılar. Uzlaşmaktansa her şeyin yanıp kül olmasını tercih ederler. Ama biz onlar değiliz."

"Kendi adına konuş," der Vincent soğukkanlılıkla. "Bazılarımız geleneğe saygı duyar."

"Hepimiz ölürsek ya da iflas edersek geleneklerin hiçbir anlamı kalmaz," diye karşılık verir Matvey. "Babalarımızın bunu anlamasını bekleyemeyiz. Onlar bir konuda anlaşıp kadar, Ghost bu şehri ele geçirmiş olacak."

Odadaki direnç hissedilir derecede belirgindir: on yıllardır süren düşmanlıklar, toprak anlaşmazlıkları, her tarafta gömülü cesetler. Ama o tabletteki kanıtlar yadsınamaz.

"Diyelim ki birlikte çalışıyoruz," diyor Marcus, botlarını kontrplak masanın kenarına dayayarak. "Plan nedir?"

"Bir tuzak. Ghost'un kaçıramayacağı kadar cazip görünecek şekilde sahnelenmiş tek bir operasyon." Öne doğru eğilip avuç içlerini masaya dayıyorum. "Baronovlar ve Valentiler kaynaklarını birleştirir. Ghost'un karşı koyamayacağı, yüksek değerli bir ortak sevkiyat planlarız."

Vincent gözlerini kısar. "Ortak bir hamle numarası mı yapmak istiyorsun?"

“Bir tuzak kurmak istiyorum. Onlara, iskelede olduğu gibi, yine iletişim ağımıza içeriden erişimleri olduğunu düşündüreceğiz, ama aslında olmayacak.”

Yuki ceketinin cebine uzanıp ince, gümüş bir sigara kutusu çıkarır, bir tane seçer ve aynı renkteki gümüş çakmakla yakar. Konuşmadan önce uzun bir nefes çeker, dudaklarından dumanlar yükselir. “Ve sonra bir pusuya düşerler.”

Dik duruyorum. “Aynen öyle. Göreve atayabileceğın her askere ihtiyacımız var. Müdahaleyi koordine ederiz, farklı konumlardan bir araya geliriz. Ghost bunu tahmin edemez çünkü avantajın kendilerinde olduğunu sanacaklar.”

“Yani bizden tek ihtiyacınız olan ateş gücü mü?” diye sordu Marcus, nasırlı başparmağıyla masanın pürüzlü ahşap damarlarını izlerken.

"Anlaşma bu," diye onaylar Dem. "Hepimiz bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için yeterli sayıda asker göndereceğiz."

“Peki Ghost’un iletişim sistemlerine tekrar sızmasını nasıl engelleyeceğiz? Duyduğuma göre son operasyonunuzda biraz sorun yaşamışsınız.” Yuki, kanaryayı yiyen kedi gibi gülümsüyor. Elio ona anlatmış olmalı—ikisi her zaman yakındı, muhtemelen bu gece bize siktirip gitmemizi söylemek yerine buraya gelmesinin tek nedeni budur.

"Ghost'un yeteneklerine denk birine ihtiyacımız var," diyor Matvey. "Gerçek iletişimimizi güvence altına alırken, hacklediklerini sandıkları güvenliği ihlal edilmiş bir kanal üzerinden onlara sahte istihbarat verebilecek birine."

Marcus omuz silker. “Peki bu kim olabilir ki? NSA’daki bağlantılarımız pek de fazla değil.”

“Maaşlı alışanlarım arasında eski bir askeri müteahhit var,” diyor Vincent. “Ama bu kadar büyük, bu kadar çok ailenin dahil olduğu bir işe onu dahil edersek, sadece benimle doğrudan görüşmek isteyecektir.”

Elio gözlerini devirdi. “Bu bize ne fayda sağlar ki? Onunla konuşamıyorsak ona nasıl güvenebiliriz?”

Yuki, külleri yere silkeliyor. “Yakuza’nın Tokyo’da siber uzmanlarla bağlantıları var. Ama ABD’ye gelmezler. Sadece uzaktan destek verirler.”

“İdeal değil,” diyorum.

"İrlandalıların teknoloji konusunda hiçbir şeyleri yok," der Marcus yavaşça. "Biz eski kafalıyız. Silahlar ve yumruklar."

“Bunlar berbat seçenekler,” diye mırıldanır Matvey, elini saçlarının arasından geçirir.

Marcus ona orta parmağını gösterir. “Seçici olamazsın.”

Ama biri var. Teknoloji hakkında konuşmaya başladığımız andan beri yüzü aklımdan çıkmayan biri. MTI giriş sınavında yüzde doksan dokuzluk bir puan alan, muhteşem bir bilgisayar bilimi meraklısı. Tam da bu tür saçmalıklardan korumak için benim dünyamdan uzak tutmaya çalıştığım bir kadın.

Yine de zaman daralıyor. Ve on üç gün, başka birini bulmak için yeterli bir süre değil.

Katya’nın Elio’ya teslim edilmesine ve babamın arkamdan pazarlık ettiği o görücü usulü evliliğe hapsedilmeme kadar sadece on üç gün kaldı. Her zaman üç adım önde olan, bu şehirdeki her aile hakkında bilgi sahibi olan, son operasyonumuzu ele geçirip hepimizi amatör gibi gösteren Hayaleti ortadan kaldırmak için on üç gün.

Ve bu gece, o poker masasında oturup babamın ortalığı idare edişini izlerken, onun sadece Hayaleti ortadan kaldıracabilecek miyim diye beni sınamadığını biliyorum. Onun ardından tacı takacak niteliklere sahip olup olmadığımı sınıyor. Bu imparatorluğu kuran türden bir acımasızlığa göğüs gerebilecek cesaretim var mı diye.

"Birini bulmuş olabilirim," diyorum. "Onunla bu konuyu halletmek için birkaç güne ihtiyacım var. Küstahlık etmek istemem ama bu, hepinizin bu işe dahil olduğu anlamına mı geliyor? Ya hep birlikte ilerleriz ya da hiç ilerlemeyiz."

Marcus botlarını masadan indirip avucunu kontrplak masaya vurur. "Siktir et. Evet. Bu görünmez tehdidin kıcıımı sikmesinden bıktım."

"Triad da var," diye onayladı Vincent. "Ama aranızdan biri bu ittifaka ihanet ederse, hazır olmadan bu konudan tek bir kelime bile babalarımıza ulaşırsa ya da Ghost’a sızarsa, sizi şahsen canlı canlı derini yüzeceğim. Birbirimize güveniyoruz çünkü mecburuz, istediğimiz için değil."

"Biraz rahatla, Vinny." Herkesin gözü Yuki'ye çevrilir. Sigara içmeyi bitirip söndürürken acele etmez, bizi bekletmekten açıkça zevk alırken sessizliğin uzamasına izin verir. Sonunda konuştuğunda, sesinde karanlık bir eğlence vardır. "Beyinleri yerine aletleriyle düşünen, testosteron zehirli bir grup adamla çalışmak istemem."

. Ama görünüşe göre bu konuda başka seçeneğim yok.”

“Birkaç gün sonra tekrar toplanırız,” diyorum. “O zamana kadar teknik çözümü bulmuş olacağım ve pozisyonları ve protokolleri kesinleştireceğiz. O zamana kadar kimseye tek kelime etmeyin.”

“Sadece güvenilir askerlere,” diye ekliyor Dem. “Tüm bilgiler, bilmesi gerekenler ilkesine göre paylaşılacak. Sızıntı riskini göze alamayız.”

Toplantı sona erer. Her birinin elini sıkar, gözlerine bakar ve son bir saatte kurmayı başardığımız kırılgan güveni pekiştiririm.

Bu ortaklık uzun sürmeyecek. Ghost'un icabına bakıldığı anda, muhtemelen yine birbirimizi öldürmeye çalışmaya başlayacağız. Eski kinler, tek bir ortak düşman yüzünden ortadan kalkmaz.

Ama şimdilik bir aradayız.

Diğerleri gecenin karanlığına karışırken, Elio geride kalır. Yuki'nin arkasından kapı kapanır kapanmaz Matvey ve Dem yanımıza gelir.

"Peki, elinde sakladığın bu teknoloji dehası kim?" diye sorar Elio, kollarını kavuşturarak.

Yavaşça nefes veriyorum. Bu kulağa çılgınca gelecek. "Evelina Panova."

Matvey'in kaşları havaya kalkar. "Takıntılı olduğun sarışın garson mu?"

"Ben kadınlara takıntılı değilim, pislik."

"Tabii." Dem burun kıvrır. "Sanki her vardiyasında güvenlik kameralarını takıntılı bir şekilde kontrol etmiyormuşsun gibi."

Bunu görmezden geliyorum. “O bir teknoloji dahisi ve Vincent’ın gizemli yüklenicisine güvenmek ya da Tokyo’den uzaktan destek almak zorunda kalmayacağımız tek seçenek o.”

Elio kaşlarını çattı. “Bir öğrenci mi? Bu kadar büyük bir operasyon için lanet olası bir öğrenciyi işe almaktan mı bahsediyorsun?”

"Daha iyi bir fikrin varsa, söyle." Gözlerine bakıyorum. "Ama zamanımız ve seçeneklerimiz tükendi."

Elio İtalyanca küfürler mırıldanır ve başını sallar. “Siz Ruslar delinin tekisiniz,” diye homurdanır ve çıkıp gider.

“Bu konuda haklı,” diye mırıldanır Dem. Sonra bana, “Bundan emin misin, *velet*?” der.

“Hayır,” diye itiraf ettim. “Ama daha iyi bir fikrim yok.”

“Babamız neden seni aramak için telefonumu patlatıyor?” Matvey ekranına gözlerini kısarak bakar. “Bir şey mi oldu?”

Dilimle dişlerimin arkasına bastırıyorum, Abram’ın elindeki buz kıracağı ve babamın öfkeden kararan yüzünü hatırlıyorum. “Evet, lanet olası bir şey oldu, ama şu anda bunu anlatacak vaktim yok. Sorarsa, sakinleşmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyle.”

İkisi de konuyu uzatmadan arka kapıya yönelip dışarı çıkıyorum. Hava serin ve yağmur kokuyor. Telefonumu çıkarıp mesajlarıma bakıyorum. Evelina’dan gelen cevapsız bir mesaj çıkıyor:

Evelina: Ben iyiyim. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Mümkün olduğunda haber veririm.

Onun isteğini görmezden gelip yine de dairesine gitmek istiyorum, ama saat sabahın dördüne yakın ve muhtemelen şu anda uyuyordur.

Ducati’ye atlıyorum, gaz kolunu çeviriyorum ve gecenin karanlığına dalıyorum.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

DINARA

AYAKTA DURUP GERİNİYORUM, bir şey çatırdayana kadar omuzlarımı çeviriyorum. Dışarıda gökyüzü aydınlanıyor, karanlığın içinden soluk gri bir renk yayılıyor. Gözlerim zımpara kağıdı gibi yanıyor ve boynum ağrıyor, ama başardım.

Spider'ı buldum.

Leonid Adamovich.

Kupola Ağı için insan kaçakçılığı yapan adam. "Onları seçmeyi bilen" adam, yani kaçırıp satılacak kadınları. Annemi kaçırmış olabilecek adam.

Saatler mesai saatler arama saatler hükümet hükümet veri tabanlarını, FSB arşivlerini ve Interpol kayıtlarını taradıktan sonra aradığımı buldum. Eski bir gözetim raporunun derinliklerinde, Rusya ile New York arasındaki insan kaçakçılığı rotalarını koordine etmekten şüphelenilen, kod adı Örümcek olan Kupola Ağı'na bağlı bir ajana dair bir referans vardı. Abram'ın ön koluna dövülmüş o üç katedral kubbesini gördüğüm anda o üç katedral kubbesini gördüğüm an, soğukkanlılığım ayaklarımın dibinde parçalandı.

Ondan sonra her şey altüst oldu.

Kirill, çöküşümü neyin tetiklediğini bilmiyor, ama Abram'ın bana bir şey yaptığından şüpheleniyor ve bence bu konuyu peşini bırakmayacak.

Velour'dan ayrıldıktan sonra defalarca aradı, ama her seferinde sesli mesaja yönlendirdim. Dikkatimin dağılmasına tahammül edemem ve bu çılgınlığı nasıl açıklayacağımı da kesinlikle bilmiyorum. Sonunda, sabahın üçünde, ona iyi olduğumu, ama biraz zamana ihtiyacım olduğunu ve mümkün olduğunda iletişime geçeceğimi belirten bir mesaj attım.

Bunun onu uzun süre uzak tutmayacağını biliyorum. Bir gün, şanslıysam belki iki gün. Sonra kapıma gelip cevaplar isteyecek.

Avuç içlerimi göz kapaklarıma bastırıyorum, o süite girdiğinde yüzünün görüntüsünü zihnimden silmeye çalışıyorum. Dolu bir odada gözleri bana kilitlenmişti. Onun varlığı, Ruslan'la baş başa kalma şansımı kaybetmiş olmam anlamına gelse de, vücudum rahatlamış bir şekilde gevşemişti.

Sorun bu. Ona karşı beslediğim o tehlikeli, hain duygular. Beni ödüm koparan şey bu. O bana kendimi güvende, özel ve arzu edilen hissettiriyor. Ama bu böyle devam edemez ve ben bunu biliyorum. Çünkü sonuçta Kirill bir Baronov. Ve ailesiyle ilgili gerçekler ortaya çıktığında, babasına ve mirasına uzanan ipleri çekmeye başladığımda, beni seçmeyecek. Kendi ailesini koruyacak.

Kirill insan kaçakçılığına karışmamıştı, ama Baronov Bratva onun doğuştan hakkı. Yönetmesi için yetiştirildiği imparatorluk. Miras alacağı imparatorluk.

Ve ben, tüm bunları yerle bir edebilecek sırları ortaya çıkaran kadını. Aynı tarafta yer alacağımız hiçbir senaryo yok. Unutmamam gereken şey, bana ne hissettirirse hissettirsin, bizim için mutlu sonun olmadığı.

Aptal kalbim ne isterse istesin, Kirill'den uzak durmalı ve tek önemli olan hedefime odaklanmalıyım.

Abram'ın ya da Ruslan'ın yakın çevresindeki herhangi birinin peşine düşmek intihar olur. Onlar çok iyi korunuyorlar, ama Spider farklı. Artık Bratva'da aktif değil. Eriştiğim kayıtlara göre, Brighton Beach'te kira kontrollü bir dairede sabit bir gelirle yaşıyor.

Google Street View'da adresini aratıp dizüstü bilgisayarımın ekranında inceledim. Bakımsız kahverengi tuğlalı, üç katlı bir bina; ön cephesinden zikzaklar çizerek aşağı inen paslı bir yangın merdiveni. Çatlamış beton basamaklar. Unutulmuş insanların yaşadığı türden bir yer.

On yıllık sabıka kaydı bunun nedenini gösteriyor: üç kez alkollü araç kullanma, kamuya açık alanda sarhoşluk, asayiş bozma. En sonuncusu iki yıl önceydi. Bir içki dükkanının önünde sarhoş ve saldırgan davranmış, tutuklanmaya direnmiş. Suçlamalar düşürüldü, ama davranış kalıbı ortada.

O bir yük. Bir bağımlı. Bratva'nın elinden çıkardığı türden bir adam.

Ve yarın, Marina Voronina'ya ne olduğu hakkında bildiği her şeyi bana anlatacak.

Spider'ın binasının arkasındaki sokağa vardığımda saat gece on bir olmuştu.

Adresini bulduktan sonra, şehrin CCTV ağına sızdım ve üç bloklu bir yarıçap içindeki tüm kameralardan görüntüleri aldım. Rutinini dakikaya kadar haritalandırdım: Sabahları sigara ve piyango bileti almak için köşedeki dükkana, akşamları votka almak için içki dükkanına gidiyor. Her zaman yalnız. Sanki geçmişinin ağırlığı onu eziyormuş gibi her zaman kambur duruyor.

Geçen haftanın arşiv görüntülerini izleyerek hareketlerini inceledim. Alışkanlıklarını. Her gece saat dokuz ile dokuz buçuk arasında eve dönüyor, plastik poşetler cam şişelerin sesiyle tınıyor. Şu anda yarı sarhoş olmalı.

Ayrıca binanın planlarını, tesisat kayıtlarını, bana yerleşim planı veya güvenlik hakkında bilgi verebilecek her şeyi de inceledim. Hiçbir şey yok. Burası berbat bir yer, bakımsız ve kesinlikle izlenmiyor.

Siyah tayt ve siyah kapüşonlu sweatshirt, ara sokakta ilerlerken beni gizliyor. Saçlarım sıkı bir şekilde örülmüş ve kapüşonun altına tutturulmuş. İşler ters giderse tutunacak hiçbir şey yok. Belimin altındaki bıçak, her adımda omurgama baskı yapıyor. Bir bıçak daha botumun içine sıkıştırılmış, ihtiyacım olursa kolayca ulaşabilirim.

Binanın arka kapısını deniyorum. Kilit eski ve dayanıksız. Kilit açma setimle işimi çabucak hallediyorum ve otuz saniye sonra içerideyim.

Koridor, merdivenlerin yanında sönmek üzere gibi görünen titrek bir ampulle aydınlatılıyor. Sigara ve eski kızartma yağı kokuyor; bu koku, yıllarca bakımsız kalmanın ardından duvarlara işlemiş.

Merdivenleri hızlı ama sessizce çıkarak ikinci kata ulaşıyorum. Koridorun sonundaki 2C numaralı daire.

Şu anda, üç votka içmiş, televizyonunun önünde yarı baygın bir halde olmalı.

Sürgü kilidi, binanın diğer donanımlarından daha yenidir. İçerideki adamın bir zamanlar korunmaya değer biri olduğuna dair tek işaret budur. Ama ben hazırlıklı geldim.

Bump anahtarını çıkarıp sürgünün içine sokuyorum. Bıçak sapıyla hızlı bir vuruş yapıyorum ve pimler bir dizi yumuşak tıklama sesiyle yerine oturuyor. Anahtarı çeviriyorum ve sürgü kayarak açılıyor.

Kapı yavaşça açılıyor ve içeride durup dinliyorum. Yukarıda bir yerlerden gelen buzdolabının uğultusu ve uzaktan gelen televizyonun mırıldanması dışında ortalık sessiz.

Oturma odasındaki televizyonun ışığı dışında daire karanlık, soyulmuş duvar kağıdı ve su lekeli tavana titrek mavi bir ışık saçıyor.

İçeri süzülüp arkamdan kapıyı kapatıyorum, adrenalinim yükseliyor. Daire planı şemayla uyuşuyor: solumda kirli bulaşıklarla dolu bir lavaboya sahip küçük bir mutfak, sağımda yarı açık bir kapı olan banyo, tam önümde oturma odası. Koridorun sonunda, kapısı aralık, arkasında karanlık olan bir yatak odası.

Gözlerim, televizyona bakan bir koltukta çökmüş halde oturan Spider'a takılıyor.

Beklediğimden daha küçük. Zayıf. Neredeyse iskelet gibi. Altında kafa derisi görünecek kadar seyrek gri saçları var. Vücuduna bol gelen soluk bir eşofman giymiş, ayak parmaklarında delikler olan terlikler giyiyor. Yanındaki sehpa yarısı boş bir votka şişesi duruyor, etrafı dolup taşan küllükte sigara izmaritleriyle çevrili. Ağzı açık, göğsü alkolle ıslanmış uykunun yavaş, ağır ritmiyle inip kalkıyor.

Elimdeki bıçağı sabit tutarak yanına yaklaşıyorum. Acınası ve yıkılmış görünüyor, ama zayıflığı beni yumuşatmıyor.

O, hayatları mahvetti. Kadınları mal gibi sattı. Kâr için aileleri yok etti.

Elimi uzatıp yumuşak bir tıklamayla televizyonu kapatıyorum. Ani sessizlik onu kıpırdatıyor. Göz kapakları titreyerek açılıyor, bakışları odaklanmamış ve donuk. Bir an için kafası karışmış, yönünü kaybetmiş gibi görünüyor, sanki nerede olduğunu ya da hangi yılda olduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi. Sonra karanlıkta üzerinde durduğumu görüyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Eli yan sehpanın çekmecesine doğru uzanır, bir şey arar. Belki bir silah. Parmakları sapı kavrayamadan bir adım öne atıp bıçağı boğazına dayarım.

"Aklından bile geçirme," diyorum yumuşak bir sesle Rusça. "Ellerini görebileceğim bir yere koy."

Votka sisini silkelemek için gözlerini sertçe kırpıyor. Nefesi kısa, panik dolu soluklar halinde geliyor. Yavaşça ellerini kaldırıyor, avuç içleri yukarıda.

"Sen de kimsin lan?" Sesi kaba ve boğuk, ağır bir aksanla ve yıllarca içki içmenin etkisiyle.

Ona gülümsüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Örümcek. Konuşacak çok şeyimiz var."

Sonra eterle ıslatılmış bir bezi yüzüne bastırıyorum ve vücudu gevşeyene kadar bekliyorum.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

DINARA

SPIDER'İN GÖZ KAPAKLARI yavaşça açılır, yüzünde önce şaşkınlık belirir, sonra korkuya dönüşür. Hareket etmeye çalışır ama yapamadığını fark eder. Onu mutfak sandalyesine lambasının elektrik kablosuyla bağlamışım, elleri arkada, ayak bilekleri ise koli bandıyla sandalyenin ayaklarına sabitlenmiş.

Eter onu belki on dakika kadar bayılttı. Onu bağlamak için yeterli bir süre. Yüzümdeki başlığı çıkarmak için de yeterli bir süre, çünkü artık saklanmanın ne anlamı var ki?

Bu gece onun son gecesi olacak.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor, hâlâ sersemlemiş bir halde. Bakışları, elinde bıçakla önünde duran bana odaklanıyor.

Cevap vermiyorum. Onu inceliyorum. Yakından bakınca, uyurken olduğundan daha acınası görünüyor. Kan çanağı gözler, burnunun üzerinde patlamış kılcal damarlar, sol tarafında birkaç diş eksik, geri kalanı sararmış ve çarpık. Uzun zamandır ölmeyi bekleyen bir adam.

İyi. Bu işleri kolaylaştırır.

"Adım Dinara Potapova," derim, etrafında dolaşarak. "Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Hayır. Anlamalı mı?"

Hızla hareket ederek bıçağı boğazına, ince bir kan izi bırakacak kadar sertçe bastırıyorum. Kahkahası kesiliyor. Nefesinden gelen votka kokusunu, giysilerine sinmiş bayat sigara kokusunu alabilecek kadar yaklaşıyorum.

"İşler şöyle yürüyor," diyorum sessizce. "Bu daireden canlı çıkmayacaksın. Bu çoktan kararlaştırıldı. Ama işini kolaylaştırabilirsin ya da çok, çok zorlaştırabilirsin. Seçim senin."

Bıçağı çeviriyorum ve boynundan taze bir kan izi akıyor. Göğsü sarsılır ama direnmez.

"İğrençsin," diye tükürüyorum. "En ufak bir pişmanlık duymadan pek çok hayatı mahvettin."

Öksürüyor, ıslak, boğuk bir sesle tüm vücudu titriyor. Nefesini toplayınca, korku barındırmayan sulu gözlerle bana bakıyor.

"İğrenç biriyim," diyor boğuk bir sesle. "Cehennemde beni bekleyen özel bir yer var, orası kesin. Ama eğer bu şekilde bitecekse, öyle olsun."

"Cehennem bekleyebilir," dedim soğuk bir sesle. "Şu anda benim dünyamdasın. Ve benim dünyamda, ya konuşursun ya da kanını akıtırsın. Seçim senin."

Yan tarafa tükürür. "Sana bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim. Bunu, bu hayattan ayrılmadan önce ruhumu rahatlatmak olarak düşün."

Korkusuzluğu beni şaşırtır. Hayatını kurtarmak için yalvaracağını ya da pazarlık yapacağını bekliyordum. İtiraf gibi gelen bu kasvetli kabullenme değil.

Elim kabzayı sıkıca kavradı ama geri çekildim, durumu yeniden değerlendirdim.

Belki de burada ihtiyacım olan koz acı değildir. Belki de suçluluk duygusudur.

"Adım sana bir şey ifade etmiyorsa, peki ya Sonya Potapova? Ya da belki onu Marina Voronina olarak tanıyordun?"

Sarhoşluğun sis perdesi dağılıyor, yerini ani ve keskin bir berraklığa bırakıyor. "Marina Voronina mı? St. Petersburglu Voronin kızı mı?"

"O. Sen ve adamların onu ABD'ye kaçırmadan önce. Onu Velour'da sığır gibi sattınız."

Ağzından acı bir kahkaha kaçır, sert ve mizahsız. "Yanılıyorsun evlat. Marina Voronina kaçırılmadı. Genç yaşta öldü."

Dişlerimi sıkıyorum, sabrım tükeniyor. "Ölmedi. Ölümünü sahte gösterdi ve yeni bir kimlikle yaşadı. Ben bilirim. Marina Voronina benim annemdi!" Bıçağı boğazına daha sert bastırıyorum. "Onu kaçıran adamları gördüm. Kupola Ağı dövmesi vardı. Onun kim olduğunu biliyorlardı."

"Voroninler kendi kızlarını kaçakçılık yapmazlar. Anlamıyor musun? Kupola Ağı'nı kim yönetiyordu sence?" Spider'in sözleri ıslak, hırıltılı bir solukla kesildi. "Sadece Baronovlar değildi. İki bratva ailesi arasındaki bir ortaklıktı. Rusya'daki Voroninler

Rusya'daki Voroninler ve ABD'deki Baronovlar. Voroninler kadınları topladı ve buraya gönderdi. Baronovlar bu tarafta her şeyi halletti. Dağıtım, müzayedeler, satışlar.”

Kulp üzerindeki tutuşum gevşiyor, başım dönüyor. Annemin ailesi mi? Bu pisliğe bulaşmış mı? Baronovlarla iş birliği mi yapmış?

“Yanıliyorsun,” diye tükürdüm. Telefonumu çıkardım ve FSB dosyalarından indirdiğim fotoğrafa gittim. Genç Marina, babasının yanında duruyor, mutsuz ve kapana kısılmış gibi görünüyordu. Görebilmesi için fotoğrafı ona doğru tuttum. “Şuna bak. İyice bak. Bu o. Ve onun Rusya'dan getirdiğin kadınlardan biri olmadığından kesinlikle emin olsan iyi olur, çünkü bana yalan söylüyorsan, hafızan düzelene kadar parmaklarını tek tek koparmaya başlayacağım.”

Spider, kelepçelerinin izin verdiği kadar öne eğilerek ekrana gözlerini kısarak baktı. Fotoğrafı uzun bir süre inceledikten sonra başını salladı.

“O kulüpten yüzlerce kadını geçirdik. Yüzlerce. Ama onu hatırlardım.” Spider'ın çatlamış dudakları, gülümseme olamayacak kadar hüznü bir ifadeye bürünür. “Marina Voronina benim kanalımdan geçmedi. Sana söz veriyorum.”

Hayal kırıklığım doruğa ulaşır ve bıçağın ucunu çenesinin altına dayarım, bu da onu irkiltiyor. “Annemi kaçıran adamların kollarında Kupola Ağı'nın işareti dövmesi vardı. Sokaktan rastgele bir kadını kaçırmıyorlardı. Onu gerçek adıyla çağırdılar. Kim olduğunu biliyorlardı. Kendi gözlerimle gördüm.”

“Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, evlat. Ben sadece aracıyım. Network bana Rusya'dan kadın getirmem için para ödedi, ben de onları Velour'a teslim ettim, soru sormadım. Sonrasında ne olduğunu bilmek istemedim.”

“O zaman kim bilir?” diye sordum. “Eğer onu sen götürmediysen, Voroninler kendi kızlarına dokunmayacaksa, ona ne oldu?”

“Ruslan Baronov, konuşman gereken adam.” Sesi boğuk bir tona düştü. “Voroninler, sözde rakip bir Rus çetesi tarafından öldürüldükten sonra Baronov'un hayatta ve sağlıklı olması ilginç.”

Yağlı saçlarından bir avuç dolusu tutup başını geriye doğru zorladım. “Buraya oyun oynamaya gelmedim. Bildiklerini anlat bana.”

“Söylentilere göre Baronovlar ile Voroninler arasındaki ortaklık bozulmuş. Bazıları bunun parayla ilgili olduğunu söylüyor; Voroninler daha büyük bir pay istemiş. Diğerleri ise bunun kişisel bir mesele olduğunu, bir olayın aralarındaki güveni bozduğunu söylüyor.”

Hareketsiz kalıyorum, kulaklarımda kan, bir yük treni gibi gürültüyle akıyor. “Ruslan’ın Voroninleri öldürttüğünü mü söylüyorsun?”

Yine öksürdü, bu sefer daha zayıf bir şekilde. “Onun yapmayacağını sanmıyorum.”

Dışarıda, bir motorun agresif gürültüsü aşağıdaki sokağın sessizliğini bozuyor. Nabzım hızlanıyor ve pencereye doğru ilerleyip perdeyi çekiyorum.

Siktir.

Kirill’in motosikleti kaldırım kenarına park edilmiş, krom kaplaması sokak lambasının ışığında parıltıyor. Burada ne işi var?

“Evelina! Kapıyı aç!” Kirill’in kükremesi ahşap kapıda yankılanır, ardından menteşeleri gıcırdatacak bir darbe gelir.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bir bot yine kapıya çarpar, çerçeve gıcırda.

Seçeneklerimi düşünecek zaman yok. Yapacak tek bir şey kaldı. Spider’ın gitmesi gerekiyor. Kim olduğumu, annemin kim olduğunu ve gerçekte neden burada olduğumu biliyor; bunların hiçbirini Kirill’le paylaşmasını istemiyorum.

Daha da kötüsü, Kirill’in benim Sendika için çalıştığımı keşfetmesi olurdu.

Syndicate’in baş hackerının kişisel nedenlerle burada olduğuna asla inanmaz. Beni casus olarak gönderildiğimi düşünür ve onu suçlayamaz.

Bir sonraki tekme ahşabı çatlatır ve ben harekete geçerim. Spider’ın arkasına geçip saçlarından kafasını geriye doğru çekerim ve bıçağımı tek bir temiz vuruşla boğazına geçiririm. Vücudu gevşeyip çenesi göğsüne düşmeden önce ıslak, gırgırlayan bir ses çıkarır.

Keşke ölümünü daha acı verici hale getirebilseydim, ama nefes almaya bile vaktim olmadan kapı parçalanır, Kirill içeri dalarken ahşap parçalanır. Devasa vücudu, silahı havada, kapı aralığını doldurur. Beni saf, soğuk bir öfkeyle süzerek, elimdeki bıçağı takip eder ve zemine yayılan kan gölünü görür.

Yüzü kararır, ölümcül bir ifadeye bürünür. Bir zamanlar beni korumaya yemin eden adam, artık en çok korkmam gereken kişidir.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

KIRILL

Bu gecenin nasıl geçeceğini hayal ettiğim onca senaryo arasında, takıntılı olduğum kadını taze bir cesedin başında bulmak listemde yoktu.

Otuz dakika önce Miron'dan bir telefon aldım. Evelina, Leonid Adamovich adında bir adamın dairesine zorla girmiş. Adam, eski bir Kupola Network ajanı ve Spider olarak tanıdığım bir Bratva üyesi.

Bunu söylediğinde, bunun bir hata olduğuna ikna olarak güldüm. Ama şaka bana döndü. Çünkü işte burada, baştan aşağı siyah giyinmiş. Kapüşonu aşağıda, sarı saçları sıkı bir örgü halinde geriye çekilmiş. Elinde tuttuğu bıçağın ucundan kan damlıyor.

Spider, bağlandığı sandalyeye yığılmış, boğazı temiz bir kesikle açılmış, kırmızı kan eşofmanına sızmış ve altındaki yere birikmiş.

Evelina onun yanında duruyor, hiç de yorgun görünmüyor.

Soğukkanlılığı, kafamın arkasında sessiz bir alarm çalıyor. Bu, ne yaptığını çok iyi bilen biri tarafından gerçekleştirilmiş bir infaz. Eğitimli biri.

Silahımı göğsüne doğrultmuş halde daireye adım atıyorum, botumun altında metal ve ahşap gıcırıyor. Hareket etmiyor ya da bir şey söylemiyor. Sadece orada durup beni izliyor, yüzünde dikkatli bir şekilde boş bir maske var.

"Burada neler olduğunu açıklamak ister misin?" "Pek değil."

"Tekrar sorayım. Burada ne haltlar dönüyor, söyle bana?"

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "Bu seninle ilgili değil, Kirill. Nasıl görüldüğünü biliyorum, ama sana söz veriyorum, değil."

"Öyle mi?" Ona yaklaşıyorum, başımı eğiyorum. "Benim bölgemde eski bir Bratva üyesini bağlayıp öldürdün ve bunun beni ilgilendirmediyini mi düşünüyorsun? Bunun benimle bir ilgisi olmadığını mı?"

"O, insanlara zarar veren bir canavardı. Ölmeyi hak etmişti." Sesi sakindi, ama bıçağın sapını tutan parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Beni bırak da gideyim, bir daha beni asla görmeyeceksin. Söz veriyorum, hayatından çıkıp bir daha arkanı dönmeyeceğim."

Sözleri içimdeki karanlık ve sahiplenici bir duyguyu ateşledi; sanki hayatımdan öylece kaybolabileceğini ima ediyordu, sanki ben buna izin verecekmişim gibi.

"Seni bırakmamın en ufak bir ihtimali olduğunu düşünmen çok sevimli." Dengemi koruyorum, hareket ederse atılmaya hazırım. "Sen kimsin? Çünkü sen, okul parasını ödemek için Velour'da çalışan parasız bir öğrenciden çok daha fazlasısın."

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor ama çenesindeki titremeyi fark ediyorum. Soğukkanlılığındaki ilk gerçek çatlak. "Beni burada nasıl buldun?"

"Soruları soran ben olacağım, cevaplayan da sen, tersi değil."

Bakışları, kirli camın arkasından yangın merdiveninin görüldüğü pencereye kayar.

"Aklından bile geçirme." Silahı ona doğrultmaya devam ediyorum, ama ikimiz de onu kullanmayacağımı biliyoruz. "Beni geçsen bile, dışarıda adamlarım var. Yarım blok bile gidemezsin."

Ya bana inanmıyor ya da bunu göze alacak kadar çaresiz, çünkü pencereye doğru atılıyor. Peşinden atılıyorum, gömleğinin kumaşını avuçlayıp, mandala ulaşmadan onu geri çekiyorum. Dönüyor, bıçak çılgınca bir yay çizerek yukarı doğru sallanıyor, ama ben onun ön kolunu yakalıyorum, parmaklarını bıçak yere düşene kadar sıkıyorum.

Dirseklerini kaburgalarıma doğru savuruyor, ben de bunu engelliyorum ve onu soğuk sıva ile vücut ağırlığım arasında sıkışana kadar duvara itiyorum.

Nefes nefese, kasları gergin. Tanrım, o gerçekten muhteşem. Hayal ettiğimden çok daha tehlikeli.

Tek elimle bileklerini tutuyorum, onu döndürürken bileklerini başının üzerine çekiyorum. Onu duvara itiyorum, göğsüm göğsüne yapışıyor. Gözleri alev alev yanıyor, ama altında derin bir ıstırap var. Saklanacak hiçbir yeri kalmadığını bilen bir kızın bakışı.

“Ne oyun oynuyorsan, ne başarmayı umuyorsan, unut gitsin. Zaten kaybettin.” Ona yaklaşıyorum, ağzım neredeyse ağzına değiyor. “Gerçi mücadele edebilen bir kadını takdir ederim. Belli ki sen edebiliyorsun.” Kalçalarımı kalçalarına bastırıyorum, arzusun yoğun ağırlığını hissetmesini sağlıyorum. Kana ve ihanete karşı karanlık bir tepki. “Söylesene solnyshko. Kimsin sen?”

“Önemli biri değilim.”

Acı bir şekilde gülüyorum. “Hadi ama. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Nefesi düzensizleşir, nabızı hızlanır ve kalçalarını bana doğru sürter. Heyecan içimi kaplar ve o bir anlık dikkatsizliğimde, o saldırır. Alın burnuma çarpar ve kafatasımın içinde bir acı patlar. Tutuşum gevşer, uyuşmuş parmaklarımdan tabanca kayar ve ben geriye sendelerken, bir elim kanlı burnumu sıkıca kapatır.

Yerdeki silaha atlar. Üzerine atılır, onu yere deviririm ve kanlı döşeme tahtaları üzerinde kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde yuvarlanırsınız. Kalbimi kükretecek kadar çaresizce mücadele eder. Silahı aramızda sıkıştırarak onu altımda tutarım.

İkimiz de nefes nefeseyiz, yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta. Parmakları silahın etrafında kıvrılmış, ama benimkiler de öyle.

“İstediğin kadar akıl oyunları oynayabilirsin, ama eninde sonunda bana gerçeği söyleyeceksin. Asıl soru, bunu senden öğrenmek için ne yapmam gerektiği.”

Öfkeyle bana bakıyor, çok güzel. Beni oyuna getirdi. Başka hiç kimseye hissetmediğim şeyler hissettirdi ve bunların hiçbirinin onun için gerçek değildi. Bu düşünce, herhangi bir yaradan daha çok acıtıyor.

Silahı elinden çekip alıyorum ve namluyu şakağına dayıyorum. Altımda hareketsiz kalıyor.

“Devam et,” diyor sessizce. “Açıklamaktan daha kolay olur.”

Sesinde duyduğum yenilgi hissi göğsümü sızlatıyor. Sonra tam olarak anlamadığım bir şey yapıyorum.

Elini yakaladım, parmaklarını soğuk çeliğin etrafına doladım, ta ki silahı tutan o olana kadar. Sonra namluyu yukarı doğru yönlendirdim, ta ki namlu kendi boğazımın yumuşak derisine gömülene kadar.

"Bana cevap vermek istemiyor musun? O zaman beni öldürsen iyi olur.

Çünkü buradan çıkmanın tek yolu bu."

O sert bir şekilde dururken, sessiz gözyaşları yanaklarındaki kan lekelerinin üzerinde izler bırakıyor.

"Yap şunu," diye ısrar ediyorum. "Bunun tek bir sonu var. Ya ben ölürüm, ya da sen konuşursun."

Gözlerinin arkasında bir savaş kopuyor. O tetiği çekmezse, bundan sonra olacıklardan kaçışının olmadığını biliyor.

Çelik, gırtlığımın üzerinde titriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi sona erdirecek o tık sesini bekliyorum. Ses hiç gelmiyor. Bunun yerine, yarı hıçkırık yarı küfür gibi bir ses çıkarıyor.

"Siktir git," diye dişlerini sıkarak söylüyor. Yüzünü benden çevirirken tabanca yanımıza düşüyor, omuzları teslim olmanın ağırlığıyla sarsılıyor.

Kendimi kontrol etmemi engelleyen tek şey bu. Elimi onun örgüsüne geçirip ağzını ağzıma çekiyorum, ağızlarımız o kadar sert çarpışıyor ki dudağım dişlerime çarpıp yırtılıyor. Kan, sıcak ve bakır kokulu bir şekilde öpücüğe sızıyor ama o onu yutuyor, dilimi ağzına o kadar şehvetli bir şekilde çekiyor ki gözlerimden yıldızlar çıkıyor.

Öpücük çılgın ve nefes kesici bir hal alıyor, ama ben onu uzatıyorum, tadını ezberliyorum. Elim saçlarından ayrılıp boğazını kavrar, avucumun içinde nabzının attığını hissederken diğer elim bacaklarının arasına girer. Benim için ıslanmış, tayıtı sırlıklam etmiş ve klitorisine sertçe bastırdığımda alt dudağımı ısırır. Kalçaları elime doğru itilir, baskıyı arar ve o ağzıma inerken avucumun içini ona sürterim.

Her ayrıntıyı hafızama kazımak istiyorum, çünkü bunun kendime izin vereceğim son sefer olduğunu biliyorum.

Ağır ayak sesleri beni gerçekliğe geri döndürüyor. Kendimi zorla çekiyorum, elim bacaklarının arasından kayıyor,

ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Miron kapıda belirir, önündeki manzarayı görünce gözleri fal taşı gibi açılır.

Askerim yaklaşırken ikimizi de ayağa kaldırıyorum.

"Temizlik ekibini çağırayım," diyor, çabucak toparlanarak. "Arka çıkış açık ve sokakta sizi bekleyen bir araba var."

Silahı yerden alıp belime geri sokuyorum.

Evelina, sanki bu benim merhametimi kazanacakmış gibi bana yalvaran bir bakış atar. Ama kazanamaz. Cebimden iki kablo bağı çıkarırım. Gerginleşir ama bana karşı koymaya çalışmaz.

İki kolunu da arkasına çekip bileklerini bağlarım. Sinirli bir homurtu dışında sessiz kalır ve onu konuşturmak için ne kadar ileri gitmem gerekeceğini merak ederim.

Muhtemelen istediğimden daha uzağa. Bu farkındalık karnımda kurşun gibi ağırlaşır, ama yapılması gerekeni yapacağım.

Çömelirken onu sabit tutmak için elimi sırtının ortasına koyuyorum ve kemerimden çıkardığım ağır hizmet tipi plastik esnek kelepçeyle ayak bileklerini birbirine bağlıyorum.

"Ciddi misin? Beni hayvanmışım gibi mi bağlıyorsun?"

"Oh, *kotyonok*, çok daha kötüsünü yapacağım, o yüzden eğlenceli kısma gelene kadar şikayet etmeyi bırak."

Kısıtlamalara karşı direniyor. Son bir başkaldırı. Ama gidecek hiçbir yeri yok. Miron ceketinin cebine uzanıp küçük bir şırınga çıkarıyor ve bana uzatıyor. Bu tür durumlar hazırlık gerektirir ve biz her zaman hazırlıklı geliriz.

"Dur, ne yapıyorsun?" Evelina ne tuttuğumu görmek için dönüyor.

İğne boynuna girer ve ben pistonu aşağı bastırırım. Şok ve öfkeyle gözlerini kocaman açarak nefesini tutar, sonra vücudu gevşer ve kirpikleri kapanır.

"Bu gece olanların babama ulaşmadığından emin ol," derim Miron'a, baygın bedenini omzuma atarken. "Buradaki işin bittiğinde, bir ekip alıp onun dairesine git. Kim olduğunu bulana kadar orayı alt üst et, çünkü o kesinlikle

kesin kesinlikle değil o iddia iddia olduğunu .

Arayın beni beni bir bir şey

“Anlaşıldı.”

Dışarı çıkmadan önce Örümcek’in cesedine son bir kez
bakıyorum ve o yaşlı piçi onu bekleyen cehenneme terk ediyorum.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

KIRILL

EVELINA uyandığında titiyor. Çıplak teni tüyler ürpermiş, meme uçları sütyeninin siyah danteline sertçe bastırıyor.

"Soğuk," diye mırıldanıyor, sözcükler kalın ve belirsiz.

"Üzerinde silah var mı diye kontrol etmem gerekiyordu." O bilincine kavuşmaya çalışırken, ben karşısındaki sandalyede oturmaya devam ediyorum. Onu penthouse'uma getirdiğimde yaptığım ilk şey buydu. Ayak bileği kılıfına bağlanmış bir bıçak daha ve ceketinin cebine sıkıştırılmış eterle ıslatılmış bir bez buldum.

Ama yine de, bir saat önce beni vurabilirdi, ama vurmadı. Bunun onu merhametli mi yoksa hesaplı mı yaptığını bilmiyorum.

Göz kapakları aralandı, gözleri oturma odasının tavandan tabana pencerelerinden görünen şehir silüetine odaklanmaya çalışıyordu.

Spider'ın dairesinde ona verdiğim sakinleştiricinin etkisi muhtemelen geçmiştir, ama az önce verdiğim sodyum pentotal etkisini göstermeye başlamıştır. Bu ilaç, onun çekingenliğini azaltmak ve yalan söylemesini neredeyse imkansız hale getirmek için tasarlanmıştır. Yine de, doğru eğitimle, kimyasal etki altında bile kendini tutmayı başarabilir.

Ama eninde sonunda pes edecektir. Herkes eder.

Gözleri nihayet odaklandığında, bakışları bana takılıyor. Yüzünde şaşkınlık belirliyor. Hareket etmeye çalışıyor, ama aşağıya baktığında bunu yapamadığını fark ediyor. Kelepçeler bileklerini sandalyenin arkasına, ayak bileklerini ise sandalyenin ayaklarına bağlıyor.

Siyah dantel sütyeni ve iç çamaşırı neredeyse hiçbir şeyi örtmüyor. Sanki buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışır gibi bakışları vücudunda dolaşıyor, birbirine tam olarak uymayan hafıza parçalarını bir araya getirmeye çalışıyor.

"Güzel. Uyanmışsın." Ses tonumu sabit, hatta soğukkanlı tutuyorum. "İlaçlar seni bir süre baygın tuttu, ama şimdi biraz sohbet etmek için gayet iyi durumdasın."

Başını bana doğru çeviriyor, hareketleri yavaş ve koordinasyonsuz. Ateşli ela rengi gözleri benimkilere kilitleniyor. Uyuşturulmuş ve sandalyeye bağlanmış olsa bile, o benim gördüğüm en büyüleyici şey.

Vücudumun ona hâlâ yerçekimi gibi tepki vermesinden, beni uçuruma doğru çekmesinden nefret ediyorum.

"Bana ne verdin?" Sözleri ağır, kenarları belirsiz.

"Sodyum pentotal. Gerçeği söyleme serumu olarak da bilinir." Ayağa kalkıp ona doğru yavaşça yürüyorum. "Genelde yalancılara işkence ederim, ama umarım buna başvurmak zorunda kalmam." Göz hizasına gelmek için çömeliyorum. "Ama sözümü unutma, eğer sakladığın bir şey varsa bunu yapacağım."

Bakışları keskinleşiyor, bir tür hayatta kalma içgüdüğü sisin içinden sıyrılıyor. "Benden ne istiyorsun?"

"Her şeyi." Topuklarımın üzerine yaslanıp yüzünü inceledim. "Gerçekte kim olduğun ve kimin için çalıştığınla başlayalım."

"Kimseye çalışmıyorum. Sadece... kendime."

"Eski bir bratva üyesinin dairesine zorla girdin, onu bağladın ve boğazını kestin. Nedense senin sıradan bir MTI öğrencisi olduğuna inanmıyorum."

Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarına doladım ve başını sertçe geriye doğru çektim. Nefesini tuttu, göz bebekleri büyüdü ve benimkilere kilitlendi.

"Ghost için mi çalışıyorsun?" Bu soru, onu Spider'ın dairesinde bulduğumdan beri aklımda dönüp duruyordu.

Bunca zamandır burnumun dibinde faaliyet gösteriyor, beni kullanıyor, benimle oynuyor, beni manipüle ediyor ve sessiz düşmanıma bilgi sızdırıyor olabilir.

Kıkırdaması dışarı sızar. "Sana hayalet gibi mi görünüyorum?"

"Yapma oyna oyna benimle benimle Hayalet

Hayalet Syndicate. New

New York'taki tüm büyük aileleri hedef alan örgüt." Elim sıkılaştırıyorum, gözlerinde yaşlar belirene kadar. "Teknik becerilerin ve eğitimin var. Onlar için mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Diğer aileler umurumda değil. Ben sadece seninkini önemsiyorum."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Peki neden?"

"     ailen hayatımı mahvetti." Sanki bu sözleri çok uzun zamandır içinde tutmuş ve artık daha fazla tutamayacakmı  gibi dökülüyor. "Baban çok, çok kötü bir adam. Biliyor muydun?"

Saçını bırakıp iki elimle yüzünü kavradım ve gözlerime bakmasını sa ladım.

"Neyi bileyim?"

Durumuna rağmen, yüzünde acı ve incinmi  bir ifade belirliyor. " nsan ticaretini mi? Velour aracılığıyla satılan tüm kadınları mı?"

Bu soru sırtıma bir bıçak gibi saplanıyor.      evet, biliyordum. Biliyordum ve bu konuda hiçbir şey yapmadım, ve o günler sadece bir çocuktum ama bu olay bugüne kadar beni rahat bırakmıyor.

"Beni boş ver," diye tısladım. "Bunu nereden biliyorsun?" Bu, uzun zamandır saklanan, iyi korunan bir sırdı.

Yine bir kıkırdama, ama bu sefer acı bir tonla. "Bilgisayarlarda iyiyim, hatırladın mı?"

"Evelina." Sese sertlik katıyorum, ama o artık bunu anlayamayacak kadar uzaklarda. "Odaklan."

"Annemi arıyordum."

"Annen mi?" Günler önce bana anlattıklarını hatırlıyorum. "Annen intihar etti."

Göz kapakları kapanıyor, sonra zorla tekrar açıyor. "Hayır. Hayır, intihar etmedi.  yleymi  gibi görünüyordu, ama... Ben altı yaşındayken ortadan kayboldu. Bizi terk etti, hep öyle düşündüm. Ama sonra..." Di leri takırdıyor. Ona bir battaniye getirmek istiyorum, ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Bunu hak ediyor. "Rüyalar gördüm. Anılarım geri geliyordu. Gece yarısı, kubbeli katedral dövmeleri olan adamlar onu götürüyordu. Bu beni buraya getirdi. Sana. Ailene. Ve sonunda Spider'a."

Katedral kubbeleri. Kupola A ı.

"Poker oyunu," diye mırıldanıyorum. "Abram kolunu sıvadı ında dövmesini g rd   n zaman. Bu yüzden kendini kaybettin ve i kini d kt n."

O ba ını salladı, hareketi beceriksizce. "Kabuslarımdakiyle aynıydı. Konu malarını duydum. Spider'dan ve

eski güzel günlerden bahsettiler.”

Başparmağım elmacık kemiğini okşadı ve ıslak olarak geri geldi.

“Spider anneni kaçırdı mı?” Bu düşünce, sanki

kurşun gibi

“Ben de öyle düşünmüştüm, ama...” Başını sallıyor, düşüncelerini toparlamaya çalışıyor. “O inkar etti. Annemin Ağ’dan gelip gelmediğini bilirdi dedi.”

“Nasıl bilebilir ki?” O kanaldan yüzlerce kadını geçirmiş olmalılar.

Dikkatini kaybediyor, zihni dalıp gidiyor ve düşünceleri kırık camdan sızan ışık gibi dağılıyor.

“Bana bak.” Onu nazikçe salladım, dikkatini geri getirdim. “Bunu nereden bilebilir?”

“Önemli değil.”

“Yine de söyle.”

“Yapamam.” Dudaklarını sıkıca kapatır, sırrını saklamaya çalışır.

“Yapabilirsin. Ben babam değilim. O pisliklere hiç bulaşmadım, bunu sen de biliyorsun.”

“Hiçbir şey bilmiyorum.” Derin bir nefes alıyor. Dikkatini ağızma veriyor ve orada kalıyor. “Tek bildiğim şey, seni bu şekilde istemem gerektiği. Bana baktığında nefes almayı unutuyorum. Bana dokunduğunda neden uzak durmam gerektiğini unutuyorum.”

Bu itiraf, ciğerlerimdeki havayı çaldı. Alnımı onun alnına dayadım ve nefesini içime çekerek olan biteni anlamaya çalıştım.

O sertçe yutkundu. “Sen çok seksisin. Şu anda bile. Böyle bir durumda bile, seni istemekten kendimi alamıyorum.”

Geri çekildiğimde, göz bebekleri kocaman açılmış, dudakları aralanmış ve ıslaktır. Meme uçları ince kumaşa sıkıca yapışır ve havası onun tahrik olmasıyla yoğunlaşır.

“Benimle kal,” diye boğuk bir sesle söyledim, onun ağına kapılmak istemiyordum. “Gerçek adın ne?”

Bana doğru uzanıyor, bağlarına karşı direniyor. “Dokun bana. Lütfen, Kirill.”

Boğazım kuruyunca sertçe yutkunuyorum. "Bu ilaçların etkisidir. Engelleyici unsurları azaltıp tahrik düzeyini artırırılar. Hepsi bu kadar, Evelina."

"Nedeni umurumda değil." Bağlarını zorluyor ve sandalye gerginlikten gıcırıyor. "Bana dokunman için yalvarıyorum. Sana ihtiyacım var."

Siktir. Bir elimi çekip diğer elimi çenesinden boğazına doğru kaydırıyorum, parmaklarım boynunun yan tarafına bastırıyor. O, kontrolümü parçalayan utanmaz bir çaresizlikle avucumu takip ediyor.

"Yarın bunun için benden nefret edeceksin," diyorum sertçe, gergin meme uçları ve bacaklarının açılıp bağlanmış hali dikkatimi dağıtırken.

"Sen de beni benim seni istediğim kadar istiyorsun." Çenesi, pantolonumun üzerinde belirginleşen şişkinliğe doğru işaret ediyor. "Görüyorum."

Sesim boğuk çıkıyor. "Tabii ki seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki gözüm önümde bulanıklaşıyor, ama yalancılarla yatmam."

Bunu söylerken bile, elim boğazından göğüs kemiğine, oradan da daha aşağıya kayıyor. Başparmağım dantelin üzerinden meme ucunu okşuyor. Başı geriye düşüyor, boğazından bir inilti kopuyor.

Daha aşağıya doğru devam ediyorum, kaburgalarının kıvrımlarını, karnının yumuşak yüzeyini izliyorum. İç çamaşırının bel bandının hemen üzerinde duruyorum.

"Parmaklarını. İçime. Lütfen," diye yalvarıyor, utanç duyacak durumda değil.

Elim tam da onun istediği yerde durur, sonra daha aşağıya doğru kayar, parmak uçlarım ıslak külotunun kumaşına dokunur. Havada onun arzusu yoğun bir şekilde hissedilir.

"Gerçek adın ne?"

Başını sallıyor, hâlâ direniyor. Kimyasal sisin ve çaresiz arzusun içinde bile, sakladığı sırrı korumaya çalışıyor.

Ona daha sert bastırıyorum, iç çamaşırının içinden gelen ıslak sıcaklığı hissediyorum. O, sikimi zonklatan bir inilti çıkarıyor.

"Çok ıslaksın," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyorum. "Çok hazırsın. Tek yapmam gereken bunu kenara çekip parmaklarımı içine sokmak. Kendi adını bile hatırlayamayana kadar seni defalarca orgazm ettireceğim."

Başparmağım kumaşın üzerinden klitorisini bulur ve onu okşar. O, inleyerek sırtını kavisler. "Ama önce bana bilmem gerekenleri anlatacaksın."

"Sana gerçeği söylüyorum." Her kelimededen çaresizlik sızıyor. "Buraya anneme ne olduğunu öğrenmek için geldim. Ben casus değilim. Kimse için çalışmıyorum."

Bir yanım ona inanıyor. Kederi tanıyan, kaybın insanı nasıl mahvettiğini bilen yanım.

"Bana seni böyle dövüşmeyi, öldürmeyi kim öğretti, söyle."

Dudaklarını o kadar sert ısıyor ki, güzel ağzının pembeliği üzerinde koyu kırmızı kan damlaları beliriyor.

Elimi külotunun içine kaydırıp parmağımı ıslaklığı üzerinde gezdiriyorum. Sırılsıklam olmuş, tüm vücudu dokunuşumun altında titriyor.

"Konuşmak için son şansın," diye kulağına fısıldıyorum.

O tam orada, sınırda. Kasları geriliyor, nefesi hızlanıyor. Parmağımı bir kez daha gezdirsem, o parçalanacak.

"Hayır."

Bir anlığına içine giriyorum, ne kadar sıkı ve hazır olduğunu hissediyorum. Sonra çekiliyorum.

"Kirill..."

"Seçimini yaptın." Ayağa kalkıyorum, onu sandalyede kıvranırken bırakıyorum. Uzaklaşmak yerine, tam karşısındaki kanepeye geçip oturuyorum, bacaklarımı açarak ona mükemmel bir manzara sunuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana neyi kaçırdığını gösteriyorum." Kemerimi yavaşça çözdüm, pantolonumun fermuarını açtım ve sikimi serbest bıraktım. O yalvarmaya başladığından beri sertleşmişti, fermuarımı gerginleştiriyor ve boşalmak için can atıyordu. "Bana gerçeği söyleseydin, seni tam olarak neyle dolduracağımı gösteriyorum."

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

KIRILL

O ÇARESİZ. O bağların içinde kıvranıyor. Ona dokunmam için yalvarıyor. Ve lanet olsun, bu şimdiye kadar gördüğüm en erotik şey.

İlaç, tüm maskeleri düşürdü, onu daha önce benimle hiç olmadığı kadar çıplak, muhtaç ve dürüst bıraktı. Ağzı yalan söylese bile vücudu yalan söylemeyi bilmiyor.

Gecemizin böyle geçeceğini beklemiyordum, ama uyarılma sodyum pentotalın bir yan etkisi ve ben bundan yararlanıyorum. Onun kadar benim de rahatlamaya ihtiyacım var ve ona izlettirmekte karanlık bir tatmin var. Ona tam olarak reddettiği şeyi göstermekte.

Bakışları, sanki dünyadaki tek kurtuluşmuş gibi sikime kilitleniyor.

"Bunu içinde istiyorsun, değil mi?" diye alay ediyorum, kendimi yavaşça okşayarak. Kaçırdığı her santimi görmesine izin veriyorum.

"Evet."

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Başını sallıyor, dudakları hâlâ sıkıca kapalı.

Gözlerim vücudunda dolaşüyor. Ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına bağlanmış, uylukları genişçe açılmış, bana her şeyi mükemmel bir şekilde gösteriyor. Sertleşmiş meme uçları dantele baskı yapıyor. Ve bacaklarının arasında... Lanet olsun... Külotunu karartan ıslak leke, bana ne kadar çok istediğini tam olarak gösteriyor.

"Haline bak," diye mırıldanıyorum, kendimi daha hızlı mastürbasyon yapıyorum. "Biraz rahatlamak için uyluklarını birbirine bile sıkıştırıramıyorsun. Külotunu mahvetmişsin, solnyshko. Bundan ne kadar hoşlanacağını bilmesem, bunun için sana şaplak atardım."

Boğazından bir hıçkırık kopar, tüm vücudu hareketsiz kalmaya çalışırken titriyor.

Başparmağımı sikimin başının üzerinde gezdirip oradaki ön sıvıyı topluyorum, sonra diğer elimi — amıyla oynayan, ne kadar ıslak olduğunu hissedene elimi — ağızıma götürüyorum. İki parmağımı da dilime bastırıp temizleyene kadar yalıyorum. Bu karışım damak tadımda patlıyor. Onun tatlılığı, benim tahrikimin tuzuyla karışıyor.

“Siktir,” diye inledim. “Birlikte tadımız inanılmaz.”

Alt dudağını ısıyor, iniltiyi bastırmaya çalışıyor. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyor. Gözleri arzuyla cam gibi parlıyor, göz bebekleri kocaman açılmış. Sessiz kalmak için mücadele ediyor ama kırılmaya ne kadar yakın olduğunu görebiliyorum.

"Apollon'daki o geceyi hatırlıyor musun?" Başımı geriye yaslayıp, uzun, ölçülü vuruşlarla kendimi tatmin ediyorum. "O pislik Marco'yu öldürürken parmaklarımla seni sikmiştim. Senin için o pislüğün kafasına bir kurşun sıktıktan sonra çok sert boşalmıştın. Gerçi bana ihtiyacın yoktu... değil mi?" Dudaklarını yalıyor, hızım arttıkça bakışları elimden hiç ayrılmıyor. "Oraya gidip o külotu kenara itip içine girmemi istiyorsun. O kadar derine girerdim ki beni boğazında hissederdin."

Kalçaları, sürtünme bulmaya çalışarak hareket ediyor. Ama hiçbir şey yok. Sadece hava ve çaresizlik.

"Yavaş başlardım," diye devam ediyorum, sesim kısık. "Bana yeniden alışmana izin verirdim. Sonra seni o kadar sert sikerim ki kendi adını bile unutursun. Bana söylediğin her yalanı unutursun. Sadece benim olursun. Sikimi alırsın. Benim için defalarca boşalırsın."

Yaklaştım. Omurgamın dibinde bir baskı oluşuyor.

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ama gözlerini kaçırmıyor. Gözlerini kapatmıyor.

"Bana ne yaptığını bir bak," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Beni ne kadar sertleştiriyorsun. Seni ne kadar çok istiyorum, her ne kadar sen küçük, sevimli bir yalancı olsan da."

Ama ben kendimi daha hızlı, daha sert okşarken, biriken boşalmayı kovalarken o sessiz kalıyor.

Orgazmım içimi sarar. Sert bir iniltiyle boşalırım, sperm yumruğumdan karnıma dökülür, sonsuz gibi görünen kalın boşalma şeritleri. Kendimi pompalarken gözlerimi onunkilere dikiyorum, her damlayı gördüğünden emin olmak için.

Bittiğinde, göğsüm hızla inip kalkarken kanepeye yığılırım.

Bir an için birbirimize bakıyoruz. Ben nefesimi toparlıyorum. O titriyor, çaresiz ve tatminsiz.

Sonra mendil alıp kendimi temizliyorum. Kendimi bir köşeye çekiyorum.

Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum.

"O senin içinde olabilirdi," diyorum ona, sandalyeye doğru yürürken. "O güzel amından damlayabilirdi. Spermimin ne kadar israfı."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor.

"Hayır, sevmiyorsun." Yüzünü avuçlarımla sararım, avucumun altında cildi yanar ve dudaklarımı dudaklarına bastırırım. Ağzımı arar ama ona dilimin kısa bir dokunuşundan fazlasını vermem. "Beni istiyorsun. Ve bana gerçeği söylersen, bu bağları çözüp seni yatağıma götürebilir ve yalvardığın her şeyi sana verebilirim. Ama beni istediğinden daha çok sırlarını korumak istiyorsun. Bakalım ne kadar dayanabileceksin."

Kanepeden bir battaniye alıp onu üzerine örterim, açıkta kalan tenini örterim.

"Biraz uyu," diyorum ona. "Yarın daha fazla konuşuruz." "B-böyle uyuyamam."

Yüzündeki bir saç telini çekip alıyorum. "Bu senin sorunun, benim küçük yalancım."

Sonra uzaklaşıyorum, onu çaresiz, acı içinde ve yalnız bırakıyorum.

Beynim tekrar uğuldamaya başlamadan önce birkaç saat huzursuz bir uyku çekerim. Çok fazla şey oluyor. Kontrolüm dışındaki çok fazla değişken var. Uzun bir duş alırım, bir eşofman altı giyerim ve oturma odasındaki Evelina'ya bakarım.

Hâlâ sandalyeye bağı uyuyor, başı boynunu mahvedecek garip bir açıyla eğilmiş. İlaç onu tamamen uyuşturmuş, göğsü yavaş ve düzenli nefeslerle inip kalkıyor.

Onu orada bırakıp, uyandığında vücudunun her yeri ağrıyarak, bana yalan söylemenin sonuçları olduğunu öğrenmesini sağlamalıyım. Yaptığı o hareketten sonra burnum deli gibi zonkluyor. Bütün bunları bilmeme rağmen, ona karşı hala zayıfım.

Bağlarını çözüp onu kollarımın arasına alıyorum. Göğsüme yaslandığında sıcak ve uysal, bilinçsizken bile bana güveniyor. Onu misafir odasına taşıyıp yatağa yatırıyorum, battaniyeyi omuzlarına kadar çekiyorum.

Yüzüne bir tutam saç düşüyor. Düşünmeden onu geriye itiyorum, başparmağım yanağına değiyor. Yumuşak bir ses çıkarıyor, neredeyse bir inilti gibi, ve rahatlamak için dokunuşuma doğru kayıyor.

Kendimi zorla odadan çıkarıyorum, onunla yatağa tırmanmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce arkamdan kapıyı sessizce kapatıyorum.

Pencerenin ötesinde şehir uyanıyor. Milyonlarca insan güne başlıyor, hepsi ayrı hayatlar yaşıyor, hepsi sırlar saklıyor. Tıpkı misafir odamda uyuyan kadın gibi. Annesini aramak için buraya gelen kadın.

En azından öyle diyor. Ghost ile bir bağlantısı olabilir mi?

Bu, onların tarzına uymuyor. Hayalet, metodik ve stratejik bir gruptur. Onlarca yıllık bilgi için emekli insan kaçakçılarının dairelerine zorla girmek, onların tarzına uymuyor.

Bir telefon sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

"Efendim." Cevap verdiğimde güvenlik görevlisinin sesi geliyor. "Babanız burada. Yukarı çıkmak istiyor."

Kahretsin. Tam da şu anda ihtiyacım olan şey. Ama o benim babam ve pakhanım, ve dün geceki karışıklığın ardından onu daha fazla oyalayamam.

"Yukarı gönderin," diyorum.

Kahvemi bitirip fincanı gereğinden fazla sert bir şekilde masaya koyuyorum, kapımdan içeri girecek olan her türlü felakete hazırlıklı olmaya çalışıyorum. Yedek yatak odasına bir göz atıyorum. Evelina'nın dün geceki kıyafetleri gitmiş, katlanmış ve kaldırılmış. Uyuşturucu ve yorgunluktan dolayı, tüm bu olaylar sırasında uyuyacak. Babam onun burada olduğunu bilmeyecek.

Asansör kapısı açılır ve Ruslan sanki orası ona aitmiş gibi içeri girer. Sabahın bu erken saatine rağmen takım elbisesi kusursuzdur, ama vücudunun her hareketinde öfke okunmaktadır. Oturma odamın ortasında durur, ayaklarını yere sağlam basar, kollarını kavuşturur.

Ben olduğum yerde kalıyorum, mutfak tezgahına yaslanıyorum. Bırak gelsin.

"Dün gece ne haltlar döndüğünü açıklamak ister misin?"

"Sana da güneydin," diye yanıtlıyorum, fincanımdan bir yudum alıyorum. "Kahve ister misin?"

"Poker oyunumu mahvettin. Abram'ın elini buz kıracağıyla bıçakladın. Tek bir aramaya bile cevap vermeden saatlerce ortadan kayboldun. Bana bir açıklama borçlusun."

"Oradaydın. Gördün." Fincanımı masaya koyup, gözlerine dik dik baktım. "Abram, Evelina'ya saygısızlık etti."

"Kimin umurunda? O bir hiç, aptal bir garson. Abram on yıllardır bana sadık ve sen, bir garsona bağırdı diye eline buz kıracağı sapladın mı?" Mermer tezgaha avuçlarını dayayarak öne eğildi. "Bu senin tarzın değil, Kirill. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

O anda, Evelina'nın yüzünün bembeyaz olup şişeyi düşürüşüne bakılırsa, Abram'ın kışını falan ellediğinden emindim. Şimdi anlıyorum. Mesele Abram'ın söyledikleri değildi; mesele onun gördükleriydi. Kolunda dövme olarak bulunan katedral kubbeleri, kabuslarına kazınan aynı sembol.

"Belki de aşırı tepki verdim." Önemli değilmiş gibi omuz silktim. "Hayalet'le uğraşmak beni gergin yapıyor. Abram yanlış zamanda ağzını açtı ve ben de patladım. Bir daha olmayacak."

Babam dikleşti. "Maça girdiğinde ona nasıl baktığını gördüm." Sesi düzleşti, duygusuz ve monoton. "Bu kadın senin için ne ifade ediyor?"

"Ne önemi var ki? Tabii sen de ilgilenmiyorsan."

Karanlık bir kahkaha atıyor. "Eğer böyle düşünüyorsan, beni hiç anlamamışsın demektir. Her zamankinden daha fazla odaklanman gereken bir zamanda dikkatinin dağılmasından endişe duyuyorum."

"O benim için hiçbir şey değil," diyorum, elimi saçlarımın arasından geçirerek. "Abram onu herkesin önünde azarladığında korumak istediğim bir çalışan

."

Derin bir nefes alır, sonra beklemediğim bir şey yapar. Adanın etrafından dolaşarak aramızdaki mesafeyi kapatır, yüz yüze geliriz. "Kirill. Sen benim oğlumsun. Varisimsin. Kurduğum her şey, bu ailenin geldiği her şey, senin olacak." Eli yükselir ve omzumu kavrar. Dokunuşu sert, güven vericidir. "Her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum. Sana karşı çok sert olduğumu, geçmişte takılıp kaldığımı düşündüğünü biliyorum."

Babamın omuzları bir parmak kadar düşer, her zamanki zırhını bir kenara bırakır. Bu beklediğim konuşma değildir ve sözleri beni hazırlıksız yakalar.

"Belki de sana karşı sertim," diye kabul ediyor. "Babam bana karşı sertti. Sana ya da kardeşlerine karşı olduğumdan çok daha sert. Bir erkeği liderliğe hazırlamanın tek yolunun onu ateşe atmak ve oradan çelik mi yoksa kül mü çıkacağını görmek olduğuna inanırdı." Elini sıkılaştırdı. "Onun tüm yöntemlerine katılmıyordum, ama bana öğretmeye çalıştığı şeyi anlıyordum. Bir pakhan'ın zayıflığa yeri yoktur. Dikkatinin dağılmasına yeri yoktur. Seni takip eden adamlar, seni sınavan düşmanlar, çatlaklar ararlar. Sömürebilecekleri zayıf noktalar ararlar."

"İşleri farklı yapmak istemem, beni liderlik için daha az uygun hale getirmez." Hiç böyle bir konuşma yapmamıştık, ama her zamanki tartışma gürültüsünün ana fikri bastırmadığı bir ortamda bunu yüksek sesle söylemek iyi geliyor.

"Hayalet meselesini senin halletmene izin verdim çünkü sen geleceğizsin. Bu, önümüzde bizi bekleyen birçok imkansız zorluğun ilki." Elini omzumdan çekti ama geri adım atmadı. "Sonsuza kadar burada olmayacağım, Kirill. Bir gün, belki ikimizin de istediğinden daha erken, pakhan sen olacaksın. Ve o gün geldiğinde, Ghost'tan daha kötü şeylerle karşı karşıya kalacaksın. Onlarla tek başına yüzleşeceksin. Arkanda ben olmadan."

"Biliyorum," diye itiraf ettim. "Ve bu zorluğun üstesinden geleceğim." Bunu içtenlikle söylüyorum. Ghost'u ve yaşlı adamın geride bıraktığı her şeyi halledebilirim.

"Eğer kendini aletinin peşinden sürüklemesine izin verirsen olmaz. O garsonla görüşmeye devam edersen olmaz. Onu hayatından çıkarma zamanı geldi. Karar verme yeteneğini bulanıklaştıran her şey ve herkes gitmeli."

Evelina'ya bu kadar odaklanması ilginç, ama babam her zaman zamanımızı ve dikkatimizi dağıtan kadınlara karşı temkinli olmuştur, bu yüzden onun görücü usulü bir evlilik peşinde olduğunu sanıyorum. Güce dayalı bir birliktelik. Bir varlık olan bir eş.

"Benim yaptığımdan farklı şeyler yapacağını biliyorum," diyor. "Senin neslin her zaman öyle yapar. Eski yöntemler yerine siber suç ve dijital operasyonlar istiyorsun. Daha temiz bir şey inşa etmek istiyorsun." Ağzı seğiriyor, neredeyse gülümsüyor. "Yanıldığınızı söylemiyorum. Değişim kaçınılmaz. Bunu kabul ettim. Ama bazı şeyler değişmez, *evlat*. Miras. Sadakat. Ailenin hayatta kalması için istediğin şeyler dahil her şeyi feda etmeye hazır olmak."

"Hiçbir şeyi bu ailenin üstünde tutmadım." Sözlerim savunmacı bir tonda çıkıyor. Yöntemlerim farklı diye, bağlılığım azalmıyor.

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım." Pencerelere, ötesindeki şehre doğru bakıyor. "Dün gece seni o kızla gördüğümde, stratejist oğlumu görmedim. Dikkatini dağıtan bir adam gördüm. Taviz veren bir adam." Bana dönüyor. "Kadınlar bir zayıflıktır. Bizi görev ve arzu arasında seçim yapmaya zorlarlar."

Sözlerinin ardından, kaçınmaya çalıştığım düşüncelerimi yansıtan kasvetli bir sessizlik çöktü. Evelina, beni pervasızca davranmaya itecek kadar içime işlemişti. Marco'yu öldürmeme neden oldu. Abram'ın eline buz kıracağı saplamama neden oldu. Onu bodrumumuza götürmek yerine buraya getirmeme neden oldu.

"Taçımı takmaya layık olduğunu bana kanıtla." Eli tekrar yükselir, yüzümün yanını kısa bir süre okşar, sonra çekilir. Bu hareket o kadar beklenmedik, ona o kadar aykırı ki, nasıl tepki vereceğimi neredeyse bilemiyorum.

"Biliyorsun ki layığım."

"Yarın akşam malikanede bir akşam yemeği veriyorum," diyor, sanki o an hiç yaşanmamış gibi geri adım atıp takım elbisesinin ceketini düzeltiyor. "Morozov ailesi Rusya'dan ziyarete geliyor. Önemli iş bağlantıları. Bize katılmanı istiyorum."

Bu tam olarak bir rica değil, ama emir de değil.

"Gelirim," diyorum.

“Güzel.” Asansöre doğru yürür, çağrı düğmesine basar. Kapılar hemen açılır. İçeri girer, bana döner. “Farkında olduğundan daha çok bana benziyorsun, Kirill. Bunu er ya da geç anlayacaksın.”

Bu, babamdan gelen büyük bir iltifattır. Ama onun fark etmediği şey, onun gibi olmakla ilgilenmediğimdir. Ben ondan daha iyi olacağım.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

DINARA

İlk fark ettiğim şey kahvenin kokusu. Yoğun ve koyu, kafamdaki sisin içinden süzülüyor.

Neredeyse kendimi tekrar bilinçsizliğe bırakıp, tam olarak hatırlayamadığım bir rüyanın kalıntılarını kovalamaya çalışıyordum ki, soğuk bir şey ayak bileğimi kararlı bir tıklamayla sardı.

Gözlerim birden açıldı ve sert gerçeklik bir anda içime girdi.

Yerden tavana uzanan pencereleri ve soluk gri duvarları olan garip bir odada, bir yataktayım. Güneş ışığı camdan içeri süzülüyor ve başım protesto edercesine zonkluyor.

Yatağın ucunda çömelmiş, ayak bileğime bir şey bağlayan kişi Kirill.

"Bu da ne böyle?" Kuru boğazımdan bu sözler zorlukla çıkıyor.

"Günaydın... ya da öğleden sonra demeli miyim? Uyuyakalmışsın." Gözleri bana doğru kayıyor, sonra zincirle yaptığı işe geri dönüyor. "Fazla heyecanlanma. Sapıkça bir şey yok. Henüz. Dün gece haneye tecavüzünle etkileyiciydin... bıçak kullanma becerinden bahsetmiyorum bile. O yüzden bugün riske girmeyeceğim."

Gözlerimi kırıyorum. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Beni yatağa mı zincirliyorsun?"

"Sandalyeden daha iyi, sence de öyle değil mi?" Kilidi takıp işini bitirir ve ayağa kalkar, sanki bir gerginliği giderir gibi omuzlarını çevirir. "Bir bacağını bağlayacağım, ama zincir yeterince uzun, banyoya ve hizmetçim getireceği yemeklere ulaşabilirsin. Odada serbestçe dolaşabilirsin. Sakın buradan kaçma gibi bir fikre kapılma."

Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum, yüzündeki o kibirli ifadeyi silip atacak bir şey söylemek istiyorum, ama ona baktığımda sözler boğazımda

boğazımda kalıyor.

Kırmızı beyaz gömleğinin düğmeleri açılmış, sert göğüs kaslarını ve kaburgalarından omuzlarına, oradan da kollarına uzanan karmaşık dövmeleeri ortaya çıkarmış. Siyah pantolonu kalçalarında sarkıyor, kemeri henüz takılmamış. Koyu renk saçları az önce aldığı duştan nemli, birkaç tel alnına düşmüş. Çıplak ayak, sanki aceleyle giyinmiş ve geri kalanıyla uğraşmak istememiş gibi.

Mermer ve g nahtan oyulmuş bir tanrı gibi görünüyor ve eminim ki ben de yol kenarında ezilmiş bir hayvan gibi görünüyorum.

"Bana bakıyorsun." Ağızı, boynuma sıcaklık yayılan bir sırıtışa bürünüyor.

Dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışarak bakışlarımı ondan ayırıyorum. Beynim parçaları bir araya getirip önceki geceyi hatırlamaya  alışıyor.

Spider'ın dairesi anlık görüntüler halinde zihnimde canlanıyor. Kirill birdenbire ortaya çıkıyor. Kirill kapıyı kırmadan saniyeler önce Spider'ın boğazını kesiyorum. O benim ilk kurbanımdı ve bu ger eğın ağırlığı omuzlarımda hissedilse de midemi bulandırmıyor. Bunu hak etmişti.

Ondan sonra her şey bulanık. Kirill beni buraya, çatı katına getiriyor. Beni sorgularken bir sandalyeye bağlamış, ama detaylar kaygan, sanki elimde bir balık tutmaya çalışmak gibi.

Bana bir şey verdi. Bir uyuşturucu.

Bir başka anı parlaması içime çakılıyor ve aşıağılanma hissi göğsümü yakıyor. Kirill'e bana dokunması için yalvarmam. O kadar ıslak ve çaresizdim ki, düzgün düşünemiyordum bile. Ve sonra, oh lanet olsun, o karşımda oturmuş, ben izlerken, muhtaç ve acı içinde, sikini çıkarıp mastürbasyon yapıyordu.

Odanın diğer ucundaki komodine doğru yürüdü, bir kahve fincanı aldı ve gözleri benden ayrılmadan yavaşça bir yudum aldı. Yatağa zincirlenmiş, muhtemelen ona ait olan bir tişört giymiş, kendimi savunmasız hissederek kıvrandım.

"Giysilerim nerede?"

"Silah olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu," dedi soğukkanlılıkla. " zerinde bıçaklar vardı. Risk alamazdım."

"Yani beni soyduğun için mi?"

Bana dönüp, şifonyere yaslandı. "İnkâr etmeyeceğim, manzara da hoşuma gitti."

Yanımdaki komodinin üzerindeki su şişesini alıp, tek bir yudumda yarısını içiyorum, böylece onun gözlerine tekrar bakmak zorunda kalmadan önce kendime biraz zaman kazanıyorum.

"Manzaranın tadını çıkar, vaktin varken," diyorum yuttuktan sonra. "Benden alabileceğin tek şey bu."

"Dün gece böyle dememiştin. Sikimi istiyordun. Ne kadar ıslandığını söylüyordun. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu."

Yanaklarım kızardı. "İlaçlar beni çılgına çevirdi. İnan bana, akli başında olsaydım, bu olmazdı."

Ama bunu söylerken bile, ilaçların engellemelerimi azalttığını biliyorum, ama beni çaresiz yapan bu değildi. Hepsi ondan kaynaklanıyordu. Bana dokunuşu. Bana bakışları. Kendini okşarken gözlerindeki o saf arzu.

Tabii bunu asla itiraf
etmem. "Nasıl
hissediyorsun?"

Oturmaya çalışıyorum ama tüm vücudum isyan ediyor. Boynum tutulmuş. Omuzlarım ağrıyor. Kelepçelerin kesildiği yerlerde bileklerim yaralanmış. Her yerim ağrıyor ve ağzımda sanki çöp tenekesinin içini yalamışım gibi bir tat var.

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. "Sanki umurunda," diyorum sertçe. "Ama bilginiz olsun, kendimi berbat hissediyorum. Bana ne verdiniz?"

"Sodyum pentotal." Komodinden kalkıp yatağa doğru yaklaşıyor, her adımı kasıtlı. "Aynı zamanda doğruluk serumu olarak da bilinir."

Kahretsin.

Panik beni sarar. "Ne dedim?"

Sırıtıyor ve bu sırıtış resmen günahkar. "Epey bir şey. Konuşkandın ve inanılmaz derecede azgındın. Seni bu kadar muhtaç bıraktığım için üzgünüm."

Yanaklarım yanıyor ama kendimi odaklanmaya zorluyorum. Şu anda utanç önemli değil. Önemli olan, gerçek kimliğimi ve Sendika ile olan bağlantımı ifşa edip etmediğim.

Kollarını kavuşturur, bu hareketle pazıları gerilir. "Neyi hatırlıyorsun?"

"Çok az," diye itiraf ediyorum, çünkü aksini iddia etmenin bir anlamı yok. Zarar çoktan verilmiş. Ne söylediysem, sonuçlarını nasıl kontrol edeceğimi anlayabilmek için bilmem gerekiyor.

Ne kadarını açıklayacağına karar veriyormuş gibi bir an beni inceliyor. Sonra omuz silkiyor. "Bana anneni anlattın. Altı yaşındayken katedral kubbesi dövmesi olan adamların onu kaçırdığını. Bu anılar su yüzüne çıktığından beri onu aradığını. Ailemin onun kaçırılmasında parmağı olduğunu düşündüğünü söyledin. Ona ne olduğunu öğrenmek için New York'a gelip Velour'da iş bulduğunu."

Ciğerlerimden hava fışkırır. Bu, açıklamak istediğimden fazlasıydı, ama daha kötüsü de olabilirdi. Çok daha kötüsü.

"Başka bir şey var mı?" diye sorabildim.

"Gerçek kimliğin konusunda sinir bozucu derecede ketum davrandın." İçimi kaplayan rahatlamayı gizlemeye çalışıyorum.

"Bu sadece seni daha da merak etmeme neden oldu."

"Diğer her şey önemsiz. Neden Spider'a sorular sorduğumu, New York'ta ne işim olduğunu bilmek istiyordun. Anneme ne olduğunu bulmaya çalışmak, yemin ederim ki tek gerçek."

Sırıtarak yatağa doğru süzülür ve tam yanıma gelir. "Tanrı'yı bu işin dışına bırakman en iyisi olur herhalde. Sana güvenmediğim için özür dilerim, ama paylaşman gereken daha pek çok şey var, Evelina... gerçi bunun gerçek adın olduğundan şüpheliyim."

Ağzımı kapalı tutuyorum. Şu anda sessizlik yalanlardan daha güvenli.

Başka bir anı daha su yüzüne çıkıyor: Kirill'in boğazına silah dayadığım an. O, ateş etmemi istiyordu. Eğer etseydim, şu anda özgür olur muydum?

Ama kanla kaplı olsam da, Kirill'in bir tehdit olduğunu bilsem de, onu öldürememiştim. Ve bu, bu yatağa zincirlenmiş olmaktan daha çok korkutuyor beni.

"Bir şeyler ye. Sonra biraz daha konuşuruz."

Bana özenle hazırlanmış bir kahvaltı tabağı uzatıyor. Otlu omlet, çıtır çıtır domuz pastırması, tereyağlı tost ve taze çilek.

Midem guruldadı. Yemediğimden beri... Tanrım, her şey ters gitmeden önce.

Elinde kahve fincanıyla pencerenin yanındaki sandalyeye yerleşiyor ve beni büyüleyici bir yaratıkmışım gibi izliyor. Bakışlarının ağırlığı

, ne kadar az giyinik olduğumun, çatalı almak için hareket ettiğimde tişörtümün uyluklarımdan yukarı kaymasının

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum ve yumurtadan kocaman bir ısırık alıyorum, çiğnerken ona dik dik bakıyorum.

Yumurtalar mükemmel. Kabarık ve tam kıvamında baharatlı. Kahvaltısının bile iyi olmasından nefret ediyorum.

"Yemeği beğendin mi?" diye soruyor, sesinde alaycı bir ton var.

Yemeği bu kadar hızlı ağzıma tıkarken bunu tam olarak inkar edemem.

"Evet, hizmetçine tebrikler."

Kıkırdıyor. "Hizmetçiye değil, *solnyshko*. Hepsi benim eserim."

Kirill'in yatağına zincirlediği kadın için yumurta çırpıtığı görüntüsü o kadar absürt ki, neredeyse boğuluyordum. Baronov imparatorluğunun acımasız varisi bana yatakta kahvaltı getirmişti.

Tabağımdaki her şeyi bir çırpıda yutmak istesem de, kendimi yavaş yemeye zorlayarak düzenli bir şekilde yiyorum. Yemek kafamı berraklaştırıyor, baş dönmesi geçiyor.

Yemek yerken zihnim çalışmaya başlıyor. Annemden haberi var, buraya cevaplar aramaya geldiğimi biliyor. Ama Sendika ile bağlantımdan ya da gerçekte kim olduğumdan haberi yok gibi görünüyor.

Küçük bir merhamet. Çünkü Belov Sendikası için çalıştığımı bilseydi, buraya emir üzerine geldiğimi düşünürdü. Baronov'un işlerini araştırmak için gönderildiğimi ve bunun kişisel bir mesele olduğunu ne kadar açıklasam da onu ikna edemezdim. Bu tür şeyler aileler arasında savaflara yol açar. Ve eğer Pavel'e ulaşmaya karar verirse, başım daha da belaya girer çünkü memleketimdeki kimse New York'a gelmemin gerçek nedenini bilmiyor.

"Bana ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyorum sonunda, tabağı kenara koyup gözlerine bakarak.

Yüzünde düşünceli bir ifade belirir. "Bu tamamen sana bağlı."

Yatağın kenarına oturduğunda yatak çöker, elini kaldırır, parmakları çenemi yakalayıp yüzümü kendisine doğru çevirir.

"Dün gece bana söylediklerinde doğruluk payı vardı bence, ama her şeyi itiraf etmedin. Hâlâ gerçek kimliğini saklıyorsun. Seni kim eğitti? Kimin için çalışıyorsun?" Sesi alçalır, neredeyse samimi bir tona bürünür. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Alt dudağımı ısıyorum. “Peki ya konuşmayı reddedersem?”

“Eninde sonunda konuşacaksın. Bunun için elimden geleni yapacağım.” Elini uzatıp başparmağını alt dudağım boyunca gezdiriyor, hakimiyetini göstermek için onu aşağı doğru çekiyor. “Bana annen hakkında zaten anlattın. Geri kalanını da itiraf et, belki de ona ne olduğunu öğrenmene yardım ederim. Spider sana cevapları veremedi, ama ben verebilirim. Bağlantılarım var. Gücüm var. O dönemde etrafta olan insanlara erişimim var.”

Odadaki hava çok ince geliyor. Kirill’in yardımı her şeyi değiştirecek. Bu işe başladığımda umduğumdan çok daha fazlası. Ama gerçek olamayacak kadar iyi.

“Ona olan şey senin ailen! Neden bana yardım etmeyi teklif ediyorsun?”

Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı, gözlerindeki sertliğe rağmen dokunuşu neredeyse şefkatliydi. “Ailemin karıştığı şeyleri onaylamıyorum, ama sen gerçeği söylemedikçe bir çıkmaza girmiş oluruz. Ee, ne olacak, solnyshko?”

Teklifi cazip, ama ona nasıl güvenebilirim? Bu bir saçmalık olabilir, ailesinin mirasını korumak için oynadığı bir oyun.

Ama merak ediyorum...

“Dün gece bana Hayalet olup olmadığımı neden sordun? Peşinde olduğun kişi kim?”

Kaşlarını çattı. “Şu anda bunu dert etme. Kendini düşün.”

“Oh, inan bana, endişeleniyorum.” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. “Dün gece beni avlayan, uyuşturan ve yarı çıplak bir şekilde yatağa zincirleyen bir adama güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.”

Kirill, sanki tüm bunlar onu ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkiyor. Ayağa kalkıyor, yatağın altındaki şilte kayıyor.

“Bugün yapmam gereken işler var,” der basitçe. “Günü, teklifimi ve seçeneklerinin ne kadar sınırlı olduğunu düşünerek geçirmeni öneririm. İyi günler, solnyshko,” der boğuk sesiyle ve odadan çıkar.

Kapı arkasından kapanır ve kilit yerine oturur.

Kirill’in teklifi bir ilerleme gibi hissettirmeli, ama tek hissettiğim imkansız bir seçimin ağırlığı. Ona her şeyi anlatıp sözünü tutmasını ummak ya da sessiz kalıp o beni başka bir şekilde kırıncaya kadar bu odada çürümek.

Bana cevapları bulmama yardım edeceği konusunda ciddi olsa bile, onun ne olduğunu unutmam. Bir Baronov. Ve bu dünyada, kan ve sadakat, gerçek dahil her Şeyden önce gelir.

BÖLÜM OTUZ

KIRILL

VARVARA MOROZOVA on dakika içinde üçüncü kez masanın karşısından bana gülümsüyor ve babamın neden bizi yan yana değil de tam karşılıklı oturduğunu anlamaya başlıyorum.

Böylece ona bakmak zorunda kalacağım.

Ruslan, bir kralın sarayında olduğu gibi masanın başından başkanlık ediyor. Vasily Morozov, gümüş saçlı ve keskin gözlü, onun sağında oturuyor. Irina Morozova ise solunda, boynunda elmaslarla, rafine Moskova zenginliğinin tam bir örneği. Ve yirmili yaşlarındaki kızları Varvara, ikisinin arasında. Porselen tenli, narin yüz hatları, tamamen unutulabilir bir şekilde güzel. Baştan aşağı bej renkli kaşmir giysiler giymiş, bu da kişiliğini mükemmel bir şekilde özetliyor.

Babam bu akşam yemeğinin önemli olduğunu söylemişti. Rusya'dan gelen yeni iş ortaklarıyla tanışmam gerektiğini söylemişti, ama birlikte ne iş yaptıklarını hâlâ bilmiyorum.

"Kirill." Vasily masanın karşısından bana sırtarak, tabağındaki narin balığı parçalıyor. "Baban bize, bratva'nın faaliyetlerini modernize etme çalışmalarından bahsetti. Her şeyi dijital çağa taşıyıp ailenin portföyünü çeşitlendiriyorsun. Etkileyici."

Tuhaf, babamdan hiç böyle övgü dolu sözler duymamıştım.

"Birinin yapması gerekiyordu," diyorum, şarabıma uzanırken. Beni buraya, eğitilmiş bir köpek gibi davranmam için sürükleyen babama yönelik ince bir iğneleme. Rusya'daki faaliyetleri genişletmek istediğini, Morozovların nakliye rotalarını kontrol ettiğini ve siyasi bağlantıları olduğunu anlıyorum. Ama burada oturup havadan sudan konuşarak geçirdiğim her dakika, Ghost'u aramak için harcamadığım bir dakikadır.

Ya da penthouse'umda kilitli tutulan esirle ilgilenmek için.

"Aynen öyle," Vasily coşkuyla başını sallıyor. "Eski yöntemler amacına hizmet etti, ama zaman değişiyor. Yirminci yüzyıl zihniyetiyle yirmi birinci yüzyılın işlerini yürütemezsin."

Varvara bana bir bakış atıyor, sonra gözlerimiz buluştuğunda hemen başka yere bakıyor. Oturduğumuzdan beri bunu dört kez yaptı. Utangaç küçük bakışlar, sanki göz teması kurması söylenmiş ama cesareti yetmiyormuş gibi.

O, bratva gelininin mükemmel bir örneği, masada sessizce oturup asla olay çıkarmaması için yaratılmış bir kadın.

Ama onda başka bir şey yok. Ateş yok. Keskinlik yok.

Evelina ise keskin hatları ve "siktir git" tavırlarıyla, ona neden kızgın olmam gerektiğini unutturacak bir vücuda sahip. Gri tonların hakim olduğu bir dünyada bir renk cümbüşü.

Neden onları karşılaştırıyorum ki?

Irina dikkatini bana çevirdi; gülümsemesinde hiç sıcaklık yoktu. "Dün gece de bunu konuşuyorduk, değil mi Varvara?" Varvara şaşkın bir ifadeyle annesine baktığında, Irina ona sert bir bakış attı. "Değişimi kucaklamaktan bahsediyorduk, hatırladın mı canım?" Sonra bana dönerek, "Varvara, Stroganov Akademisi'nde iç mimarlık okudu. Bildiğin gibi, Moskova'nın en prestijli programlarından biri. Çok uyumlu biridir. Uygun bir yuva kurmanın, ailesinin toplumdaki konumunu desteklemenin önemini anlar."

Stroganov Akademisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama başka ne yapabilirim ki, başımı sallıyorum.

"Geçen yıl tüm penthouse'umuzu yeniden tasarladı," diye ekliyor Vasily, sesindeki gurur bana Westminster'da ödüllü köpeğini sergileyen birini hatırlatıyor. "*Architectural Digest* dergisi bunu yayınlamak istedi, ama biz mahremiyetimize değer veriyoruz."

Varvara başını eğiyor, yanakları hafifçe kızarıyor. "O kadar da etkileyici değildi."

"Mütevazı olma," diye azarladı Irina. "New York'ta pek çok fırsat var. Gerçek yeteneği takdir eden pek çok insan var. Belki Kirill, onun hizmetlerine ihtiyaç duyabilecek insanlar tanıyordur?"

Ben, çevremdeki hiç kimsenin parlak dergilerdeki iç tasarım haberlerine aldırış etmediğini söylemeden önce babam sözü keser.

“Eminim sana bazı kişilerle tanıştırebilir. Kirill’in şehirde çok iyi bağlantıları var.”

Çatalımı dikkatlice masaya bıraktım. “New York’a mı taşıniyorsunuz?”

“Taşınıyor,” diyor Vasily, babamla çok açık bir bakış alışverişinde bulunarak. “Manhattan’da ev bakıyoruz. Kültür merkezlerine, müzelerine yakın bir yer. Onun eğitim ve geçmişine sahip genç bir kadının doğru bağlantılara ihtiyacı var, tabii ki doğru erkeğin kolunda olması da cabası.”

Parçalar bir araya geliyor, ama ortaya çıkan tablo hoşuma gitmiyor. Şakaklarımda yavaş, acı verici bir zonklama başlıyor ve dışarıya doğru yayılıyor.

Berbat bir gün oldu. Bu sabah adamlarım Evelina’nın gerçek kimliğini araştıırken onu yatak odasında kilitli bıraktım. Sonra işleri halletmek için Velour’a gittim ve beş dakika içinde Oksana beni köşeye sıkıştırıp Evelina’nın nerede olduğunu, neden telefonuna cevap vermediğini, her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Evelina’nın bir aile meselesini halletmek için eve uçmak zorunda kaldığını söyledim, bu da Oksana’yı daha da ş phelendirdi.

Öğleden sonrasını, Ghost’un İrlanda limanlarında gerçekleştirdiği son saldırıyı analiz ederek, kaosun içindeki bir düzeni bulmaya çalışarak geçirdim, ama alevlerin içinde nasıl g r nece ini görmek için her şeyi yakıp k l etmek istememe neden olan o güzel esirden başka hiçbir şeye konsantre olamadım.

Ve şimdi buradayım, Varvara Morozova’nın nazikçe gülümsemesini izliyorum, oysa ailesi sanki onu elden çıkarmaya çalıştıkları bir iş varlı ıymış gibi geleceğini pazarlık ediyor.

"Kirill." Babamın sesi düşüncelerimi kesiyor. Dikkatimi vermemi söyleyen bir bakışla bana bakıyor. "Vasily ve ben ailelerimiz arasında daha derin bir ortaklık kurmayı tartışıyoruz. Sadece iş anlaşmalarından daha fazlası.  ıkarlarımızı daha kalıcı bir şekilde birbirine bağlayacak bir şey."

Şarap a zımda ekşiyor.

Sanki şartlar çoktan kararlaştırılmış gibi konuşuyorlar, sanki ben sadece gülümsemek ve başımı sallamak için buradaymışım gibi. Ellerim  atalımı sıkıca kavrar.

“Güvenlik tehditleriyle uğraşırken aile işini yönetmek streslidir,” diye devam ediyor Vasily, ses tonu sohbet havasında ama gözleri

şahin gibi. “Eminim bu zorluklarda sana yardımcı olabiliriz... tabii ailelerimiz uygun şekilde anlaşırsa.”

Ağzım tiksinti ile bükülüyor. Ruslan bu insanlara Hayalet hakkında konuşup duruyor mu? Onların yardımına ihtiyacımız olduğunu mu düşünüyor? Sanırım bana o kadar da güvenmiyor.

Bu akşam yemeği, nakliye rotaları, tedarik zincirleri ya da Rusya'dan buraya taşımaktan bahsettikleri her ne ürünse onunla ilgili değil; hepsi babamın benimle evlenmemi istediği kadını tanıştırmak için uydurulmuş saçma bir bahane.

“İşte bu yüzden güçlü ortaklıklar önemlidir,” diyor babam nazikçe. “Neden gelecek nesle baktığımızda doğru ittifaklar önemlidir. Mirası güvence altına alan türden bir bağ.”

Şarap kadehini kaldırıp önce bana, sonra Varvara'ya bakıyor; anlamı o kadar açık ki, ana yemek sırasında nişanımızı ilan etmiş de olabilirdi.

Vasily de buna karşılık kadehini kaldırır. Irina da onu takip eder. Varvara tereddüt eder, sonra titrek ellerle kadehini kaldırır.

Ben kıpırdamıyorum bile.

On günüm kaldı. Hayaleti yakalayabileceğimi ve Katya'nın Elio ile evlendirilmesini engelleyebileceğimi kanıtlamak için on günüm var. Ve işte o, sanki her şey çoktan kararlaştırmış gibi Varvara Morozova ile geleceğime kadeh kaldırıyor.

Sanki başından beri başaramayacağıma inanmış gibi.

Birkaç saat önce benim çatı katımda durmuş, bana inandığını söylemişti. Bunun, liderlik yapmaya hazır olduğumu kanıtlamak için bir fırsat olduğunu. Hayalet meselesini halledebileceğime güvendiğini.

Hepsi saçmalıktı. O bu akşam yemeğini çoktan planlamıştı. Morozovlarla şartları çoktan görüşmüştü. Bana adil bir şans veriyormuş gibi davranırken, kiminle evleneceğime çoktan karar vermişti.

"Yeni başlangıçlara," diyor babam, bu sefer sesinde buz gibi bir tonla, hala kadehini havada tutarak, benim de oyuna uymamı bekliyor.

Siktir et.

Sandalyeyi geriye itiyorum. Ayakları zemine sürtünüyor, ani sessizlikte ses yüksek çıkıyor.

"Gitmem gerek," diyorum.

Vasily'nin yüzündeki gülümseme kaybolurken, Irina elini masaya indirir, yüzükleri porselene çarparak ses çıkarır. Varvara, sanki içinde kaybolmaya çalışır gibi tabağına

sanki içinde kaybolmaya çalışır gibi tabağına bakıyor.

Babam kıpırdamıyor ama yüzündeki ifade soğuyor. "Otur, Kirill."

"Hayır." Bu tek kelime odadaki havayı bir anda boşaltır. Morozovlara bakarım. "Akşamı erken bitirdiğim için özür dilerim. Sizinle tanışmak bir zevkti."

Dönüp kapıya doğru yürürüm.

"Kirill." Babamın öfkeli sesi beni yemek odasından dışarıya kadar takip eder, ama durmam. Sandalyesi geriye doğru sürtünür, ayak sesleri arkamdaki koridorda yankılanır.

Neredeyse ön kapıya varmışım ki, o da beni yakalar.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye öfkeyle bağırır. "Bu akşam yemeğinden çekip gidiyorsun. Morozovlara hakaret ediyorsun. Aylarca kurduğum ittifakı mahvediyorsun."

"O zaman belki de bana pusu kurmamalıydın." Bastırdığım öfke sesime yansıyor. "Ghost'u yakalayacağımı hiç düşünmedin. Bana imkansız bir görev verdin ve daha gerçek bir şansım bile olmadan yedek planını hazırladın. Bunu zorlayabilmek için başarısız olmamı istedin."

Omurgası gerilir, ama ifadesini kontrol altında tutar. "Benim istediğim, duygusal değil stratejik düşünmen. Morozovlar, bu ailenin önümüzdeki elli yıllık hakimiyetini güvence altına almak için tam da ihtiyacımız olan şeyi sunuyor."

İleri adım atarak aramızdaki mesafeyi birkaç santime kadar kapatıyorum. "Sana gerçekte ne teklif ediyorlar? Sen ve Vasily bilmece ve şifrelerle konuşuyorsunuz, ama planladığınız bu iş girişimi tam olarak nedir?"

"Görevini yerine getirip o fahişe Velour garsonuyla kafanı dağıtmak yerine Varvara ile evlenseydin bunu öğrenirdin. Onun Varvara ile aynı ligde olduğunu mu sanıyorsun? Alakası bile yok."

Sert ve kuru bir kahkaha attım. Neden şimdi Evelina'yı gündeme getiriyor ki?

"Bu dünyanın nasıl işlediğini bilecek kadar büyüdün. Annenle stratejik nedenlerle evlendim, çünkü bu bana ve imparatorluğumuza fayda sağlıyordu; bunun aşkla hiçbir ilgisi yoktu. Asla da olmaz."

Annemin adı geçince, beni hazırlıksız yakalayan ani ve keskin bir acı hissettim. “İş anlaşmalarını haklı çıkarmak için asla onun adını kullanma. Çenem o kadar sıkı kilitlendi ki, dişlerimin parçalanmamasına şaşırdım. “Bunu ne zamandır planlıyordun? Ben burada Ghost’u avlamak için canımı dişime takarken, benim geleceğime karar veriyordun.”

“Eğer evlilik yoluyla Valentiler ve Morozovlarla ittifak kurarsak, Ghost’u yeryüzünden silip süpürmeye yetecek kadar güçlü oluruz. Kendi başına ancak bu kadar ileri gidebileceğini kendi gözlerinle görmeni istedim. Stratejik ittifaklar gereklidir.”

Aramızdaki mesafe boğucu derecede dar gelince ellerimi sıkıyorum. “On günüm kaldı. Anlaşma anlaşmadır.”

Gözünü bile kırpmıyor, soluk gözleri ürpertici bir odaklanma ile bana kilitlenmiş durumda. “Anlaşma anlaşmadır,” diye tekrarlıyor sonunda.

Babamla söyleyecek başka bir şeyim kalmadığı için kapıyı itip açtım. Beni dışarıya kadar takip etmedi, ama kapının eşiğinde durup, motosiklete bindiğimi ve kaskımı taktığımı izledi.

Motoru çalıştırıp arkamı dönmeden garaj yolundan hızla çıkıyorum.

Yollar tepelerden aşağıya doğru kıvrılıyor, virajlar ve zikzaklar dikkatimi gerektiriyor. Motosikleti daha hızlı sürüyorum, hızım derimin altında hâlâ kaynayan öfkeyi yakıp bitiriyor.

Şehre varana kadar telefonum aralıksız titriyor.

Sonunda bir seyir noktasına çekip kenara park ettim, motoru kapattım ve telefonu cebimden çıkardım. Ekranda Miron’un adı yanıyordu.

"Ne var?" diye keskin bir sesle soruyorum, sabrım tamamen tükenmiş durumda.

Karşı tarafta bir sessizlik oluyor ve o konuşmadan önce, söyleyeceği şeyin her şeyi değiştireceğini biliyorum.

"Evelina Panova'nın kimliğini tespit ettik," diyor Miron. "Ve kim olduğuna inanamayacaksın."

BÖLÜM OTUZ BİR

KIRILL

Ducati'mle Brooklyn'e gitmek otuz dakika sürüyor, genellikle kafamı boşaltan o pervasız hızla trafiğin içinden geçiyorum. Bu sefer işe yaramıyor. Tek duyduğum şey, Miron'un sesinin tekrar tekrar yankılanması, o kadın hakkındaki gerçeği anlatması—şimdiye kadar

. Dinara Potapova.

Belov Sendikası'nın seçkin hacker'ı.

Parçalar bir araya geliyor. Becerileri ve eğitimi nihayet mantıklı geliyor. Bu, gerçeklik serumu etkisindeyken sırlarını açığa vurmamayı nasıl başardığını açıklıyor.

Belov Sendikası. Moskova'nın en güçlü bratvası, şehirlerinin kralları, etkisi Rusya'nın ötesine uzanan.

Babam, onlar iktidara gelmeden önce Rusya'yı terk etti; onlar Moskova'daki kontrolünü sağlamlaştıırken, o ABD'de Baronov imparatorluğunu kurmaya odaklandı. Kim olduklarını biliyoruz. Neler yapabileceğini biliyoruz ve tıpkı onların bizim yolumuza çıkmadığı gibi, biz de onların yoluna çıkmıyoruz.

Belki de New York'u ele geçirmek için bir hamle yapıyorlar ve onu, temellerimizdeki çatlakları bulmak için öncü keşif olarak gönderdiler, ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez içgüdülerim bunu reddediyor.

Belov Sendikası New York'u ele geçirmek isteseydi, bunu sessizce yapmazdı. Bir kulübe sızıp birkaç hafta boyunca sunucu rolünü oynaması için tek bir hacker göndermezlerdi. Güçlerini göstererek gelir, niyetlerini açıkça ortaya koyar, güç ve sayı üstünlüğüyle hakimiyet kurarlardı. Onların çalışma tarzı budur. Moskova'yı on yıllardır bu şekilde ellerinde tutuyorlar.

O, benim henüz fark edemediğim bir planın parçası olan bir casus mu? Ghost ile mi çalışıyor? Yoksa sarhoşken anlattığı hikaye gerçek mi, yani annesini arayan bir kız mı?

Işık yeşile dönüyor, gaza basıyorum, şeritler arasında zikzaklar çizerek, onun dairesine varana kadar motosikleti son hızda sürüyorum. Kapı açık, koridora sesler geliyor.

Burası sanki bir SWAT ekibi tarafından arandı. Her yer didik didik arandı demek yetersiz kalır. İki teknik eleman masanın başında, biri dizüstü bilgisayarında çalışıyor, diğeri çekmeceleri karıştırıyor.

Masaya yaklaşıp bir kahve fincanını alıyorum. Yarısı dolu, soğuk, kenarında ruj lekesi var. Bana o akıllara durgunluk veren kucak dansını yaptığında dudaklarında sürdüğü kırmızı rujun aynısı. Bir hackerın böyle dans edebileceğini kim bilebilirdi ki?

Kupayı elimde çevirip ruj lekesini incelerken Miron yanıma geliyor. "Onu nasıl teşhis ettin? İzlerini oldukça iyi örtmüş."

"Parmak izleri." Miron masaya yaslandı. "Buradaki her şeyi tozla kapladık, sonra parmak izlerini hackleyebildiğimiz her veri tabanında taradık. Birkaç yıl önce bir İsviçre bankasında biyometrik güvenlik izni almış. Anlaşılan o saçmalıkları dosyada tutuyorlarmış ve güvenlikleri sandıkları kadar sıkı değilmiş."

Omuz silktim. "Onların hatası bizim kazancımız oldu."

Teknik ekibinden biri dizüstü bilgisayarı ve telefonuyla omzumun arkasına belirir.

Onlara işaret ediyorum. "Bunları kırabilir misiniz?"

"Deneyebiliriz, ama bu askeri düzeyde bir şifreleme." Dizüstü bilgisayarı inceliyor. "Zorla girip yanlış protokolü tetiklersek, buradaki her şey silinecek."

"Yine de yapın. Onun neden burada olduğunu kanıtlayacak herhangi bir şey arayın," diyorum. "Eğer casussa, emirler, bağlantılar, görev detayları olacaktır. Eğer annesi hakkında doğruyu söylüyorsa, araştırmalar, isimler, takip ettiği ipuçları olacaktır."

"Patron, ikinci bir telefon buldum." Diğer teknisyen, ucuz bir kapaklı telefonu elinde tutarak bana doğru yürüyor. "Mutfak dolabındaki rafın altına bantlanmıştı."

Onu elinden alıyorum. Muhtemelen bir bakkaldan yirmi dolara alınmış basit bir kullan-at telefon. Açıyorum ve ekranda isimsiz numaralardan gelen bir dizi kısa mesaj beliriyor.

Arama geçmiş i yok. Kaydedilmiş kiş i yok. Fotoğraf ya da uygulama yok. Sadece Spider'ın dairesindeyken ve sonra benim çatı katımdayken gelen bir dizi okunmamış kısa mesaj var. Onları kontrol etme şansı hiç olmamış.

Numaralar bana bir şey ifade etmiyor, ama içerik her şeyi anlatıyor.

Bilinmeyen 1: Dinochka, az önce konuştuğumuzda söylemeyi unuttum, Noel'de ziyarete gelmeyi planlıyoruz. Kin, ona bahsettiğ in Ninja Kaplumbağaları ile tanışmak istiyor.

Bilinmeyen 2: Tabii derslerine ara verebilirsen.

Bilinmeyen 3: Pavel, artık onun için çalışmadığ ın için yaralarını yalıyor.

Bilinmeyen 2: Hey! Mezun olduktan sonra geri döneceğ ini söylemişti.

Bilinmeyen 3: Aman Tanrım, bırakın kız Büyük Elma'da kaygısız ve bekar hayatının tadını çıkarsın.

Bilinmeyen 1: O kadar da kaygısız değ il, oraya öğrenmeye gitti.

Bilinmeyen 2: Kaygısız ve bekar. Hoşuma gitmedi.

Bilinmeyen 3: Rahatla bebeğ im.

Bilinmeyen 1: Kin çoktan valizini topluyor. Bana Kaplumbağaların kanalizasyonda yaşadığ ını söyledi ve el feneri götürmek istiyor.

Bilinmeyen 3: Lütfen onun kanalizasyona girmesine izin verme, Dinara. Sana yalvarıyorum.

Bilinmeyen 1'in babası olduğunu anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yok. Bilinmeyen 2 ise patronu Pavel Fedorov. Roman Vasiliev ve Maxim Belov ile birlikte Sendikayı yönetiyor; üçü, on yılı aşkın süredir Moskova'yı sıkı bir kontrol altında tutan bir üçlü oluşturuyor.

Bilinmeyen 3, onun evlendiği kadın Hope olmalı. Mafya dedikodularından, onların Kin adında küçük bir oğulları olduğunu duydum.

Beni etkileyen şey, sadece onun buraya okumak için geldiğini düşünmeleri değil — ki açıkça öyle düşünüyorlar — aynı zamanda gösterdikleri sıcaklık ve şakacı tavırları. Bunlar sadece onun için çalıştığı insanlar değil, aynı zamanda ailesi.

Burada gerçek bir sevgi var. Onu açıkça seven bir aile, Ninja Kaplumbağaları'na heyecanlanan küçük bir çocuk, ona genç ve özgür olabilmesi için alan tanımaya çalışan bir kadın.

"Ne oldu?" diye soruyor Miron, yanıma gelerek.

"Babası Pavel Fedorov ve karısıyla bir grup sohbeti. Onun buraya okul için geldiğini düşünüyorlar, başka bir şey değil. Hatta Noel'de ziyarete gelmeyi planlıyorlar."

Mesajları tekrar gözden geçiriyorum. Kimsenin kendisine yardım edeceğine güvenmediği için hayatındaki herkese yalan söylüyor.

"Bu bir tuzak olabilir," diyor, yüzü sertleşiyor.

"Bize saçma sapan bilgiler verecek olsalardı, Noel planları ve çizgi film kaplumbağalarından daha yararlı bir şey bulurlardı."

Yatağının kenarına çöküp, tüm bunları anlamaya çalışıyorum. Abram'ın kollarını gördüğünde verdiği tepki, Spider kan kaybından ölürken onun başında duruşu, rüyalarını anlatırken uyuşturulmuş sesindeki ıstırap.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Miron, kollarını kavuşturarak. "Biraz hava almam lazım diye düşünüyorum."

Merdivenlerden aşağı inip, kırık ön kapıdan geceye doğru çıkıyorum. Binası, daha iyi günler görmüş bir blokta yer alıyor. Çatlak kaldırımlar, her zemin kat penceresinde parmaklıklar, görünürde tek bir ağaç bile yok. Moskova'da geride bıraktığı hayatla hiç alakası yok.

Yürümeye başlıyorum, kafamda belirli bir hedef yok. El boyaması tabelaları olan küçük dükkanların önünden geçiyorum, kahverengi kağıt torbalarda şişeleri birbirlerine uzatan erkek gruplarının yanından geçiyorum, birbiriyle rekabet eden çetelerin işaretleriyle kaplı binaların önünden geçiyorum.

Botlarım kaldırıma düzenli bir ritimle vururken, zihnim bildiklerimi işliyor.

İçgüdülerim, annesi hakkında doğruyu söylediğini söylüyor. Rüyalar, dövme, Spider. Her şey uyuşuyor. On sekiz yıl önce ne olduğu hakkında cevaplar aramak için buraya geldi ve yolun sonunda benim yatağında buldu kendini.

Sadece yatağıma değil. Kalbime ve ruhuma da girmeyi başardı.

Bir başka acı gerçek. Onun becerileri olmadan Ghost'u alt edemeyiz. Operasyon bir hafta sonra ve onun yardımı tüm bu lanet olası işin anahtarı olabilir.

Annesini bulmayı teklif ettim. Bunu kullanabilirim. Becerileri karşılığında ona istediği cevapları verebilirim. Eğer gerçekten ne olduğunu öğrenmek için buradaysa, teklifimi kabul edecektir. Ama bu işte bir riski göze alması gerekiyor. Onu bana bağlayacak bir şey.

Aklımda şaşırtıcı bir netlikle bir fikir oluşuyor.

Dinara benim karım olursa, artık bir Sendika ajanı ya da haydut bir hacker olmaz. O bir Baronov olur. Bir yüzük onu benim korumam ve kontrolüm altına alır. Kocası olarak, benim çıkarlarım doğrultusunda hareket etmek zorundadır ve bunun tersi de geçerlidir. O bize Ghost'u tuzağa düşürmemizde yardım eder, ben de annesine ne olduğunu bulmamıza yardım ederim.

Bu, geri dönülemeyecek bir el sıkışma anlaşması değil. Kanla imzalanmış bir birliktelik. Eski bir yasa ile yürürlüğe konmuş bir yemin.

Ve bu, diğer sorunumu da çözüyor.

Zaten evliyken Varvara Morozova ile evlenemem.

Babamın ayarladığı ittifakları, kontrolü ve yıllardır insanları piyon olarak kullanmasını siktir et. Onun oyununu oynamaktan bıktım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

DINARA

BİR BACAĞIM küvetin kenarından sarkıyor, ayak bileğim hâlâ o lanet zincire bağlı. Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında metal, bir mücevher parçası gibi görünüyor; ne kadar süslü olursa olsun, bu kafeste mahsur kaldığımı hatırlatıyor.

Su ılık hale gelmiş ama onu boşaltıp yeniden doldurmak için enerjim yok. Burada uzanmış, tavana bakarak, Kirill'in dün sabah ayrılmasından beri beynimin aynı döngüsel düşünceleri kovalamasına izin veriyorum. O zamandan beri ne ondan ne de başkalarından tek bir haber aldım.

Gerçi hizmetçisi görevini yerine getirip yemeklerimi kapının hemen içine bırakmış.

Bu odanın her santimini inceleyerek zaman geçirdim. Pencere kilitlerini denedim (güçlendirilmiş, muhtemelen alarmlı). Zincirde zayıf noktalar var mı diye inceledim (aletler olmadan yararlanabileceğim bir şey yoktu). Yararlı bir şey var mı diye her çekmeceyi ve dolabı aradım (lüks banyo malzemeleri, pahalı nevresimler, silah olarak kullanılabilecek kadar keskin veya ağır hiçbir şey yoktu).

Çoğunlukla, bundan sonra ne olacağını düşünmemeye çalışıyorum. Eninde sonunda Kirill, bir şekilde benden gerçeği öğrenecektir. Beni zaten uyuşturdu. Bağladı. Soydu ve sorguya çekti. İstedikini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmez.

Kirill, benim Dinara Potapova olduğumu öğrenirse, ben öldüm demektir. Ailesi saldırıya uğradığı anda New York'ta ortaya çıkan bir Belov Sendikası hackerı mı? Her şey çok uygun düşüyor. Onu suçlayamazdım.

Elimi uzatıp sıcak musluğu çevirdim, sıcaklık tekrar yükselirken taze buharın yükseldiğini izledim.

Ama ben bayginken beni yatağa da taşıdı. Üzerime battaniye örttü. Bana kahvaltı hazırladı ve her lokmayı yediğimden emin oldu.

Bu çelişkiler başımı ağrıtıyor. Onun esiriyim ama onun küvetinde banyo yapıyorum, aptalca pahalı banyo ürünlerini kullanıyorum, başparmağının alt dudağımı okşadığını tekrar tekrar hayal ediyorum.

Suyun altına dalıyorum, suyun başımı kaplamasına izin veriyorum. Her şey boğuk ve uzaklaşıyor, kulaklarımda sadece kendi kalp atışlarımların sesi var.

Gözlerimi açtığımda, Kirill küvetin başında durmuş beni izliyor. Birden dikleşiyorum, su kenardan taşıyor, her şeyi görmüş olmasına rağmen ellerim içgüdüsel olarak göğsümü kapatıyor.

"Kapıyı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?" diye tersliyorum. Esirler bile biraz mahremiyete layıktır.

"Günaydın, solnyshko. Küveti beğendin mi?" Bakışları karardı, yüzümden göğüslerimin üstüne yapışan köpüklere doğru kaydı.

"Oh evet, harika. Burada gerçekten rüya gibi yaşıyorum." Suyun içine daha da batarak dizlerimi göğsüme çekiyorum.

"Çok komik. Bu yönünü seviyorum." Çömelerek gözlerimizi aynı hizaya getiriyor. "Ama bahsettiğim şey bu değil."

Parmakları, küvetin kenarından sarkan ayak bileğimi kavrar. Başparmağı, metalin cilde batma noktasının hemen üstündeki iç kısmını okşarken ben kıvranırim.

"Ne istiyorsun?" diye hırıltılı bir sesle soruyorum, onun üzerimdeki etkisinden dikkatimi başka yöne çekmek için dikkatimi başka yöne çekmek için hırıltılı bir ses çıkarırım.

Cevap vermek yerine, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Zarif siyah bir takım elbise giymiş orta yaşlı bir kadın, devasa beyaz bir giysi çantası uzatıyor. Kirill çantayı alıyor, kadına bir şeyler mırıldanıyor ve kapıyı kapatıyor. Bana doğru dönüyor, odayı geçerken fermuarı tek bir yavaş hareketle açıyor ve çantayı açık tutuyor. Kısmen açık fermuarın arasından beyaz ve narin bir şey görünüyor.

Bir gelinlik.

Engelleyemeden içimden bir kahkaha fışkırdı. "Bu ne? Bir tür şaka mı?"

Kirill'in yüzündeki ifade değişmez. Gülümsemez ya da bunu komik bulduğuna dair en ufak bir işaret bile vermez.

Ciddileşiyorum. "Anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok. Ama bugün evleniyoruz. Her şeyi ayarladım bile."

"Neden?" Ben kalkarım , su akıyor
akıyor omuzlarımdan omuzlarımdan

"Neden evlilik?"

"Sebeplerim var," diyor.

Çenemi kaldırıyorum.

"Reddediyorum."

Banyoyu dolduran alçak, karanlık bir kahkaha atıyor. "Bunun bir seçenek olmadığını bildiğini sanıyorum."

Göğüs kafesimin arkasında bir düğüm oluşuyor. Haklı. Elimde koz yok, çıkış yok, oynayabileceğim bir kart yok. Sıkışıp kaldım.

Ama... O benim gerçek kimliğimi bilmiyor. Evelina Panova ile evlendiğini sanıyor. Evlilik sözleşmesinde onun adı yazacak. Yasal adım olmadan evliliğimiz geçerli olmayacak.

Ve onun karısı olmak, onun dünyasına, çevresine ve kaynaklarına erişim anlamına gelebilir. Şüphe uyandırmadan soru sorma özgürlüğü. New York'a geldiğimden beri peşinde olduğum cevaplara yaklaşma fırsatı.

Yüzüğünü takacağım. Yeminimi edeceğim. İtaatkar bir gelin rolünü oynayacağım. Ve anneme ne olduğunu öğrendiğim anda, Evelina Panova ortadan kaybolacak ve Kirill Baronov yalnız başına uyanacak.

Yenilgiyi kabul ediyormuş gibi omuzlarımdaki gerginliği boşaltarak zorla bir iç çekiş çıkardım. "Gerçekten çok dramatiksin, bunu biliyor musun?"

Gülümsemesi yavaş ve tehlikeli. "Tahmin bile edemezsin. Şimdi küvetten çık ve hazırlan."

"Ayak bileğimde kelepçe varken bunu yapmak biraz zor. Tabii tertemiz zeminlerine banyo suyunu damlatmamı istemiyorsan."

Cebinden küçük bir anahtar çıkarır, tekrar çömelir. Kelepçeyi açıp düşmesine izin verirken parmakları tenime sıcak bir dokunuşla değiyor.

"Ayağa kalk," diye sertçe söylüyor.

Tereddütüm utangaçlıktan çok, bu durumu sandığım kadar kontrol edemediğime dair içimi kemiren bir his yüzünden.

"İki kez söylememe gerek kalmazın."

Yavaşça ayağa kalkıyorum, vücudumdan su damlıyor. Bakışları açıkta kalan her santimetrekaremi takip ediyor, göğüslerimde, belimin kıvrımlarında, uyluklarımın birleştiği yerde duruyor. Islak tenimi kaplayan serin havaya rağmen, içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Raftan havluyu alır, bana sarılana kadar yaklaşır, havlunun kenarını göğüslerimin arasına sıkıştırırken elleri omuzlarıma dokunur.

Elini uzatıyor ve ben de onu tutuyorum, banyo paspasına adım atarken dengemi sağlamasına izin veriyorum. Dokunuşu gereğinden fazla uzun sürüyor, sonra ikinci bir havluya uzanıp ıslak saçlarımı kurulamaya başlıyor, saç tellerimden suyu sıkarken parmaklarıyla kafa derimi masaj yapıyor.

O kadar iyi geliyor ki, dilimin ucundaki iniltiyi bastırmak için dudağımı ısıırıyorum.

Nefesi şakaklarıma sıcak bir esinti gibi dokunuyor. "Dön."

Vücudum itaat ediyor. Elleri omuzlarıma yerleşiyor, havlu omurgamdan aşağıya doğru yavaş, kasıtlı hareketlerle kayıyor. Daha aşağıya, belimin alt kısmına, sonra tekrar omuz bıçaklarımın üzerinden yukarıya.

Havluyla kurulunmak ön sevişme gibi hissettirmemelidir. Yine de ellerinin cildim üzerinde kasıtlıca kayması konsantrasyonumu bozuyor ve ondan kaçmam için bir neden daha veriyor.

İşini bitirdiğinde, kapıyı açmak için geri çekiliyor. Aynı orta yaşlı kadın, arkasında bir ekiple birlikte koridorda duruyor.

"Hazırlanmana yardım edecekler." Kirill, kadın içeri girerken kenara çekiliyor, ardından makyaj çantaları ve saç aletleriyle dolu tekerlekli bir rafı iten iki genç asistan geliyor. Arkada bir adam, bir şişe şampanya ve on kişiyi doyuracak gibi görünen bir şarküteri tabağı taşıyor.

Kirill, hâlâ havluya sarılmış, saçımdan su damlayan bana bakıyor ve şeytani bir gülümseme atıyor. "İki saatin var. Beni bekletme."

Bana en yakın olan kadın nazikçe gülümsüyor. "Başlayalım mı?"

"Önce şampanyayı açın," derim, cesaret verici bir içkiye ihtiyacım var. "Ve bol bol getirin."

İki saat sonra, bana o kadar mükemmel uyan bir elbise giymiş, aynanın önünde duruyorum ki bu durum beni biraz sinirlendiriyor.

Narin dantel detayları olan fildişi rengi ipek, hem zarif hem de ince bir şekilde seksi. Belimi sarıp, sanki uçuyormuşum gibi hissettiren bir eteğe akıyor. Saçlarım yukarıya toplanmış, yüzümü çerçeveleyen birkaç tutam saç bırakılmış ve makyajım kusursuz. Işıltılı ve doğal, sanki köşeye sıkışmış bir kadın değil de, gerçekten mutlu bir gelinmişim gibi.

Stilist Elana, gözleri biraz nemli bir şekilde duvağımı son bir kez düzeltiyor. “Çok güzelsiniz, Bayan Baronova.”

Cildimin altında keskin bir ürperti hissediyorum. “Hayır. Bu benim adım değil.” En azından şimdilik değil.

Kapıyı açıp beni koridora, ana fuayeye doğru yönlendirmeden önce bana sabırlı bir gülümseme atıyor. Onun işi, sanki kaçabilirmişim gibi, kaçmamamı sağlamak. Sırtımın alt kısmına nazikçe elini koyuyor, sanki hayatı benim bu saçma düğüne gitmeme bağlıymış gibi.

Aslında şaka ona, dürüst olmak gerekirse hepsine, çünkü düğünü gerçekleştireceğim. Çocukken arkadaşlarımla giyinip süslenmeyi hatırlıyorum. Birimiz erkek, birimiz kadın rolünü üstlenir, ebeveynlerimizin dolaplarından bulabildiğimiz gelinlik benzeri kıyafetleri giyer, hiçbiri düğüne gitmemiş olsak da töreni gerçekleştirdik.

O oyunlar benim için her zaman acı tatlıydı. Yağmalayabileceğim bir anne dolabı yoktu ve evimizde örnek alabileceğim mutlu bir evlilik de yoktu. Sanırım bu da pek farklı olmayacak.

Çatı katı modern, zarif ve açıkça pahalı. Her yüzey parlıyor, her ayrıntı mükemmel. Dergilerde gördüğünüz türden bir yer; devasa pencerelerden o kadar çok doğal ışık giriyor ki, tüm mekan ısıltılı parlıyor.

Köşeyi döndüğümde, müzik bana doğru geliyor. Klasik ve romantik bir şey, gerçek bir düğünde duyabileceğiniz türden. Sonra mekan açılıyor ve bir an nefesim kesiliyor.

Beyaz güller ve şakayıklar oturma odasını dolduruyor, uzun vazolara dizilmiş ve zemine zarif desenler oluşturacak şekilde serpiştirilmiş.

Şakayıklar. Dövmelerimle uyumlu olanlar gibi. Annemin en sevdiği çiçek.

Rahip, pencerelerin yakınındaki uzak köşede duruyor, geleneksel cüppesini giymiş ve elinde deri bir İncil tutuyor. Solunda, Kirill'in kardeşleri yan yana duruyor. Demyan şüpheci görünüyor, sanki bunun iyi bir fikir olduğuna hâlâ ikna olmamış gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş. Matvey'in ağzı, tüm bu durumun saçmalığına gülmemeye çalışıyormuş gibi bükülmüş. Ve onların yanında, daha önce hiç görmediğim güzel bir genç kadın var.

On sekiz ya da on dokuz yaşından büyük olamaz, dalgalı saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyor. Bütün bu olaydan gerçekten mutlu görünen tek kişi o, gülümsemesi parlak ve umut dolu. Kardeşlere olan benzerliğine bakılırsa, aynı koyu saçlar, aynı manken gibi kemik yapısı, bu Katya olmalı, onların küçük kız kardeşi.

Onu burada görmek içimi burkuyor; kardeşi az önce ne tür bir tuzak kurduğundan haberi olmayan bu kızı.

Ve sonra Kirill var.

Sağda duruyor, arkasında tüm şehir uzanan bir pencere duvarının önünde. Smokini siyah ve mükemmel dikilmiş, vücudunun her çizgisini vurguluyor. Saçları geriye taranmış, o sert ama güzel keskin hatlarını ortaya çıkarıyor. Gümüş mavisi gözleri, ağzımı kurutan bir yoğunlukla bana sabitlenmiş.

Kızken kütüphaneden gizlice alıp yorganımın altında okuduğum yasak aşk romanlarındaki kötü adamlara benziyor. Senin için kötü olduğunu biliyorsun ama ondan uzak duramıyorsun.

Kirill'in güzel ağzı, sadece bana yönelik, gizemli ve bilgili bir gülümsemeye bürünüyor ve kalbim kaburgalarım karşı yavaş, ağır bir vuruş yapıyor. Yatak odasında, şampanya içerken ve bir güzellik uzmanları ekibi tarafından ilgilenilirken hissettiğim o kendini beğenmiş özgüven buharlaşıyor.

Bu çok gerçekçi geliyor. Müzik, çiçekler, sanki gölgeler dünyasında bir ışıkmışım gibi beni içlerine çekişi. Kalbim, tüm bunların sadece gösteri olduğunu anlamıyormuş gibi, kendi içinde takılıp kalıyor.

Kendimi zorlayarak yürümeye devam ediyorum, bir adım, sonra bir adım daha, ta ki onun karşısına gelene kadar.

"Harika görünüyorsun," diye fısıldıyor, ona ulaştığımda, sözleri sadece bana ulaşsın diye eğiliyor.

Rahip Rusça konuşmaya başlıyor, sesi mekanı aşk, ortaklık ve sonsuzlukla ilgili sözlerle dolduruyor. Kirill elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle rahat bir samimiyetle birleştiriyor.

Bu gerçek değil, rahip bağlılık, sadakat ve sonsuzluktan bahsederken kendime hatırlatıyorum. Kafamdaki bir mantra. Sözleri söyleyebilir ve hareketleri yapabilirim çünkü bunların hiçbir anlamı yok, bağlayıcı değiller. Etrafıma ördüğüm kurgu tarafından korunuyorum.

Rahibin sesi yükseliyor ve beni o ana geri çekiyor.

"Kirill Baronov, Dinara Potapova'yı yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

Dünya yan yana kayıyor.

O gerçeği biliyor. Gerçek adımlı. Sahte belgeler ve özenle kurgulanmış yalanların katmanları altında gömülü olan adımlı.

Adımlı biliyorsa, Belov Sendikası için çalıştığımı da biliyor olmalı. Saklamaya çalıştığım her şeyi biliyor.

Onu kandırdığımı sanıyordum. Meğer başından beri o beni kandırıyormuş. Ve ben de koridordan yürüyerek doğrudan onun tuzağına düştüm.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

DINARA

Yüzümde şokun izleri açıkça okunuyor olmalı ki Kirill her zamanki gibi kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor.

Bana yaklaşıyor, dudakları kulağıma değiyor. "Kimliğini çok iyi sakladın, solnyshko, ama yeterince iyi değil."

Dikleşti, rahibe bakarak cevap verdi: "Evet." Sesi sabit ve kendinden emindi, sanki bu anı bekliyormuş gibi.

"Neden?" diye fısıldadım. "Neden bunu yapıyorsun?"

"Çünkü bu ikimizin de sorunlarını çözüyor. Henüz resmin bütününe göremiyorsun, ama yakında göreceksin."

Bu ne anlama geliyor lan?

Rahip, Kirill Baronov'u yasal eşim olarak kabul edip etmediğimi soruyor, ama kulaklarımdaki uğultu yüzünden sözleri zar zor anlayabiliyorum.

"Beni kandırdın," diyebiliyorum sadece.

"Bence kandıran sensin, Dinara." Elimini daha sıkı kavrar. "Şimdi 'evet' de, yoksa seni dizimin üstüne yatırıp, elimi kışına koyarak bu sözleri ağzından zorla çıkarırım."

Nefesim kısa ve kesik kesik. Ciddi mi?

Beynim, başka bir bratva için çalışan bir kadınla kendini yasal olarak bağlamasının nedenini bulmaya çalışıyor. Evliliğin onu bir şekilde koruyacağını mı düşünüyor? Pavel'in aileye misilleme yapmayacağını mı? Yoksa bu bir baskı aracı mı, yeminler ve yasal evraklarla kontrol ettiği bir Sendika hackerını tasma altında tutmak mı? Bilmiyorum ve bu belirsizlik tüylerimi diken diken ediyor.

Kirill, sadece bana yönelik bir mesajla tekrar eğilirken, yüzündeki ifade dikkatlice tarafsızdır. "Elim çok, çok kaşınıyor."

Gözlerimi kırpıyorum ve kolay bir çıkış yolu olmadığını yavaş yavaş anlıyorum. Onunla kavga edebilirim. Olay çıkarabilirim, reddedebilirim, ama neye yarar? Kim olduğumu biliyor. Tüm kozlar onun elinde. Zaten bana ne isterse onu yapar.

En azından karısı olarak, kontrolüm olduğu yanılsamasını sürdürebilirim. Burada anahtar kelime “yanılsama”.

Derin bir nefes alıyorum ve kaderimi mühürliyorum. “Kabul ediyorum.”

Yüzünde bir ateş parladı ve ben de kendimi neye bulaştırdığımı merak ettim.

Kirill'in ellerinde yüzükler belirir. Onunkisi sade bir platin yüzük, ama parmağıma taktığı yüzük nefesimi keser. En az üç karatlık, zümrüt kesim bir elmas, platin üzerine yerleştirilmiş ve etrafı daha küçük taşlarla çevrili. Zarif ve zamansızdır ve sanki benim için yapılmış gibi tam oturur.

"Bu annemindi." Gözleri benimkilere kilitleniyor, artık ciddi. "Ve şimdi senin."

Ciğerlerimden bir anda nefesim kaçır. Ölen annesinin yüzüğünü bana vermesi ne anlama geliyor?

Yüzüğü onun parmağına takarken ellerim titriyor; sade platin yüzük, sol elimi ağırlaştıran bu aile yadigarıyla tezat oluşturuyor.

"Gelinle öpüşebilirsin."

Kirill'in eli boynuma dokunup başımı geriye eğmeden ve dudakları dudaklarıma değmeden önce kendimi hazırlayacak zamanım bile yok.

Ağzı benimkine çarpıyor ve bu, iffetli bir düğün öpücüğü değil. Bu bir sahiplenme. Tören için sahiplenici, derin ve kesinlikle müstehcen.

Dili dilime sürtünüyor ve başım dönüyor, vücudumda yankılanan şoka rağmen, ben de onu öpüyorum. Ellerim ceketini kavırıyor ve kendimi kaybediyorum, ona kayboluyorum, o ana tamamen kayboluyorum.

Beni sanki artık ona aitmişim gibi öpüyor. Sanki parmağımdaki yüzük ona istediği her şeyi alma hakkı veriyormuş gibi. Ve vücudum da buna katılıyormuş gibi tepki veriyor, içimi bir sıcaklık kaplıyor ve bunun neden sahte olması gerektiğini unutturuyor.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseyiz.

Oda ölüm sessizliğinde. Kardeşleri, ağızları açık bir şekilde bize bakıyor, sanki bu kadar açık bir şekilde sevgi gösterisi beklemiyorlarmış gibi. Rahip hafifçe şok olmuş görünüyor. Katya alkışlayan tek kişi, sanki hayatında gördüğü en romantik şeye tanık olmuş gibi ellerini birleştirip sevinçle alkışlıyor.

Kirill'in başparmağı şişmiş alt dudağımlı okşuyor ve gülümsüyor. "Merhaba, karım."

Karım. Bu kelime omurgamdan bir ürperti geçiriyor.

Kirill elini enseme tutuyor, başparmağı cildime öyle bir dokunuyor ki, düzgün düşünmem zorlaşıyor. Bizi kardeşlerine doğru çeviriyor ve birdenbire, onun ailesiyle karısı olarak tanışmak üzere olduğumun farkına varıyorum.

"Katya," diyor, sesi sıcaklıkla dolu. "Gel, Dinara ile tanış."

Genç kadın heyecanla titreyerek yanımıza koşar. Yakından bakınca, kardeşlerine yapışmış gibi görünen karanlığın ona dokunmadığı, ısı ısı bir kızdır.

"Düğününde tanışmak çok çılgınca, ama burada olduğum için çok mutluyum," diyor Katya coşkuyla, ben hazırlıklı olamadan beni kucaklıyor. "Kirill kimseyle çıkmaz, o yüzden bu sabah arayıp evleneceğini söylediğinde, benimle dalga geçtiğini sandım."

"Bu bir tema gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum.

Kirill bana ince ama net bir uyarı bakışı atarak, oyuna uymamı hatırlatıyor. Uymaya çalışacağım. Onun için değil, onun için.

Katya geri çekilir, beni kol mesafesinde tutar ve o parlak gözleriyle yüzümü inceler. "O kadar güzelsin ki, neden seni kendine bağlamak için can attığını anlıyorum. Ve sana annemin yüzüğünü vermesi..." Katya'nın gözleri yaşlarla dolar ve yüzünü yelpazeyle serinletir. "Üzgünüm, sadece duygusalım. Onu takan birini göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kirill hep evlenmeyeceğini söylerdi."

Göğsümde bir suçluluk duygusu kıvrılıyor. Bu maskaralığı sürdürdüğüm için kendimi berbat hissediyorsam, Kirill on kat daha kötü hissetmeli, ama ona baktığımda vicdanı tamamen rahat görünüyor. Onun bir sosyopat olduğunun bir başka göstergesi.

"Meğer henüz doğru kadını bulamamışım," diyor Kirill, eli belimin alt kısmına iniyor. Şakaklarıma bir öpücük konduruyor

ve bu çok fazla samimi geliyor. “Neden siz ikiniz tanışmıyorsunuz?” diyor. “Halletmem gereken birkaç iş var. Hemen dönerim.”

Ve sonra gidiyor, beni, sanki dünyayı ben yaratmışım gibi bana bakan kız kardeşiyle baş başa bırakıyor.

Katya, sanki eski dostlarmışız gibi kolunu koluma takıyor. “Ee, anlat bana her şeyi. Nasıl tanıştınız? İlk randevunuz neredeydi? Onun doğru kişi olduğunu ne zaman anladın?”

Bana takip etmem için bir senaryo bile bırakmadan beni yalnız bıraktığı için Kirill’e içimden küfrediyorum.

“Cidden mi, Kirill sana hakkımızda hiçbir şey anlatmadı mı?” diye soruyorum, ne söylemenin güvenli olacağını düşünürken zaman kazanmaya çalışıyorum.

Bir garson şampanya ile belirir ve Katya bir kadehi elime tutuşturur, kendisi de bir tane alır. “Kardeşimi bilirsin, hayatı hakkında pek konuşkan değildir. İş yerinde tanıştınız, değil mi? Ve fırtınalı bir aşk yaşadınız falan. Oh, ve babamıza bundan tek kelime bile etmemem gerekiyor.” Yüzünü buruşturur, Ruslan hakkındaki duyguları bellidir. “Sanki geçen yıl o adamla birkaç kelimeden fazlasını konuşmuşum gibi. Aslında evin ayrı kanatlarında yaşıyoruz.”

Onun için çok üzülüyorum. Ruslan Baronov gibi bir canavarı babam olarak görmek nasıl bir şey olurdu, sadece hayal edebiliyorum.

“Velour’da tanıştık,” diyorum, gerçeğe olabildiğince sadık kalmaya karar vererek. “Orada garson olarak çalışıyordum ve o, şey, beni fark etti. Gerçekten çıkıp çıkmadığımızdan emin değilim. Bizi sürekli bir araya getiren kozmik bir çekim vardı. Her zaman. Sanki kaderimizde varmış gibi.”

Bunu yüksek sesle söyler söylemez, her kelimenin doğru olduğunu fark ettim. “Bunun çok hızlı olduğunu biliyorum,” diye başladım ama Katya eliyle beni durdurdu.

“Bildiğinde anlarsın, değil mi? Sonunda kendini aşka kaptırmasına çok sevindim. Annemiz öldükten sonra Kirill ebeveyn rolünü üstlendi. Bizi büyüttü, korudu, kendisi için hiçbir şey istemeye izin vermedi. Sonsuza kadar yalnız kalacağını düşünmüştüm.”

Sözleri içime işliyor. Aşk uzaklaştırma dürtüsünü anlıyorum. Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermeden kendini koruma ihtiyacını. Ama onun bakması gereken kardeşleri vardı, benimse kimsem yoktu.

“Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir,” diyor Katya, elimi eline alarak. “Annem ben bebekken öldü. Hep erkeklerle büyüdüm, yanlış anlama, kardeşlerimi seviyorum ama aynı şey değil. Ama artık sen varsın.”

Boğazım düğümleniyor. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, bu yüzden suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Çünkü ben gideceğim. Eninde sonunda, mümkün olan en kısa sürede, gerçek hayatıma geri döneceğim ve Katya bir kayıp daha yaşayacak.

Şu anda bunu düşünmem.

“Ben de küçükken annemi kaybettim,” diyorum. “O yüzden seni anlıyorum. Onsuz büyümek nasıl bir şey biliyorum.”

Katya’nın gözleri anlayışla yumuşar, sonra yeni bir düşünceyle parıldar. “Ne yapmaktan hoşlanırsın? Alışverişe çıkmalıyız. Sana şehirdeki en iyi yerleri gösterebilirim. Ah, bir de West Village’da, ben küçükken aşçımızın yaptığına tıpatıp benzeyen Rus hamur işleri yapan inanılmaz bir fırın var.”

Heyecanla konuşmaya devam ediyor, sözleri birbirine karışıyor ve göğsümde bir şeyin çatladığını hissediyorum.

Odanın diğer ucunda Kirill, kardeşleriyle derin bir sohbete dalmış. Yüz ifadeleri ciddi, sesleri duyamayacağım kadar alçak. Ama birkaç saniyede bir Kirill’in gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana parıldayan şey bir tehdit ya da uyarı değil, şefkat. Bu, hazırlıklı olmadığım bir şey.

"Peki ne iş yapıyorsun?" diye soruyor Katya, dikkatimi tekrar kendine çekerek. "Velour'da çalışmak dışında yani. İlgi alanların neler?"

“Ah. Ben MTI’da öğrenciyim. Açıkçası, gerçekten sıkıcı bilgisayar işleri. Peki ya sen?” Konuyu değiştirmek için can atarak soruyorum. “Sen neyle ilgileniyorsun?”

“Çoğunlukla müzik. Yedi yaşından beri piyano çalıyorum. Juilliard’a gitmek, orada performans eğitimi almak istiyorum, ama...” Sesi kesilir, yüzü bulutlanır. “Babam, bir Baronov kızının ne yapması gerektiği konusunda başka fikirleri var.”

Onun dünyasının gerçeklerini, onun hayal edebileceğinden çok daha iyi biliyorum. Ama aynı zamanda, muhtemelen elinde pek bir güç olmadığını da biliyorum. “Belki bir ara çalmanı dinleyebilirim? Sık sık sahneye çıkıyor musun?”

“Bazen. Çok sevinirim.”

Kirill yanıma gelir, eli sanki oraya aitmiş gibi belime konar. “Sizin yakınlaşmanızı izlemekten ne kadar keyif alsam da, gelinimi kaçırmam gerekiyor.”

“Şimdiden mi?” Katya dudaklarını büküyor.

“Daha sonra onunla bol bol vakit geçireceksin.” Kız kardeşinin başının üstüne bir öpücük konduruyor ve bu nazik hareket boğazımı sıkıştırıyor.

Matvey ve Demyan da bize katılır, ikisi de bana ölçüp biçen bakışlar atar, muhtemelen gerçeği bildikleri içindir.

“Onu kendine saklamasan iyi olur,” diye uyarıyor Katya, bana son bir kucaklama verip Kirill’e sarılmadan ve son bir el sallamayla veda etmeden önce.

Sonra aniden sessizleşen çatı katında sadece ikimiz kalıyoruz ve tüm bu gerçeklik üzerimize çöküyor.

"Bu çok berbat bir durumdu," diyorum, biraz sallanarak. İçtiğim birçok kadeh şampanya ve günün yoğun duyguları sonunda beni etkiliyor ve istememe rağmen yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Neyim var benim? Bundan daha güçlü olmam gerekirdi. Onun önünde ağlamak utanç verici.

Kirill'in kollar sarmışsarmalıyor sarmalıyor ve o beni beni sıkıca tutuyor. Beni teselli etmesine izin vermemeliyim, ama uzaklaşmak çok iyi gelmiyor. “*Milaya moya*,” diyor yumuşak bir sesle. Tatlım. “Uzun bir gün geçirdin, uzun birkaç gün. Yatağa git, konuşmamız gereken her şey sabaha kadar bekleyebilir.”

Omuzlarımı dikleştirip düzeltirim, biraz haysiyetimi kurtarmaya çalışırım. “Şunu netleştirelim, bu saçma evliliği yaptım çünkü başka seçeneğim yoktu. Ama düğün gecesi olmayacak.”

Ağzı kıvrılır ve teslim olarak avuçlarını havaya kaldırır. “Kendi odan var. Oraya adımımı atmayacağım.”

“İyi.”

“Bana yalvarmadığın sürece.”

Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılıyor. “Bu asla olmayacak.”

“Göreceğiz.” Gözleri eğlenceyle parlıyor. “Tatlı rüyalar, karım.”

"Bekle."

Durup bana dönüyor. "Benden ne istiyorsun?"

Yine bana dönüyor, yüzümü uzun bir süre inceliyor. "Bu gece endişelenmen gereken bir şey yok. Yarın ne olacağına dair konuşuruz."

"Bu pek yardımcı olmayan bir cevap."

"Bu gece alacağın tek cevap bu." Yüzündeki ifade yumuşadı. "Ben senin düşmanın değilim, Dinara. Öyle olsaydım, bunu bilirdin."

Onun dudaklarından gerçek adımı duymak, omurgamdan bir ürperti geçirdi. Sözlerinin rahatlatıcı olup olmadığını bilmiyorum ama daha fazla ısrar edecek kadar yorgun olduğumu biliyorum.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

KIRILL

Elimde bir bardak viskiyle pencerenin önünde durmuş, aşağıda uyuyan Manhattan'ı izliyor ve koridorun sonunda uyuyan kadın dışında başka bir şey düşünmeye çalışıyorum.

Karım.

Siktir, bunu bu kadar sevmemeliydim.

Onunla evlendim çünkü bu akıllıca ve taktiksel bir hamleydi. Ama mihrapta durup, bana doğru yürüyen onu izlerken — beyazlar içindeki o görüntü

—ve sonra annemin yüzüğünü parmağına takarken... bu bir strateji gibi gelmedi. Kaçınılmaz bir şey gibi geldi.

Törenden hemen önce kardeşlerime her şeyi anlatmıştım. Dinara'nın gerçek kimliği, dairesinde bulduğum şeyler, Pavel Fedorov dahil hayatındaki hiç kimsenin New York'a taşınmasının gerçek nedenini bilmediğini doğrulayan mesajlar.

Matvey, babamızla olan sorunlarımı çözmek için Belov Sendikası'ndan bir hackerla evlenerek aklımı kaçırdığımı düşünüyor. Dem ise stratejiyi açıklarken sessiz kaldı, ama tören sırasında kardeşlerimin birbirlerine baktıklarını fark ettim. Dinara'ya olan hislerimin, onlara itiraf ettiğimden daha derin olduğunu biliyorlar.

Bunun akıllıca bir hamle olup olmadığını düşünseler de, bundan sonra ne olursa olsun benim yanımda olacaklarını sorduğumda ikisi de tereddüt etmedi.

Şimdilik babamın bu evliliği bilmesi gerekmiyor. Kesinlikle karşı çıkardı. Ama siktir et onu. Ghost'a yenilmeyi düşünmüyorum. Ya da Varvara Morozova'yla ya da aklındaki başka biriyle evlenmeyi. Hayatımın kontrolünü babamın seçimlerine yeterince bıraktım ve bu burada bitiyor.

Katya'yı davet etmek planımda yoktu, ama içimden bir ses durmadan beni rahatsız ediyordu. Onun orada olmaması bana yanlış geliyordu. Her ne kadar tüm bunlar sadece stratejik bir manevra olsa da, kız kardeşimin düşünümü kaçırmaması yanlış geliyordu.

Tören sırasında yüzünün aydınlanmasını ve sonrasında bana verdiği duygusal kucaklaşmayı izlemek, mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. O, bunun hesaplı bir zorunluluk değil, gerçek aşk olduğunu, yeni bir kız kardeş kazandığını düşünüyor. Ve bu yüzden kendimi berbat hissediyorum.

Dinara'nın bu oyuna uymasına minnettarım.

Bugün, strateji ile duygular arasında çizdiğimi sandığım tüm çizgileri bulanıklaştırdı ve dikkatli olmazsam, hangi tarafta durduğumu tamamen gözden kaçıracağım.

Bardağı boşaltıyorum ama bu düşüncelerimi yatıştırmaya yetmiyor. Odama giderken onun odasının önünden geçiyorum ve kapının aralık olduğunu görüyorum.

O, ince Mısır pamuğu çarşafı uyluklarına dolanmış halde, bir o yana bir bu yana dönüp duruyor. Tişörtü beline kadar sıyrılmış, karnının yumuşak kıvrımlarını ve siyah dantel külotunu ortaya çıkarmış. Yüzü kızarmış, alnında hafif bir ter damlası parlıyor.

O huzursuzca dönüp dururken, ben de bir an daha kapı çerçevesine yaslanıp açlığımın artmasına izin veriyorum. Rahatlayana kadar ikimiz de mutsuz olacağız.

"Ah, prenses. Uyuyamıyorsun, değil mi?"

Kız irkilir, gözlerini birden açar. "Burada ne işin var?"

Bakışları yavaşça vücudumda aşağıya doğru kayıyor. Üzerimde gri bir eşofman altı var, başka bir şey giymiyorum ve pencerelerden süzülen loş ışıktaki bile, o manzarayı içini çekerek izliyor. Gözleri çıplak göğsümde, kaburgalarım ve omuzlarım boyunca uzanan dövmelerimde duruyor, sonra daha aşağıya, ince kumaştan görünen, zaten yarı sertleşmiş penisime iniyor.

"Görünüşe göre bütün gece huzursuzmuşsun." Kapı çerçevesinden iterek odaya giriyorum.

Çenesi sıkılır ama inkar etmez. Kızarmış teninde her şey ortada olduğu için inkar edemez.

Yatağın kenarına oturuyorum ve ağırlığımla yatak çöküyor. Bir elim ayak bileğine konuyor ve baldırına doğru kayıyor, yavaşça ve

Düşünceli bir şekilde. Nefesi kesilir.

"Sana ihtiyacın olanı vereyim."

"Sana söyledim, bu evliliği tamamlamayacağız."

"Hiçbir şeyi tamamlamayacağız. Ama bu şekilde uyuyamazsın, Dinara." Gerçek adını telaffuz ederken acele etmiyorum, dilimde yuvarlanışının tadını çıkarıyorum. "Vücudun hâlâ geçen geceden beri gergin. Rahatlamaya ihtiyacın var. Bu, kaşıntıyı gidermek gibi bir şey."

Dudaklarını ısırır ve başka yere bakar, gurur ve çaresiz ihtiyaç arasında kalmıştır.

Sonunda, kelimeleri bir araya getiremeyecek kadar heyecanlı olduğu için hafifçe başını salladı.

Ayağa kalkıp şifonyerden deri kelepçeleri alıyorum. "Ama bunu benim istediğim gibi yapacağız. Kollarını başının üstüne kaldır."

"Ne? Neden?" Gözleri fal taşı gibi açılır.

"Çünkü bunu istiyorsun, ama kontrolü kolay kolay bırakmıyorsun. O yüzden bırak da ben alayım." Yaklaşıyorum, kelepçeleri onun görebileceği bir yere sallandırıyorum. "Ve seni çaresiz görmek hoşuma gidiyor. Benim için bacaklarını aç, tamamen merhametime kal."

Kız, kelepçelere bakarak zorlukla yutkunur. Bir an için reddedeceğini sanırım. Sonra kollarını yavaşça başının üzerine kaldırarak teslim olur.

Bu manzara sikimi zonklatır.

Bileklerini yatak başlığına bağlarım, sıkı ama acıtmayacak şekilde oturduğunu kontrol ederim.

Yatağın ayak ucuna geçiyorum. "Bacaklarını aç." Tereddüt ediyor, ben de kaşımı kaldırıyorum. "İki kez sormama gerek kalmasın."

Uylukları yavaşça açılır. Parmaklarımı külotunun bel kısmına geçirip bacaklarından aşağı doğru çekerim ve bir kenara atarım. Çıplak ve parıldayan hali, içimde o kadar şiddetli bir tahrik dalgası yaratır ki, sikim ağrır.

Her iki ayak bileğini de yatak çerçevesine bağlayıp bacaklarını iyice açtığımda nefes alış hızlanır. Saklanamaz, bacaklarını kapatamaz, ona verdiğim şeyi kabul etmekten başka hiçbir şey yapamaz.

Bu lanet olasıca mükemmel.

Eşofmanımı çıkarıp, açılmış bacaklarının arasına, yatağa tırmanıyorum. Gözleri sikime kayıyor ve dilini çıkarıp dudaklarını ıslatıyor.

"Gözlerini benden ayırma,"

emrediyorum. Bakışları

benimkilere yükseliyor.

Bir parmağımı kıvrımlarında gezdiriyorum, zar zor dokunuyorum.

Kalçaları elimi takip ediyor. "Bu amcık kime ait, söyle bana."

Sessizlik. Dudaklarını inatla sıkıştırıyor.

"Dinara." Elimini tamamen çekiyorum. "Cevap ver yoksa hemen buradan çıkıp gidiyorum."

"Cevabı zaten biliyorsun," der nefes nefese. "Yine de söyle."

"Sana." Kelime dudaklarından zar zor çıkıyor. "Peki ben senin için kimim?"

Gözleri meydan okurcasına parlıyor, vücudu ise arzuyla titriyor. "Bana ilaç verip evlenmeye zorlayan bir pislisin."

Kulağına eğilirim. "Tekrar dene. Ben. Kimim." Yüzünü başka yöne çevirir. "Kirill."

"Devam et."

"Benim..." Yutkunur. "Kocam."

"Aferin kızım." Ödül olarak iki parmağımı içine kaydırıyorum ve o çığlık atıyor. "Tekrar söyle."

"Kocam," diye nefes nefese söylüyor. "Sen benim kocamsın, Kirill."

İçimi bir tatmin duygusu kaplıyor. Kesinlikle haklısın.

"Çok ıslaksın," diye homurdanıyorum, yavaşça pompalarken, duvarları parmaklarıma etrafında sıkıştırıyor. "Burada yatıp bunu arzuluyordun, değil mi?"

"Evet. Lanet olsun, evet."

Parmaklarımı kıvrıp onu ateşleyen o hassas noktaya dokunuyorum. Kalçaları sallanıyor ama bağlar onu sabit tutuyor, tam da istediğim yerde tutuyor.

Başparmağım klitorisini bulur ve o nefesini tutar. Yavaşça daireler çizerim, yüzünü incelerim, her ifadesini ezberlerim. Nefesinin kesilme şekli. Gözlerinin arzuyla parlaması. Kontrol edemediği yumuşak inlemelerle dudaklarının aralanması.

Bu gece, parmağında benim yüzüğüm varken ve vücudu sanki bunun için yaratılmışız gibi benimkine tepki verirken, bir şeyler değişti. Sanki orada olduğunu bilmediğim bir sınırı aşmışız gibi.

Parmaklarımı çekip ıslaklığı boyunca aşağıya doğru kaydırıyorum, ta ki altındaki sıkı kas halkasını bulana kadar.

Vücudu kasılır. "Ne yapıyorsun?" "Şşş.

Bana güven."

Bir parmağımı yavaşça kışına bastırıyorum. Direnç azalıyor ve ben içeri ittiğimde o nefesini tutuyor; vücudu bu alışılmadık his karşısında geriliyor. Amcığı boşluğa sıkışıyor. Ne kadar yoğun hissettirdiğine şaşırsa da bundan hoşlanıyor.

"İşte böyle," diye mırıldanıyorum, parmağımı o sıkı sıcaklığın içine daha derine sokuyorum. "Benim yaramaz kızım her iki deliğinin de doldurulmasını seviyor, değil mi?"

"Aslında bu ilk kez oluyor." Sesi nefes nefese, bunalmış.

"Güzel." Sesimdeki memnuniyet açıkça belli. "Bunu senden alan kişinin ben olduğum için de mutluyum."

Kışını çalıştırmaya devam ederken iki parmağımı tekrar amına kaydırıyorum. Artık dolu, gerilmiş, tamamen ele geçirilmiş durumda. Bu ikili his, onu bağlara karşı çekiyor, boğazından çaresiz sesler çıkıyor ve bu da sikimin sızmasına neden oluyor.

Başımı eğip dilimi klitorisine bir kez sürüyorum ve o neredeyse yataktan fırlayacak gibi oluyor.

"Henüz boşalma," diye uyarıyorum. "Ben izin verene kadar boşalma."

Sonra onu yalayıp yutuyorum. Dilim ve parmaklarım birlikte çalışıyor, merhamet yok, nefes almasına fırsat yok. Titriyor, uylukları bağlara karşı sallanıyor, doruğa o kadar yakın ki kaslarındaki gerginlikte birikmesini hissedebiliyorum.

"Kirill, lütfen." Sesi kırılıyor. "Dayanamıyorum."

"Tutabilirsin." Başparmağımla baskıyı artırıyorum. "Tutacaksın."

"Bunun için senden nefret ediyorum."

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Hayır, nefret etmiyorsun. Beni bu kadar çok istemenden nefret ediyorsun. Bu aynı şey değil."

"Kelime oyunları," diye nefes nefese söylüyor.

"Öyle mi?" Parmaklarımı daha derine sokuyorum. "Çünkü diz çökmüş olduğum yerden bakınca, karım benim sikimi istiyor. Bu bana nefret gibi gelmiyor."

"Bana öyle deme."

"Neden? Sen öylesin." İç uyluklarına bir öpücük konduruyorum. "Dinara Baronova. Karım. Benim."

“Sen benim sahibim değilsin.”

"Belki değil. Ama zevkine sahibim."

Ağzımı klitorisine yapıştırıp sertçe emiyorum, parmaklarımı tam doğru şekilde kıvırıyorum.

Tüm katı uyandıracak kadar yüksek bir çığlık atarak paramparça oluyor. Orgazm onu bir fırtına gibi sararken vücudu kasılmaya başlıyor ve bağlarından kurtulmaya çalışıyor.

Onu bu durumdan çıkarmaya çalışıyorum, ağlayana kadar, vücudu gevşeyip titremeye başlayana kadar pes etmiyorum. Sonunda sakinleştiğinde, parmaklarımı yavaşça çekiyorum.

"Bu bir numaraydı," derim, sisin içinden odaklanmaya çalışan onu izlerken.

Gözleri sersemlemiş ve donuk bir şekilde açılır. "Bir mi?"

"Bu bir orgazmdı, karıcığım. Bana bundan çok, çok daha fazlasını vereceksin."

DINARA

Nefesimi toplayamadan, dili içeri giriyor ve yavaş, yıkıcı vuruşlarla beni işliyor. Yoğunluk nefesimi kesiyor, ilk orgazmdan sonra her sinir ucum hassaslaşmış ve aşırı duyarlı hale gelmiş.

Ağzının üzerimde çıkardığı ıslak sesler odayı dolduruyor. Her şey çok daha yoğun. İç uyluklarımı sıyıran sakalının dokunuşundan, beni tam istediği yerde tutmak için kalçalarımı kavrayan ellerine kadar.

Bu çok yoğun ve mükemmel ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, beni ne kadar derinden mahvettiğini nefret ediyorum.

Biz evliyiz.

Bu benim kocam.

Bu düşünce, zevkin sisinin içinden yüzeye çıkıyor. Onun yüzüğünü takıyorum. Yemin ettim. Bu, her dokunuşu daha ağır ve anlamlı kılıyor.

İkinci orgazm ilkinden daha hızlı yükseliyor, zevk içimde sıkıca kıvrılıyor. O kadar hassasım ki, dilinin her dokunuşunda inliyorum. Zirveye ulaştığımda adını haykırıyorum, bağlara rağmen utanmadan kalçalarımı yüzüne sürtüyorum.

Geri çekiliyor, çenesi parıldıyor. Kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken göğsü inip kalkıyor ve bakışlarım karnına doğru sertleşmiş penisine düşüyor. Damarları boyu boyunca belirginleşiyor, başı koyu renkte kızarmış ve ıslak.

İçime girmek istiyor. Yüzünde, parmaklarının uyluklarıma bastırışında, bakışlarının ıslak içime kilitlenişinde bu çok açık.

Ağzı tekrar klitorisimi buluyor ve ben neredeyse ağlayacağım, bu his çok fazla. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama bağlar beni açık ve çaresiz bırakıyor, onun merhametine.

"Lütfen, yapamıyorum. Bu çok fazla," diye hıçkırıyorum, gözyaşları yüzümden akıyor.

"Evet, yapabilirsin." Sesi sert, emredici. "Benim için bir tane daha, moya zhen. Sana verdiğimi kaldırabildiğini göster bana."

Moya zhen. Karım.

Rusça cümle kalbimi sarar ve sıkıştırır. İngilizce de söyleyebilirdi ama söylemedi. Bizi aynı acımasız dünyaya, aynı kana ve tarihe bağlayan dilimizi seçti.

Üçüncü orgazm daha yavaş ama daha yoğun bir şekilde yükseliyor, sanki gizli bir derinlikten yukarı çekiliyormuş gibi.

Parmağını kıkımda çevirip ikisini amıma kaydırıyor, içimdeki o yıkıcı noktayı buluyor, gözlerimin önünü beyazlatan noktayı. Klitorisimi bir kez daha sertçe emiyor ve ben parçalanıyorum. Vücudumdaki her kas kasılırken onun adını haykırıyorum ve sonra daha önce hiç yaşamadığım bir şey oluyor.

İçimden bir sıvı fışkırıyor, ağzını ve çenesini kaplıyor.

"Lanet olsun, ne yaptım ben?"

Utanç içindeyim. Bunu okumuştum ama hiç yaşamamıştım, vücudumun kontrolünü hiç bu şekilde kaybetmemiştim.

"Siktir, bu çok seksi oldu," diyor boğuk bir sesle.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldıyorum.

"Çünkü kimse seni benim kadar iyi sikmedi. Ve kimse bir daha sikmeyecek."

"Bu konuda oldukça kendinden emin görünüyorsun."

"Öyleyim." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve bu şefkat beni mahvediyor. "Çünkü artık sen benimsin, Dinara. Ve ben paylaşmam."

Ağzımı açıp ona hayal gördüğünü, bu evliliğin hiçbir anlamı olmadığını, ona asla ait olmayacağımı söylemek istiyorum. Ama yapamıyorum. Her kelime bir yalan olacaksa yapamam.

Bunca zamandır ona aşık oluyordum ama bunu itiraf etmek istemiyordum. Bana her baktığında. Beni güvende hissettirdiği her an. Beni "benim" olarak adlandırdığı her an.

Bu yüzüğün bir anlamı olmasını istemek ya da tüm bunların gerçek olmasını istemek çarpık bir şey... ama ben istiyorum.

Yarın bunun ne kadar berbat bir durum olduğunu düşüneceğim. Ama şu anda sadece hissetmek istiyorum.

Bakışlarım onun penisine kayıyor ve içimi ham bir açlık kaplıyor. Onu ağzımda istiyorum. Az önce benim kontrolümü kaybettirdiği gibi, onun da kontrolünü kaybetmesini istiyorum.

"Seni tatmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri kararır, elini uzatıp bileklerimi serbest bırakır. Kollarım, o kadar uzun süre yukarıda tutulmaktan titreyerek aşağıya düşer. Sonra ayak bileklerime doğru ilerler, bağları çözer ve bacaklarımı serbest bırakır. Her kasım ağrıyor ama umursamıyorum. Tek istediğim bu.

Yavaşça oturuyorum, vücudum yorgunluktan ve yeniden uyanan arzudan titriyor. Yatağın yanında durup sikini avuçluyor, ağzımın suyu akana kadar yavaşça okşuyor.

"Sırt üstü yat," diyor bana. "Başını yatağın kenarına doğru çevir."

Sözünü dinlerim, tam istediği gibi pozisyon alırım. Nabzım hızlanır. Daha önce de oral seks yapmıştım ama bu seferki farklı geliyor. Sanki ona önemli bir şey veriyormuşum gibi, geri alamayacağım bir şey.

"Benim için ne kadar uslu bir kızsın," diye mırıldanıyor ve bu övgü göğsümde bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

Sikini yavaşça aralanmış dudaklarımın arasından içeri sokuyor. Tadı dilimde patlıyor; tuz, misk ve ona özgü bir şey

. Yanaklarımı ie çekerim ve emerek onu daha derine alırım; göğsünden gelen inilti damarlarımda bir g dalgası yaratır.

"Siktir. Aynen böyle."

Bir elini yatağa dayar ve öne doğru eğilir... ve lanet olsun. Penisini ağzımda, dili klitorisimde. Onun etrafında inliyorum.

Bir ritim yakalıyoruz. Sığ vuruşlarla ağzımı sikiyor, sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni yalıyor, ikimiz de zevki kovalıyoruz, eşıit ölçüde verip alıyoruz.

Elim uyluklarını kavırıyor, tırnaklarım derisine hilal izleri bırakacak kadar sertçe batıyor. Onu işaretlemek istiyorum. Yarın uyanıp yaptıklarımızın kanıtını görmesini istiyorum, burada olduğumun, bunun önemli olduğunun kanıtını.

Klitorisime baskısını artırıyor, sertçe emiyor ve vücudum geriliyor. Orgazm içimi sarıyor ve dudaklarım onu sararken boşalıyorum, boğuk inlemelerim onun uzunluğuna karşı titreşiyor.

O geri çekiliyor ve ben gözlerimi zorla açıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. Sanki beni hayatında gördüğü en çarpıcı şeymişim gibi, her ayrıntıyı ezberlemek istermişçesine bana bakıyor.

"İşte böyle, hepsini al," diye homurdanıyor ve ben boğazımı gevşetip daha derine girmesine izin veriyorum.

Penisi şişer, uylukları elim altında sertleşir ve sonra boşalır. Sıcak fışkırtılar boğazımın arkasına çarpar ve ben yutarım, bana verdiği her şeyi alırım.

"Hepsini i," diye emrediyor dişlerini sıkarak. "Son damlasına kadar senin için."

"Siktir!" Başıını geriye atıyor, ben onu boşaltırken vücudu titriyor

.

Onu yutarken gururla doluyorum, boşalmasının

. Tadı benimki gibi. Kocamın.

Dikkatlice çekiyor. enem ağrıyor ve boğazım yanıyor, ama kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Kontrolünü kaybetmesini sağladım. O beni parçaladığı gibi ben de onu paraladım.

"Seni sert kullandım, solnyshko, ama çok iyidind. Çok iyi."

Bu övgü tenimi kızartıyor. Daha önce övgüleri hiç umursamamıştım, hiç ihtiyacım olmamıştı. Ama bunu ondan duymak farklı hissettiriyor. Sanki tekrar tekrar kazanmak istediğim bir şey gibi.

Yanımda eğilip sırtımı göğsüne doğru çektiğinde itiraz etmiyorum. Kollarını belime doluyor ve ben onun sıcaklığına gömülüyorum.

Nefesi boynumda düzensiz bir şekilde atıyor ve Spider'ın dairesinde beni bulduğundan beri taşıdığım gerginlik nihayet gevşiyor.

Gözlerim ağırlaşıyor ve kendimi akıntıya bırakıyorum, hâlâ kollarında, hâlâ parmağında onun yüzüğüyle.

BÖLÜM

OTUZ BEŞ

DINARA

İlk fark ettiğim şey, kalçama bastırılan sert bir cisim. İkincisi ise omurgamda yukarı aşağı tembel daireler çizen bir el.

Ne oluyor...

"Günaydın, karıcığım." Kirill'in sesi uykudan boğuk çıkıyor. "İyi uyudun mu? Beni kişisel yatağın olarak kullanırken oldukça rahat görünüyordun."

İrkilerek dirseklerimin üzerine yaslanıp başımı kaldırdığımda, yüzünde çok eğlenceli bir ifadeyle beni izleyen soluk gözlerle karşılaştım.

Kirill Baronov.

Kocam.

Beni zapt eden ve hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm kadar çok kez orgazm olmama neden olan, her sınırimi aşmamı sağlayan, beni parçalara ayırıp sonra tekrar bir araya getiren adam.

"Buna alışma," diye tersliyorum. "Belli ki aklım başımda değildi."

Eli aşağı kayarak çıplak kalçamı avuçladı. "Çoklu orgazmlar beynini biraz karıştırır. Ama sen oldukça iyi dayandın."

Ben cevap veremedim, beni sırt üstü çevirip açılmış bacaklarımın arasına yerleşiyor. Sertleşmiş aletiyle çıplak amıma bastırıyor ve vücudum anında tepki veriyor; ıslak ve ona hazır.

"Dün geceki gibi olmasını istiyorsan," diye mırıldanıyor, dilini boynumdaki damarlara sürterek, "Ben buna fazlasıyla hazırım."

Çekici. Çok çekici, ama sabahın soğuk ışığında beynim yeniden çalışmaya başlıyor. Bununla birlikte cevaplara olan ihtiyaç da geliyor.

Ellerimi göğsüne koyuyorum. "Konuşmamız gerek ve senin... çok bariz coşkunun dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim."

O sırtarak bir kez daha bana sürtünüyor. "Emin misin? İstediğim zaman çok ikna edici olabilirim."

Gözlerim geriye yuvarlanıyor, ama artan arzuya karşı dişlerimi sıkıyorum. "Dur! Neler olup bittiğini bilmeye hakkım var."

Abartılı bir iç çekişle yanımdan kalkıyor. "Zevkten önce iş, anlıyorum. Git duş al. Ben kahvaltımızı hazırlayayım."

"Ne kadar cömertsin." Çarşafı kapıp kendime sararak banyoya doğru yürürüm, yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu fazlasıyla hissederek.

Yalnız kaldığımda, sırtımı kapıya dayayıp derin bir nefes veriyorum.

Kirill gerçek kimliğini biliyor. Dinara Potapova olduğumu keşfedecek kadar zeki ise, Sendika ile bağlantım olduğunu da biliyor demektir.

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Beni öldürecek olsaydı, çoktan öldürürdü. Ama bunun yerine benimle evlendi. Şimdi soru, neden?

Duş, kafamdaki karışıklığı gideremese de zihnimi berraklaştırmaya yardımcı oluyor. Beni kemiren şey, o bilgiyle ne yapmayı planladığı.

Kurulanıp dolapta kıyafetlerimi buluyorum, tam da onun söylediği yerde. Dairemdeki her şey burada, sanki hep burada yaşamışım gibi düzgünce düzenlenmiş. Siyah taytımı ve bol gri kapüşonlu sweatshirtümü giyiyorum.

Yemek kokusu beni koridordan mutfağa çekiyor. Kirill ocak başında, üstsüz, sadece gri eşofman altı giymiş ve bu kıyafet, onun tanrı gibi bir vücuda sahip olduğunu gizlemeye hiç de yardımcı olmuyor.

Ocak başında çalışırken sırt kasları hareket ediyor. Dün gece karanlıkta tam olarak fark edemediğim desenlerle dövmeleri cildinde dalgalanıyor, ama şimdi kesinlikle fark ediyorum.

Dönüp bana baktığını fark ediyor ve yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Günaydın, karıcığım."

"Adım Dinara. Bu arada, bu 'karım' meselesini suistimal ediyorsun."

"Oh, daha yeni başlıyorum." Yemeği tabağa koymak için tekrar dönüyor.

"Ayrıca, seni o kadar sert bir şekilde boşaltıp fışkırtana kadar, sana öyle deme hakkını kazandım. Hatırladığım kadarıyla ilk seferdi."

Yüzüm kızarıyor. “Bunu her beş saniyede bir mi hatırlatacaksın?”

"Sadece her bahsettiğimde yüzün o sevimli pembe renge büründüğü sürece."

O mükemmel pişmiş yumurtaları ve pastırmayı tabağa koyarken ben sinirli bir şekilde homurdandım.

“Otur,” diye emrediyor ve mutfak adasının yanındaki tabureyi işaret ediyor. En azından bu, alıştığım o otoriter Kirill. O, önüme bir tabak koyup, bir kupa kahve doldururken ve benim sevdiğim gibi krema eklerken, ben de razı olup tabureye kayıyorum.

Kendi tabağını da doldurup karşımda oturur.

Aniden acıkmışım, çatalımı elime alıyorum. Yumurtalar mükemmel, pastırma çıtır çıtır. Birkaç dakika sessizce yiyoruz ve düşüncelerimi toparlayıp bu konuşmayı nasıl yürüteceğimi bulma fırsatı bulduğum için minnettarım. Çünkü cevaplara ihtiyacım var ve benden tam olarak ne istediğini anlayana kadar bu mutfaktan ayrılmayacağım.

Nefes alıyorum ve ellerimi tabağımın yanındaki tezgaha koyuyorum. "Adımı nasıl öğrendin?"

Kahvesinden bir yudum alır, fincanın kenarından bana bakar. “Adamlarım dairenizi aradı. İzlerinizi örtbas etmekte etkileyici bir iş çıkarmışsınız, ama parmak izlerinizi aldık ve erişebildiğimiz tüm veritabanlarında taradık. Birkaç yıl önce bir İsviçre bankasında biyometrik güvenlik kontrolünden geçmiştiniz... hatırlıyor musunuz?”

Midem düğümlenir. Parmak izlerimin beni ele verebileceği hiç aklıma gelmemişti. Dijital izlere, çevrimiçi ayak izlerimi silmeye o kadar odaklanmışım ki, fiziksel kanıtları unutmuştum. Aptalca bir hata ve tüm gizli kimliğim çöktü.

“Oradan, Rusya’daki bağlantılarımıza birkaç telefon görüşmesi yaptık ve Dinara Potapova’nın tam olarak kim olduğunu öğrendik. Boks eğitmeni Yarik Potapov’un kızı. Belov Sendikası’nın baş hacker’ı. Moskova Devlet Üniversitesi’nden bilgisayar bilimi diploması almışsın, bunu on dokuz yaşındayken almışsın.”

İştahım kaçtı, masadan uzaklaştım. Evelina Panova’nın etrafına özenle inşa ettiğim duvarlar yıkıldı. Sanki dosyamdan okur gibi hayatımla ilgili gerçekleri sıralıyor, belki de öyle. Belki de şu anda hakkımda sayfalarca istihbarata sahiptir. Kim olduğum, nereden geldiğim

, neler yapabileceğim. Bu korkutucu, ama o tüm bunları biliyor ve ben hala burada oturmuş onun yüzüğünü takıyorum.

“Bunun nasıl görüldüğünü anlıyorum, ama beni Sendika göndermedi. Burada olmamın gerçek nedenini kimse bilmiyor. MTI’ye giderek New York’ta hayatımın en güzel günlerini yaşadığımı sanıyorlar. Hepsi bu.”

Kollarını kavuşturdu, pazıları gerildi. Şüphe duymasına hazırlıklıyım, ama bunun yerine, “Biliyorum,” diyor.

Hazırlıksız yakalandığım için başımı sallıyorum. “Ne demek biliyorsun?”

“Mutfak rafının altına bantladığın kullan-at telefonu buldum.”

Kahretsin. Her iletişimden sonra o telefonu siliyorum, ama Kirill bir şey bulmasaydı bundan bahsetmezdi.

“Sen buradayken baban sana mesaj attı. Pavel Fedorov ve karısıyla bir mesaj zinciri gibi görünüyor. Senin neden burada olduğunu ve ne yaptığını bilmedikleri açık. Seni sevdikleri de açık.” Başparmağını dudaklarının ortasından aşağı doğru gezdiriyor. “Bu arada, Noel’de seni ziyarete gelmeyi düşünüyorlar.”

“Kişisel mesajlarımı mı okudun?”

“Odaklanmak istediğin şey bu mu?” Arkasına uzanıp telefonumu tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıldı. “Onları bulduğum için mutlu olmalısın. Senin casus olmadığımı bana ikna ettiler.”

Omuzlarım düşer, ciğerlerim genişler ve düğünümüzden bu yana ilk kez düzgün nefes alırım. “Eh, sanırım bu da bir şeydir.”

Başını eğip düşünür. “Anlamadığım bir şey var. Belov Sendikası’nın sınırsız kaynağı var. Annenize ne olduğunu öğrenmek istiyorsanız, neden Pavel’den yardım istemediniz? Belli ki yakınsınız.”

Nefes alıyorum, her şeyi kelimelere dökmeye çalışıyorum. “Öyleyiz ve Pavel’den yardım isteseydim, tereddüt etmezdi. Ama Sendikayı işin içine katmak bunu uluslararası bir olaya dönüştürürdü. Pavel askerler gönderir, cevaplar ister, muhtemelen bir savaş başlatırdı. Herkesi bu işin içine çekmeden önce neyle uğraştığımı bilmem gerekiyordu.”

İki parmağıyla çenemi yukarı doğru kaldırıyor. “Artık bana tüm hikayeyi anlatmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi, malyshka?” Küçük kızım.

Bu hikayeyi daha önce kimseyle paylaşmadım ve anlatmak acı verici olacak ama garip bir şekilde, onun bilmesini istiyorum. Belki de annesinin ölümü ve kız kardeşinin kanser tedavisiyle kendi cehennemini yaşamış olduğu için anlayacaktır.

“Annem ben altı yaşındayken ortadan kayboldu,” diyorum, gözlerine kısaca bakarak. “O gece beni yatağıma yatırdı, alnımı öptü, beni sevdiğini söyledi. Ertesi sabah uyandığımda gitmişti. İlk başta babam, annemin ailesinin yanına dönmek zorunda kaldığını söyledi. Önemli bir şey olduğunu söyledi. Ama büyüdüğümde, annemin maaş maaş yaşamaya, geçinmeye dayanamadığını söyleyen bir veda mektubu bıraktığını söyledi.” Acı, ham ve filtrelenmemiş bir şekilde içimi sardı. “Annem, St. Petersburg’da zengin bir aileden geliyordu. Ailesi, istedikleri geleceği reddedip sevdiği şeyi yapmak için Moskova’ya taşındığında onu reddetti. Şarkı söylemek için.”

Sözler canımı yaksa da kendimi devam etmeye zorluyorum. “Annem, sahne aldığı bir yeraltı caz kulübünde babamla tanışmış ve görünüşe göre ilk görüşte aşk yaşamışlar, en azından babam öyle söylüyor. Hemen evlenmişler, kısa süre sonra da ben doğmuşum. Annem her zaman mutlu görünüyordu. Benim anılarımda, mutfakta dans eden ve beni uyutmak için şarkı söyleyen, gülümseyen, sevgi dolu bir kadın var. Ama sanırım görünüş aldatıcı olabilir.”

Kirill tezgahın üzerinden uzanıp elimi tuttu, avucunun sıcaklığı avucuma değdi.

“O gittiğinde babam yıkıldı. Asla toparlanamadı, başka kimseyle çıkmadı, sadece her gün o kederi taşıyarak beni tek başına büyüttü.” Söylemediğim şey ise, bunun beni, büyüyene kadar tam olarak anlayamadığım şekillerde tanımladığıydı. Sanki kendi annen seni reddederse, seni koşulsuz sevmesi gereken tek kişi gitmeyi seçerse, bu senin hakkında neyi gösterir? Yeterli olmadığını. Kalmaya değmediğini.

Elimi avucunda ters çevirip avucumu yukarı doğru çeviriyor ve dalgın dalgın çizgileri izliyor.

“Birkaç ay önce, onun gittiği geceyle ilgili çok net rüyalar görmeye başladım. İlk başta kabuslar olduğunu sandım, ama aynı detaylarla, aynı sahneler tekrar tekrar oynanarak geri gelmeye devam ettiler.” Titrek bir nefes alıyorum. “Bu yüzden bir terapistle gittim.

Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim. Onunla haftalarca çalıştıktan sonra, bunların rüya olmadığını anlamama yardım etti. Bunlar, sonunda su yüzüne çıkan bastırılmış anılardı.”

“Her zaman aynıydı. Yüksek seslere, öfkeli seslere uyanırdım. Bizim dairemize ait olmayan erkek sesleri. Korkmuş ve kafası karışmış bir halde yataktan kalkar, yatak odamın kapısından gizlice bakardım.” Bu anı, elimdeki fincanı tutarken ellerimin titremesine neden oluyor. “Annemi, daha önce hiç görmediğim iki adamla birlikte görüyorum. İri yarı, tehditkar adamlar. Ben de o kapı eşiğinde, kıpırdamaya korkacak kadar dehşete kapılmış bir halde duruyorum. Nefes almaya bile korkacak kadar.”

“Annem ağlıyor, onlara yalvarıyor. Sözlerin çoğunu anlayamıyorum ama ona söyledikleri ismi net bir şekilde duyuyorum. Marina Voronina. Onu tanıdığım isim değil.” İsmi aklına yerleşmesini bekliyorum ama yüzündeki ifade değişmiyor. “Net olarak hatırladığım son şey, içlerinden birinin annemin kolunu tutması ve benim tek odaklanabildiğim şeyin oradaki dövme olması. Üç katedral kubbesi.”

Kirill’in yüzündeki ifade değişti, gözlerinde karanlık bir şey parladı.

“Gecenin geri kalanını yatağımın altında saklanarak, doldurulmuş koyunumu sıkıca tutarak, hıçkırarak geçirdim. O adamların beni almaya gelmeden önce annemi öldüreceklerine emindim. Ertesi sabah babam beni orada buldu. Altıma işemişti. Neredeyse katatonik durumdaydım.” Bir gözyaşı kaçar, yanağımdan aşağı süzülür ve ben onu öfkeyle silerim. “Terapistim o gece dissosiyatif bir durum yaşadığımı açıkladı. Beynim, bir çocuğun işleyemeyeceği kadar travmatik oldukları için anıları tamamen engelledi. Bu bir hayatta kalma mekanizması.”

Kirill ayağa kalkıp tezgahın arkasından dolaşarak beni kaldırıp kollarına aldı. Ben de isteyerek ona gittim ve göğsüne yığıldım; o ana kadar tutmaya çalıştığım hıçkırıklar sonunda serbest kaldı. Ben dağılırken o beni kucakladı.

“Bu yüzden poker oyununda Abram’ın kolunu görünce çıldırdın.”

Göğsüne yaslanarak başımı sallıyorum. “İlk başta, elimdeki tek ipucu dövmeydi. Anlamını araştırdım ve bunun Kupola Ağı’nın işareti olduğunu keşfettim.”

“Tanrım, Dinara. Bunu bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Bu çok berbat bir durum.”

“Öyle,” diye onaylıyorum. “Ama bu konudaki her şey berbat. Dark web’i derinlemesine araştırdım. Bulduğum şeyler, bu kadınların Velour’a getirilip açık artırmada satıldığını gösteriyordu.” Gözlerimi siliyorum.

“Elimdeki tek ipucu buydu. İnternette bilgi çok azdı. Bu yüzden New York’a taşındım ve kulüpte iş buldum. Ve... bu yüzden ben...” Fazla konuşmamak için dudağımı ısırdım ama o ne demek istediğimi biliyordu.

“Bu yüzden bana yakınlaştın,” dedi soğukkanlılıkla ama benden bir adım geri çekilirken sözlerinin altındaki acıyı hissediyorum.

“İlk başta, evet. İşler... değişmeden önce.” Bir noktada hislerim gerçek oldu ve sanırım o da bunu biliyor.

"Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Striptiz kısmı hariç."

Her şeye rağmen içimden bir kahkaha kopar. “Bilmeni isterim ki ben mükemmel bir hackerım, ama casusluk eğitimi almadım. Yine de aylarca direk dansı dersleri aldım. Dans etmeme izin vermediğinde çok hayal kırıklığına uğramıştım.”

Yüzündeki tüm mizah izleri kayboldu. “Sanki başka bir adam için dans etmene izin verecekmişim gibi. Tanıştığımız andan itibaren sen benimdi.”

Gözlerimi devirdim, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissettim. Ben de hissetmişim.

Aramızdaki o elektriksel çekim hiç azalmadı.

“Eh, bu konuda bana pek seçenek bırakmadın.” Annesinin yüzüğünü taktığım elimi kaldırıyorum. Ne kadar güzel olduğunu ve parmağımda ne kadar mükemmel durduğunu inkar edemem. “Madem paylaşım havasındayız, belki de bu evliliğin gerçekte ne hakkında olduğunu bana anlatabilirsin?”

“Bu... Hayaleti yakalamak için yardımına ihtiyacım var.”

"Hayalet, değil mi? Benim onlar için çalıştığımı düşündün."

"Spider'ın boğazı kesilmiş halde yanında dururken seni bulduğumda bu bir teoriydi. Ama... kiminle ya da neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorum. Şehirdeki tüm büyük suç ailelerini vurdular. Kimse kurtulmadı. Nakliye araçları kaçırıldı, depolar havaya uçuruldu, operasyonlar sabote edildi. Her hafta bize milyonlarca dolara mal oluyorlar ve onlardan tek bir iz bile bulamıyoruz."

Başımı salladım. “Teknisyenlerin onları takip edemiyor mu?” “Teknisyenlerim iyidir, ama senin kadar iyi değiller.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Sen benim için çalışmaya başladığında adamlarım MTI dosyalarına sızmıştı. Şöyle diyelim, o derslere katılmak yerine onları vermeliymişsin. Ve artık Syndicate için bir hacker olduğunu bildiğime göre, en iyilerinden biri olduğun da kesin.” Başparmağıyla parmağımdaki yüzüğü daireler çizerek ovuşturdu. “Durum şu. Babamla 20 gün içinde Ghost’u yakalamak için bir anlaşma yaptım. Başaramazsam, babam, onu alt etmemize yardım edebilecek müttefiklerle bağlarımızı güçlendirmek için kız kardeşim ve benim için evlilikler ayarlayacak. Katya, Elio Valenti ile evlendirilecek. Ve ben... onun iş çıkarlarına en iyi hizmet edecek kişiyle.” Yüzünde sert bir ifade belirdi. “Ruslan geçenlerde beni Morozov ailesiyle tanıştırdı, belki adlarını duymuşsundur—babamın erişmek istediği nakliye rotaları ve siyasi bağlantıları olan oligarklar. Kızları Varvara da oradaydı. Tam yanımda oturuyordu.”

Anladım. “Senin için seçtiği gelin.”

Çenesindeki bir kas seğirdi. “Başarısız olacağıma o kadar emin ki, süre dolmadan beni biriyle evlendirmeye çalıştı. Yani seninle evlenmek, görücü usulü evliliği engellemek de dahil olmak üzere birçok sorunu çözüyor. Ama bu bizi birbirimize bağlar. Bana yarar sağlayan şey sana da yarar sağlar. Bana zarar veren şey sana da zarar verir. İşler böyle yürür.”

Midemde bir hayal kırıklığı hissettim ve nedenini bilmiyorum. Ne bekliyordum ki? Bir aşk ilanı mı? “Gerçek bir evlilik istiyorsun, evet, ama bu gerçek değil. Beni seninle evlenmeye zorlayıp gerçek bir ittifak bekleyemezsin.”

Tezgahın üzerinden uzanıp sol elimi tuttu, başparmağıyla parmağımdaki yüzüğü okşadı. “Belki değil, ama bir anlaşma yapsak nasıl olur? Hayalet’i bulmama yardım et, ben de elimdeki tüm kaynakları annenin başına ne geldiğini öğrenmek için kullanayım.”

İyi bir anlaşma, ama yine de içimde bir şey rahatsız ediyor. “Yani bunların hepsi sadece stratejik bir oyun.”

“Hayır, tabii ki değil.” Tezgahın etrafından dolaşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor, ben de onun bakışlarını yakalamak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. Eli belime konuyor, başparmağı kalça kemiğimin üzerinde küçük daireler çiziyor. “Bunu yaptım çünkü seni istiyorum. Çünkü senin başka birine ait olman

bu şehri kan gölüne çevirmek istememe neden oldu. Çünkü dün gece yanında uyumak, uzun zamandır bulduğum en yakın huzurdu.”

Yüzünde, onda daha önce hiç görmediğim bir çıplaklık, bir samimiyet ve savunmasızlık var. Sanki kurduğu tüm duvarları aşmama izin veriyormuş gibi.

Cevap vermek yerine onu öptüm. Sert ve çaresizce, çünkü şu anda ona verebileceğim tek gerçek buydu.

O da beni yutmaya çalışır gibi öpüyor, bir eli saçlarıma dolanırken diğeri belimi kavıyor. Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseyiz.

"O zaman anlaştık," diyor, sesi kısık.

"Meydan okumaya karşı koyamam," diye itiraf ediyorum ve Ghost'u avlamak tam da bu. Çözmeyi çok istediğim bir bulmaca. Ama Ghost'u bulup ortadan kaldırmak bunun sadece bir parçası.

İşler, annemi bulmakla karmaşıklaşıyor.

Spider bana henüz kimseye anlatmadığım şeyler söyledi. Annem sadece bir kurban değildi, Aleksandr Voronin'in kızıydı. Voroninler, bir şeyler ters gidene kadar Ruslan ile Network'te ortaklık yapıyordu.

Kirill, annemin sadece insan ticareti mağduru bir kadın olduğunu düşünüyor.

Ama bu hikayenin çok daha fazlası var. Ve gerçek ortaya çıktığında, kan dökmek isteyeceğimi biliyorum. Ve eğer o kan Ruslan Baronov'a aitse, Kirill babası ile benim aramda seçim yapmak zorunda kalırsa, kimin tarafında olacağını bilmiyorum.

BÖLÜM OTUZ ALTI

KIRILL

DEPO, Long Island City'nin sanayi bölgesinde, tam olarak nereye bakacağını bilmediğin sürece asla bulamayacağın türden bir yerde gizlenmiş. Arka park yerine girip motoru kapatıyorum, yolcu koltuğundaki Dinara'ya bir göz atıyorum.

Onu Evelina dışında başka bir şey olarak düşünmek tuhaf geliyor ama buna alışmaya başlıyorum. Özellikle de onu Velour'un dışında, seksi bir inek kız havasında gördüğümde. Saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve beni yarı sertleştiren seksi siyah çerçeveli gözlükler takıyor.

"O gözlüklerin sana porno kütüphanecisi havası verdiğini söylemiş miydin?"

O kahkahayı patlatıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bu, seni masanın üzerine yatırıp, her şekilde sikmek istediğim anlamına geliyor."

"Bunu iyi bir şey olarak alacağım." Gülümsüyor ve güzel gözlerini bana kırıştırıyor. Sonra dikkati önündeki binaya kayıyor. "Yani bu adam senin özel teknoloji satıcın mı?"

Elimi direksiyonun üzerine koyup arkanıza yaslanıyorum. "Maurice, iz bırakmayan ekipmanlarda uzman. Neye ihtiyacın olursa, o temin edebilir. Hiç soru sormadan."

Yüzü aydınlanır. "Askeri sınıf işlemciler bile mi? Özel sıvı soğutma sistemleri?"

"Onlar bile."

Ben kapıyı açmadan arabadan iniyor, adeta parmak uçlarında zıplıyor. Onu içeriye takip ediyorum, duvarları kaplayan ekipman sıralarını incelerken onu izliyorum. Sunucular, monitörler, ambalajında duran grafik kartları, yapı taşları gibi istiflenmiş sabit diskler.

Maurice arkadan çıkıyor, ellerini bir bezle siliyor. O, Berlin Duvarı yıkıldıktan sonra gri pazar teknoloji ticaretinde kendine bir yer bulan, eski bir Sovyet askeri olan iri yarı bir adam.

"Kirill." Bana başını salladıktan sonra dikkatini Dinara'ya çevirdi. "Siz de uzman olmalısınız."

"Aslında o benim karım."

Omuzlarını silkiyor, hiç aldırış etmiyor. "Eşin ve uzman. Bilinmesi iyi olur."

Neye ihtiyacımız olduğu konusunda ona genel bir fikir vermek için önceden aramıştım, ama ayrıntıların çoğunu atlamıştım. Maurice'in Ghost hakkında bilmesi gerekmiyor. Dinara'nın bilmesi gerekiyor. Buraya gelirken arabada ona durumu özetledim. Ne planladığımızı bilmeden Ghost'la savaşmaya hazırlanamaz.

Kardeşlerim ona güvendiğim için deli olduğumu düşünüyor. Belki de haklılar. Ama ona inanıyorum çünkü yeterince yalancı gördüm ve birinin doğruyu söylediğini anlayabiliyorum.

"Dinara," der ve elini uzatır. Adam elini sıkar, kocaman avucuyla Dinara'nın elini yutar.

"Kirill, özel bir şey yapman gerektiğini söyledi." Dinara başını salladı.

"Son derece sofistike bir siber tehdidi izlemem gerekiyor," diyor, artık tamamen iş modunda. "Askeri düzeyde şifrelemeyi atlatıp, güvenli iletişim kanallarını ele geçirip, birden fazla ağda görünmez kalmayı başaran birini. Onu yakalamak için, tüm şehirdeki gerçek zamanlı trafik analizini yapabilecek işlem gücü, paralel çalışan örüntü tanıma algoritmaları ve en az altı aylık geçmiş verileri depolayabilecek yeterli depolama alanına ihtiyacım var."

Maurice'in kaşları saç çizgisine doğru yükselir. Sanki onu nereden bulduğumu anlamaya çalışır gibi bana bakar.

"Bu küçük bir sipariş değil."

"Biliyorum." Gözlüklerini burnuna doğru itti. "Bu yüzden en iyisine ihtiyacım var. Çift Xeon işlemci, en az 64 gigabayt RAM, yedeklilik için RAID yapılandırmasında kurumsal düzeyde SSD'ler ve örüntü tanıma için ağır işleri üstlenecek en az dört adet üst düzey GPU düşünüyorum."

Maurice alçak sesle ıslık çaldı. "Donanımdan anlıyorsun."

"On iki yaşımdan beri kendi sistemlerimi kuruyorum." Deponun içlerine doğru ilerlerken, çoğu kadının tasarımcı çantalarına duyduğu hayranlıkla parmaklarını bir sunucu rafının üzerinde gezdirir. "Bu güzel. Önceden yapılandırılmış mı, yoksa özel mi?"

"Özel. İhtiyacınız olan her şeyi kurabilirim."

Benim zar zor takip edebildiğim teknik bir sohbete dalarlar; bant genişliği kısıtlaması ve dağıtık hesaplama mimarisi gibi terimler havada uçuşur. Bir çalışma tezgahına yaslanıp onun çalışmasını izlerim; kendi dünyasında olduğunda yüzünün nasıl değiştiğini.

Paket dinlemeye ilgili karmaşık bir kavramı açıklarken, bana baktığını fark ediyor. Yanakları pembeleşiyor ve gözlüklerini tekrar yukarı itiyor; bu, benim artık fark etmeye başladığım bir sinir alışkanlığı.

Maurice bir tablet çıkarır ve notlar alırken, Dinara kahve siparişi veriyormuş gibi teknik özellikleri sıralar. Burası onun alanı ve o bu alanda çok başarılı, ki bu da son derece seksi. Birçok kadınla birlikte oldum ama daha önce hiç birinin zekasına bu kadar çekilmemiştim.

Bana tekrar bakıyor ve bu sefer bakışlarımdaki ateşi fark ediyor. Dudakları aralanıyor ve aramızdaki hava değişiyor, Velour'a girdiğinden beri çıtırdayan aynı elektrikle doluyor.

"Ee." Maurice'in sesi o anı bozar. "Bunu birkaç gün içinde hazırlayabilirim. Birkaç iyilik istersem belki iki gün sürer."

"Tüm lanet iyilikleri iste, çünkü gün sonuna kadar buna ihtiyacımız var," diye bağıryorum, hala Dinara'ya odaklanmış halde. "Paranın sorun olmadığını biliyorsun."

Maurice iç geçirir. "Senin için asla sorun olmaz. Penthouse'a teslim ettireceğim."

Detayları netleştirip arabaya geri dönüyoruz. Emniyet kemerini takarken heyecandan adeta titriyor.

"Bu inanılmazdı," diyor. "Hiç bu kadar karmaşık bir şey inşa etmek için bir nedenim olmamıştı. Bu arada, bunu kurup çalışır hale getirmem için en iyi beş teknisyenine ihtiyacım olacak."

"Neye ihtiyacın varsa." Park yerinden çıkıp otoyola doğru yola koyuluyorum.

Ona Ghost hakkında ilk kez bilgi verdiğimde, güvenlik protokollerimiz, ağ mimarisi ve giriş noktaları hakkında bir saat boyunca beni sorguya çekti. Sonunda, Ghost'un sistemimizi nasıl istismar ettiğine dair bazı teorileri olduğunu açıkladı, ancak bilgisayarları kurulduktan sonra çok daha fazlasını öğrenecek.

“Bilgisayar yapmaya başladığında on iki yaşında mıydın?” diye soruyorum, aynada ölümcül bir kırmızı ruj süren ona bakarak.

O başını salladı. “Babamın pahalı oyuncaklar alacak parası yoktu, bu yüzden bir tane istediğimde, onu kendim nasıl yapacağımı bulmak zorundaydım. Hurdalıkta bulduğum hurdalar ve kütüphanede bulduğum bir kılavuzla başladım. Üç ayımı aldı, ama sonunda çalıştırmayı başardım.”

“Etkileyici.”

“Pavel ne yaptığımı fark etti ve bana ilk gerçek sistemimi aldı. Çılgınca bir şey değildi, ama bir başlangıçtı. Ondan sonra bana bozuk dizüstü bilgisayarlar, hasarlı sabit diskler, bulabildiği her şeyi getirirdi. Ben de onları tamir edip, parça parça satıyordum.” Anılarına dalmış, gülümsüyor. “Sonunda, sadece tamir etmekte iyi olmadığımı fark etti. Onlara sızabiliyordum da. Şifreleri atlatabilir, şifrelemeyi kırabilir, gizli dosyaları bulabilirdim. O zaman, hackerlarından birine, benim aradığım gerçek becerileri öğretmesini söyledi.”

“Karşılığında onun için çalışmanı mı istedi?”

“Hayır, bu onun tarzı değil. Üniversiteye gidip önce düzgün bir eğitim alana kadar bana Sendika’da iş vermedi. Mezun olduğumda bana bir iş teklif etti ve ben de istedim diye kabul ettim. Onu patronum olarak görmüyorum. Daha çok bir kardeş gibi.”

Sesinde duyduğum hüzün, kendi ailemi düşünmeme neden oluyor. Baronov olmanın getirdiği yük, beklentiler, bu isimle birlikte gelen şiddet. Seçme lüksüne hiç sahip olmadım. Bu hayat, doğduğum anda beni seçti.

“Bu arada,” diyor, “babamı aramam lazım. Haftada bir kez konuşuruz ve yakında haber vermezsem endişelenir. Okulda da durum aynı. Birkaç laboratuvar dersim var, orada olmazsam hocalar fark eder. Velour’daki patronumdan bahsetmiyorum bile. O konuda biraz pisliğin tekidir.”

“Okul işi halledildi.” Kör noktayı kontrol edip otoyola giriyorum. “Bu sabah kayıt bürosunu aradım ve sana

ailevi bir acil durumun olduğunu söyledim. Önümüzdeki ay derslerden muafsin. Oksana'ya da aynısını söyledim çünkü senin için endişeleniyordu. Ama patronun... ona bir şekilde telafi etmen gerekecek.

Belki bir kucak dansıyla?"

Kıkırdadı, bana dönmek için bir bacağını altına kıstırdı. "Bunu bir kez denedim. Sonu biraz... dağınık oldu."

"Ama işi almanı sağladı, değil mi?" Avucum kotun içinden sıcaklığını hissederek bacağına dokunur. "Yarın babanı arayabilirsin, ama sanırım ona bir Baronov'la evlendiğini ve bir siber teröristi yakalamaya yardım etmeyi kabul ettiğini söylemek istemezsin."

"Evet, o kısmı atlayacağım." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Babam ve Pavel evlendiğimi duyarsa çıldırırlar. Üstelik başka bir bratva ailesinden biriyle evlendiğimi duyunca." Düşüncesini vurgulamak için dişlerinin arasından ısıklık çıkarıyor. "Merak etme, her şey bittiğinde annenin yüzüğünü geri vereceğim elbette."

İçimdeki her şey gerilir. "Ne demek... bittiğinde?"

"Biz..." Yüzüm buz gibi olmalı ki, cümlesinin ortasında tereddüt etti "Bu birliği bitirdiğimizde. Evliliği feshettiğimizde ya da her neyse. Anlaşmamız yerine getirildiğinde."

"Bu asla olmayacak," diye açıklıyorum, çünkü anlaşmamız konusunda kafası karışmış görünüyor.

"Evet, tabii." Gözlerini devirip sırtıyor. Şaka yaptığımı sanıyor ve ben de öyle olduğuna inanmasına izin vereceğim. Ama ne umuyorsa – evliliğin iptal edilmesi ya da boşanma – hiçbirisi gerçekleşmeyecek. Onun ayrılacağı düşüncesi, göğsümün üzerinde biri duruyormuş gibi hissettiriyor.

Sessizleşiyor, Queens'in endüstriyel silüetinin bulanık bir şekilde geçip gitmesini izliyor. "Ghost hakkında ne biliyorsun? Konuştuğumuz teknik detayların dışında?"

"Bildiğim her şeyi anlattım." Direksiyonu daha sıkı kavradım, gözümünden kaçmış olabilecek bir ayrıntı var mı diye düşünmeye başladım. "Ama bir şey var. Pier 19 operasyonu sırasında iletişim sistemimizi ele geçirdiklerinde söyledikleri bir şey. Geçmişin her zaman geri geleceği ve onların çok sabırlı oldukları hakkında bir şey. Garip, değil mi?"

"Kişisel bir mesele gibi geliyor. Kin besleyen biri mi?"

"Baronovların düşmanı eksik değil. Ama kişisel bir meseleyse, neden New York'taki tüm ailelere saldırırsınlar ki? Bizimle oynuyorlar. Kaosu seviyorlar, bizim çırpınmamızı izlemekten hoşlanıyorlar, bizi kurutuyorlar. Ama şehri ele geçirmek isteselerdi, bu noktada çok da zor olmazdı."

Düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi parmaklarını uyluğuna vuruyor. "O son hamleyi yapmamalarının bir nedeni var. Hayatının mücadelesine hazır olsan iyi olur. Aileler bir araya gelse bile işin kolay olmayacak. Şansına, ben yanıdayım."

İki gün sonra harekete geçeceğiz ve ben her şeyi bu plana yatırıyorum; Ghost'u ortaya çıkarmak ve bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için. Ama naif değilim. Onlar farklı bir tür düşman ve onları hafife almak bir sürü insanın ölümüne neden olacak.

"Şanslıyım. Çok şanslıyım." Rosa's'a giden çıkışa sapıyorum. "Aç mısın?"

"Aslında açlıktan
ölüyorum." "Güzel."

Bu saatte Rosa's sessizdir, öğle yemeği telaşı bitmiş, akşam yemeği kalabalığı da henüz gelmemiştir. İçeri girdiğimizde tezgahın arkasında yeğeni Carlos vardır. Selam verdikten sonra soğutucuyu yeniden doldurmaya devam eder.

Elimi beline koyup, ilk ziyaretimizde oturduğumuz köşe masasına doğru onu yönlendiriyorum. Bu iki haftadan az bir süre önceydi, ama sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

O koltuğa oturur, ben de karşısına otururum ve onun açık bir merakla etrafına bakmasını izlerim. Duvarlardaki el boyaması duvar resimleri, birbirine uymayan mobilyalar, havada asılı duran pişmiş et ve baharat kokusu.

"Sanırım burası yeni favori restoranım," diyor. "Yemin ederim, Rosa'nın tacolarını rüyamda gördüm."

"Bunu duyunca çok sevinecek."

Sanki ondan bahsetmek onu çağırması gibi, Rosa mutfaktan çıkıp ellerini önlüğüne siliyor.

"Kirill, *mijo*." Dinara'ya dönmeden önce eğilip yanağıma bir öpücük kondurur. İspanyolca olarak, "Yine güzel arkadaşını getirmişsin," der.

Dinara, Rosa'yı selamlarken geniş ve sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve yaşlı kadın, Dinara'nın sol elindeki zümrüt kesim pırlantaya bakmadan önce sevgiyle omzunu sıkıyor.

Bana bakar, sonra yüzüğe, sonra tekrar bana. Yüzünde, tüm mahalleyi aydınlatacak kadar parlak bir gülümseme yayılır. "Evlendin mi?"

"Dün," diye İspanyolca onaylıyorum. "Biraz beklenmedik bir şeydi."

Rosa elini kalbine bastırır, gözleri parıldar. "Biliyordum. Sana söylemiştim, değil mi? Onu buraya ilk kez getirdiğinde, bu kız farklı demiştim. Aşıksın, bunu anlayabiliyorum."

Siktir. Aşık mıyım ben?

Hiç aşık olmadım, yaklaşmadım bile. Ama sesinin göğsümdeki sıkışıklığı gevşettiğini ve dokunuşunun kafamdaki gürültüyü susturduğunu biliyorum.

Bunun yerine, "Beni mutlu ediyor," diyorum.

Dinara'ya dönerek, kader, ruh ikizleri ve bazı insanların birbirlerini bulmaya yazgılı oldukları hakkında hızlıca İspanyolca konuşmaya başladı.

Dinara biraz tereddütle gülüyor ve çeviri yapmam için bana bakıyor.

"Yüzük sana yakışmış diyor. Ve sık sık gelip onun yemeklerini yemelisin." Ve asla gitmemelisin.

"Muchas gracias," diye cevaplar Dinara, biraz beceriksizce İspanyolca konuşarak.

Rosa elini okşar. "Sana özel bir şey getireceğim. Yemek yemelisin. İkiniz de çok zayıfsınız."

Mutfağa doğru kaybolur ve Dinara kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Çok heyecanlı. Kardeşlerinin bizim düğünümüzde olduğundan çok daha mutlu."

"Rosa, yirmi beş yaşımdan beri beni evlendirmeye çalışıyor." Koltuğa yaslanıp kolumu koltuğun üstüne uzatıyorum. "Muhtemelen şimdiden bir parti planlıyordur."

“Hazır lafı açılmışken,” der, önündeki peçeteyle oynayarak köşesini katlayıp açarak, “kız kardeşinle tanıştığıma çok sevindim. Çok tatlı bir kız.”

“Katya da seni sevdi. Anladım.”

Yutkunur ve bir saniye başka yere bakar. “Ama kendimi kötü hissediyorum. O bizim ilişkimizin gerçek olduğunu, benim ona kardeş gibi olabileceğimi düşünüyor.”

Dinara tüm bunların sahte olduğunu düşünüyor. Aramızdaki ilişkinin bir son kullanma tarihi olduğunu.

Eskiden evliliğin bir kafes, aşkın bir zayıflık, bağlanmanın ise ölümcül olduğunu düşünürdüm. Ama onunla birlikteyken, her zaman hayal ettiğim gibi boynumda sıkılaştan bir ilmek gibi hissetmiyorum.

Ona “karım” demek hoşuma gidiyor.

Elinde annemin yüzüğünü görmek hoşuma gidiyor.

Onun, strateji ya da ittifaklarla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde bana ait olması fikrini seviyorum. Ve bence artık bunu anlamasının zamanı geldi.

Öne doğru eğilip, saklamaya bile zahmet etmediğim bir yoğunlukla gözlerine bakıyorum. “Biz olabildiğince gerçeğiz, solnyshko.”

Hareketsiz kalıyor, sözlerimin doğruluğunu tartarken yanakları hafifçe kızarıyor. Artık anlamaya başlıyor.

Rosa, küçük bir orduyu doyuracak kadar yemekle geri döner ve özellikle Dinara’nın yüzü aydınlandığında gururla tabakları masaya koyar. Her şey sıcakken yememiz için bize kesin talimatlar vererek odadan çıkar.

Birkaç dakika sessizce yiyoruz ve ben onun ne düşündüğünü merak ediyorum. Bana inanıyor mu? O da aynı çekimi hissediyor mu, yoksa bu konuda yalnız mıyım?

Sonunda, “Katya için hiç annesi olmaması zor olmuş olmalı. En azından ben birkaç yıl annemle birlikteydim, anılar biriktirmek için yeterli bir süre.” diyor.

Boğazımda tanıdık bir hüznün yükseliyor. “Hepimiz için zordu. Ama en kötüsünü Katya yaşadı.” Ellerimi içeceğimin etrafına doluyorum, avuç içlerime değen buğu serinliyor. “Bana annenden bahset. Nasıl biriydi?”

Taco kağıdının kenarını parmaklarıyla çevirip bir köşesini yuvarlıyor. “Özel biriydi, sanırım. Dumanlı bir sesi vardı. Sadece evde şarkı söylerken, bulaşık yıkarken ya da çamaşır katlarken bile, insanı yerinde durdururdu. Babamla tanışmadan önce

babamla tanışmadan önce profesyonel şarkıcı olmak istiyordu. Caz, halk müziği, ruhu olan her şey.” Dudakları küçük, hüzünlü bir gülümsemeye büründü. “Suyun yanında olmayı severdi. Nehirler, çeşmeler, hatta yağmur. Keşke onunla ilgili daha fazla anım olsaydı, ama çoğu sadece parçalar. Ya da zaman içindeki anlar. Tek bildiğim, bana sevildiğimi hissettirdiği.”

Bir an durup masanın üzerindeki bir noktaya bakıyor. “Eğer hâlâ hayattaysa, bu ihtimal ne kadar zayıf olursa olsun, bana şarkı söyleyen, saçımı tarayan ve kendilerini kurtaran ejderhalar ve prensesler hakkında hikâyeler anlatan o kadınla aynı kişi olduğunu sanmıyorum. O kadın artık yok.”

Elimi uzatıp elinin üzerine koydum, huzursuz parmaklarını sakınleştirdim.

“Sıra sende. Peki ya annen? Sen benden daha fazlasını hatırlıyor olmalısın.”

İçkime uzanıyorum, bir sonraki kelimeleri bulmak için zaman ayırıyorum.

“O, babamın tam tersiydi,” dedim yavaşça. “Babam sessizken o gürültülüydü. Babam soğukken o sıcaktı. İnsanlarla konuşurken onlara dokunurdu, her zaman elini omzuna koyar ya da saçlarını okşardı. Babam, çocuklarına sevgi göstermenin onları yumuşak yapacağına inanırdı, ama annem kendini tutamazdı. Yatmadan önce alnımızı öperdi, ben bunun için çok büyümüş olsam bile. Umurumda değildi. Tanrım, kollarını bir kez daha bana dolanmasını hissetmek için neler vermezdim. O yanımdayken her şey farklıydı.”

Başparmağı, nazik ve sakınleştirci bir şekilde parmak eklemlerimi okşuyor.

“Sanırım yalnızdı,” itiraf ediyorum. “Hiç evde olmayan bir adamla evli, kadınları en iyi ihtimalle süs, en kötü ihtimalle yük olarak gören bir dünyada çocuk yetiştiriyordu. Çok gülümserdi, ama geriye dönüp baktığımda, mutlu olduğunu sanmıyorum. Sadece rol yapmada iyiydi.” Başparmağımı dudaklarımın kenarından gezdiriyorum. “O öldükten sonra babam onu sildi. Bir hafta içinde her şey yok oldu. Renkler, fotoğraflar, mobilyaları.” Gözlerine bakıyorum. “Bunu, kaybettiği karısını hatırlatan her şeye tahammül edemediği için yaptığını sanmıştım, ama artık o kadar emin değilim. Belki de kederden değildi. Belki başka bir şeydi.”

“Şu anki hayatlarından daha iyi hayatlar,” diyor yumuşak bir sesle. “İkisi de daha iyisini hak ediyordu.”

“Öyleydi. Babam daha önce de pek ‘yılın babası’ sayılabilecek biri değildi, annem öldükten sonra ise...” Ellerim masanın üzerinde yumruk haline geldi. “Diyelim ki neredeyse hiç ortalarda yoktu, bu yüzden kardeşlerim ve ben elimizden geleni yaptık.”

Masanın altında, dizleri dizlerime dokunuyor ve öyle kalıyor. “Bu bir genç için çok büyük bir sorumluluk.”

“Hayatım boyunca ona göz kulak oldum ve olmaya da devam edeceğim. Her şey bu yüzden başladı. Babamın Katya’yı Elio Valenti ile evlendirmesine asla izin veremem.”

“Elio’ya mı karşı çıkıyorsun, yoksa genel olarak görücü usulü evliliklere mi?”

“İkisi de.” Koltuğa yaslanıp elimi saçlarımin arasından geçirdim. “Elio ve ben Saint Augustine’s’e birlikte gittik. Aileler, işleri devralması için yetiştirdikleri oğullarını oraya gönderir. Tam olarak arkadaş sayılmazdık ama aynı çevrelerde takılırdık. O zamanlar Elio, Mara Castellano adında bir kızla birlikteydi. Babası Valentiler için çalışıyordu, Staten Island’da orta düzey bir çeteyi yönetiyordu, önemli bir şey değildi. Mara sessiz, utangaç ve tatlı bir kızdı. Elio’nun birlikte olacağı son kızdı, özellikle de o kadar kibirli ve kendini beğenmişken. Son sınıfın son döneminde ortadan kayboldu. Gitti. Kimse ondan bir daha haber almadı. Söylentiye göre Elio’dan hamile kalmış ve bebeği doğurmak istemiş. Mafya, gayrimeşru bir varisin olmasını istemedi, bu yüzden Elio, bunun yaratacağı sorunlarla uğraşmaktansa onu öldürdü.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı, tabağındaki taco bir kenara atılmıştı. “Vay canına.

Bu korkunç.”

“Evet, artık ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum,” diye itiraf ediyorum, içeceğimdeki etiketi parmağımla oynayarak. “Elio beyaz şövalye değil, ama dünyanın en büyük pisliği de değil.” Omuz silkiyorum. “Ama mesele o değil. Katya hasta olduğu için hayatının büyük bir kısmını kaçırdı ve şimdi yaşaması gereken zaman. Müzik çalmak, Juilliard’a gitmek, normal bir insan gibi arkadaşlar edinmek.” Sesime acı bir ton karışıyor. “Babam bratva ittifaklarını önemsiyor, başka hiçbir şeyi değil.”

"Anladığım kadarıyla sen ve baban pek aynı fikirde değilsiniz."

“Yılın en hafif tabiri.” Peçeteyi top haline getirip tabağıma atıyorum. “Ama o pakhan ve bu dünyanın nasıl işlediğini sen de biliyorsundur. Tahtı devralana kadar onun oyununu oynamak zorundayım.”

Cevap vermek için ağızını açıyor, ama tek kelime bile edemedi ön cam içe doğru patlıyor.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

KIRILL

CAM PARÇALARI restoran içinde ısıltılı bir şelale gibi etrafa saçılır. Tamamen içgüdüsel olarak, kendimi kabinin öbür ucuna fırlatır ve Dinara'yı yere yatırırım, bir saniye önce başının bulunduğu yeri kurşunlar delip geçerken vücudumla onu korurum.

"Kirill!" Omuzlarımı iterek altımda kıvranıyor. "Kendimi koruyabilirim!"

"Hayatta olmaz." Sanki onun hayatını tehlikeye atacakmışım gibi. Onu yerde tutarken, ateş eden kişiyi arıyorum. Dışarıdaki bir araçtan üç el yarı otomatik silah sesi geliyor. Carlos tezgahın arkasına saklanıyor ve mutfaktan Rosa'nın çığlıklarını duyabiliyorum.

"Cidden, üstümden kalkmalısın." Dinara'nın sesi sakin, korku yok, sadece sinirlilik var. "Bu ilk atıştı. Restoran kuşatılmadan önce beni bırak."

Haklı. Silah sesleri çok çabuk kesildi. Bu bir arabadan ateş açma olayı değildi; bu, gelecek olanın habercisiydi.

Onu avuçlarımın arasına alabilecek kadar geri çekiliyorum. "Beni dinle. Arkaya git ve Rosa ile Carlos'un yanına saklan. Tercihen kilidi olan bir yere."

"Hayır! Sana yardım etmek istiyorum," diye itiraz ediyor, tansiyonum yükseliyor. "Bunun için eğitildim."

"Kesinlikle olmaz, Dinara. Hayatını tehlikeye atmayacağım. Üzerimde sadece bir silah var ve ona ihtiyacım olacak. Güvende kalacağına söz ver. Söz ver," diye homurdanıyorum.

Çenem gerilir, gözlerim pencereye, sonra tekrar onun yüzüne kayar. Yanağına dokunan elim bir kez titrer, sonra onu sabitlerim.

"Peki ya sen?"

"Ben iyiyim." Her içgüdüm onu burada tutmamı, kurşunların ona ulaşamayacağı şekilde vücudumun altında korumamı haykırıyor. Ama onun haklı olduğunu biliyorum. Savaşmam gerekiyor ve onun için en iyisi Rosa ve Carlos'la birlikte saklanmak.

"Git." Kemerimden silahımı çekiyorum, namluda bir mermi var, emniyet kapalı.

Altımdan yuvarlanarak çıkıyor, mutfağa doğru koşarken yere yakın kalıyor. Kendimi kabinin arkasına yerleştiriyorum, gözlerim paramparça olmuş pencerelerde.

Siyah taktik giysili beş adam, silahlarını kaldırmış halde yıkılmış pencereden içeri dalmadan önce kardeşlerime hızlıca bir SOS mesajı gönderecek vaktim var. Bunlar burayı soymaya gelen sokak serserileri değil; bunlar profesyoneller.

Ve benim için buradalar.

Mermiler ahşabı delip geçip kıymıklar saçarken, ben kabinin arkasına çöktüm. Ateşle karşılık verdim, iki hızlı atışla ilkinin göğsünden vurduğum. Sert bir şekilde yere yığıldı.

Diğer dördü yanlara yayıldı. İki geniş bir daire çizerek çapraz ateşle beni sıkıştırmaya çalıştı. Üçüncüsü mutfağa doğru ilerledi. Dördüncüsü pencerenin yanına çekilerek çıkış yolunu kesti.

Dinara'ya doğru.

İçimde ateş gibi bir öfke yükseliyor. Siperimden çıkıp arkaya doğru giden adama ateş ediyorum. Kurşun omzuna isabet ediyor ve adam dönerek karşılık veriyor. Yere düşmüyor, sadece sendeliyor ve silahını yeniden kavrayarak ilerlemeye devam ediyor.

Geniş bir daire çizen adamlardan biri yandan yaklaşıyor. Dönüp ateş ediyorum ama silahım boş.

Siktir.

Kurşunlar durduğum yeri delip geçerken barın arkasına dalıyorum. Omzum yere sertçe çarpıyor, kolumdan aşağıya doğru bir acı yayılıyor. Yedek şarjörümü arıyorum ama yok.

Diğer asker de karşı taraftan yaklaşıyor.

Kapana kısılmış, silahsız ve kelimenin tam anlamıyla boku yemişim.

Pencerenin yanına çekilen adam harekete geçiyor, barın ucundan dolaşıyor. Neredeyse üstüme çıkana kadar beni görmüyor. Elimi tüfeğine uzatıyorum, yana doğru çekiyorum

ve mermiler yere isabet ediyor. Onun silahını çenesinin altına dayamadan önce boğuşuyoruz. Tetiği çeken o, ben değilim. O yere düşüyor ve ben tekrar bir silaha sahip oluyorum, ama şarjör neredeyse bitmiş ve kaç mermi kaldığını bilmiyorum.

Ve sonra Dinara ortaya çıkıyor.

Sağ elinde uzun bir şef bıçağı tutuyor. Omzundan vurduğum adam, hâlâ hareket edebiliyor ve silahlı, Dinara'nın bulunduğu mutfak girişine doğru ilerliyor. Dinara üzerine çullanıncaya kadar onu görmüyor. Dinara, boş eliyle adamın ağzını kapatırken, şef bıçağını acımasız bir verimlilikle adamın kaburgalarının altına saplıyor. Adamın gözleri önce büyüyor, sonra boşalıyor.

Vay canına.

Bıçağı çekip çıkarır ve adam yere yığılır. O çoktan bir sonraki hedefe doğru ilerlemektedir. Yan taraftaki askerlerden biri sırtını ona dönmüştür; beni barın arkasında tutmaya o kadar odaklanmıştı ki onu fark etmez.

Mesafeyi kapatır. Şef bıçağı adamın uyluğuna saplanır ve onu hareket edemez hale getirir. Adam çığlık atar ve tek dizinin üzerine çöker, Dinara ise üzerine atılır; adam silahını çeviremeden bıçağın ucu boğazına ulaşır.

Ayakta kalan son adam, geniş bir daire çizerek dolaşan diğer yan taraftaki adam, takım arkadaşlarının yere düştüğünü fark eder. Tüfeğini Dinara'ya doğru çevirir. Namlu göğsüne doğru ilerlerken kalbim durur. Çaldığım tüfeği kaldırır ve şarjörde bir mermi kalmış olması için dua ederim. Tetiği çekerim. Geri tepme omzuma çarpar ve paralı askerin başı geriye doğru savrulur. Yere yığılır.

Sessizlik çöker, sadece kulaklarımdaki çınlama ve dışarıdaki araba alarmlarının sesi bu sessizliği bozar.

Ayağa kalkarım, silahımı kaldırırım ve başka tehdit olup olmadığını kontrol ederim.

"Hepsi bu kadar. Tehlike geçti." Dinara'nın nefesi kesik kesik, yüzü efordan kızarmış. Yüzü ve giysileri kanla kaplı ama ellerini, şef bıçağını ölü bir adamın ceketine silerek temizlerken titremiyor.

İlk atış yapıldığından beri bastırdığım korku, bir dalga gibi üzerime çöküyor. O hayatta. Başkasının kanıyla kaplı bir şekilde orada duruyor ve durumu iyi.

Üç adımda mesafeyi kapatıp onu kollarıma çekiyorum, bir elim saçlarına dolanırken onu morartacak kadar sert öpüyorum. Ağzıma karşı şaşkın bir ses çıkarıyor ama sonra o da beni öpüyor, kanla ıslanmış elleri gömleğimi kavırıyor.

Ayrıldığımızda ikimiz de gergin ve elektriklenmiş durumdayız, şiddetin izleri damarlarımızda yankılanıyor.

"Bu beni çok korkuttu," diyorum alnına doğru.

"Sana kendimi idare edebileceğimi söylemiştim." Ama sesi artık daha yumuşak, cesareti gitmiş. Elleri sanki sağlam bir şeye tutunması gerekiyormuş gibi gömleğimi sıkıca kavırıyor.

"Kendini idare etmekten fazlasını yaptın." Geri çekilip yüzüne bakıyorum. "Gerçekten etkileyiciydin. Benim için hayatını tehlikeye attığın için o kadar kızgınım ki, ne diyeceğimi bilemiyorum. Yalnız kaldığımız anda kışına bir şaplak atacağım."

Bana çarpık bir gülümseme atıyor. "Söz mü?"

Dışarıdan gelen bağırışlar kardeşlerimin geldiğini haber veriyor. Matvey ve Dem, silahlarını çekmiş olarak kapıdan içeri dalıyor, arkalarında altı adamımız var.

Aniden durup, ortaldaki kargaşayı gözlerine kazıyorlar. Rosa'nın bir zamanlar tertemiz olan restoranında beş ceset yere yığılmış durumda. Fayansların üzerinde kan birikiyor. Benim kolumdan kan akıyor, Dinara ise kan ve iç organ parçalarıyla kaplı.

"Tanrım," diyor Dem.

"Cesetleri kontrol et," emrediyorum, sesim her zamankinden daha sert. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Matvey en yakın cesedin yanında diz çökmüş, ceplerini arıyor, cesedi elle yokluyor.

"Kimlik yok," diye rapor veriyor, ayağa kalkarken. "Telefon ya da cüzdan yok. Tüm teçhizatları profesyonel, tüfeklerin seri numaraları silinmiş. Bunlar paralı askerler. Kiralık katiller."

"Hayalet," diyorum düz bir sesle.

Matvey somurtkan bir şekilde başını salladı. "Öyle olmalı. Biri güpegündüz bu tür bir saldırı için ciddi bir para ödemiş."

Dem, Dinara'nın indirdiği cesetleri inceliyor, yüzündeki ifade inanamama halinden isteksiz bir saygıya dönüşüyor. "Bunu karın mı yaptı?"

"O benim hayatımı kurtardı." Bu konuşmayı dikkatle izleyen Dinara'ya bakıyorum.

Gözlerimi onunla buluşturur. “Konuşmamız lazım.”

Başımı sallıyorum. Sonra. Rosa’nın restoranındaki katliamın ortasında durmadığımız bir zamanda.

Dinara, Rosa ve Carlos’u kontrol etmek için mutfığa doğru kayar ve bize çalışabileceğimiz bir alan açar.

“Bu her şeyi değiştirir,” der Matvey sessizce. “Hayalet az önce doğrudan senin peşine düştü. Hem de güpegündüz.”

"Biliyorum." Bu durumun ağırlığı üzerime bir kefen gibi çöküyor. "İşler kızışıyor."

Cesetleri örtüp temizlik ekibini çağırıyoruz.

Dinara, Rosa ve Carlos'la birlikte mutfaktan çıkar. Rosa'nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştır ama kendi başına yürüyebilmektedir. Carlos kolunu onun omzuna atmıştır ama beklendiği gibi solgun ve titriyor.

İki adamımıza dönüyorum. “Rosa ve Carlos’u eve götürün. Tam güvenlik önlemleri alın, 24 saat boyunca. Bu gece pencereleri tahtayla kapatmak için ustaları buraya getirin. Bu yerin iki gün içinde tamir edilmesini istiyorum. Her pencereye kurşun geçirmez cam takılsın. Tezgahın arkasına ve mutfığa gizli panik düğmeleri yerleştirilsin. Ve eskisi gibi görünmesini istiyorum.”

Rosa’nın yanına gidip, yıpranmış ellerini ellerime alıyorum.

“Çok üzgünüm. Bu benim hatam. Ama söz veriyorum, her şeyi düzelteceğim. Sen güvende olacaksın. Yeğenin güvende olacak. Ve bu restoran her zamankinden daha iyi olacak.”

Konuşamayan Rosa başını salladı. Onu kollarıma aldım, küçük bedeni bana karşı titriyordu, suçluluk duygusu midemde fiziksel bir ağırlık gibi hissediliyordu. Bu kadın çocukken beni beslemiş, evimden uzakta bana güvenli bir yer vermişti. Ve ben onun kapısına şiddet getirdim.

“Onlara iyi bakın,” diyorum adamlarıma. “Onları aileniz gibi görün.”

Onlar Rosa ve Carlos’u dışarıya çıkarırken, ben Dinara’ya dönüyorum. Tamamen hareketsiz duruyor, kardeşlerimin cesetleri incelemesini izliyor, yüzünde dikkatle hiçbir ifade yok.

Ama adrenalin vücudundan çekilmeye başlıyor, kavganın heyecanı geçince ortaya çıkan sığ ve düzensiz nefes alıp verme. Saldırının gerçekliği yerleşiyor. Ölümle ne kadar yakın olduğumuz.

Elini tutuyorum, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum. Her yer kanla her şeye rağmen.

"Hadi eve gidelim."

Geri döndüğümüzde çatı katı sessizdir. Dinara tek kelime etmeden doğruca duşa yönelir ve ben de onu bırakırım. Az önce olanları sindirmek için zamana ihtiyacı var ve dürüst olmak gerekirse, benim de öyle.

Kendime bir viski doldurup pencerenin önüne geçiyorum, zihnimde saldırıyı tekrar tekrar canlandırırken şehrin ışıklarının bulanıklaşıp netleşmesini izliyorum. Cam parçalarının etrafa saçılması. Kabini delip geçen kurşunlar. Dinara'nın iki bıçakla ortaya çıkışı ve gözlerindeki asla unutamayacağım bakış.

Benim yüzümden ölebilirdi. Rosa ve Carlos benim yüzümden ölebilirdi. Çünkü görünüşe göre, Hayalet artık beklemekten sıkılmış. Hayalet benim ölmemi istiyor.

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar bardağı sıkıca kavradım. O bıçağı adamın kaburgalarının altına sapladığında yüzünü gözümün önünden silemiyorum. Ve o kan gölüne dönmüş restoranda dururken tek düşünebildiğim şey, eğer bir saniye daha geç kalmış olsaydı, o mermilerden biri kabine değil de ona isabet etseydi, bu şehri küle çevirirdim.

Telefonum çalıyor. Ekranda babamın adı belirdiğinde omuzlarım geriliyor. Sekiz milyonluk bir şehirde haberlerin ne kadar çabuk yayıldığı şaşırtıcı.

"Privet," diyorum, numara yapmaya üşendiğim için.

"Saldırıyı duydum," diyor Ruslan, hemen konuya giriyor.

"İyiyim. Sorduğun için teşekkürler."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim, yoksa çok farklı bir telefon alırdım." Sesi sakın ve iş adamı gibi. "Ne oldu?"

Burnumun köprüsünü sıkıp ona temel ayrıntıları anlatıyorum, Dinara'nın orada olduğunu dikkatlice saklıyorum. Gerçi babama ispiyonlayan kişi bu ayrıntıyı atlamamış olacağına dair bir his var içimde. "Peki bunu tam olarak nasıl bu kadar çabuk öğrendin? Ayakkabılarımdaki kanı bile silmedim henüz."

“Her yerde kulaklarım var, Kirill. Bunu biliyorsun. Ben daha çok birlikte olduğun kişiyle ilgileniyorum. Bir kadınla birlikte olduğun söylendi. Sana özellikle uzak durmanı söylediğim kadınla.”

“Boş zamanlarımda ne yaptığım seni ilgilendirmez.”

“Yaptığın her şey beni ilgilendirir. Hayalet pusuda bekliyor ve sen elindeki görevi yerine getirmek yerine bir garsonla vakit kaybediyorsun.” Sesi sertleşti. “Kızlarını utandırdıktan sonra Morozovlarla ilişkileri düzeltmek için ne kadar çaba harcadığımı biliyor musun?”

Viskimin kalanını içip, göğsümde yanma hissi yerleşene kadar bekledikten sonra cevap verdim. “Şu anda bu konuyu tartışacak enerjim yok.”

Bir an sessizlik. “Hayaleti bul, Kirill. Şu anda önemli olan tek şey bu. Ve eğer başarısız olursan, Morozov anlaşması geçerli olacak.”

Hoşça kal demeden telefonu kapattı.

Telefonu indirdim, babamın sözleri karnımda taşlar gibi

Her her babacasus casusları, o yapmaz
bilmiyor Dinara'nın gerçek
kimliğini ya da onunla evlendiğimi bilmiyor... henüz. Ama er ya da geç, bir şekilde öğrenecektir.

Bu, Hayaleti yendikten sonra düşüneceğim bir sorun. Başarılı olursam, elimde bir kozum olur. Güçlü bir konumdan evliliğimizi açıklayabilir, bunu aileye fayda sağlayan bir olguymuş gibi sunabilirim. Dinara'nın becerileri ve bağlantıları, Morozov'un sunabileceği herhangi bir nakliye rotasından daha değerli.

Başaramazsam...

Kendime bir viski daha doldurup bu düşüncüyü orada bırakıyorum. Başarısızlık bir seçenek değil.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

DINARA

Soğuk çarşaflar ve boş bir yatakla uyanıyorum. Tavandan tabana pencerelerden süzülen şehrin ışığı dışında oda karanlık. Yatağın öbür ucuna uzanıyorum, ama sadece Kirill'in vücudunun bıraktığı izi buluyorum; hâlâ hissedilen sıcaklık çoktan sönüyor.

Saatler önce yorgunluktan bitkin bir halde yatağa yığılmıştık. Sanki benim gerçek olduğuma, hayatta olduğuma kendini ikna etmeye çalışır gibi, nefes alamayacağım kadar sıkı sarılmıştı bana. Olan biten her şeye rağmen kendimi güvende hissederek, kalp atışlarını dinleyerek uykuya dalmıştım.

Yataktan kalkıp, uyluk ortasına kadar uzanan tişörtlerinden birini giydim. Çıplak ayakla koridorda yürürken, onun tam olarak nerede olacağını söyleyen içgüdümü takip ettim.

Bir ışık huzmesi beni ana oturma odasına yönlendiriyor ama kemere ulaştığımda duruyorum.

Kirill kanepede oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, avuçlarında bir bardak viski tutuyor, başı eğik. Üstü çıplak, sert kasları ve dövmelelerinin koyu mürekkebi ortada. Vücudunun her bir çizgisinde yatan gerginlik, bana kafese hapsedilmiş, derisinin hemen altında kaynayan şiddeti zar zor dizginleyen bir avcıyı hatırlatıyor.

Bu beni kaçmaya itmeliydi, ama etmiyor.

Ben yaklaşırken gözleri yere sabitlenmiş durumda. Tam karşısına gelip, görmezden gelinmesi imkansız hale geldiğimde nihayet başını kaldırıyor. Gözleri kapalı ve karanlık. Onlarda vahşi bir şey var.

"Odana geri dön."

Bu kovulma canımı yakıyor ama onun acı çektiğini biliyorum. Vücudunun her gergin çizgisinde, değer verdiği insanları

çatışmanın ortasına soktuğunun suçluluğu. Ama onu bu halde, incinmiş, acı çeken ve yalnız bırakmayı reddediyorum.

"Hayır."

Göz teması kurmayı hiç kesmeden viskiden yavaşça bir yudum alıyor. "Şu anda iyi durumda değilim. Eğer burada kalırsan, vücudunu sertçe kullanacağım. O yüzden kendine bir iyilik yap ve git."

Gözlerimizi birbirine dikip, ikimiz de göz kırpmadan bakıyoruz ve ifadesinde bir değişiklik oluyor. Karanlığın ardında bir ilgi parıldıyor. Ne yapacağımı görmek istiyor, gerçekten kalacak kadar aptal olup olmayacağımı.

Tiştörtünün eteğine uzanıp karnımı ortaya çıkardım, serin havanın cildimdeki ısıyı almasına izin verdim. Gözleri neredeyse siyaha döndü, hiç görmediğim kadar karardı ve çenesindeki kaslar, benim nabzımı hızlandıracak kadar sert bir şekilde seğirdi.

"Üç kadar sayacağım," diyor, sesi bir oktav düşüyor. "Bu birdi."

Titreyerek, bu sefer tiştörtü daha yukarı kaldırıyorum. Kumaş, göğüslerim ortaya çıkana kadar tenim üzerinde kayıyor. Bakışları vücudumda yukarı doğru kayıyor ve onun yoğun baskısı altında göğsümde bir kızarıklık yayılıyor.

"İki."

Titreyerek nefes alıp, kumaşı başımın üzerinden çekip yere düşürürüm. Çıplak ve açıkta kalmışımdır, ama bu savunmasızlık bana keskin bir coşku verir.

"Üç."

Kısa bir an kaçmayı düşünürüm, ama çok geç. Bardağı masaya bırakır. Eli uzanır, bileğimi yakalar ve beni öne doğru çeker. Ona doğru sendelerim ve kucağına düşerim, ağzı dudaklarımdan çok dişleriyle benimkine çarpar. Sanki beni tamamen yutmaya çalışıyormuş gibi, acımasız ve sahiplenicidir.

Elleri her yerde. Yanlarımdan yukarı kayıyor, kalçalarımı gömülüyor. Sonra bir eliyle saçlarımı kavriyor, başımı geriye doğru çekip boynumu ısırtıyor.

Nefesim kesilir, ona doğru eğilirim ve o onaylayan bir ses çıkarır. "Sen çok yaramaz bir kızsın," diye boğazıma doğru homurdanır. "Sana saklan ve güvende kal demiştim ama sen tam tersini yapıyorsun."

Dişleri köprücük kemiğime kadar iniyor. "Tanrım, seni bağlayıp

. Sana ders vermek için tüm deliklerinden spermimin damlamasını sağlamalıyım."

Ayak parmaklarım, ayaklarımın altındaki yumuşak halıya kıvrılıyor. Belki de ben sapkırım ve bende bir sorun var, ama tam da onun vaat ettiği şeyi istiyorum.

"Yap," diye fısıldıyorum. "Beni nasıl istersen öyle kullan."

Geri çekiliyor ve gözlerinde gördüğüm şey nefesimi kesiyor. Ham bir ihtiyaç. Çaresizlik. Sanki onunla tam bir yıkım arasında duran tek şey benmişim gibi.

"Seni mahvedeceğim," diye uyarıyor. "Biliyorum."

Elleri göğüslerime uzanıyor, sert ve talepkar. Avuçlarıyla kavıyor, sıkıyor, sonra başını eğip bir meme ucunu ağzına alıyor. Emişi sert, neredeyse acı verici ve o dişleriyle ve diliyle beni işkence ederken ben çığlık atıyorum.

Diğer meme ucuna geçiyor ve koyu renkli bir morluk halkası bırakacak kadar sertçe ısıyor. Beni işaretlemek istiyor. Cildimde, hak iddiasının yadsınamaz bir kanıtı bırakmak istiyor.

Eli keskin bir tokatla kışıma iniyor ve acı, içimi sıkıca kasıyor.

"Siktir!" Ona doğru sarsılıyorum, acı ve zevk o kadar karışıyor ki başım dönüyor.

Bunu tekrar yapıyor. Daha sert. "Hoşuna gidiyor, değil mi? Sana sert davrandığımda hoşuna gidiyor."

"Evet." Bu kelime bir inilti gibi çıkıyor.

"Tabii ki hoşuna gidiyor." Bir tokat daha, bu sefer diğer tarafa. "Çünkü sen benim için mükemmelsin. Benim için yaratılmışsın. Bu sıkı, minik vücut, ona verdiğim her şeyi almak için yaratılmış."

Parmakları bacaklarımın arasına kayıp beni zaten ıslak bulduğunda inliyor.

"Zaten sırlıslık olmuştun. Benim sikimi bu kadar mı çok istiyorsun?" "Evet. Lütfen."

"Lütfen ne?"

"Lütfen beni sik."

Yine meme ucumu ısırdı, bu sefer daha sertçe, ve ben boğuk bir ses çıkararak bu hissin tadını çıkarmak için sırtımı kavisledim. "Henüz değil. Önce

düzgünce yalamanı istiyorum. Ne kadar çok istediğini göster bana."

Parmakları acımasızca beni işliyor, klitorisimin etrafında sıkı daireler çizerek ovuştururken diğer eli meme uçlarımla oynamaya devam ediyor. Çimdikliyor. Çekiyor. Beni kendisine ait olarak işaretliyor.

"Kirill, lütfen. İçime girmeni istiyorum. Seni hissetmeye ihtiyacım var."

"Beni dinlemediğin halde neden istediğini sana vereyim ki? Sana yapma dediğim halde hayatını tehlikeye attın." İki parmağını içime soktu, parmaklarını kıvrımlayarak gözlerimin önünden yıldızlar geçmesini sağladı.

"Hayatını kurtardım ve yine kurtarırdım."

Alnı benim alnıma yaslanıyor, nefesi kesik kesik. "Dinara." Sadece ismim, parçalanmış bir şekilde.

"Belki de seni sadece parmaklarımla sikmeliyim. Seni böyle boşaltıp odana geri göndermeliyim."

"Hayır!" Umutsuzca omuzlarını tutuyorum. "Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Hepsine ihtiyacım var."

"Bütün ben mi?" Başparmağı klitorisimi buluyor ve neredeyse ağlayacağım. "Ben böyle durumdayken bütün beni kaldırabileceğini mi sanıyorsun? Nazik ya da tatlı olmayacağım zaman? İsteddiğim her şeyi alıp seni mahvolmuş halde bırakacağım zaman?"

"Evet. Tanrım, evet. Lütfen."

İçinde bir şey kırıldı. Parmaklarını içimden çıkardı ve beni kucağından sertçe itti. "Ayağa kalk."

Bacaklarım titreyerek ayağa kalkarım.

Hâlâ pantolonunu giyiyor, kalın ve ağır penisi açık fermuarından dışarı çıkmış durumda. Düzgün görünüşüyle açıkça belli olan arzusu arasındaki tezat, içimde bir şeyleri sıkılaştırıyor.

"Sikimin üzerine otur," emrediyor. "İhtiyacın olanı al."

Kucağına binerim, kendimi onun üzerine yerleştiririm. Penisinin başı girişime dokunur ve ikimiz de inleriz.

"Yavaşça," diye emrediyor. "Her santimini almanı izlemek istiyorum."

Kendimi aşağı indiriyorum ve gerginliği, yanmayı, mükemmel dolgunluğu hissediyorum. Penisine tamamen oturduğumda, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"İşte böyle. Aferin kızıma." Elleri kalçalarımı kavrar. "Şimdi beni sür. Bunu ne kadar çok istediğini göster bana."

Hareket etmeye başlıyorum, kalçalarımı sallıyorum, bir ritim buluyorum. O karanlık, aç gözleriyle beni izliyor, sanki gördüğü en büyüleyici şey benmişim gibi.

"Daha hızlı," diye homurdanıyor.

Hızımı artırıyorum, kucağında zıplıyorum, içimde biriken zevkin peşinden gidiyorum. Ben kendimi ona sürtünürken, elleri göğüslerime uzanıyor ve onları sertçe okşuyor.

"İşte böyle. Şu haline bak, sikimi çok iyi alıyorsun. Bunu seviyorsun, değil mi? Böyle kullanılmayı seviyorsun."

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum. "Bayıldım. İçimde olduğunu hissetmeye bayılıyorum."

Ellerinden biri birleştığımız yere kayıyor, başparmağı klitorisimi buluyor. Ek stimülasyon beni inlemeye zorluyor, ritmim bozuluyor.

"Durma," diye emrediyor. "Üzerimde zıplamaya devam et. Sikimin üzerinde boşaldığını hissetmek istiyorum."

Çok yaklaştım, uçurumun kenarında sallanıyorum. Ben onun üzerinde zıplarken başparmağı klitorisimi sıkı daireler çizerek okşuyor ve bu kombinasyon beni çok fazla tahrik ediyor.

"Kirill, ben..." "Benim için boşal. Hemen."

Orgazm bir dalga gibi üzerime çöküyor ve ben çığlık atarak başımı geriye atıyorum. O durmuyor, bana toparlanma şansı vermiyor. Elleri acımasızca kalçalarımı kavrarken, sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor.

"Sıra bende," diye homurdanıyor. "Dayan, solnyshko."

Artçı sarsıntılar boyunca acımasızca beni sikiyor ve söz verdiği gibi vücudumu kullanarak beni doğrudan başka bir doruğa ulaştırıyor. Parmakları kalçalarıma batıyor, morartıyor ama umursamıyorum. Bana ait olduğunu kanıtlamasını istiyorum.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor, sesi gergin. "Lanet olsun, çok mükemmel."

Benim. Bu evliliğin tamamlanması sayılır, karıcığım."

"Senin," diye onaylıyorum, çünkü şu anda bu doğru. Çünkü daha iyi bilmeme rağmen, öyle olmak istiyorum. "Tamamen senin."

Bu yeterli. Kendini derine gömüyor ve beni etrafında sıkıca sarmalayan gırtlaktan gelen bir sesle boşalıyor. İçimde nabız gibi atıyor, beni dolduruyor ve zevk dalgaları yine içimi kaplıyor.

Yüzüm hâlâ boynuna gömülü, bu son bağlantı anında onun kokusunu içime çekiyorum. Çünkü bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.

Sonunda konuştuğunda sesi boğuk çıkıyor. "Canını acıttım mı?"

Başımı sallıyorum. "Ben de en az senin kadar istedim."

Dikkatlice hareket ederek beni göğsüne yaslar, bacaklarım onun bacaklarının arasına sıkışır. Kolu belimi sıkıca sarar, sanki tutuşunu gevşetirse kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni orada sabitler.

En yakınındaki battaniyeyi alıp omuzlarıma sarar.

Bir süre sessizce oturuyoruz, parmakları kalçamda tembel desenler çiziyor. Pencereilerin dışında şehir parıldıyor, bugün olan biten her şeyden habersiz. Dökülen kan, alınan canlar, hâlâ göğsümde ağır bir yük olarak duran korku.

"Bugün seni neredeyse öldürtüyordum." Sesi sessiz, boğuk. "Rosa. Carlos. Sen. Hepsi benim yüzümden."

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. "Bu senin suçun değildi. Hayalet..."

"Peşimde. Ve bana yakın olan herkes de bu işin kurbanı oluyor." Çenesi sıkılır. "Seni bu işin içine ben çektim. Seninle evlendim, seni bir hedef haline getirdim. Bugün bu kanıtlandı."

Yüzüne dokunup gözlerime bakmasını sağlıyorum. "Bu benim de dünyam, Kirill. Şiddet, tehlike, bizi öldürmeye çalışan insanlar, bunlar benim için yeni değil. Sendikada büyüdüm. Pavel beni bunun için eğitti."

"Eğitim, bunu yaşamakla aynı şey değil."

"Hayır, ama bunu ben seçtim. Hayalet'i avlamana yardım etmeyi seçtim. Kalmayı seçtim." Seni seçtim. Bunu söylemiyorum, çünkü bu gerçek sesli olarak söylenemeyecek kadar acı.

Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı. "Hayatımda normal olan hiçbir şey yok."

Onun dokunuşuna yaslanıyorum. "Normal bir hayat istemiyorum."

O geri çekilir, ifadesi daha ciddi bir hal alır. "Operasyondan çekilmen daha iyi olur. Tehlikeli olacak, Dinara. Bugünkünden çok daha tehlikeli."

Omurgam sertleşiyor. "Beni kenara mı alıyorsun?" Ondan uzaklaşıyorum, aramızda mesafe yaratıyorum. "Artık bu işin içindeyim. Hayalet bugün beni de öldürmeye çalıştı. Ve bir anlaşmamız var."

“Anlaşmayı siktir et. Yine de sana yardım edeceğim,” diyor sessizce.

“Ben senin koruman gereken bir mafya prensesi değilim,” diye hatırlatırım. “Bunu sana kanıtladım.”

Yüzünde bir gölge geçer. “Sen benim ölümüm olacaksın, bunu biliyor musun?”

İsteksiz bir gülümseme dudaklarına yayılır, sonra beni öper, bu sefer yumuşak, nazikçe. Az önceki acımasız öpüşmeden çok farklı. Bu öpücük şefkatli, sanki ikimizi de parçalayabilecekmiş gibi.

O uzaklaştığında, başımı omzuna yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum. Güçlü ve düzenli. Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Annesinin yüzüğü. Geçici olması gereken bir şeyin sembolü, stratejik bir hamle, ama artık geçici gelmiyor.

Çok fazla gerçek geliyor.

BÖLÜM

OTUZ DOKUZ

DINARA

PENTHOUSE'un doğu kanadının en ucunda yer alan küçük ofiste ^{ekranlar} parlıyor, siyah arka plan üzerinde parlak yeşil renkli kod satırları akıyor. Komuta merkezim nihayet faaliyete geçti.

Kurulum için sabahın büyük bir kısmı gitti. Maurice'in getirdiği ekipman birinci sınıf ve ben de çift Xeon işlemcileri paralel desen tanıma algoritmaları çalıştıracak şekilde yapılandırdım, yedeklilik için RAID dizilerini kurdum ve ağır hesaplama yükünü kaldırabilmesi için GPU'ları başlattım.

Şu anda derin paket analizi komut dosyası çalıştırıyorum ve Ghost'un Baronov iletişim sistemlerine yaptığı saldırıyı yeniden oluşturuyorum. Kod ekranlarımda kayıyor, terabaytlarca ağ trafiğini inceleyerek, son operasyon sırasında şifreli kanallarını ele geçiren kişinin izini arıyor.

Komut dosyasının ilk geçişini tamamlaması en az üç saat sürecek, bu da babamı aramak için vaktim olduğu anlamına geliyor; bu, ona yalan söylemek zorunda kalacağım için kaçındığım bir şeydi.

Koridorun sonunda, Kirill'in sesi ofisinin kapısından sızıyor. Rosa'nın evine yapılan saldırıyı inceleyerek kardeşleriyle strateji belirlerken sesi kesik kesik.

Güpegündüz saldırı yapmak mantıklı değil. Ayrıca bu, Ghost'un olağan davranış kalıplarını da bozuyor. Tek umut verici nokta konum; cadde kameralarla dolu ve Ghost sonunda bir iz bırakmışsa, onu bulacaklar.

Derin bir nefes alıp dikkatimi ekranlardan Kirill'in bana daha önce verdiği telefona çeviriyorum. Ezbere bildiğim birkaç numaradan birini çeviriyorum.

Babam telefonu açtığında sesinde temkinli bir ton var. "Kim o?"

"Benim, baba. Merak etme. Yeni bir telefonda arıyorum." Sesi anında ısınır. "Dinochka. Ne güzel bir sürpriz."

Adımı söyleme şekli o kadar tanıdık ki, neredeyse kendimi kaybediyorum. "Nasılsın?" diye soruyorum, kendimi zorlayarak rahat bir ses tonu takınıyorum.

"Sesini duyunca daha iyi hissediyorum. Ama genelde pazar günleri ararsın. Bu numara da ne?"

"Biliyorum, ben sadece... telefonumu kaybettim, bu yüzden geçici olarak kontrollü bir telefon almak zorunda kaldım. Beni aramaya çalışırsan diye haber vermek istedim."

"Bu yüzden grup mesajlarımıza cevap vermedin. Biraz endişelenmiştim. Nasıl kaybettin?"

"Aptalca bir şey. İşlerimi hallediyordum, metroda unuttum. Hemen aboneliği iptal ettim, o yüzden büyük bir sorun değil, ama henüz yenisini almaya vaktim olmadı."

O içini çeker. "Her zamanki gibi meşgul. Kendine iyi bakıyor musun? Düzgün besleniyor musun? Normal saatlerde uyuyor musun, o çılgın hacker saatlerinde değil?"

"İyiyim, söz veriyorum. Aslında bu yüzden arıyorum. Önümüzdeki birkaç hafta çok yoğun geçecek. Final sınavları, sunumlar, her şey. O yüzden benden eskisi kadar sık haber almazsan endişelenme. Sadece işlere boğulmuş durumdayım."

Boğazım düğümleniyor. Ona yalan söylemek, bana öğrettiği her şeye ihanet etmek gibi geliyor.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Okul önemli, ama her şey değil. Ne kadar çalışkan olduğunu biliyorum ama sen daha gençsin. Umarım kendine eğlenmek için de zaman ayırıyorsundur."

"İyiyim, ya da en azından bu yoğun dönem geçtikten sonra iyi olacağım." Dökülmek üzere olan gözyaşlarını gözlerimden silip konuyu değiştiriyorum. "Sen nasılsın? Herkes nasıl?"

"Herkes iyi. Pavel ve Hope, ikinci düğün için tam bir parti planlama modundalar. Pavel bizi deli ediyor. O devasa, gösterişli bir tören istiyor, Hope ise sade bir şey istiyor. Hatta Hope, sahilde çıplak ayakla evlenmeyi önerdi."

Her şeye rağmen gülümsüyorum. “Pavel çıplak ayakla evlenmektense ölmeyi tercih eder. Ama belki Hope onu biraz daha sade bir şeye ikna edebilir.”

“Elinden geleni yapıyor. Kin ise şimdiden Dinara teyzenin ne zaman eve geleceğini soruyor. Seni özlüyor.”

Göğsümde bir suçluluk duygusu uyanıyor. “Ben de onu özlüyorum. Ona New York’tan özel bir şey getireceğimi söyle.”

“Sana mesaj attığımız konu da buydu—Noel için New York’a bir gezi. Kin, bir Ninja Kaplumbağası yakalamaya kararlı. Onlara gerçek olmadıklarını söylemeye gönlüm el vermiyor.”

Yutkunuyorum. Tanrım, onu özlüyorum. Birlikte çay içmeyi ya da gece geç saatlere kadar satranç oynamayı özlüyorum. Buraya geldiğimden beri kendime evimi özleme izni vermedim, ama şimdi her şey bir anda üstüme çöküyor ve gözyaşlarımı tutmak zorunda kalıyorum.

“Çok isterim. Gerçekten. Her şey sakinleşince bu konuyu konuşalım.”

Babam sesimdeki bir şeyi duymuş olmalı, kelimelerin asla ifade edemeyeceği kadar çok şey anlatan o değişimi. “Sesi üzgün geliyorsun. Evini mi özledin? Çok mu çalışıyorsun?”

“İyi. Sadece yorgunum.” Boğazımdaki düğümü yutuyorum. “Ve seni özlüyorum. Buna izin var mı?”

“Elbette. Ben de seni özlüyorum. Her gün.” Endişe dolu bir duraklama. “Bana ihtiyacın olursa ilk uçakla geleceğimi biliyorsun.”

“Biliyorum ve bunun için minnettarım ama gerek yok. Ben sadece... Senin babam olduğun için kendimi çok şanslı hissediyorum.”

Yumuşak bir ses çıkar. “Ben de seninle gurur duyuyorum, *dorogaya moya*. Umarım bunu biliyorsundur. Kendine iyi bak.”

“Öyle yapacağım, söz veriyorum.” Soru, durduramadan ağızımdan çıkıverdi. “Baba, sana bir şey sorabilir miyim? Annemle ilgili?”

Ardından gelen sessizlik ağır geliyor.

“Elbette,” dedi dikkatlice. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Onu bulmaya hiç çalıştın mı?” Parmaklarım acıyana kadar telefonu sıkıca kavradım. “O gittikten sonra, onu aradın mı?”

“Yıllarca aradım, Dinara. İki kez St. Petersburg’a gittim, bir dedektif tuttum ve harcayamayacağımız kadar para harcadım. Elimden gelen her

ipucunu takip ettim, ama hiçbir şey bulamadım.” Sesinde hayal kırıklığı hissediliyor. “Sonya, evlendiğim kadın... o kadın hiç var olmamıştı.”

Göğsümün arkasında soğuk bir ağırlık hissediyorum. “Üzgünüm, baba,” diyebiliyorum sadece.

“İki yıl aradıktan sonra vazgeçtim.” Sesi alçalıyor. “Seni düşünmem gerekiyordu. Babasının yanında olmasına ihtiyacı olan, Rusya’nın dört bir yanındaki hayaletlerin peşinden koşmamasını isteyen küçük bir kız.”

Gözlerim yaşlarla doluyor ve boğazıma gelen hıçkırıkları yutmaya çalışıyorum. Bunun onun için yeterince zor olduğundan eminim.

“Sana hiç söylemediğim için özür dilerim. Eski bir yarayı deşmek istemedim.”

“Peki ya kendi isteğiyle gitmemişse?” Sözler ağızından fışkırıyor, ama söylenmesi gerekiyor. “Ya başına bir şey geldiyse?”

Ardından gelen sessizlik çok anlamlı.

“Dinara,” diyor hüzünle. “Neler oluyor? Neden bunu şimdi soruyorsun?”

Kalbim hızla atmaya başladı. Ona her şeyi anlatabilirdim. Rüyalari, bastırılmış anıları, katedral kubbesi dövmelerini. Marina Voronina’yı ve Kupola Ağı’nı.

Ama ya yanılıyorsam? O yeniden mutlu. Yıllar süren keder ve karanlığın ardından, Hope ve Kin hayatına yeniden ışık getirdi. Ve ben burada, binlerce kilometre uzakta, her şeyi mahvedebilecek bir oyun oynuyorum.

“Hiçbir şey, baba. Özür dilerim.” Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. “Sanırım sadece stresliyim ve fazla düşünüyorum. Yorgun olduğumda nasıl olduğumu bilirsin, beynim çılgına döner.”

Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. “Bu konuyu açmamalıydım. Özür dilerim.”

Hemen cevap vermedi. “Eğer bir sorun varsa,” dedi sonunda, “bana söylemelisin.”

“Biliyorum. Ve söz veriyorum, ben iyiyim. Sadece evimi özlüyorum.”

“Biz de seni özlüyoruz, prenses. Mümkün olduğunda beni ara, tamam mı? Sadece merhaba demek için olsa bile. Sesini duymayı seviyorum.”

“Arayacağım. Seni seviyorum, baba.”

“Ben de seni seviyorum, Dinochka. Tahmin ettiğinden çok daha fazla.”

Telefonu kapatıyorum. Her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor. Gözlerimi silip, elimdeki telefona bakıyorum. “Dinara?”

Dönüp baktığımda, Kirill kapının eşiğinde duruyor, yüzünde endişe dolu bir ifade var. “Ne oldu? Neden ağlıyorsun?”

Yanımda oturur ve beni kollarına alır. Ben de isteyerek ona giderim, yüzümü göğsüne gömerim.

“Az önce babamla konuştum.”

Bir eliyle saçlarımı okşarken, diğer eliyle belimi sıkıca sarar. “Anlat bana.”

Ben de anlattım. Tüm konuşmayı döktüm. Annemi sordum, onun yıllarca aradığına ama hiçbir şey bulamadığını öğrendim, sahte kimlik ve çıkmaz sokakları. Ona gerçeği söylemek istediğimi ama kanıt olmadan yapamadığımı.

Bana bakmak için geri çekilir, başparmaklarıyla gözyaşlarımı siler. “Baban sandığından daha güçlü. Ve gerçek, ne kadar acımasız olursa olsun, yalanla yaşamaktan iyidir. Bana güven.”

Sesinde bir şey var, kendi acısıyla yüklü bir şey. Kendi babasının yalanları.

“Annene ne olduğunu öğrendiğimizde, ona birlikte söyleyeceğiz. Bunu tek başına yapmak zorunda kalmayacaksın. Ben de yanında olacağım.”

Göğsüm, tarif edilemeyecek kadar büyük bir duygu ile sızlıyor. “Neden bunu yapasın ki?”

Ağzı hüzünlü ve şefkatli bir gülümsemeye kıvrılıyor. “Çünkü sen benim karımsın. Ve çünkü yanında sana destek olacak birine layıksın.”

Kalbim bir an duruyor. Böyle şeyler söylediğinde, inanmamam gereken bir geleceğe inanmaya başlıyorum.

Alnımı öpüyor ve ayağa kalkarken beni de kaldırıyor. “Hadi, tanışman gereken biri var.”

BÖLÜM KIRK

KIRILL

Çalışma odam beş kişiyle kalabalık hissettiriyor, ama belki de mesele alanın genişliğinden çok, tartışmamızın ağırlığıdır.

Dinara masamın karşısında oturuyor, sırtı dik, taytının üzerine benim kapüşonlularımdan birini giymiş, saçları geriye toplanmış ve gözlükleri burnunun üzerinde.

Matvey, saatin erken olması nedeniyle viski yerine kahve içerek pencerenin yanında oturuyor. Dem onun karşısında, telefonunda bir şeyler kaydırıyor. Miron kitaplığın yanında duruyor, elleri arkasında birleştirilmiş, her zamanki gibi sessiz ve yoğun.

“Dinara, bu Miron,” diyorum. “En iyi dedektifim. O gece seni Spider’ın dairesinde bulmamın sebebi o.”

Dudaklarını büzüyor. “Demek partimi mahveden sensin. Sana bir teşekkür kartı göndermem gerekecek.”

Miron’un gözlerinde bir anlık bir eğlence parıldıyor. “Sadece işimi yapıyorum, Bayan Baronova.”

Yeni soyadının kullanılmasıyla yüzü kızardı.

“Anneni aramayı o yönetecek,” diye devam ediyorum. “Rusya’nın her yerinde, hükümet dahil, bağlantıları var. Ama her şeyi bilmesi gerekiyor. Ne kadar küçük olursa olsun, her ayrıntıyı.”

Dinara başını salladı; bu kadar önemli bir şeyi emanet edeceğimiz adamı süzüyordu. Kırklı yaşlarının ortalarında, sağlam yapılı ve şakakları ağarmış olan adam, odadaki en tehlikeli kişi olsa bile bir şekilde arka planda kalmayı başarabiliyordu.

Miron ceketinden bir not defteri çıkarır, kalemını tıklar. “Annenizin adı neydi?”

Ellerini kucağında sıkıca birleştirir. “Hayatım boyunca annemi Sonya Potapova olarak tanıdım. Ailesinden nadiren bahsederdi.

zengin ailesinin onu reddettiğini söylerdi.”

Oda sessizliğe bürünür, tüm dikkatler ona yönelir. Her acı verici ayrıntıyı anlatmak kolay olamaz.

“Son zamanlarda bir şey hatırladım. Rüyamda aklıma geldi. Onu kaçıran, Kupola Ağı dövmeleleri olan adamlar. Ona Marina Voronina diyorlardı.”

Herkes o ismi sindirirken bir anlık sessizlik olur.

Dem elini saçlarının arasından geçirir. “Voronina. Bu ismi daha önce duymuştum.”

Miron kağıttan başını kaldırır. “St. Petersburg pakhanı Aleksandr Voronin’in kızı mı?”

“Doğru.” Sesi alçalır. “Resmi kayıtlara göre Marina on dokuz yaşındayken öldü. Eski FSB dosyalarında onun bir fotoğrafını buldum. Pakhan’ın kızı benim annemdi. Hiç şüphe yok.”

Matvey sessizce ısıkl çalar. “Kendi ölümünü sahte mi düzenledi sence?”

“Evet. Kendi başına mı, ailesinin yardımıyla mı, bilmiyorum, ama Marina Voronina öldü, en azından kağıt üzerinde.” Dinara başını salladı. “Arşivlerden ve devlet veritabanlarından bulabildiğim her şeyi araştırdım ama neredeyse hiçbir şey bulamadım.”

Miron öne doğru eğilir, dikkatini ona verir. “Spider sana ne söyledi?”

Tereddüt eder, alt dudağını ısırır. İsteksizliği yüzündeki ifadeyi sertleştirir. Bundan sonraki kısım pek hoş karşılanmayacaktır.

“Spider, Voroninlerin kendi kızlarını asla kaçakçılık yapmayacaklarını söyledi. Voroninler ve Baronovlar, Kupola Ağı’nda ortaklı.” Özür dilercesine gözlerime bakar. “Büyükbabam Rusya’dan kadın temin ediyordu. Baban da buradaki dağıtımı üstleniyordu. Bunu birlikte kurdular.”

Kimse konuşmaz, onun ifşa ettiğı bilginin ağırlığını sindirmeye çalışır.

Voronin-Baronov ortaklığını zaten biliyoruz. Bu, tarihimizin çirkin bir parçası. Ama Dinara’nın Aleksandr Voronin’in torunu olması bir bomba etkisi yaratır.

Dem, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. “Onu almaya gelen, ağıın dövmeleleri olan adamlar, belki de onu ailesi göndermiştir? Ailesi onu saklandığı yerde bulup eve getirmiştir?”

“O zamana kadar dedem ve ninem rakip bir çete tarafından ortadan kaldırılmıştı. En azından resmi açıklama böyle.” Ağzı tiksinti ile bükülür. “Spider, ortaklığın bozulduğunu öne sürdü. Ve babanın onların ölümlerinde parmağı olduğunu.”

“Siktir,” diye mırıldanır Matvey, hepimizin düşündüğünü dile getirir. “Nasıl bozulmuş?”

“Detaylara girmedim. Belki mali bir anlaşmazlıktı. Her halükarda, elinde kanıt yoktu. Sadece bir teoriydi.”

Dudaklarımdan alaycı bir homurtu dökülür. “Onun yapmayacağını sanmıyorum. Ağın tam kontrolünü ele geçirmek istiyorsa, ortaklarını ortadan kaldırması mantıklı olur.”

Dem çenesini kaldırdı. “O zamana kadar altyapı kurulmuştu. Rotalar, bağlantılar, alıcılar. Bir kez işler yoluna girince, Ruslan’ın onlara artık ihtiyacı kalmazdı. Tek başına çalışabilir, tüm kârı kendine alabilir, kimseye hesap vermek zorunda kalmazdı.”

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Miron.

Kız başını salladı. “Bildiğim her şey bu. Topladığım dosyaları sana gönderebilirim.”

“İyi.” Miron defteri kapatıp ceketinin cebine geri koyar. “Rusya’ya gidiyorum. Hâlâ FSB’de Dinara’nın erişemediği fiziksel dosyalara ulaşabilecek bağlantılarım var. Voroninler ve üst düzey adamları ortadan kaldırıldı, ama başka tanıklar da olacaktır. Aile için çalışan ev personeli. Marina Voronina’yı hatırlayabilecek rakipler veya sokak operatörleri.”

Ayağa kalkıp elini sıktım. “Bizi haberdar et.”

Miron gittikten sonra Dem, şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Gelişmeler demişken, duymak isteyeceğin bir şey var.”

Dikkatim keskinleşti. “Nedir o?”

“O felaket poker oyunundan beri Abram’ı izliyorum. Sadece bir önsezi. Her cuma gecesi, Tribeca’daki İrlandalı mafyanın özel seks kulübüne gidiyor.”

Orayı duymuştum. Aslında hepimiz duymuştuk.

“Abram oranın müdavimi ve tek başına gidiyor, koruması yok.” Dem omuz silkiyor. “Bağlanmak gibi bazı sapkınlıkları var. Bu da ona soru sormak isteyenler için işleri kolaylaştırıyor.”

Matvey alçak sesle ıslık çalar. “Şuna bak. Yarın cuma ve o sikik suratlı herifi tam olarak nerede bulacağımızı biliyoruz.”

“Çok uygun,” diye katılıyorum, kafamda bir fikir oluşuyor. “Biliyor musun, o pisliğe hep gazezim vardı. Onunla konuşmamız çoktan gecikmiş.”

Dinara’nın kaşları arasında bir kırıksıklık belirir. “Hayalet iki gün önce seni öldürmeye çalıştı. Bir süre ortalıkta görünmemelisin.”

Kardeşlerime dönüyorum. “Bize bir dakika verin.”

Kapı kapanır ve onu kucağıma çekerim, ona yakın olmaya ihtiyacım var. Kendini göğsüme yaslar, bu hisse hızla bağımlı hale geliyor.

“Dikkatli olacağız ama Abram’ı korumalarının olmadığı bir yerde tek başına yakalama fırsatını kaçırmayacağım. Annen hakkında bir şey biliyorsa, bekleyemeyiz.”

Bir an sessiz kalır, dişlerini alt dudağına batırır. “Ben de sizinle gelebilir miyim?”

"Tabii ki, sana orada ihtiyacım var. Bu plan sadece senin yardımınla işe yarar."

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “Ona zarar verebilir miyim?”

“Hoşuna gidebilir.” Şakacı bir şekilde omzuma yumruk atıyor. “Ne istersen yapabilirsin, ne gerekiyorsa,” diye onu temin ediyorum.

"Teşekkür ederim." Yutkunur. "Baban insan ticareti yaparken sen daha küçüktün, biliyorum, ama bundan haberdar mıydın?"

Anı, bunca yıl sonra istemediğim halde, canlı ve mide bulandırıcı bir şekilde zihnime gelir.

“Biliyordum,” itiraf ediyorum, her kelimede utançla. “Biliyordum.”

Bana umutla bakıyor ve artık daha fazla saklayamayacağımı anlıyorum.

“Babam beni Velour’a düzenli olarak getirmeye başladığında on üç yaşındaydım. Annemin isteğine karşıydı, ama bana annemin beni fazla şımarttığını, Baronov olmanın ne demek olduğunu öğrenmemin zamanının geldiğini söyledi.” Duraklıyorum, kelimeler boğazımda kırık cam parçaları gibi sıyrıyor. “Beni haftada bir kez getirir, sanki ben zaten pakhan adayımıymışım gibi etrafı gezdirirdi. Onunla birlikte o kulüpte yürürken, erkeklerin kenara çekilip saygıyla başlarını salladığını görünce gurur duyuyordum. Bu imparatorluk bir gün benim olacaktı ve bu beni önemli hissettiriyordu. Güçlü.”

Dinara elimi sıkıca tuttu ama sözümü kesmedi.

“O işlerini hallederken, benim ofisinde beklemem gerekiyordu. Ama hiç beklemedim. Arka koridorlarda, depo alanlarında, çoğu insanın girmedığı yerlerde dolaşırdım. Bir gece, bodrum merdivenlerinin yanındaki bir malzeme dolabından ağlama sesleri geldi. Kapıyı açtım ve onu buldum.

“Benim yaşımda bir kız. On üç, belki on dört yaşında. Zayıf, solgun, ağlamaktan kızarmış kocaman siyah gözleri vardı. Beton zeminde oturuyordu, bilekleri bir boruya plastik kelepçeyle bağlanmıştı, üzerine bol gelen giysiler giymişti. Ona Rusça neyin olduğunu sordum, o da aç olduğunu söyledi. Sürekli sorun çıkardığı için ona günde sadece bir kez yemek verdiklerini söyledi.

“Sorunlar mı?” Dinara iç yanağını ısırды, benim devam etmemi bekledi devam etmemi bekliyor.

“İşbirliği yapmıyordu, söylediklerini yapmıyordu, kaçmaya çalışıyordu, bu yüzden onu diğerlerinden ayırdılar, ona ders vermek için o dolaba kilitlediler.” Sözlerim acı ile kaplı. “Neden böyle yaptığını anlamamıştım. Babam bana, bu Rus kadınların Amerika’ya gelmelerine yardım ettiğimizi, onlara bakabilecek ailelerle iyi yuvalar bulduğumuzu söylemişti. Sanki sunduğumuz bir hizmetmiş gibi. Ve ben ona inandım.

“Her neyse, geldiğimde Tasha’ya yemek getirmeye başladım. Adı buydu. Çikolatalar ya da evdeki mutfaktan cebime sığdırabildiğim ne varsa. Sonra Rus yemeklerini özlediğini anladım, bu yüzden reçelli blini ya da annemin yaptığı *pirozhki* getirirdim. Beni gördüğünde gülümserdi, bu da bana iyi bir şey yaptığımı, bunun önemli olduğunu düşündürdü.”

Bugün bile, onun gülümsemesinin hatırası göğsümü sızlatıyor.

“O bana Rusça deyimler öğretti, ben de ona İngilizce kelimeler öğrettim. Mükemmel iletişim kuramıyorduk ama idare ediyordu. Bana geldiği köyden bahsetti. Küçük kardeşinden, evdeki kediden. Ben de ona kardeşlerimden, okuldan, on üç yaşındaki çocukların saçmalıklarından bahsettim. Her hafta ona neden işbirliği yapmadığını, böylece onu serbest bırakacaklarını sorardım. Bana aptalmışım gibi bakardı, ama hiç açıklamadı. Belki denedi ama ben anlamadım. Belki de kaçmasına yardım etmek için çok genç olduğumu ve yiyeceklerin sunabileceğim en iyi şey olduğunu fark etti.”

Durakladım, sonraki kısım midemde asit gibi yanıyordu.

“Bir gece, aşçımızın o öğleden sonra yaptığı pirozhki’leri ona götürdüm; bunlar Tasha’nın en sevdiği yiyeceklerdi. Onları ona vereceğim için heyecanlıyım, yüzünün nasıl parlayacağını hayal ediyordum. Malzeme dolabının dışındaki koridora ulaştım. Çığlıkları ağır kapının ardında yankılanıyordu.”

Dinara’nın nefesi sığılıyor, yüzü soluyor.

“İki gardiyan onu odadan dışarı sürükledi. O da deli gibi direndi, tekmeledi ve çırpındı; gardiyanlardan biri onu susturmak için elini ağzına kapattı. Diğerisi ise onu incelemek için bekleyen bir alıcı olduğunu söyledi. Uslu durmazsa pişman olacağını söyledi. Bu çok önemli bir işti ve o her şeyi mahvediyordu.”

Kendimden nefretle yanıp tutuşuyorum, ama sözleri zorla dışarı çıkarıyorum.

“Bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünerek içeri girdim. Onun sadece korktuğunu ve aç olduğunu açıklamam gerekiyordu. Sanki o odada herhangi bir gücüm varmış gibi, aralarında bir anlaşma sağlayabileceğimi düşündüm. Onlara beklemleri için yalvardım, bana onunla bir dakika zaman verirlerse sakinleşeceğine söz verdim.

“Tasha beni görünce çığlık attı, ona yardım etmem için yalvardı, onu kötü bir adama satacaklarını, ona dokunmalarına izin vermektense ölmeyi tercih edeceğini söyledi. O zaman tüm bunların ne hakkında olduğunu anladım.”

Ellerim titriyor ve Dinara ellerini benimkilerin üzerine koyuyor.

“Adamları ondan çekmeye çalıştım ama çok küçüktüm. Hiçbir işe yaramadı. İçlerinden biri beni nefesim kesilecek kadar sert bir şekilde duvara itti ve defolmamı söyledi. Ama ben gitmedim. Ona ulaşmaya çalışmaya devam ettim, o da elinden geleni yaptı ama iri olan adam ellerini boğazına doladı.”

Kelimeler ağzımdan dökülüyor — beni boğmadan önce onları dışarı çıkarmam gerekiyor. Daha iri olan gardiyan Abram’dı, ama bunu şimdi söylemeye gerek görmüyorum.

“Ona durması için bağırdım, beni tutan diğer askerden kurtulmaya çalışıyordum. Bakışları benimkilerle buluştu ve sonra gözleri boşaldı. Işık söndü. Onu çöp gibi betona attı.”

Dinara’dan boğuk bir ses çıkar ve ben sırtını dairesel hareketlerle okşarım. Bu hikâye çok üzücü, biliyorum.

“Adamları beni yukarıya, babamın yanına sürükledi. Babamın dehşete kapılacağını sanmıştım. Onu öldürdükleri için, ya da bunu benim önümde yaptıkları için, ya da herhangi bir lanet olası sebepten dolayı onları cezalandıracağını sanmıştım.” Kırık bir kahkaha atıyorum. “Oysa o beni ofisine oturttu, kendine bir içki doldurdu ve şöyle dedi: ‘Kirill, artık bir erkeksin. Bu bizim işimiz, bu kadınları yeni evler bulmadan önce evcilleştirmek. Eğer bizden beklediğimiz gibi davranmazlarsa, bizim için değersizdirler. Satılamayacak mallar.’ Bir gün anlayacağımı söyledi.”

Yıllardır beslediğim kahraman hayranlığım o ofiste paramparça oldu. Babam, ailem ve mirasım hakkında bildiğimi sandığım her şey bir anda yıkıldı.

Ofisindeki çöp kutusuna kustum. O tepki göstermedi. Viski içmeye devam etti ve bana miras alacağım dünyanın bu olduğunu söyledi. Büyümem ve bunu kabul etmem gerektiğini söyledi.

Dinara beni kendine çekti ve ben yüzümü boynuna gömdüm.

“Beni gönderdikten sonra malzeme dolabına geri döndüm. Nedenini bilmiyorum. Belki de bunun bir kabus olduğunu ve onun hala orada, hayatta, yemeğini beklediğini düşündüm. Ama o gitmişti. Sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaldırılmıştı.

“Yani evet, soruna cevap vermek gerekirse, biliyordum. Ve hiçbir şey yapmadım.”

“Kirill.” Yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakmamı sağladı. Gözlerindeki şefkat beni neredeyse mahvediyordu.

“Sen de bir çocuktun.”

“Bunu her gün içimde taşıyorum. Buna son verecek cesaretim olmadığı için beş yıl daha bu ıstırap devam etti.”

“Dur,” diyor, bu sefer daha sert bir sesle. “Bunu sen yapmadın. O kadınları sen kaçırmadın. Onlara sen zulmetmedin. Onların acılarından sen kazanç sağlamadın. Artık bu yükü taşımak senin görevin değil.”

Göğsümde bir şey kırılıyor, yıllarca süren utanç ve suçluluk duygusu, onun sözlerinin ağırlığı altında çatlıyor.

Parmaklarını saçlarıma doluyor. “FBI’ya kim ihbar etti?”

Kendi kendime gülümsüyorum. “Kimse bilmiyor, ama bu olay babamı ağrı kapatmaya zorladı. Tüm suçlamaların düşmesi için yetkililere rüşvet verdi.”

“Geçmiş geçmişte kaldı,” diyor mutlak bir inançla. “Artık farklı bir liderlik yapacaksın.”

Onu kendime doğru çekerim ve şakağına bir öpücük kondururum.

“Evet. Öyle yapacağım.”

BÖLÜM KIRK BİR

DINARA

Konvoyumuz durduğunda depo önümüzde beliriyor. Renkli camdan, iki zırhlı araç daha yanımıza yanaşıyor ve konumumuzu kuşatıyor. Kirill bugün maksimum güvenlik önlemleri almış. Son saldırıdan sonra riske girmiyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor. Ona bir bakış atıp, sonra önümdeki binaya dönüyorum. Dizüstü bilgisayarım yanımda duruyor. Günlerce süren çalışmanın sonucu olan kod ve donanım, umarım hepimizi kurtaracak anahtardır.

"Konuş benimle. Aklından ne geçiyor?"

Aklımdan geçen şey, bana inanmak için hiçbir nedeni olmayan suç ailesi mirasçılarıyla dolu bir odaya girmek üzere olduğum. Planımda boşluklar varsa, onları bulacaklar. Eğer bunu batırırsam, insanlar ölecek.

Kirill ölebilir.

Bu ne zaman beni en çok korkutan şey haline geldi?

"Bu insanların bana güvenmek için hiçbir nedeni yok. Beni bu göreve aldığın için önyargılı olduğunu düşünüyorlar çünkü, şey..." Dediğimi vurgulamak için yüzük takılı elimi kaldırıyorum.

Ağzının köşesinde bir sırıtış beliriyor, parmağımdaki yüzüğünü görünce yüzünde karanlık bir memnuniyet beliriyor. Odaklanmaya çalışırken bu kadar yakışıklı olması son derece rahatsız edici, ama simsiyah saçları, keskin hatları ve gümüş mavisi gözleri ölümcül bir kombinasyon oluşturuyor.

"Bu toplantıdan önce hepsiyle tek tek konuştum. Senin olağanüstü yeteneklerin olduğunu biliyorlar, yoksa burada olmazdın. Eğer aralarından herhangi biri senin bu masadaki yerin hakkında en ufak bir şüpheye düşerse, ağzını kapalı tutacak kadar akıllı olsa iyi olur."

Göğsümdeki sıkışma hafifliyor ve yavaşça nefes alıyorum. Oraya Syndicate hacker'ı Dinara olarak girsem kendimi daha iyi hissederdim, ama buradaki kimse gerçek kimliğimi bilmemeli. Bir Syndicate

bir ajanın kendileriyle çalışmasına gvenmezlerdi. Dahası, Ruslan ya da adamları kim olduğunu öğrenirse, işler çığırından çıkabilirdi. Bu yüzden Evelina olarak kalıyorum. Eski Velour garsonu, MTI ğrencisi ve şimdi de Kirill'in karısı.

"Birkaç dakika sonra söyleyeceklerini dinleyecekler ve ne kadar iyi olduğunu anlayacaklar. Ve eğer biri sana sorun çıkarırsa, onlara senin karım olduğunu hatırlatırım."

Sanki bu gerçekmiş gibi söylüyor. Sanki gerçekten birlikte bir geleceğimiz varmış gibi. Ama o benim yeteneklerim ve sadakatimi garantilemek için benimle evlendi. Bu aşk değil. Bu... bir şey, ama ben aksini dşnmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Bu iş bittiğinde ve Hayalet öldüğünde, yeniden kurması gereken bir bratva ve koruması gereken bir mirası olacak. Artık bana ihtiyaı olmadığını anlayacak, savaşın ortasında bir eşin getireceği karmaşıklığı istemeyecek. Her ne kadar bunun ne kadar gerçek olduğunu anlatsa da, kalbimin geçici bir ittifaka kapılmaması gerektiğini çok iyi biliyorum.

Boğazımı temizledim. "Bu planın babana ulaşmayacağından nasıl emin olabilirsin?"

"O odadaki tüm varisler, babalarının onlara işleri nasıl yürüteceklerini söylemesinden bıkmış durumda. Haber yayılırsa, bizim kadar onlar da kaybedecek çok şeyi var."

Arabanın kapısı açılır ve adamlarından biri bana elini uzatır. Serin havaya adım atarım ve Kirill'in adamları hemen etrafımızı sarar.

Depo, geniş bir endüstriyel alana açılıyor. Herkes çoktan burada, derme çatma bir masanın etrafında oturmuş. Matvey ve Dem, içeri girerken bize başlarını sallıyor.

Kirill bana önceden buradaki herkesin özetini vermişti. Kirill, penthouse'dan ayrılmadan önce bu sabah dosyalara bakmamı istemişti, bu yüzden kimin kim olduğunu anlamak kolay.

Elio Valenti, Baronov kardeşlerin karşısında oturuyor; özel dikim takım elbisesiyle ve hesaplı ifadesiyle her yönüyle geleceğin mafyası gibi görünüyor. Vincent Wu, sağ kolu Gigi'nin yanında oturuyor. Gigi, Triad'ın lojistik işlerini yürütüyor. Saçları kısa kesilmiş ve burnunda halka var. Ona şimdiden hayran oldum.

Marcus Doyle, kolunu sandalyesinin arkasına atmış, odada hissedilen gerginliğe rağmen oldukça rahat görünüyor. Yuki Tanaka ise kasıtlı bir ilgisizlikle telefonunda gezinip duruyor.

Biz içeri girdiğimizde hepsi başlarını kaldırıyor.

Masaya doğru ilerlerken Kirill'in eli sırtımda kalıyor. "Başlayalım."

İlk konuşan Elio oluyor, ses tonunda şüphecilik damlıyor. "Demek hepimizi kurtaracak olan eski garson bu."

Kirill kaskatı kesiliyor, her bir hareketi ölümcül bir tehdide dönüşüyor. "Ağzından çıkanlara dikkat et, Valenti."

Elio'ya daha fazla saldırmadan önce elimi omzuna bastırıyorum.

Adil olmak gerekirse, Elio beni en son gördüğünde, Kirill adamlarından birinin kafasına ateş ettikten sonra bir kulübün tuvaletinde yarı çıplak durumdaydım. Bugün ne yapabileceğimi görecektim.

Dizüstü bilgisayar çantamı masanın üzerine koyup onun bakışlarıyla karşılaşırım. "Eski garson. MTI öğrencisi. Ve evet, seni kurtaracağım. Anlamaya çalış."

Marcus gülüyor. "Vay canına. Onu şimdiden sevdim."

Vincent pek etkilenmiş görünmüyor. "Kocan yeteneklerin hakkında iddialı sözler söylüyor. Biz de sözlerini yerine getirip getiremeyeceğini görmek için buradayız."

Dizüstü bilgisayarımı açıp, herkesin ekranı görebilmesi için döndürdüm. "Ghost'u tuzağa düşürmeye yardım etmeyi kabul ettiniz. İşte iskelede yaptıklarını bize yapmalarını nasıl engelleyeceğiz."

İskele felaketine ait paket analizini açıp neyin yanlış gittiğini açıklıyorum.

"Ghost, siz gelmeden önce iletişimlerinize erişmişti. Bu zaman damgasını görüyor musunuz? Saldırıları operasyonun bir gün önce başladı. Bir tuzağa düştünüz."

Gigi ekrana bakıyor. "Bu veriler nereden geliyor?"

"Dem'in adamları üç adet sağlam iletişim cihazı ele geçirdi. Analizi ben yaptım."

Bulgularımı gözden geçiriyor. "Yani saldırıyı önceden hazırlamışlar. Bu, kanalı nasıl bu kadar çabuk ele geçirdiklerini açıklıyor."

"Aynen öyle." Ekranı değiştiriyorum. "Bu yüzden aynı hatayı tekrarlamayacağız. İşte çözüm. İki ayrı iletişim sistemi."

Yuki telefonunu masaya koyar, dikkatini toplar. "Lütfen basit bir dille anlat."

“Basitçe söylemek gerekirse, Ghost’un haberi olmadığı şifreli bir iletişim sistemi kurdum; iletişim kurmak için bunu kullanacağız. Ama aynı zamanda sahte bir sistem de kuracağım; bu sistem, son derece güvenli bir radyo kanalı gibi görünecek, ancak şifrelemeye kasıtlı olarak küçük bir güvenlik açığı bırakacağım. Ghost bunu bulacak ve bizi alt ettiklerini sanacak.”

Kirill masanın karşısından bana bakıyor, yüzündeki şiddetli memnuniyet boynuma bir sıcaklık yayıyor.

Marcus kaşlarını çattı. “Bunu neden isteyelim ki?”

“Çünkü bu sefer, ne duyacaklarını biz kontrol ediyoruz.” Honeypot tasarımını açıyorum. “Onlara, DEA’nın Red Hook’taki Baronov deposuna baskın yapacağına ve 50 milyon dolarlık eroinin 24 saat içinde taşınması gerektiğine inandıracağız.”

Vincent öne doğru eğilir. “Bunun ne anlamı var?”

“Uyuşturucuyu Valenti’lerin bir deposu bulunan Newtown Creek’e taşıyacağız. Bizi takip edip saldıracaklar, biz de o anda buradaki her aileden beş yüz askerle onlara pusu kuracağız.”

Gigi başını sallayarak onu takip eder. “Onların gözetleme taktiklerini silah olarak kullanıyorsun.”

“Aynen öyle.”

Kirill kollarını kavuşturur. “Ghost bizi almaya geldiğinde, bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için yeterli insan gücüne ihtiyacımız var.”

Marcus parmaklarıyla masaya vurur. “Yani oraya gidip o orospu çocuklarını öldüreceğiz mi? Bunu yapabilirim.”

Yuki başını yana eğdi. “Ya tuzağa düşmezlerse ne yapacağız?”

“Yapacaklar. Aylardır tüm büyük sevkiyatları vuruyorlar. Elli milyon dolarlık ürünü kaçırmayacaklar.”

Vincent ayağa kalkar. “Bunu başarmak için kırk sekiz saatimiz var.

Yapabilir misiniz
yapabilir misiniz?”

“Evet.” Daha önce daha çılgın işler başardım, ama bunu duymak istemeyecekler

. “Gigi’nin ekibi ve benim için güvenli bir komuta merkezine ihtiyacım var.”

Elio boğazını temizler. “Newtown Creek’ten çok uzak olmayan, işimize yarayacak bir yerim var.” Bakışları Kirill’e kilitlenir. “Sana hâlâ güvenmiyorum, Baronov. Ama Ghost’a daha az güveniyorum.”

Sonraki birkaç saat boyunca lojistik detayları konuşuruz. Sonlandırılması gereken detaylar vardır. Toplanma noktaları, askerlerin görevleri,

birleşme zamanlaması.

Ben geri çekilip Kirill'in işini yapmasına izin veriyorum. Diğer mirasçıları nasıl okuduğuna, ne zaman baskı yapacağını ve ne zaman taviz vereceğini bildiğine hayranım. Bir ara Marcus, teknolojiyle ilgilenmesini küçük hanıma bırakmakla ilgili bir espri yapıyor. Odanın sıcaklığı on derece düşüyor. Kirill'in solgun bakışları, ölümcül bir vaatle ona kilitleniyor.

Marcus, sırtarak teslim olduğunu belirtmek için avuçlarını havaya kaldırır. "Sadece dalga geçiyordum, Baronov. Kız çok zeki."

Detaylar netleşince, depo boşalır ve geriye sadece ben ve Baronovlar kalırız.

Matvey omzuma bir şaplak atar. "Fena değil, yenge, hiç fena değil."

Çıkışa doğru geri çekilirken Dem bana selam verir. "Aileye hoş geldin. Özellikle de bu inatçı herifi idare edebiliyorsan." Başparmağını Kirill'e doğru sallar.

"Çok komik." Kirill ikisine de orta parmağını gösterir.

Onlar gittikten sonra, derin bir nefes veriyorum, omuzlarımdaki gerginlik kayboluyor.

"Tahmin ettiğimden daha iyi gitti."

"Vincent sana neredeyse gülümsüyordu," diyor Kirill. "Ondan gelen bir övgü olarak bu büyük bir iltifattır."

İki gün içinde başarmam gereken işin büyüklüğü ezici, ama heyecanlıyım. Enerjik. Bu işte iyiyim. Bana çözmem gereken bir sorun, kurmam gereken bir sistem verin, kendimi bulurum.

Ancak Kirill ile çalışmak, bunu farklı hissettiriyor.

Onun odayı yönetişini izlemek — bu şehirdeki en zorlu pisliklerle pazarlık yapmasını, bunu kısmen kız kardeşini kurtarmak için yaptığını bilmek

—kalbimi düğüm düğüm ediyor. Ona karşı hislerim tehlikeli, karmaşık bir karışıklık.

Düşüncelerimi sezen Kirill beni kendine çekiyor, eli sahiplenici bir şekilde belime dolanıyor. Ağzı kulağıma yaklaşıyor. "Harika idin, bunu sana bugün söyledim mi?" Kollarını sıkılaştırıyor. "Seninle baş başa kalmak için sabırsızlanıyorum."

Elimi göğsüne bastırıyorum, kumaşın altında sert kaslar hissediyorum. "Hemen heyecanlanma. Bu gece yapmamız gereken işler var."

İş derken, kulüpte Abram'a pusu kurmayı kastediyorum.

Çenemi avuçlar, gözlerinde kaynayan şiddete rağmen başparmağıyla elmacık kemiğimi şaşırtıcı bir şefkatle okşar. “O piçle işimiz bittiğinde, sen benimsin.”

BÖLÜM KIRK İKİ

KIRILL

Penthouse'dan konvoy halinde ayrılıyor. Beş araç, ortada zırhlı SUV'miz, iki tarafında da adamlarımla dolu araçlar — hayatımı, daha da önemlisi Dinara'nın hayatını emanet edebileceğim askerler.

Ghost bize bir kez saldırdı ve onlara bir şans daha vermeyeceğim, ama Marina hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenme fırsatını da kaçırmayacağım.

Takip edilmediğimizden emin olmak için, yüksek binaların yerini Tribeca'nın tarihi sokaklarına bırakacağı noktaya gelene kadar şehir merkezinden dolambaçlı bir yol izliyoruz.

Dinara, üç mil çapındaki her trafik kamerasını izleyen bir gözetim programı çalıştırıyor ve rotamızda iki defadan fazla görünen araçları veya normal trafik akışına uymayan herhangi bir düzeni işaretliyor.

Şüpheli bir durum ortaya çıkarsa, bize bildirim gönderilecek.

Tribeca'ya yaklaşırken konvoy ikiye ayrılıyor. İki araç Brooklyn Köprüsü'ne doğru sapıyor, biri kuzeye, diğeri batıya devam ediyor; biz ise tek başımıza güneye yöneliyoruz.

Eğer izleniyorsak, hangi SUV'nin içinde olduğumuzu

Dinara, odaklanmamı zorlaştıran seksi siyah bandaj elbisesiyle yanımda oturuyor
dikkatimi toplamamı zorlaştıracak.

Sarı saçları şık bir topuz haline getirilmiş, Velour'daki Evelina'yı andıran hiçbir yanı yok.

Penthouse'dan çıktığımızdan beri sessiz, kafasında düşüncelere daldığında aldığı o dalgın bakışla pencereden dışarı bakıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diyorum, elimi bacağına kaydırarak.

"Bana Abram'dan bahset," diyor, bana dönerek.

"Şu sıralar Ruslan'ın yasal ithalat işlerinden birini yönetiyor. Ellerini temiz tutuyor, en azından eskisine göre daha temiz."

Derin bir nefes veriyorum. "Eskiden Kupola Ağı'nın lojistiğini yönetiyordu. Bir kadın geldiğinde onu inceler, tutmaya değer mi yoksa göndermeye değer mi karar verir, sonra da evrak işlerini ve nakliyei hallederdi."

Dinara yüzünü buruşturur ve ben de geri kalanını anlatmalı mıyım diye düşünerek duraksarım. "Tasha'yı boğan oydu."

Kaşları saç çizgisine kadar yükselir. "Tanrım, bu korkunç. Çok üzüldüm."

Başımı koltuğa yasladım. "O, onun incittiği ilk ya da son kadın değildi, ama bu geceden sonra bu bir sorun olmayacak."

Parmakları uyluklarında yumruk haline geldi. "Sence annemden haberi var mı?"

"Federaller etrafı koklamaya başladığında belgeler imha edildi, ama Abram'ın hafızası iyidir. Ve doğru motivasyonla, bildiği her şeyi bize anlatacaktır."

"Peki babanın tepkisinden endişelenmiyor musun?"

Başımı salladım. "Ruslan'ın hareketlerimi dikte etmesine çok fazla zaman harcadım. Bu, yıllardır beklediğim bir intikam."

Gözlerine baktım. "Ve bu mükemmel bir fırsat. Annen hakkında cevaplar alacağız, ben eski bir borcumu ödeyeceğim ve bulunduğumuz yer göz önüne alındığında, bunu aşırıya kaçan bir BDSM sahnesi gibi göstermek oldukça kolay."

Bu kulübün İrlandalıları ait olması çok işime yarıyor. Marcus bana bir iyilik borçlu ve adamları temizliği halledecek.

SUV yavaşlayarak, dışarıdan terk edilmiş gibi görünen bir endüstriyel binanın önüne çekiyor.

Sadece otoparkta sıralanan lüks arabalar içeride ne olduğunu ele veriyor. "Geldik," diyorum, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Dinara dikleşir ve daha önce ona verdiğim narin gümüş telkari maskeyi düzeltir.

Kapısını açmak için yanına gelip elimi uzattım.

Giydiği topuklu ayakkabılar onu benim boyuma yaklaştırıyor, ama yeterince değil.

Bana bakmak için başını geriye eğmek zorunda kalıyor.

"Çok seksi görünüyorsun," diyor, bakışları takım elbisem ve yüzümün yarısını kapatan siyah maskem üzerinde dolaşıyor.

"Armani'ye sarılmış bir baştan çıkarıcı gibisin. Seni yalnız bırakmak istediğimden emin değilim."

Onu kendime doğru çekerim, elim sahiplenici bir şekilde belinin alt kısmına yayılır.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, solnyshko, ama benim için başka hiçbir kadın yok. Sadece sen. Karım."

Zevkten yüzü kızarıyor. "İyi cevap."

Arka girişe doğru ilerliyoruz, orada kırmızı şeytan maskesi takmış bir adam dizüstü bilgisayarının başında oturuyor.

Başını kaldırır, yüzünün görünen yarısında bir anlık bir tanıma ifadesi belirir.

"Baronov. Uzun zaman oldu."

"Liam." Başımı sallıyorum. "Özel bir gün."

Kaşlarını kaldırıyor ama soru sormaması gerektiğini biliyor. "Marcus sizi beklediğimizi söyledi. Etrafı gösterecek bir rehber ihtiyacınız var mı

yoksa yolu hatırlıyor musun?" "Teşekkürler, ama biz idare ederiz."

Cam kapılardan geçip asansöre biniyoruz. Dinara elimi buluyor ve ben de bileğini dudaklarıma götürüyorum. Nabızı dudaklarımin altında atıyor.

"Demek buraya düzenli geliyorsun?" diye sordu, gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Eskiden müdavimdim. Artık değilim."

Kapılar açılır ve önümüze vestiyer alanı, yumuşak kırmızı ışıklar ve uzaktan gelen müzik sesleri çıkar.

Deri korseli ve maskeli bir kadın paltolarımızı alıyor, gözleri Dinara'da bir an fazla kalıyor.

Karımı kendime yaklaşıtıyorum.

"Sahiplenicisin," diye mırıldanıyor, sesinde eğlence var.

“Tahmin bile edemezsin.”

Çift kapıdan geçip ana kulübe giriyoruz. Yanımda keskin bir nefes alıyor.

Alçak, renkli ışıklar mekanı baştan çıkarıcı gölgelerle kaplıyor. Müzik, kalp atışını taklit edecek, odada yankılanan ilkel enerjiyle senkronize olacak şekilde tasarlanmış bir ritimle nabız gibi atıyor.

Dans pistinde bedenler hareket ediyor. Bazıları maskeli, bazıları tasmalı, hepsi de bu gece oynadıkları oyuna gönüllü olarak katılıyor.

“Neden buraya geldin?” diye soruyor Dinara, sesi alçak.

“Yıllar önceydi. Huzursuzdum ve adını koyamadığım bir şey arıyordum. Asla bulamadım. Birkaç ortam denedim, birkaç sınırı test ettim, geldiğimden daha boş hissederek oradan ayrıldım. Artık o adam değilim,” diye ısrar ediyorum.

“Oh, evet,” diye sırtıyor. “Peki şimdi nasıl bir adamsın?”

“Şu anda tek bir şeyle ilgileniyorum.” Eğilip ağzımı kulağına yaklaştırıyorum.

“Karım. Ve benim olan şeye başka kimsenin el sürmemesini sağlamak.”

Nefesi hızlanıyor. Bu gece sahip olduğum tüm kontrol gücümü sınayacak.

Bir garson şampanya ile yaklaşıyor. İki kadeh alıyorum, birini Dinara’ya uzatıyorum.

Bir yudum alır, ama gözleri odayı taramaya devam eder. Göz alıcı pek çok şey vardır.

Oda, kontrollü hedonizmin bir örneği. Duvarları çevreleyen lüks kanepelerde, çeşitli derecelerde çıplak olan çiftler ya da gruplar kendilerini bırakmış durumda.

Sadece deri bir koşum takımı ve tasma giymiş bir kadın, partnerinin ayaklarının dibinde diz çökmüş, başını itaatkar bir şekilde eğmiş durumda.

Barın yakınında, bir adam bir buz parçasıyla arkadaşının çıplak sırtına desenler çiziyor. Müzik sesinin üstüne onun yumuşak inlemeleri duyuluyor.

Çevredeki kapılar, özel odalara açılıyor; perdeler, odadaki kişilerin tercihlerine göre çekilmiş ya da kışkırtıcı bir şekilde açık bırakılmış.

Herkes maske takıyor —bazıları özenle hazırlanmış, bazıları basit— bu da hoşgörüyü davet eden bir anonimlik atmosferi yaratıyor.

Aklımda sadece görevim olmalı, ama Dinara yanımda ve hava seks ve olasılıklarla dolu olduğundan, onunla ilgili gömdüğüm her fantezi, son derece net bir şekilde su yüzüne çıkıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, düşüncelerimin müstehcen yönünü okudukça kararmaya başlıyor.

"Buraya başka bir zaman da gelem mi?"

"Kesinlikle." Sesim düşüyor, arzuyla boğuklaşıyor. "Seni bağlayıp kıvrınmanı izlemek istiyorum. O mükemmel kıcını, avucumun altında tenin pembeye dönene kadar tokatlamak istiyorum. Kırbağın acısını mı seviyorsun, yoksa kemerimi mi tercih ediyorsun öğrenmek istiyorum. Kendi adını bile unutacak kadar çok kez orgazm olmanı sağlamak istiyorum."

"Şu anda bana böyle şeyler söyleyemezsin," diye nefes nefese, kendini yelpazeleyerek söylüyor.

"Ben zaten..." Sözüünü keser, vücudu hareketsiz kalır.

Onun bakışlarını takip ederek, pahalı bir takım elbise giymiş Abram'ı görüyorum; maskesi kimliğini gizlemeye hiç de yaramıyor.

Tuz-biber saçları geriye taranmış, şakakları grileşmiş ve altmışlı yaşlarında olmasına rağmen, zenginlik ve güçten gelen bir özgüvenle davranıyor.

Sırıyorum. Sol eli bandajlarla sarılmış, bu benim eline sapladığım buz kırıcının bir hatırası.

Yalnızdır. Menüü inceleyen biri gibi odayı dikkatle taramaktadır.

Şampanyamı masaya bırakıp Dinara'ya dönüyorum. "Bundan emin misin?"

Şu an geldi, sayısız hayatın yok edilmesine yardım eden bir adamla tek başına bir odaya girmek üzereyken, içimdeki tüm koruma içgüdüleri uyanıyor. Her şeyi iptal etmeyi düşünüyorum.

O yetenekli biri, ama bu durum farklı. Ya bir şeyler ters giderse, ya Abram onu tanırsa?

"Ben hallederim," diyor sessizce, eli elime dokunuyor. "Güven bana."

"Güveniyorum, ama bu işin üstesinden gelmemi kolaylaştırmıyor."

Parmak uçlarına yükselir, çeneme bir öpücük kondurur ve Abram'ın beklediği bara doğru ilerler. Abram,

zaten ölü bir adam olduğunun farkında bile değil.

DINARA

Hedefime doğru ilerlerken Kirill'e bakmıyorum.

Abram Volkov'un benden olmasını istediği kişi dışında başka biri olmayı göze alamam.

Maske beni isimsiz, tanınmaz kılıyor. Maske ve geriye toplanmış saçlarım sayesinde, bende tanıdık hiçbir şey olmamalı.

Yaklaştıkça Abram'ın dikkati bana kilitleniyor, koyu renkli gözleri her adımımı takip ediyor.

Hareket ettikçe ipek elbise vücuduma yapışıyor, her adımda yırtmaçtan uyluklarım görünüyor. Bakışları aşağıya iniyor, orada kalıyor ve bariz bir beğeniyle yüzüme geri dönüyor.

Bara vardığımda, yanına yer açmak için kenara kayıyor, davetkar bir şekilde vücudunu bana doğru eğiyor.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye soruyor, kendinden emin bir tavırla. Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirliyor. "Çok sevinirim."

"Sen yenisin," diyor, sesi yumuşak ve kültürlü. On yıllarca süren asimilasyonun altında gömülü, Doğu Avrupa kökenli hafif bir aksanla konuşan bir Amerikalı.

"O kadar belli mi?" Onun yanındaki bar taburesine oturuyorum, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakın.

"Güzel kadınlar her zaman bellidir." Benden gözünü ayırmadan barmene işaret etti. "Ne içiyorsun?"

"Ne önerirsen."

Gülümsemesi genişledi. "Kolayca güvenen bir kadın. Böyle bir yerde tehlikeli bir özellik."

"Sana güvendiğimi kim söyledi?" Mide bulandırsa da, barlara yaslanarak kollarımızı birbirine çok yakın bir mesafeye getiriyorum.

"Belki de bana bakışını seviyorumdur."

Barmen iki kadeh şampanya koydu. Abram bana birini uzattı, parmakları benimkilere değdi.

"Peki sana nasıl bakıyorum?"

"Beni anlamaya çalışıyormuş gibi." Bir yudum alıyorum, bardağın kenarından onun gözlerine bakıyorum.

"Bunda bol şans."

Alçak ve kibirli bir şekilde gülüyor. "Zorlukları severim. Ee, New Yorklu değilsin, değil mi?"

"Sadece geçici olarak buradayım. Yarın Danimarka'ya dönüyorum. Sabah erken saatte uçağım var."

"Yazık." Gözleri beni yavaşça, takdirle süzdü. "Bir gece, tanışmak için pek zaman bırakmıyor."

"Zamanı nasıl kullandığımıza bağlı."

Başımı eğip gözlerimle onu süzdüm — pahalı takım elbise, gümüş rengi saçlar, on yıllarca süren iktidardan gelen kibir.

"İstediyini almaya alışkın bir adama benziyorsun."

"Genellikle." Bakışları ağızma, sonra daha aşağıya kaydı, elbisenin ortaya çıkardığı her kıvrımı inceleyerek.

"Ama en iyi şeyler için çabalamaya değer."

Müzik değişir, daha yavaş, bası daha ağır bir şarkı çalar. Dans pistindeki bedenler birbirine daha da yaklaşır, odadaki enerji yoğunlaşır.

"Peki seni buraya ne getirdi?" diye soruyor, şimdi tamamen bana dönerek. "Bariz olanın dışında."

"Merak." Bu kelimenin bir anlamına aramızda asılı kalmasına izin verdim.

"Ve can sıkıntısı. Ama sen dikkatimi çektin. Ben yaşlı erkekleri tercih ederim. Genç erkekler tamamen egodan ibaret, içleri boş. Ne yaptıklarını bildiklerini sanıyorlar, ama karanlıkta el yordamıyla ilerliyorlar."

"Peki neyi seversin?"

Gözlerine doğrudan bakıyorum, yüzeyin altında bir sıcaklık kaynamasına izin veriyorum. "Kontrolün bende olması."

İlgi, gerçek bir merak haline dönüştü. "İlginç bir kelime seçimi."

Şampanyadan bir yudum daha aldım, anın uzamasına izin verdim.

Giydiğim elbise tesadüfi değil — siyah ipek, yapılı korsaj, belde deri detaylar.

Bağırmandan hakimiyeti fısıldayan türden bir şey.

"Bana kontrolü kolayca elinden bırakan biri gibi gelmiyorsun,"
diyorum, sesimi alçaltarak.

"Ama belki de çekiciliği de budur. Bir süreliğine başkasının dizginleri
eline almasına izin vermek."

Göz bebekleri büyür.

Yakaladım. "Çok zekisin."

"Dikkatliyimdir." Bardağımı masaya koyup, vücudumu ona doğru
eğiyorum
ona doğru eğiyorum.

"Bu konuşmaya özel bir
odada devam etmeye ne dersin?"

Eli, sahiplenici ve hevesli bir şekilde belimin alt kısmını bulur. "Bana
uyar."

Beni, kapıların sıralandığı bir koridora doğru yönlendirdi, eli sırtımdan
hiç ayrılmadı.

Yürürken bana yaklaştı.

"Seyirci ister misin?" diye soruyor. "Yoksa özel bir oyun odası mı?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Mahremiyeti tercih ederim.
Buradaki en mahrem odayı. Mümkünse ses geçirmez olsun."

Gözleri parlıyor. Muhtemelen, gürültülü ve çılgın olacağımız için
mahremiyet istediğimi düşünüyor. Sınırsız.

Sanırım öyle olacak. Ama onun hoşuna gidecek şekilde değil.

"Mükemmel bir oda biliyorum," diyor ve beni koridorun sonundaki bir
kapıya doğru yönlendiriyor.

Abram kapıyı açıyor ve karanlık duvarlı, sıcak ışıklı bir oda ortaya
çıkıyor.

Odanın ortasında, her bir direğine deri kelepçeler takılmış büyük bir
yatak duruyor. Dikkatim, yatağın ayak ucuna yakın duran yüksek sırtlı
sandalyeye kilitleniyor.

Sağlam bir sandalye, kolları kelepçeleri yerleştirmek için
yeterince geniş. "Önden buyur," diyor, sesi beklentiyle
boğuklaşmış.

İçeri giriyorum, kalbim net bir amaçla çarpıyor.

"Artık oyun odasındayız, bana hanımefendi diye hitap edeceksin.
Soyun ve sandalyeye otur."

"Evet, hanımefendi," diyor, heyecanla kravatını gevşetiyor.

Dudaklarımı kıvıran gülümseme içtendir. Kirill de çok geç
kalmayacaktır.

Ve o buraya geldiğinde, Abram Volkov acı çekecek.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

DINARA

SON DÜĞÜM Abram'ın ayak bileğine sıkıca bağlanır ve ben geri adım atarak yaptığım işi incelerim. Elleri arkada bağlanmış, bacakları açılmış ve sandalyenin ayaklarına bağlanmış, siyah ipek göz bağıyla karanlıkta bırakılmış halde sandalyeye sabitlenmiştir. Penisini uyluklarına sertçe bastırmış, beklentiyle nefes alışını sığlaştırmıştır.

Hayatının en güzel gecesini geçireceğini sanıyor. Neler olacağından haberi yok.

Kırbaç masanın üzerinde bekliyor, yumuşak deri kuyrukları eşit ölçüde zevk ve acı vaat ediyor. Onu elime alıyorum, ağırlığı elimde hissetmek için bir an bekledikten sonra omuzlarına sürüyorum.

"Benim için çok uslu bir çocuk oldun," diye mırıldanıyorum, etrafında yavaşça daireler çizerek. "Çok sabırlı, çok itaatkar. Seninle oynamama izin vermeye hazır mısın?"

"Evet, hanımefendi." Sesi kısık çıkıyor. "Lütfen."

Midemde bir tiksinti hissi uyanıyor. Bu rolü oynamaya devam edebilmek için kendimi uzaklara, soğuk ve mesafeli bir yere zorluyorum.

Kırbaçla sırtına, acıtacak kadar sertçe vuruyorum. Nefesini kesiyor, kasları geriliyor, sanki bunu özlemiş gibi bu hissi kucaklıyor.

Ona tekrar vuruyorum, cildinde narin desenler halinde kızarıklıklar belirliyor.

"Sadece rahatla ve sana verdiğim her şeyi hisset. Bu gece sana bol bol zaman ayıracağım. Hak ettiğin her şeyi tam olarak almanı sağlayacağım."

Arkamda kapı açılır ve Kirill odaya girerken ağır adım sesleri duyulur.

Abram'ın tüm vücudu hareketsizleşir, başını sesin kaynağını bulmak için çevirir.

"Hanımım?" Sesinde bir parça belirsizlik var.

"Merak etme," diyorum, kırbacı omuz kemiğinin üzerinde gezdirerek. "Bize katılacak birini davet ettim. Paylaşmak senin için sorun olmaz, değil mi? Hep birlikte eğlenebiliriz diye düşündüm."

Kirill'in gözleri odayı tarar, Abram'ın çıplak, savunmasız pozisyonunu, bağları, elimdeki kırbacı inceler. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, o soluk derinliklerde karanlık ve onaylayıcı bir şey parlar, karnımda bir sıcaklık dalgası yayılır.

Kirill sandalyenin arkasına geçerken, ben kırbacı Abram'ın göğsünde gezdiriyorum, meme uçlarını daireler çizerek alay ediyorum. Abram onu göremiyor, kimin geldiğini bilmiyor ve ben oyuna devam ederken vücudu tekrar gevşeyip tahrik oluyor. Erkekler, istediklerini sandıkları şeyi verdiğinizde çok tahmin edilebilir oluyorlar.

"Çok sabırlı davrandın," diyorum ona, uyluklarım dizlerine değene kadar yaklaşıp. "Bence bir ödülü hak ettin."

Parmaklarım, göz bağınyı yerinde tutan düğümü bulur.

"Şu gözlere bir bakalım."

Kumaş düşer ve Abram ışığa karşı gözlerini kırıştırır, göz bebekleri ışığa alışır. Kırbacı masanın üzerine koyarım, sonra uzanıp maskemi çıkarırım.

Gözleri yüzüme kilitlenir, gördüklerini bekledikleriyle bağdaştırmaya çalışırken yüzünde şaşkınlık belirir. Beyninin beni Velour bağlamının dışında konumlandırması birkaç saniye sürer, ama anladığında yüzünün tamamı değişir. Şaşkınlık öfkeye dönüşür, dudakları dişlerinden geriye çekilir ve çirkin bir hırlama çıkar.

"Sen." Kelime boğuk ve inanamayan bir sesle çıkıyor. "Bu da ne lan?"

"Sürpriz." Tatlı bir gülümsemeye gülümsüyorum. "Ve kocamı da getirdim."

Kirill kendi maskesini çıkarır ve Abram'ın görüş alanına girer.

"Merhaba, Abram," der Kirill, sesi buz gibi. "Elin nasıl?"

Abram'ın gözleri daralır öfkeyle öfkeyle O
çırpınıyor bağlara bağlara vuruyor, sandalye
zemine sürtünüyor. "Seni manyak pislik. Bu

senin oyun anlayışın mı? Ne tür sapıkça şeylerden hoşlanıyorsun?”

Ne kadar isterse bağırabilir. Kulübün bodrumundaki güçlendirilmiş duvarlar ses geçirmez.

Kucağına bir göz atıyorum. Penisini yumuşamış, uyluğuna yapışmış bir şekilde büzülmüş. Korku, havayı mahveden şeylerden biri.

“Sikini sarkmış çıplak bir adam hakaretler savurmamalı,” diyor Kirill kuru bir şekilde. “Hiç hoş durmuyor.”

“Siktir git.” Abram’ın yüzü kırmızı lekelerle kaplı, boynundaki damarlar şişmiş. “Baban bunu öğrendiğinde seni mahvedecek. Anlıyor musun? Ben onun en eski dostuyum, bu... aşağılanmaya asla tahammül etmez. Hem ne için? Siktirdiğin bu orospu poker oyunumuz sırasında kafayı yedi diye mi!”

Kirill’in yumruğu, bir anlık bulanıklık içinde Abram’ın çenesine isabet eder. Çatlama sesi odada yankılanır ve Abram’ın başı yana doğru savrulur, yarılmış dudağından kan fışkırır.

"Bahsettiğin kişi benim karım, o yüzden ağzından çıkanlara dikkat etmeni öneririm," diye tükürdü Kirill. "Bu poker oyunuyla ilgili değil. Bu, uzun zaman önce olan ve senin de parçası olduğun bir şeyle ilgili. Elinde ihtiyacımız olan bilgiler var ve bunları bize vereceksin."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diye hırlar.

Kirill masaya doğru ilerler ve ağır bir deri alet çantasını açar; metal aletlerin çıkardığı tıkırtı havayı doldurur. Söylediklerini vurgulamak için sağlam çelik bir pense alır. “Anlatacaksın. Mesele, önce ne kadar acı çekeceğin.”

“Anlatsam bile, neden sana bir şey söyleyeyim ki?” Cesaretinin köşeleri çatlamaya başlamıştır, ama o hala ona tutunmaktadır. “Beni bir seks kulübünde bağlamanın beni konuşturacağını mı sanıyorsun? Senin planladığın bu amatörce saçmalıklardan çok daha kötüsünü yaşadım.”

"Amatörce, ha?" Kirill kaşlarını kaldırdı.

“Sizin nesil yumuşak, gerçek acıyı bilmiyorsunuz,” Abram alaycı bir şekilde gülümser, kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışır. “Hiç gerçek bir şeyle uğraşmadınız, işkencenin ne olduğunu bilen adamlar tarafından hiç kırılmadınız. Poker oyununda beni bıçakladığın için kendini sert sanıyorsun? Babasının dünyasında rol yapıyorsun, evlat.”

Kirill onun sözlerini duymazdan gelir. "Bu iş çirkinleşecek. Bunun için burada olmana gerek yok."

İtiraz etmeye başlıyorum ama o yaklaşarak çenemi avuçluyor. Bu hareket o kadar şefkatli ki, odada hüküm süren şiddetle o kadar çelişiyor ki, nefesim kesiliyor.

"Çok uzun zamandır cevaplar arıyorsun, bu yükü tek başına taşıyorsun. Burada yapmak üzere olduğum şey ruhunu lekeleyecek. Bırak da canavar ben olayım, böylece sen olmak zorunda kalma."

Göğsümde bir şey çatırdadı. Bu adam, bu acımasız, tehlikeli adam, bunun en çirkin kısımlarını benim için üstlenmeyi teklif ediyordu. Beni zayıf ya da yetersiz gördüğü için değil, beni korumak istediği için.

Hayatım boyunca güçlü olmayı, kimseye ihtiyaç duymamayı, her şeyi kendim halletmeyi öğrendim. Ve şimdi karşımda duran bu adam, bana bunu yapmak zorunda olmadığımı söylüyor. Benim takip etmemem için cehenneme o girecek.

"Tamam," diye fısıldıyorum ve yüzünde rahatlama belirliyor. "Arkanı dön. Bittiğinde sana söylerim."

Bacaklarım titriyor, uzak duvara dönüp gözlerimi sıkıca kapatarak başka bir yere gitmeye çalışıyorum.

Sonraki yirmi dakika çok acımasız geçiyor. Boğulma, öğürme sesleri, nefes almak için çabalayan birinin çaresiz hayvan sesleri duyuluyor.

Spider'ın boğazını kesmek bir şeydi, ama bu farklı. Nefes almamda bir sorun olmamasına rağmen ciğerlerim ağrıyor.

İzlemek zorunda olmamak, Kirill'in beni sonsuza kadar aklımda kalacak görüntülerden koruması, bir nevi merhamet.

Hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Abram yanılmıştı. Kirill yumuşak başlı biri değil. İnsanları nasıl kırıp geçireceğini, güçlü erkekleri çökertecek hassas noktaları nasıl bulacağını çok iyi biliyor. Metodik, titiz ve acımasız.

Yoğun ve metalik bir bakır kokusu burnuma çarpıyor, boğazımın arkasını kaplıyor. Kusmamak için ağzımdan nefes alıyorum. Ellerim titriyor, tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

Daha fazla ses. Sandalyenin sürtünme sesi. Metal aletlerin keskin tıkırtısı. Islak, boğuk hıçkırıklar. Yalvarışlar. "Lütfen, lütfen, bilmek istediğinizi söyleyeceğim, sadece durun, lütfen durun."

Kirill'in sesi, kaba, kontrolünün sınırlarını aşmış. "Hazır."

Arkamı dönüp gözlerimi açıyorum.

Abram'ın yüzü mahvolmuş. Bir gözü şişmiş ve kapanmış, diğeri ise parçalanmış doku ve yırtık derinin arasında zar zor görünüyor. Burnu bükülmüş ve ağzından koyu kırmızı kan sızıyor, her zorlu nefesle göğsüne damlıyor. Sağ elindeki parmaklar yanlışı açılarda bükülmüş, ikisi eksik.

Kirill, ölümün vücut bulmuş hali gibi onun üzerinde duruyor. Elleri, kollarını, gömleği kanla kaplı. Çenesi ve boynuna kan sıçramış. Soluk gözleri boş, soğuk, tamamen sandalyedeki parçalanmış adama odaklanmış. Onu şu anda tanıyamıyorum. İlkel, şiddet dolu ve korkutucu, ve her ne kadar mide bulandırıcı olsa da, bunu benim için yaptı.

Bakışlarımı Kirill'den ayırıp sandalyedeki kırık adamın üzerine odaklanıyorum.

"Marina Voronina'ya ne olduğunu söyle," diyorum, sesim kısılmış. "Anneme ne olduğunu söyle."

Yaralarına rağmen Abram acı bir kahkaha atıyor. "Demek o kaltağın kızıydın. Tanıdık gelmiştin."

Kirill, Abram'ın kırık elini yakalayıp sıkar, parçalanmış kemikleri birbirine sürter. Abram'ın çığlığı tiz ve vahşidir, Kirill onu bırakıp nefes nefese öne doğru yığılana kadar beton duvarlarda yankılanır.

"Tekrar dene," diye homurdanır Kirill. "Ve bu sefer biraz saygı göster."

"Ağ, onu almak için adamlar gönderdi," der Abram boğuk bir sesle. "Yerine getirmesi gereken bir evlilik yükümlülüğü vardı."

Nabzım kulaklarımın arasında gümbürdüyor. "Ne yükümlülüğü?"

"Marina Voronina nişanlıydı." Abram öksürür, kan tükürür. "Ama düğün törenine çıkamadan boğuldu. En azından, yıllar sonra adamlarımızdan biri onu Moskova'da, hayatta, yeni bir isimle, yeni bir kocayla ve küçük bir kızla gördüğüne kadar herkes böyle inanıyordu."

Ayaklarımın altındaki zemin sallanıyor.

"Anlamıyorum," diyorum, kemiklerime korku yerleşiyor.

“O kadar da karmaşık değil, kızım. Marina, aileleri kan bağıyla birleştirmek için pakhanla evlenecekti. Ama o bu evliliği istemedi, bu yüzden ölümünü sahte olarak düzenledi.”

Pakhan. Ruslan annemle evlenmek zorunda mıydı?

“Hala hayatta olduğu haberi yayılınca Ruslan çılgına döndü,” diye devam ediyor Abram. “Onu aptal yerine koymuş, reddetmişti ve şimdi de sanki o hiç yokmuş gibi yaşıyordu. Kızını kaçmasına izin verecek kadar zayıf oldukları için annesiyle babasını da suçladı. Kendi kızlarının kontrolünü kaybettikleri ve bu süreçte ittifakı mahvettikleri için.”

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. “Ne yaptı?”

“Hepsini öldürdü. O Voronin aptalları yaşamayı hak etmiyorlardı. Sonra gece yarısı Marina’yı almak için Ağ’dan adamlar gönderdi. Yükümlülüğünü yerine getirmesi için onu buraya getirdi. Karısı olarak.”

Kirill donakaldı. Büyük bir felaketin öncesinde hissedilen türden bir sessizlik.

“Bu imkansız. Babam zaten evliydi.”

Ağır bir sessizlikten sonra Abram boğuk bir sesle, “Her sorunun bir çözümü vardır,” der.

“Kirill,” diye fısıldıyorum, ama bana bakmıyor. Dikkatini tamamen Abram’a vermiş, tüm vücudu gergin.

“Söyle,” diye tıslar Kirill. “Lanet olası yüzüme söyle.”

Abram onun bakışlarını karşıladı, nefret, hırpalanmış yüz hatlarını çarpıtiyordu. “Annenin arabasının fren kablolarını kestik. Mekanik bir arıza, trajik bir kaza gibi gösterdik.”

Sözler fiziksel bir darbe gibi vurur ve Kirill geriye sendeler.

Bu korkunç, acı ironiyi ben de anlıyorum. Ruslan, annem kaçtığı için Voroninleri öldürdü. Sonra zorla evlilik için yer açmak amacıyla Kirill’in annesini öldürdü. Annem bir canavarla evlenmek istemediği için iki aile mahvoldu.

"Marina asla açık artırmaya çıkarılmadı," diyorum yavaşça. "Değil mi?"

“Pakhan’ın gelinini açık artırmaya çıkarmak mı? Aptal mısın? Annen değerliydi. Ruslan onun bir Voronin olduğunu kanıtlar kanıtlamaz, imparatorluğu ve kadını miras alacaktı. Ama o, bu gerçekleşmeden önce kaçtı. Ona ders vermek için diğerleriyle birlikte Velour’un bodrumunda tutuluyordu

ona ders vermek için tutuluyordu. Oradan kaçtı ve herkesi de yanında götürdü. Onu aramak için şehri alt üst ettik, ama o gitmişti.”

Damarlarımda umutsuz bir umut kıvılcımı parlıyor. Kaçmışsa, hâlâ hayatta olabilir. Ama her türlü rahatlama, Kirill’in kederinin ağırlığı altında eziliyor.

Abram’a bakıyor, yüzü taş gibi, nefesi düzensiz, sonra birden patlıyor. Kirill atılıyor, ellerini boğazına doluyor ve sıkıyor, nefes almasını engelliyor, onu boğulmaya, hırıldamaya ve boşuna çırpınmaya zorluyor. Sandalye betona sürtünerek gıcırıyor, geriye doğru devriliyor, ta ki ayakları tutunana kadar, sonra tekrar dik konuma geliyor.

"Kirill!" Granit gibi sert kolunu tutuyorum. "Hâlâ öğreneceklerin var."

Ama sözlerim ona ulaşmıyor. O bir yerlerde kaybolmuş ve buna ihtiyacı var. Bu olmadan asla huzur bulamayacak.

Yaşlı adamın yüzü morarmaya başlıyor, tek sağlam gözü şişiyor, ama Kirill bırakmıyor. Parmakları daha derine batıyor, baskıdan eklemleri beyazlıyor.

"Bu Tasha için," diyor Kirill sert bir sesle. "Bu hepsi için."

Abram’ın direnişi zayıflıyor, çırpınışları seğirmelere dönüşüyor, gözleri geriye dönüyor. Kirill, Abram’ın vücudu gevşeyip ıslak, hırıltılı nefes alışını tamamen durana kadar, sabit ve acımasızca tutmaya devam ediyor.

Kirill’in elleri Abram’ın boğazını sıkmaya devam ediyor, göğsü inip kalkıyor, sanki cesedin tekrar hareket etmesini beklemişçesine ona bakıyor.

Elimi omzuna koyarım. "O öldü."

Sonunda bırakır, sandalyeden geriye sendeleyerek uzaklaşır. Bana baktığında gözleri boş bakmaktadır.

Onu kendime doğru çekerim, gittiği yerden geri getirmeye çalışırım. Avuçlarımda altında cildi soğuktur, kasları kaskatıdır. Buz mavisi gözleri bana odaklandığında, gördüğüm şey kalbimi kırar. Keder, öfke ve ihanet, hepsi birden yüzeye çıkar.

"Beni kullan. Hissettiğin her şeyi bana aktar," diyorum ona. "Sana acı vereceğim," diyor, sesi çatlıyor.

"Sana güveniyorum. Bunu istiyorum. Bırak kendini. Bunu seninle birlikte hissetmeme izin ver." Bana bakıyor, yüzümde şüphe ya da korku arıyor.

Ona her şeyi gösteririm. Tutkuyu, arzuyu, bunun tam olarak istediğim şey olduğuna dair mutlak kesinliği.

"Beni kullan," diye tekrar ediyorum, ona doğru bastırarak. "Ben seninim. Tamamen. İhtiyacın olanı al."

BÖLÜM KIRK DÖRT

DINARA

KIRILL'İN AĞZI, acımasız ve her şeyi yutan bir öpücükle benimkini bulur.

Ben de onu aynı şiddetle öptüm, dudaklarında kanın tadını aldım, bakır ve tuz, dilinin sıcaklığıyla karışıyordu. Ellerim gömleğini kavradı, onu kendime doğru çektim, ikimizin de taşıdığı yükü paylaşmaya ihtiyacım vardı.

Annemin sırlarının verdiği acı. Annesinin cinayetinin verdiği keder. Benimkinin hâlâ dışarıda bir yerlerde nefes alıyor olabileceği gerçeğinin ezici ağırlığı. Bunları tek başıma taşımak için çok fazla. Onun hepsini bastırmasına ihtiyacım var.

Yatağa doğru dönüyorum ama o kalçalarımı yakalıyor ve beni tekrar kendine doğru çeviriyor. Elbisemin fermuarını buluyor ve o kadar şiddetle aşağı çekiyor ki dişler ayrılıyor. Kumaş ayaklarımın dibinde birikiyor ve o çoktan bana uzanıyor, avuç içleri göğüs kafesimden yukarı kayarak sütyenimin üzerinden göğüslerimi avuçlıyor.

"Seni çıplak istiyorum," diyor, sesi çakıl taşı kadar sert. "Sana tamamen ihtiyacım var."

Sütyenim saniyeler içinde kayboluyor, arkasına bir yere fırlatılıyor. Parmaklarını külotuma geçirip onu yırtarak çıkarıyor; kumaş kopmadan önce derime batıyor. O tamamen giyinik, kanla ıslanmış ve ölümcül bir havadayken ben tamamen çıplak kalıyorum.

Sadece birkaç adım ötedeki sandalyeye bağlanmış Abram'ın cesedi beni iğrendirmeli. Her yer kan kokuyor. Ellerinde, gömleğinde, bana dokunduğu yerlerde cildime bulaşmış. Bu beni tiksindirmeli. Ama bunun yerine, sıcak ve baş döndürücü bir heyecanla içimi tahrik duygusu kaplıyor.

Bunu benim için yaptı. Benim yapmak zorunda kalmamam için bir canavara dönüştü.

Çenemi kavrayarak gözlerime bakmamı sağlarken, diğer eli bacaklarımın arasına kayıyor. İki parmağı hiçbir uyarı vermeden içime giriyor

nefesim kesiliyor.

"Bu gece seni işaretleyeceğim, seni benim yapacağım. İhtiyaç, duygu ve dudaklarında benim adımdan başka hiçbir şey kalmayana kadar seni parçalara ayıracağım." Parmaklarını kıvırıyor, içimde dizlerimi titretiren o noktayı buluyor. "Eğer çok fazla gelirse bana söyle."

Soluk gözleri vahşi, göz bebekleri kocaman, içinde vahşi bir şey gizleniyor. "Seni tamamen istiyorum. Şu anda hissettiğin her şeyi bana ver."

Geri adım atıyor, bakışları çıplak vücudumu, tüylerimi diken diken edecek kadar yoğun bir şekilde tarıyor. Sonra duvara yaslı dolaba doğru ilerliyor ve onu sertçe açıyor. Siyah, çok kuyruklu bir deri kırbaç çıkarıyor ve avucunda deniyor. Keskin şaplak sesi beni irkiltiyor.

Ardından, her iki ucunda deri kelepçeler bulunan, yaklaşık bir metre uzunluğunda metal bir çubuk çıkarır. Bir yayma çubuğu. Midem bulanır.

"Yatağa," diye emreder. "Sırt üstü uzan."

Yatağa doğru yürüdüm, yatağa tırmandım ve yastıklara yaslanarak uzandım. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda gümbür gümbür yankılanıyor. Bunu daha önce hiç yapmadım, hiç kimsenin vücudum üzerinde bu tür bir kontrol sahibi olmasına izin vermedim. Ama Kirill'in yanında teslim olmak istiyorum. Heyecanımı saran korku, onu daha keskin, daha yoğun hale getiriyor. Bu karanlık, sapkın anda bile ona güveniyorum.

Yaslı çubuk ve kırbaçla yatağa yaklaşır, kırbacı ulaşabileceği bir yere bırakır. "Ayak bilekleri," der.

Bacaklarımı açıyorum ve o, her bir ayak bileğime deri kelepçeleri takıyor, metal çubuk bacaklarımı birbirinden uzak tutuyor. Bacaklarımı kapatamıyorum, kendimi saklayamıyorum. Bu savunmasızlık nefesimi hızlandırıyor.

"Şimdi dön. Kıcını yukarı, başını aşağı."

Uyluklarımda arasında çubuk varken pozisyon biraz garip ama yine de karnımın üstüne dönmeyi ve kalçalarımı yukarı kaldırmayı başarırım. Yüzüm yatağa bastırılır, çubuk uyluklarımı müstehcen bir şekilde açık tutar.

"Mükemmel," diyor, eli omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. "Şimdi ellerini ver."

Arkamı uzanıyorum ve o, ip gibi bir şeyle bileklerimi birbirine bağlıyor, sonra onları sırtımın arkasındaki çubuğun ortasına bağlıyor

. Bu pozisyon hemen rahatsız edici oluyor. Omuzlarım geriliyor, omurgam bu açığa uyum sağlamak için kavisleniyor ve hareket edemediğim, kendimi koruyamadığım bir durumda tamamen açıkta kalıyorum.

Yanağım yatağa sertçe bastırılıyor, boynum tam olarak acıtmayacak ama rahat da olmayacak bir açıyla bükülüyor. Halat bileklerimi sıkıştırmadan ağırlığımı kaydıramıyorum, bacaklarımı kapatamıyorum, beni koyduğu yerde kalmaktan başka hiçbir şey yapamıyorum.

Bu çaresizlik, vücudumda karanlık bir heyecan uyandırıyor.

"Güvenlik kelimesini kullanmadıkça bırakma," diyor, ama bu talimat artık neredeyse gülünç geliyor. Denesem bile bırakamazdım.

Geriye adım attığımı hissediyorum, kırbacını aldığını duyuyorum.

Kırbacın omuzlarıma indirdiği ilk darbe beni nefesimi kesiyor. Acı verici değil, sadece sıcaklığa dönüşen keskin bir acı. İkincisi daha aşağıya, omuz bıçaklarımın üzerine, daha sert bir şekilde iniyor. Cildim bu hisle karıncalanıyor.

Bana tekrar ve tekrar vuruyor, her vuruş bir öncekinden daha sert. Acı dalgalar halinde sırtıma yayılıyor, keskin ve acı verici, uyluklarımı titretiren bir zevke dönüşüyor. Nefesim düzensizleşiyor, cildimdeki yanma hissi yüzünden, buna rağmen değil, karnımın derinliklerinde bir ısı birikiyor.

"İşte böyle," diyor, boş elini kaydırıp göğsümü avuçluyor, başparmağı meme ucumu buluyor. "Al şunu. Bana ne kadar güçlü olduğunu göster."

Sırtımdaki acı ile göğsümdeki zevk arasındaki kontrast başımı döndürüyor. Her iki hisse de kendimi bırakıyorum, boğazımdan bir inilti kaçıyor.

Kırbaç kıcıma çarptığında çığlık atıyorum, ses yatağın içinde yutuluyor. Darbe metal çubuğu sarsıyor, bu da bileklerimi çekiyor ve omuzlarımı yakıyor.

"Güzel," diyor, diğer yanağıma bir darbe daha indiriyor. "Böyle çok güzelsin."

Beni metodik bir şekilde işliyor, her vuruşunu hassas bir şekilde yerleştiriyor, kıcıma ve uyluklarıma izler bırakıyor. Acı, yüzümden gözyaşları akıtacak kadar yoğunlaşıyor.

Avuç içleri, kızarmış tenimi okşayarak yatıştırıyor ve durumu değerlendiriyor. Sonra parmakları aşağıya, açılmış uyluklarımın arasına iniyor ve beni

ıslak olduğumu fark ediyor.

"Seni her yerinden dolduracağım," diyor, sesi arzuyla boğuk. "Seni o kadar çok doldurmak istiyorum ki, düzgün düşünemeyeceksin."

Soğuk kayganlaştırıcı kıcımların arasına damlıyor ve ben geriliyorum.

"Nefes al," diyor, bir parmağı sıkı deliğimin etrafında daireler çiziyor. "Rahatla ve beni içeri al."

Beni yavaşça açıyor, önce bir parmağıyla, sonra iki parmağıyla, bu esneme bana yabancı ve ezici geliyor. Bu pozisyon her şeyi daha keskin hale getiriyor. Bu istiladan kaçamıyorum, kalçalarımı ayarlayamıyorum. Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Yüzüm utanç ve tahrikle eşit ölçüde yanıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, parmaklarını makas gibi açıp kapatıyor. "Sana verdiğim her şeyi alıyorsun."

Hazır olduğumda, parmaklarını pürüzsüz ve sert bir şeyle değiştiriyor. Bir plug. Dikkatlice içeri sokuyor, en geniş noktası içeri girmeden önce beni iniltmeye zorluyor.

Dolu hissi çok yoğun. Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde sahipleniliyorum, işaretlenmiş ve tamamen ona aitim.

"Mükemmel," diyor, nefesim kesilene kadar plug'ın tabanına bastırıyor. "Şimdi seni sikerken, beni her yerinde hissedeceksin."

Giysilerini çıkarırken kumaşın hışırtısı kulağıma ulaşır. Sonra arkamda pozisyon alırken yatak hareket eder.

Sikini amıma bastırıyor ve tek bir yumuşak hamlede içeri giriyor, bu ikili his boğazımdan bir çığlık koparıyor.

"Siktir," diye inliyor, parmakları kalçalarımaya gömölüyor. "Böyle çok darsın. Zar zor hareket edebiliyorsun."

Çıkarır ve tekrar sertçe içeri girer, bu güç beni öne doğru iter. Her itişte tıkaç yer değiştirir, çarşafllara nefes nefese kalırken sürtünme beni çılgına çevirir.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, bağlların izin verdiği kadar ona doğru itiyorum kendimi. "Daha sert. Kendini tutma."

Bunu iki kez söylememe gerek yok. Ritmi acımasızlaşıyor, her bir itiş cezalandırıcı ve mükemmel, tıkaç her hissi o kadar güçlendiriyor ki, birinin nerede bittiğini, diğerrinin nerede başladığını ayırt edemiyorum.

Eli saçllarımı kavlıyor, başımı geriye doğru çekiyor. Boynum bu açıdan geriliyor, ip bileklerimi kesiyor ama umursamıyorum.

"Kime aitsin?"

"Sana," diye nefes nefese söylüyorum. "Sadece sana."

"Doğru." Saçımı bırakıp kalçalarımı kavrar, temposu acımasızdır.

"Benim. Tamamen benim."

Duyguların birleşimi beni hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde doruğa itiyor. Kırbaçtan kalan yanma hissi. Plug'ın verdiği dolgunluk. Penisinin içime tekrar tekrar girip çıkması. Bağlı ve bacaklarım açık halde olmanın getirdiği tam bir çaresizlik.

"Boşalacağım," diye nefes nefese söylüyorum, sesim titriyor.

Eli kayarak klitorisimi bulur, sıkı daireler çizerek ovuşturur. "Sikimin üzerine boşal, karım. Seni ne kadar iyi hissettirdiğimi göster bana."

Orgazm içimde patlıyor, o kadar şiddetli ki neredeyse bayılıyorum. Onun adını haykırıyorum, tüm vücudum kasılmalarla sarsılıyor, onu o kadar sıkı sıkıyorum ki küfrediyor.

O, ben aşırı duyarlılıktan hıçkırarak ağlayana kadar, her bir artçı sarsıntıyı sonuna kadar uzatarak beni sikiyor. Ancak o zaman ritmi bozuluyor.

Aniden çekilir, beni serbest bırakmak için çabucak çalışır. Halat bileklerimden düşer, sonra ayak bileklerimi çözer.

"Sırt üstü yat," diyor, sesi gergin. "Yüzünü görmem lazım."

Kaslarım titreyerek yuvarlanıyorum ve o tam üstümde, tamamen çıplak, sert ve parıltıyan sikiyle duruyor. Abram'dan akan kan göğsüne ve kollarına sıçramış, terle karışmış.

Kalçalarımın üzerine çöktü, bir eliyle sikini sıkıca kavradı.

"Beni izle," diyor, sert ve çaresiz hareketlerle kendini okşayarak. "Gözlerini benden ayırma."

Elini penisinde gezdirirken, ben donakalmış bir şekilde ona bakıyorum. Çenesi sıkılıyor, her vuruşta karın kasları geriliyor, gözleri nefesimi kesen bir yoğunlukla benimkilere kilitleniyor.

"Dinara," diye inliyor.

Bütün vücudu kaskatı kesiliyor. Sıcak sperm fişkırımları karnımı, göğüslerimi, boğazımı boyuyor. Her bir atışı kasıtlı olarak yönlendiriyor, beni işaretliyor, sahipleniyor, boşalmasıyla beni kaplıyor.

Her saniyeyi izliyorum, üzerimde parçalanışına, zevkten bükülen yüzüne, tenime boşalmasına hayranlıkla bakıyorum. Beni kendisinin olarak damgalıyor.

Bitirdiğinde, yanıma yığılır, ikimiz de titriyor ve nefes nefeseyiz.

Bir an sonra, tıkaçları dikkatlice çıkarır, sonra cildimi kaplayan pislği umursamadan beni kendine doğru çeker.

Yüzü gözyaşlarıyla ıslak, tüm vücudu titriyor.

"Ben buradayım," diye fısıldıyorum, onu elimden geldiğince sıkı sarıyorum. "Yalnız değilsin. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

Yüzünü omzuma gömer ve sonunda kendini bırakır.

BÖLÜM KIRK BEŞ

KIRILL

Sürgü, namlu, geri tepme yayı, gövde.

Glock elimde parçalara ayrılıyor, her bir parça güvenli evin masasına mükemmel bir düzen içinde diziliyor. Bunu binlerce kez yaptım, hareketlerim otomatik ve tanıdık, düşünmeye gerek yok. Ellerimi meşgul tutan bir şey, böylece beynim dünden beri etrafında döndüğü kara deliğe saplanıp kalmasın.

Babam annemi öldürdü.

Bu sözler henüz gerçek gibi gelmiyor. Göğsümde, çıkaramadığım bir şarapnel parçası gibi duruyorlar. Öfkenin, kederin, mantıklı bir şeyin gelmesini bekliyorum. Bunun yerine, kemiklerime yerleşen sadece bu soğuk, boş bir kesinlik var.

Bratva sadakatinin canı cehenneme. Kafasına bir kurşun sıkacağım.

Önce Ghost'la ilgileneceğim. O tehdit ortadan kalktıktan sonra da Ruslan'la ilgileneceğim.

Henüz kardeşlerime ya da Katya'ya söylemedim. Göreve çok az kaldı. Odaklanmaları gerekiyor ve bunu şimdi onlara söylemek kafalarını karıştırır. Ama bilmeye hakları var, her ne kadar bunun beni mahvettiği gibi onları da mahvedeceğinden emin olsam da.

Babamı örnek aldığımdan değil. O saygı on üç yaşımıdayken öldü, ama bir bakıma onu anlıyordum.

Eski usul bir bratva patriği, görevin her şeyden önce geldiği, fedakarlığın zor seçimler yapmak anlamına geldiği bir dünyada büyümüş. Yöntemlerine katılmıyordum, ama arkalarındaki soğuk mantığı görebiliyordum.

Ama bu? Yeni doğmuş kızının annesi olan karısını, başka bir kadını evliliğe zorlamak için öldürmek mi? Tüm bu acıyı kendisinin yarattığını bilerek, çocuklarının cenazede yas tutmasını izlemek mi?

Bunda mantık yok, sadece zulüm var. O, mutlak gücün önünde duran herkesi yok eden bir narsist.

İntikam adaletle ilgili değildir. Hiçbir şey annemi geri getiremez. Ama onu ait olduğu cehenneme göndermek çok iyi hissettirecek.

Glock'u yeniden monte ediyorum, bir mermi sürüyorum ve Sig Sauer'e uzanmadan önce emniyeti kontrol ediyorum. Savaştan önce silahları hazırlama ritüeli beni her zaman sakinleştirmiştir — hassasiyet, odaklanma, ne olursa olsun hazır olduğumun kanıtı. Silahlarımı metodik bir şekilde gözden geçiriyorum: iki yedek silah, yedek şarjörler, ayak bileğime bağladığım bıçak. Her biri temizlenmiş, kontrol edilmiş, doldurulmuş.

Görev karargahı olarak kullandığımız güvenli ev, Long Island City'nin dışında mafyanın sahip olduğu üç katlı bir ev. Dinara ve ekibi, geri kalanımız sahadayken buradan çalışacak. İhtiyacımız olan her şeye sahip: güçlendirilmiş kapılar ve kurşun geçirmez pencereler, her açıyı kapsayan hareket sensörleri ve kameralardan oluşan gelişmiş bir güvenlik sistemi, bitişik binaya giden bir tünel dahil olmak üzere birden fazla çıkış yolu ve sıradan bir konum.

Dinara, bu sabah geldiğimizden beri arka odada kapalı kalmış, her aileden özenle seçilmiş teknoloji uzmanlarıyla sistemini kuruyor. Onu her kontrol ettiğimde, monitörler ve kablolarla çevrili, yüzü kod çalıştıran ekranların ışığıyla aydınlanmış haldeydi. Heyecanlı görünüyor, sanki kendi dünyasında gibi.

Dün gece olanlar hakkında konuşmadık. Annelerimizin kaderlerinin en çirkin şekilde iç içe geçtiğini sindirecek zamanımız bile olmadı. Ama bu beklemek zorunda.

Saatime bakıyorum. Diğer mirasçılarla son koordinasyon toplantısı için çıkmamız gerekiyor, ama önce yapmak istediğim bir şey var.

Telefonumu çıkarıp kız kardeşimi arıyorum.

"Kirill!" Hemen cevap veriyor, sesi heyecandan tizleşmiş. "Aman Tanrım, harika bir haberim var!"

Sesindeki saf sevinç beni hazırlıksız yakaladı, göğsümdeki düğümü gevşetti. "Öyle mi? Anlat bakalım."

"Kabul mektubumu aldım! Juilliard beni piyano performans programına kabul etti!" O kadar hızlı konuşuyor ki, kelimeler birbirinin üzerine yığılıyor

. “Tam burslu, gelecek sonbahardan itibaren. Audisyonumun son yıllarda gördükleri en güçlü performanslardan biri olduğunu söylediler. İnanabiliyor musun?”

“Tabii ki inanırım, Malen’kaya. Sen en iyisisin,” diyorum ve içtenlikle söylüyorum. Göğsüm gururla doluyor.

"Bunu söylemek zorundasın. Sen benim kardeşimsin ve bu da seni taraflı yapıyor."

“Doğru olduğu için söylüyorum. Bunun için çok çalıştın Katya. Bunu hak ediyorsun.”

“Teşekkürler.” Burnunu çekerek gülüyor. “Ah, ağlıyorum. Saçmalıyorum.”

“Saçma değil. Bu çok önemli bir şey.”

"Biliyorum ve öyle de, ama..." Diye iç geçiriyor ve sesi alçalıyor, ıslıtısını yitiriyor. "Elio ile evlenirsem, okula gitmeme asla izin vermez."

“Olmayacak, o yüzden bunun için endişelenmene gerek yok,” diye ısrar ettim.

Babamla yaptığım anlaşma artık hiç önemli değil. Yakında pakhan olacağım ve Katya hayatını istediği gibi yaşamakta özgür olacak. Ama özgürlüğüne kavuşsa bile, ondan çalınan şeyi ona geri veremem. Annesini tanıma şansını.

“Ne kadar da kendinden eminsin.” Bir an durur. “Umarım bu, sonunda o Hayalet’e yaklaştığın anlamına gelir?”

"Yaklaştık," diye onaylıyorum. "Ama yine de yerinde kalmanı ve dikkatli olmanı istiyorum."

Ruslan'la aynı çatı altında yaşamak zorunda kalmasından ne kadar nefret etsem de, onun malikanesi son derece güvenli. Yine de, işler ters giderse, benim maaşımı alan korumalarından biri olan Sasha'ya onu oradan çıkarmak için kesin emir verdim.

“Daha hafif bir konuya geçelim,” diye alay ediyor. “O güzel karın nasıl?”

Her şeye rağmen dudaklarımdan bir gülümseme süzülür. “İyi. Şu anda meşgul, ama iyi.”

“Evliliğinin çok gizli olduğunu biliyorum ama sen mutlu olmayı hak ediyorsun ve o seni açıkça mutlu ediyor.” Bir an durur. “Bu, yakında onunla tekrar vakit geçirebileceğim anlamına mı geliyor?”

“Bu iş biter bitmez, sen ve Dinara istediğiniz kadar takılabilirsiniz. Kaçırduğunuz kız işlerini yapın. Ve...” Nefes alıyorum. “Okula gitmek için şehre taşınabilirsin. Tabii ki bir koruma ordusuyla.”

“Kitaplarımı taşıdıkları sürece, kaç kişi oldukları umurumda değil.” Titrek bir kahkaha atar. “Sözünü tutmanı bekliyorum. Buradan uzaklaşmak ve bir daha arkamı dönmek istiyorum. Ruslan’dan on iki ömür yetecek kadar bıktım.”

Hiçbir fikri yok.

“Babamızdan bahsetmişken,” diyorum, ses tonumu rahat tutarak, “bu aralar buralarda mı?”

“Bütün öğleden sonra toplantılardaydı. Anlaşılan Morozov ailesi bir süre daha burada kalacak. Sanırım onlarla üzerinde çalıştığı bir anlaşmayı sonuçlandırmaya çalışıyor.” Diye içini çekiyor. “Bu akşam yemeğinde onlara katılmamı istedi. Varvara çok sıkıcı bir kadın. Yemek boyunca uyanık kalmakta zorlanıyorum.”

Damarlarımda buz dolaşüyor. “Onlara fazla yaklaşma, Katya. Onlar güvenebileceğimiz insanlar değil.”

“Biliyorum. İnan bana, içimden bir ses kötü bir şeyler olacağını söylüyor.”

“Biraz daha sabret,” diyorum ona. “Ve herhangi bir şey ters giderse, ne olursa olsun, hemen beni ara. Ya da doğrudan Sasha’ya git. Anlaştık mı?”

Sesi yumuşar. “Ben iyiyim, Kirill. Endişelendiğini biliyorum ama birkaç gün daha babam ve sinir bozucu misafirleriyle başa çıkabilirim.”

Birkaç gün daha. Tek ihtiyacım olan bu.

“Yapabileceğini biliyorum. Ve seninle gurur duyuyorum. Juilliard’da ortalığı kasıp kavuracaksın.”

“Uğursuzluk getirme,” diyor, ama sesinde mutluluk var. “Ama evet, oldukça heyecanlıyım.”

“Seni seviyorum, malen’kaya. Unutma, Sasha’nın yanında kal.”

“Tamam, şimdi beni gerçekten korkutuyorsun.” Gülüyor, ama gülüşünün altında endişe var. “Ben de seni seviyorum. Dinara’ya selamımı söyle.”

“Söylerim.”

Telefonu kapatıp telefona bakıyorum, önümdeki her şeyin ağırlığı üzerimde baskı yaratıyor.

Arkadan kollar beni sarar. Dinara'nın yanağı sırtıma yaslanır, nefesinin sıcaklığı gömleğimin kumaşına değiyor.

"Kiminle konuşuyordun?" diye soruyor sessizce. "Katya.

Juilliard'a kabul edilmiş."

"Bu harika." Beni daha sıkı sarar. "O nasıl?"

"Mutlu. Heyecanlı. Bunu mahvedecek kişinin ben olmamdan nefret ediyorum."

Bana dönüyor, elleri yukarı kayarak çenemi kavriyor. "Gerçek, yalanla yaşamaktan her zaman daha iyidir. Gerçek çok acı verse bile."

Boğazım düğümleniyor. "Haklı olduğumu biliyorum. Ve yapmam gerekeni yapacağım."

O kalkar . parmak parmak ve beni beni, yumuşak ve uzun, beni bu ana bağlıyor.

"Muhtemelen toplantıya gitmeliyiz," diyor bir süre sonra.

"Bir saniye." Onu tezgahın üzerine kaldırıyorum, böylece göz göze geliyoruz, ellerim kalçalarını kavriyor. "Bu sabah Miron'a her şeyin son durumunu ilettim. Velour'dan kaçtıktan sonra annenin hareketlerini araştırmak için ABD'ye geri dönüyor."

Yüzünde bir anlık bir kırılmalı beliriyor. "Çok garip. Umarım hayattadır, ama eğer öyleyse, neden bana ulaşmadı? Çok mu tehlikeliydi? Bilmememin benim için daha iyi olacağını mı düşündü?" Yutkunuyor. "Bilmiyorum. Umarım bir gün cevaplarımı alırım."

Onu kendime doğru çekerim, başını çenemin altına sokarım. "Alacaksın. Bir şekilde gerçeği öğreneceğiz."

"Aklımda başka bir şey daha var," der, derin bir nefes alarak. "Sanırım babama ve Pavel'e her şeyi anlatmanın zamanı geldi. Soruşturmanın tamamını gizli tutmak istemiştin ama şimdi... belki de artık bilmelerinin zamanı gelmiştir."

Yüzündeki bir tutam saç geriye doğru itiyorum. "Şuna ne dersin: Hayalet halledilip babam öldükten sonra, seninle birlikte Moskova'ya uçayım. Onlarla birlikte konuşabiliriz."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun.

Yakında bu artık senin sorunun olmayacak."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, “Sen hiçbir zaman sorun olmadın Dinara. Asla.”

“Öyle demek istemedim. Ben sadece...” Durur, yüzümü inceler. “İkimiz de istediğimizi elde ettikten sonra, birlikte kalmamız için bir neden kalmayacak. Ayrılacağımızı düşünmüştüm.”

“İstediğin bu mu?” diye soruyorum sertçe. “Kendi yollarımıza gitmek mi?” Bu fikir midemi bulandırıyor.

“Hayır, bunu istemiyorum.” Sözleri yumuşak, neredeyse fısıldayarak çıkıyor.

“Tanrıya şükür.” Derin bir nefes veriyorum, onu göğsüme çekerek içimi rahatlık kaplıyor. “Çünkü Bratva’yı ele geçirdiğimde yanımda olmanı istiyorum. Her gece yatağымda olmanı istiyorum. Sonsuza kadar benim olmanı istiyorum.” Yüzünü avuçlarımla kavrayıp bana bakmasını sağlıyorum. Tehlikeli bir göreve çıkmak üzereyiz ve bunu bir daha söyleme şansım olacak mı bilmiyorum. Ona olan duygularımın derinliğini anlaması gerekiyor. “Sana aşığım, Dinara. Ve ne olursa olsun bu değişmeyecek.”

Gözlerinden yaşlar süzölmek üzere. “Ben de böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Ben de seni seviyorum. O kadar çok ki, bu beni korkutuyor.”

Bu itiraf beni derinden etkiliyor. “Gitmiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.”

Titrek bir kahkaha atıyor. “Pavel’e söylediğimizde aklını kaçıracak.”

“İyi. Bırak çıldırsın. Senin benim karım olduğunu ve bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını anladığı sürece sorun yok.” Yanağından bir gözyaşını siliyorum. “İstediğimiz hayatı kuracağız. Sana söz veriyorum.”

Sonra onu öptüm, yavaşça ve derinlemesine, söyleyemediğim her şeyi dudaklarımla onun dudaklarına değmesiyle aktardım. Ayrıldığımızda ikimiz de titriyorduk.

“Bu toplantıya hazır mısın?”

O dudaklarında bir gülümsemeyle başını salladı. “Olabileceğim kadar hazırım.”

Kapıya doğru ilerlerken, masanın üzerinde dizili silahlara son bir kez bakıyorum; temizlenmiş, doldurulmuş ve yarın için hazır.

BÖLÜM KIRK ALTI

DINARA

Hayatta, güçlü bir düşmanın kendim için kurduğum tuzağa düşmesini izlemekten daha güzel çok az şey vardır.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Ekрана yaklaşırım, yüzümde bir gülümseme yayılır, Ghost'un gözetleme sinyalinin sahte radyo kanalımıza ulaşmasını izlerim.

Tuzakım işe yarıyor. Dinliyorlar ve harekete geçmek için doğru anı bekliyorlar.

Önceden dikkatlerini çekmemiz gerektiğini bildiğimizden, dün gece işleri başlattık.

Kirill'e, Ghost'un izlediğini bildiğimiz şifreli bir uygulama üzerinden kardeşlerine panik mesajları göndermesini söyledim.

Mesaj basitti: DEA, Baronovların Red Hook'taki deposunda 50 milyon dolarlık eroin bulunduğuna dair ihbar almış ve 48 saat içinde baskın yapmayı planlıyordu. Baronovlar her şeyi derhal oradan çıkarmak zorundaydı, yoksa her şeyi kaybedeceklerdi.

Ghost'un bu mesajları yakaladığını doğruladıktan sonra, Kirill ve Elio'nun Williamsburg'daki bir sosyal kulüp olan Rocco's'ta buluşmasını ayarladık ve orada herkesin gözü önünde bir anlaşma yaptılar. Elio, Newtown Creek yakınlarındaki bir Valenti deposunu, piyasa fiyatının üç katına geçici depolama için teklif etti. Kirill fiyat konusunda pazarlık yaptı ama sonunda bir anlaşmaya vardılar ve el sıkıştılar.

Her şey dün gece başladı. Bu gece, canlı bir operasyonla onları yakalayacağız.

Şu anda, üç kamyon, sıkı güvenlik önlemleri altında şehir içinde taşınmak üzere eroin paketleriyle dolduruluyor.

Omuzlarımı çevirerek, son altı saattir klavye başında kambur oturmanın yarattığı gerginliği gideriyorum.

Arkamdaki kapı açılıyor ve Gigi elinde bir fincan taze kahveyle içeri giriyor, kahveyi bana uzatıyor.

"Sen bir nimetsin," diyorum ona, uzun bir yudum alırken.

Bu operasyonda yakın bir şekilde çalıştık ve ona saygı duymaya başladım. Zeki, egosuyla zaman kaybetmiyor ve her şeyi daha iyi bildiğini sanan erkeklerle dolu bir odada kendine yer buluyor.

"Kamyonlar yola çıkmadan önce enerji depolamak için bir fırsat olduğunu düşündüm." Kendi fincanından bir yudum alır. "Ghost hâlâ dinliyor mu?"

Veri akışının kaydırıldığı ekrana işaret ediyorum. "Eminim şifrelememi kırarak kendilerini çok zeki sanıyorlar."

Dışarıdan güvenli görünen bir telsiz iletişim sistemi kurdum, ama şifrelemede küçük bir açık bıraktım. Onlar bunu birkaç saat içinde buldular.

Şimdi her şeyi dinliyorlar ve onlara tam olarak duymalarını istediğim şeyleri verdiğimin farkında değiller.

"Aşağıda durum nasıl?" Gigi'nin ekibi bodrumda tüm kara hareketlerini ve operasyonları koordine ediyor.

Derin bir nefes verdi. "Şu ana kadar her şey yolunda. Konvoy programa uygun ilerliyor ve askerler pozisyonlarını koruyorlar. Umarım o pislikler yolda olduğumuz sırada saldırmazlar."

"Bu, onlar için bile çok riskli. Bizim adamlar Valenti deposunda kamyonları boşaltana kadar bekleyecekler, sonra saldıracaklar." En azından, biz öyle yapmalarını umuyoruz. Newtown Creek, endüstriyel bir çorak arazi, bu da onu pusu kurmak için mükemmel bir yer yapıyor.

Bu yüzden beş aileden iki yüz asker deponun çevresine gizlice konuşlanmış durumda ve saldırı emrimi bekliyorlar.

Kapı çerçevesinden iterek ayrıldı. "Gösteri yakında başlayacak. Yerimi alsam iyi olur." Bir an durdu. "Bu arada, tüm bunlar için teşekkürler." Monitörleri belirsiz bir şekilde işaret etti. "Sen olmasan bunu başaramazdık. Ve hey, Kirill ile işler yolunda gitmezse, Triad'ın kapısı her zaman açık."

Ona göz kırptım. "Bunu aklımda tutacağım."

Parmaklarım klavyede hareket eder, bir sonraki sahte iletişimi sıraya koyar. Bu, önceden kaydedilmiş bir mesajdır. Matvey'in sesi, konvoyun Brooklyn'den geçip

Queens'e doğru izleyeceği rotayı onaylıyor. Metropolitan Avenue'dan, Greenpoint'te doğuya dönüp Newtown Creek'e doğru gideceklerinden bahsediyor. Kesişen caddeleri, depoya tahmini varış saatini sıralıyor ve Valenti personelinin ürünleri boşaltmaya yardım etmek için bekleyeceğini onaylıyor.

Veri akışı, Ghost'un sisteminin mesajı saniyeler içinde yakaladığını gösteriyor — izleme faaliyetlerindeki ani artış, dinlediklerini doğruluyor.

Yakaladık sizi, enayiler.

"Kirill, duyuyor musun?" Gerçek radyo kanalımıza geçiyorum; Ghost dahil kimsenin kıramayacağı, kusursuz bir algoritma ile şifrelediğim kanala.

"Anladım." Sesi tarafsız. Konvoyu koruyan öncü araçta bulunuyor, yani Humvee'de yalnız değil. Ama hepimiz görev moduna geçmeden önce sesini bir kez daha duymam gerekiyor.

"Az önce rota detaylarını ele geçirdiler. Her şey planlandığı gibi ilerliyor."

"Güzel. Sen nasılsın?"

"Ben... iyiyim. Bu işler için yaşadığımı biliyorsun." Söylemediğim şey ise onun için endişelendiğim. Çünkü en iyi planlar bile bir göz açıp kapayıncaya kadar mahvolabilir. Ve tüm küçük kutlamalarım rağmen, Ghost'un zeki ve yetenekli olduğunu biliyorum. Sadece bu sefer benim daha zeki ve daha yetenekli olmam için dua ediyorum. "Bana dikkatli olacağına söz ver."

"Biliyorsun ki öyle yapacağım," diyor, sesinde sert bir ton var.

"Bu iş yakında bitecek," diye söz veriyorum ona. Söylemediğim şey ise, gerçekten birlikte olabilmemize çok az kaldığı. Hayalini kurduğum ama asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm gelecek artık parmaklarımin ucunda. "Seni seviyorum, Kirill."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Hat sessizleşir ama ben kulaklığı bir saniye daha takılı bırakır, sesine tutunurum. Hayatımda ilk kez, asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şeyi istememe izin veriyorum: sevdiğim adamın yanımda olduğu bir hayat.

Ama önce bu geceyi atlatmamız gerekiyor.

Boynumu bir yandan diğer yana uzatıp monitörlerime odaklanıyorum. Konvoydaki kamyonlar tek tek yola çıkıyor ve şehirde yavaşça

yola çıkıyor.

Bu tehlikeli kısım değil ama yine de nefesimi tutuyorum. Bu görevin her aşamasında risk var ama şu ana kadar her şey plana göre gidiyor.

Arkamdaki kapı açılıyor ve dönmeden Gigi'ye, "Kahve içmeye gerek yok. Bir fincan daha içersem titremeye başlayacağım," diyorum.

"Bir sorunumuz var, Dinara."

Ses derin, erkeksi ve kesinlikle Gigi'ye ait değil.

Sandalyeyle dönüyorum. Miron kapının eşiğinde duruyor, yüzü asık.

Rusya'dan yeni dönmüş olmalı.

"Miron, Tanrım, beni korkuttun. Sorun ne? Operasyon mu? Bir şey mi oldu?"

"Onu buldum."

Kalbim duruyor. "Ne?"

"Anneni. Marina'yı." Odaya girip kapıyı arkasından kapatıyor. "Onu buldum. Hayatta. Ve burada, New York'ta."

Oda başım dönüyor. Annem benimle aynı şehirde mi?

"Nerede? Onu görebilir miyim?"

"Yolda her şeyi anlattırım." Sesi acil. "Tehlikede. Hemen çıkmamız lazım."

Kafamdaki karışıklık endişeye dönüşüyor. Bir şeyler tutarsız.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Yapamam. Bu görevi koordine etmenin tam ortasındayım."

Yüzü karardı. "Bu gerçekten çok kötü."

Bana saldırıyor. Sandalyeden fırlayıp, destek çağırmak için kapıya doğru atılıyorum. Elini uzattığım anda bileğimi yakalıyor ve beni yana doğru çekiyor. Onun momentumunu ona karşı kullanarak çekişine direniyorum ve dizimi kasıklarına doğru savuruyorum.

O, bacağıyla engel olur ve serbest eliyle ceketine uzanır.

"Gigi!" diye olabildiğince yüksek sesle bağırlıyorum. "İmdat!"

Avucunu ağzıma bastırarak sesimi keser. Dişlerimi eline geçiririm ve kan tadı alırım. O ise kıpırdamaz bile.

Keskin ve ısırcı bir şey kot pantolonumu delip kasıma saplanıyor.

Ne oluyor lan?

Aşağıya baktığımda uylukuma saplanmış bir enjektör kalemi görüyorum. Bacağımda bir sıcaklık patlaması hissediyorum, hızla yayılıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Oda dönüyor.

Sonra her şey karardı.

BÖLÜM KIRK YEDİ

KIRILL

ÜÇ KAMYON, Newtown Creek yükleme bölgesinde düzenli bir şekilde durur, farları endüstriyel çorak araziye aydınlatır. Çatlamış asfalt ve tel örgü çitlerin ötesinde, karanlığa uzanan terk edilmiş depolar ve iskelet gibi bina kalıntıları dışında hiçbir şey yoktur.

Öndeki Humvee'den inerim, soğuk hava ceketimi delip geçer ve adamlarım arkamdaki konvoy araçlarından inerken çevredeki alanı tararım. Hızlı hareket ederler, silahları hazırdır, her biri izlendiğimizin farkındadır.

Hayalet orada. Bunu hissedebiliyorum, sanki ensemde bir ürperti gibi. Görünmeyen gözler her hareketimizi takip ediyor.

Ama bizi izleyenler sadece onlar değil.

Yakındaki çatıların üzerinde, deponun içinde, yıkılmış yükleme rampalarının ve yanmış ofislerin gölgelerinde, burayı bir mezarlığa çevirecek kadar ateş gücüne sahip beş yüz asker gizleniyor.

Bunu en ince ayrıntısına kadar planladık ve herkes rolünü biliyor. Kesinlikle gerekli olmadıkça telsizle konuşmayacağız; çünkü Ghost frekanslarımızı dinliyorsa ve bizim, onların dinleyemediği bir kanalda konuştuğumuzu fark ederse, bir terslik olduğunu anlar.

Ekibim boşaltma işlemine başlarken ben kamyonlara dönüyorum. Gerçek ürün, çünkü Ghost'un sahte bir sevkiyatı koklamasını göze alamazdık. Elli milyon dolarlık eroin, her bir paket özenle, her an işlerin ters gidebileceğini bilen adamlar tarafından kamyonlardan depoya taşınıyor.

Ben de üzerime düşeni yapıyorum. Manifestoları kontrol ediyorum, ekip liderlerine baş sallıyorum,

Dünyanın en pahalı yemini kurmak yerine.

Bırakalım da savunmasız olduğumuzu düşünsünler.

Dinara'ya haber vermek için telsizime uzandığımı fark ettiğimde ilk kamyon neredeyse boşalmıştı. Elim kemerimin yarısına kadar inmişken durdum ve kendimi sakinleştirmeye zorladım. O şu anda komuta merkezinde kilitli, normalde birbirlerini öldürmeye çalışacak beş ailenin askerleri arasındaki gözetleme görüntülerini ve şifreli iletişimi yönetiyor. En son ihtiyacı olan şey, sesini duymadan yirmi dakika geçiremediğim için onu rahatsız etmem.

"Patron, ikinci kamyon boş." Adamlarımdan biri depoyu işaret ederek alçak sesle konuşuyor. "Envanter sayımına başlayalım mı?"

"Henüz değil. Üçü de boşaltılana kadar bekleyin, sonra içeride tam sayım yapın."

Adam başını sallar ve işine geri döner.

Saatime bakıyorum. Red Hook'tan ayrılalı kırk beş dakika oldu. Ghost izliyor, yaklaşımlarını hesaplıyor ve saldırmak için mükemmel anı bekliyor olmalı. Nabzım düzenli, ellerim sakin ve bir kez olsun derimin altında kaynayan şiddet net bir hedefe sahip.

Bu iş bu gece bitecek.

Cebimdeki telefonum titriyor.

Şifreli bir güncelleme bekleyerek telefonu çıkarıyorum, ama ekran, midemi altüst eden bir görüntüyle aydınlanıyor.

Dinara'nın bir sandalyeye bağlanmış, bilekleri arkada bağlanmış, dişlerinin arasına gergin bir şekilde çekilmiş koyu renkli bir kumaş şeridi olan bir fotoğrafı. Elmacık kemiğinde koyu renkli bir morluk belirliyor, sert kumaşın cildini sıyırdığı dudak köşesinde bir kan lekesi var. Gözleri sersemlemiş, doğrudan kameraya bakıyor.

Çiğerlerim duruyor ve bir sonraki nefesimi zar zor alabiliyorum.

Depo alanı, konvoy, askerler... Beynim gördüklerimi anlamaya çalışırken hepsi beyaz gürültüye dönüşüyor ve bu gerçek olamayacağı için tamamen başarısız oluyor. Onun güvende olması, bu operasyonu güçlendirilmiş duvarların ve şifreli kanalların arkasından koordine etmesi gerekiyordu.

Fotoğrafın altında bir metin belirliyor.

Bir adres ve oraya varmak için otuz dakikam olduğu yazan bir not. Yalnız gel, silahsız gel ve kimseye söyleme.

Telefon parmaklarımın arasından kayıp düşüyor. Ellerim uyuşmuş. Boğazımı tırmalayan, çığlık atan hayvan gibi panik dışında her şey uyuşmuş.

Bu Ghost olmalı. Ne planladığımızı, Dinara'nın görevimiz için ne kadar önemli olduğunu anladılar ve beni kanatmak için tam olarak nereye vuracaklarını biliyorlardı.

Buradaki tüm askerleri buraya getirip bu mesajı gönderen kişiyi küle ve kemiğe çevirmeyi düşünüyorum. Ama kurallara uymazsam, bir orduyla gelirsem onun öleceğini iliklerime kadar biliyorum.

Kulaklığımı, Glock'umu, yedek silahımı ve ayak bileğime bağladığım bıçağı çıkarıp nakliye konteynerleri arasındaki gölgelere fırlatıyorum. Adamlarımdan biri bana bir şey sormak için yaklaşıyor ama duymuyorum.

O adres dışında hiçbir şey aklımda kalmıyor. Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bu kadın nasıl oldu da dünyanın merkezi haline geldi? Kalbimin atışları? Yaşamaya değer her şey?

Çünkü onun artık burada olmaması düşüncesi, içimdeki çok önemli bir şeyi yok ediyor.

Konvoydan kalan motoru hâlâ çalışan en yakın Humvee'ye atlıyorum ve gaz pedalını sonuna kadar basıyorum. Araç roket gibi ilerliyor, lastikler çığlık atarken yükleme bölgesinden geçip ötesindeki sokağa çıkıyorum. Biri adımı haykırıyor ama hızımı kesmiyorum ya da arkama bakmıyorum.

Kırmızı ışıkları geçiyorum ve trafik kurallarını hiçe sayıyorum, arabaların arasında zikzak çiziyorum, şeritleri kesiyorum, her virajda Humvee'yi daha da hızlandırıyorum.

Adres, Queens'in dışındaki bir sanayi geliştirme bölgesinde; yarısı bitmiş inşaat projeleri ve karanlığa uzanan terk edilmiş arsalar.

Her yerde unutulmuş oyuncaklar gibi inşaat ekipmanları dağılmış durumda ve tüm bölge boş ve terk edilmiş gibi görünüyor. Ne kadar da uygun.

Sadece bir binanın ışıkları yanıyor.

Motoru kapatıyorum ve karanlıkta üç saniye boyunca oturup, dümdüz önüne bakıyorum. Bu bir tuzak mı? Muhtemelen. Ama kimse bu şehre zarar verip paçayı sıyrabileceğini düşünmeden önce, bu şehri kanla boyayacağım.

Humvee'den iniyorum ve beş adım bile atamadan binanın girişinden iki maskeli güvenlik görevlisi beliriyor. Rosa'nın yerinde bize saldıran askerlerle tıpatıp aynı görünüyorlar.

"Eller yukarı," diye bağılıyor içlerinden biri.

Ellerimi yavaşça kaldırıyorum. "Silah yok. Mesajı gayet net anladım."

Biri beni tüfeğiyle hedef alırken, diğeri ne aradıklarını çok iyi biliyorlarmış gibi titizlikle vücudumu elliyor. Ceketimi, kemerimi, botlarımı, silah saklayabileceğim her yeri kontrol ediyor.

"Üzerinde bir şey yok."

"Yürü." Tüfeği olan adam başını binaya doğru salladı.

Beni içeri götürürler, her iki yanımda birer kişi, ani bir hareketimin sonum olacağı kadar yakın mesafede. İçerisi, gölgelere, plastik örtülere ve soyulmuş inşaat demirlerine sarılmış, içi boşaltılmış beton sütunlardan ibaret. Ghost'un son hesaplaşmamız için bir hayalet kasaba bulması ne kadar da uygun.

Elimizdeki tek yolu takip ediyoruz, soluk bir ışıkla biten uzun bir koridor. Neyle karşılaşabileceğimi düşününce midemde bir korku kıvrılıyor. Ya ona çoktan zarar vermişlerse, ya da daha kötüsü? Siktir et. Şimdi kafamda düşüncelere dalarsam, başım belaya girer.

Koridor, çelik ve betondan ibaret devasa bir depo alanına açılıyor. Muhafızlar, ne demek istediklerini anlatmak için beni yeterince sert bir şekilde itiyorlar ve sonra girişi korumak için geri çekiliyorlar, tüfekleri hâlâ bana doğrultulmuş durumda.

Etrafa bakıyorum ve kalbim duruyor.

Odanın ortasında, tek bir tavan lambasının altında Dinara duruyor.

Fotoğraftaki gibi bir sandalyeye bağlanmış, bilekleri arkada bağlanmış, ağzına tıkadıkları bez ağzının köşelerine batmış

, ayak bilekleri ise sandalyenin ayaklarına bağlanmış. Elmacık kemiğindeki morluk koyu, öfkeli bir mor renge dönüşmüş ve çenem o kadar sıkı kapanıyor ki dişlerim kırılabilir sanıyorum.

Yüzünde rahatlama beliriyor ama gözleri aciliyetle parlıyor. Bana bir şey söylemeye çalışarak başını sallıyor ama vücudum içgüdüsel olarak hareket ediyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Dur."

Bu tanıdık ses, solar pleksusa atılmış bir yumruk gibidir.

Tavan ışıkları birdenbire yanıyor, floresan beyazı odayı o kadar parlak bir şekilde dolduruyor ki, gözlerimi kırpmak zorunda kalıyorum. Görüşüm netleştğinde, babam Dinara'nın sandalyesinin arkasındaki gölgelerde duruyor, bir eli sanki ona dokunma hakkı varmış gibi kızın omzunda. Her zamanki üç parçalı takım elbisesini giymemiş, onu pakhan olmaktan ziyade eskiden olduğu asker gibi gösteren taktik giysiler giymiş.

Tamamen sakin ve her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyor.

Ve sonra, başka bir şey dikkatimi çekiyor.

Dinara'nın yanında, aynı sandalyeye bağlanmış, kalın bir kumaşla ağzı tıkanmış, çığlıklarını bastıran Katya var. Yüzünden gözyaşları akıyor ve ağzındaki tıkaçtan boğuk sesler çıkıyor.

Görüşüm daralıyor. Ayaklarımın altındaki zemin kayboluyor ve sanki bir kabusun içinde serbest düşüş yapıyormuşum gibi hissediyorum.

"Sen bunu yapmazsın..." diye öfkeyle söylüyorum. "Kendi kızına zarar vermezsin."

Ruslan, hiç etkilenmemiş gibi gözlerini kırpmıyor. "Ben kimseye zarar vermeyeceğim. Sen vereceksin. Liderliğin bedeli budur, Kirill. Fedakarlık. Aşkın önündeki görev." Katya'nın yanağına, midemi bulandıran bir şefkatle başparmağını gezdiriyor. "Bu kadınlardan biri bu gece senin elinden ölecek. Seçim senin."

BÖLÜM

KIRK SEKİZ

KIRILL

“Sen kafayı yemişsin,” diye babama bağıyorum. “Sırf bana ders vermek için kendi kızının ölmesini mi izleyeceksin?”

Ruslan’ın burun delikleri genişler, sesi sessiz bir tıslamaya dönüşür. “Bu aile için hayal edebileceğinden çok daha fazlasını feda ettim.”

Annemin tatlı yüzü zihnimden geçer ve göğsümde ağır ve karanlık bir his yerleşir. O, sevdiğini iddia ettiği kadını öldürmenin, aslında olduğu gibi iğrenç bir ihanet değil, asil bir görev olduğunu gerçekten inanıyor.

“Sadakat ve fedakarlık üzerine vaazını başkasına sakla. Kendi karını nasıl öldürdüğünü biliyorum.” Yüzünde şaşkınlık belirliyor. “Senden kaçmak için ölümünü sahte olarak düzenleyen bir kadına yüzüğü takmak için çocuklarını annelerinden mahrum ettin.”

Katya başını babamıza doğru çevirir, gözleri dehşet ve tiksinti ile doludur. Gerçeği bu şekilde öğrenmesinden nefret ediyorum, ama artık kendimi tutamam.

Ruslan’ın dudakları çirkin bir şekilde kıvrılıyor, dikkatli kontrolü sonunda çatlıyor. “O aptal kaltak olmasaydı, Voroninlerle birlikte Rusya’nın yarısını ve tüm New York’u yönetiyor olurdum.” Dinara’yı sertçe işaret ediyor. “Kızını evlendirdiğin kadın.”

Siktir. Bunu nereden biliyor?

Bir saniye sonra, Miron babamın yanına adım atıp kollarını kavuşturduğunda ve ruhunu uzun zaman önce satmış bir adamın ölü gözlü bakışını takındığında cevabımı aldım.

Miron, körü körüne güvendiğim birkaç adamdan biriydi. Her şeyi biliyordu. Daha da kötüsü, Dinara’nın annesini bulma görevini ona vermiştim. Ona, Miron’a güvenebileceğini söylemiştim. O hatanın ağırlığı, göğsümde duran soğuk bir beton bloğu gibi.

“Senin omurgasız bir pislik olduğunu bilmek güzel,” diye Miron’a tükürdüm, ama tek cevabı kayıtsız bir bakış oldu.

“Miron’dan sadakat konusunda bir iki şey öğrenebilirsin.” Ruslan, neredeyse sevgiyle elini onun omzuna koydu. “FSB’den, benim vatanımdan işe aldığın bir adamın öncelikle bana sadık olmayacağını mı sandın gerçekten? Sana uzun zaman önce söylemiştim Kirill—her yerde gözlerim ve kulaklarım var.”

Göğsümün altında mide bulandırıcı bir his oluşuyor, ama geçmişteki hatalar üzerinde duramam. Önemli olan tek şey, Dinara ve Katya’yı buradan sağ salım çıkarmak.

“Bu seninle benim aramda. Onları bırak,” dişlerimi sıkarak talepte bulunuyorum. “Beni as, işkence et, ne yapman gerekiyorsa yap, ama onları buradan çıkmasına izin ver.”

Ruslan volta atmaya başlar, botları betona ritmik bir ses çıkarır.

“Suçlu olan tek kişi sensin. Sana uzak durmanı söylemiştim, ama sen onunla evlendin. Ailemizi parçalamak için burada olduğunu bildiğin halde.” Yüzündeki ifade acımasız bir hal alıyor. “Sorunu halletmeye çalıştım, ama sen yine her şeyi mahvettin.”

Rosa’nın evindeki saldırıdan bahsettiğini anlamam biraz zaman alıyor. Dinara’yı öldürmeye çalışan oydu, Hayalet değil.

"Neden?" diye boğuk bir sesle soruyorum. "Sırf Varvara ile evlenmemi istediğin için mi? Asla mutlu olamayacağım bir kadınla."

“O kim olduğu için.” Elini Dinara’nın saçlarına doluyor ve ağzındaki bez tıkaçına rağmen boğuk bir ses çıkmasına yetecek kadar sertçe başını geriye çekiyor. Ona tepeden bakıyor, yüzünde acımasız bir ifade var. “Annenin tıpatıp aynısın. Kulübüme gelip de kim olduğunu tam olarak bilmeyeceğimi düşünmek aptallık.”

“Ona dokunma lan,” diye hırladım. Vücudumdaki her kas, gerilmiş bir yay gibi gerildi, anında harekete geçmeye hazırды. Ama adamlarının gölgelerden beni izlediğini, silahlarını bana doğrulttuklarını biliyordum. Tek bir yanlış hareket ve bu odadaki herkes ölecekti.

Babam gülüyor. “Yoksa ne olacak? Bana karşı ne gücün var ki?” “Bana bir şey söyle,” diyorum boğuk bir sesle, zaman kazanmaya çalışarak, bir . “Hayalet gerçek miydi? Yoksa tüm bunlar sadece

oyunlarından biri miydi?”

“Böyle bir işte oyun oynar mıyım sence? Morozov ittifakı her şeyi çözerdi. Tanrı’dan bile daha zengindirler ve bize ne istersek yapmamız için tam yetki vermeye hazırlar. Eğer bu Sendika orospusuna yüzük takmasaydın, bütün bir orduyu finanse ederlerdi.”

Dinara, babamın nefret dolu sözlerini duymamak için gözlerini sıkıca kapattı.

“Morozovların sana ne vaat ettiği umurumda değil. Dinara ve ben, bu geceki Ghost’a karşı bir karşı saldırı başlatmak için bu şehirdeki beş aileyi bir araya getirdik. Ama sanırım bunu zaten biliyordun.”

Bu gece beni buraya özellikle ittifakı sabote etmek için çağırdı; benim başarısız olup ona yardım için sürünerek geri dönmemi izlemek anlamına geliyorsa, Ghost’un kazanmasına izin vermeyi tercih etti.

Dişlerini gıcırdatıyor. “Bir hata yaptın, evlat. Bana, Bratva’ya ve kendi kanına ettiğin yemini bir kadına tercih ettin.” Tekrar konuştuğunda sesi hüzünlü. “Annemi, karımı öldürmekten zevk aldığımı mı sanıyorsun? Almadım. Bu içimdeki bir şeyi yok etti, ama gerekliydi.”

Kemerinden bir bıçak çıkarır, yakın mesafeden öldürmek için tasarlanmış bir bıçak.

“Bu ailenin pakhanı olmak için gerekenlere sahip olduğunu mu sanıyorsun?” Bıçağı sapından tutarak bana doğru uzatır. “Görevinin her şeyden önce geldiğini kanıtla. Sadece Bratva’ya sadık olduğunu kanıtla.”

İçimde kötü bir önsezi uyanır.

Ruslan, bıçağı hâlâ elinde tutarak iki sandalyenin tam ortasında duruyor. Katya’nın hıçkırıkları tüm vücudunu sarsıyor, ama babamız ona bakmıyor bile. Tüm dikkati üzerimde.

“Taç giymeye layık olduğunu bana kanıtla.” Bıçağı bana doğru uzatıyor, sesi ikna edici. Sanki en sevdiği iki kişiden birini öldürmesini istemek yerine, oğluna bisiklet sürmeyi öğreten gururlu bir baba gibi.

Yüzümü ifadesiz tutarak, omuzlarımı kamburlaştırıp ilerliyorum, bu seçimin ağırlığının beni ezdiğini düşünmesini sağlıyorum. Gözlerim, içim parçalanıyormuş gibi iki kadın arasında gidip geliyor.

Dinara, ıstırap dolu bakışlarına rağmen çenesini kız kardeşime doğru sallıyor, mesajı açık: Katya'yı kurtar.

Tereddüt etmeden kendini feda edecek olması, onu o kadar çok sevmeme neden oluyor ki, fiziksel olarak acı duyuyorum.

Her adımım sanki bataklıkta yürür gibi hissettiriyor. Yeterince yaklaştığımda, titrek ellerimle bıçağa uzanıyorum, Ruslan'ın tereddütümü görmesine izin veriyorum.

Bıçağı bana vermeden hemen önce, parmakları sapı sıkıca kavırıyor. “Aptalca bir şey yapma, Kirill. Adamlarım her yerde. Bir şey yapmaya kalkışırsan, cezan ölümünden çok daha ağır olacak.”

Boğazım düğümlenmiş halde başımı sallıyorum. Sandalyelerin arkasına geçip, cesaret toplamış gibi yavaşça hareket ediyorum. Babamın dikkati tamamen üzerimde, benim kararımı bekliyor.

Dinara'nın arkasına geçip pozisyonumu alıyorum. Ancak şimdi omuzları titriyor, vücudu o anın dehşetine teslim oluyor. Katya, bu kabusun bitmesini dilemek istercesine gözlerini sıkıca kapatıyor.

Keşke onlara asla seçim yapamayacağımı, onların yaşayabilmesi için seve seve öleceğimi söyleyebilseydim, ama onları uyarmak amacımı bozar.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Odaklanıyorum, dünya gözümün önünden kaybolana kadar, geriye sadece hedeflediğim babamın boynundaki nabız atan damar kalıyor. Sonra, ikisini de elimden geldiğince korumak için ileri atılacağım. En azından hâlâ kurşun geçirmez yeleğimi giyiyorum.

Bıçağı kaldırıyorum, kaslarım geriliyor...

Dünya karardı, tavandaki ışıklar söndü ve depo zifiri karanlığa gömüldü.

Yan taraftan bir şey bana koçbaşı gibi çarpar. Miron'dur. Betona sertçe düşerken onun homurtusunu tanırım. Bıçak elimden uçar, karanlığa doğru kayar.

Elleri boğazımı bulur ve sıkar. Dirseklerimi umarım yüzüne vururum ve kıkırdağın tatmin edici bir şekilde kırılma sesini duyarım.

O iyi eğitilmiş, ama beni öfke ve çaresizlik besliyor, ayrıca bu mücadeleden galip çıkmazsam iki kadının da öleceğine dair mutlak bir inanç.

Havada silah sesleri patlıyor, namlu alevleri alanı stroboskopik patlamalarla aydınlatıyor. Bağırışlar, yere düşen bedenler. Birçok yönden gelen karşılık ateşinin keskin çatırtısı.

Ne oluyor lan? Bu dışarıdan gelen bir saldırı mı, yoksa karanlıkta yaşanan kaos ve panik mi? İnanmadığım bir Tanrı'ya, o mermilerin hiçbirinin Dinara ve Katya'ya isabet etmemesi için dua ediyorum.

Miron'un tutuşu sıklaşıyor, nefes alamıyorum. Gözümün kenarlarında siyah noktalar dans ediyor.

Dizimi kaburgalarına vuruyorum, çarpmanın etkisiyle bir şeyin kırıldığını hissediyorum. Tutuşu, nefes alabileceğim kadar gevşiyor.

Pozisyonlarımızı tersine çeviriyorum; ivmeyi kullanarak dengesini bozup üstüne çıkıyorum. Yüzünün olduğu yere yumruklar yağdırmaya başlıyorum; parmak eklemlerim yarıyor, kan ellerimi kayganlaştırıyor. Durmuyorum; her darbe öfke ve ihanetle dolu.

Beni üzerinden atmaya çalışarak şiddetle debeleniyor. Dizlerimle kollarını sabitleyip, iki elimle kafasını kavrayarak sertçe çeviriyorum.

Silah seslerinin üstüne bile bu ses duyuluyor ve vücudu altımda gevşiyor, ellerimden tırmaladığı yerden ellerini çekiyor.

Dünyamızın uğraşması gereken bir hain daha azaldı.

Onu itip, silah aramak için vücudunu arıyorum. Bulduğum tek şey, ayak bileğine bağlanmış bir bıçak. Bir tabanca çok daha işime yarardı, ama dilencilerin seçme şansı yoktur.

"Dinara? Katya?"

Nefes nefese yuvarlanıyorum. Onların iyi olmasını, etrafımızda patlak veren savaştan onları kurtarmak için çok geç kalmamış olmayı yürekten diliyorum.

BÖLÜM

KIRK DOKUZ

DINARA

Işıklar söner ve dünya zifiri karanlığa bürünürken kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. Her şey duruyor. Bir anlık sessizlik geçiyor, ardından silah sesleri patlıyor.

Namlu alevleri, berbat bir şimşek fırtınası gibi karanlığı aydınlatıyor, bedenleri kısa anlık görüntülerle aydınlatıyor. Bağırışlar, betona vuran bot sesleri ve karşılık ateşinin keskin çatırtısı birçok yönden geliyor.

Kirill'i göremediğim için kalbim göğsümde çarpıyor. Güvende mi yoksa yerde kanlar içinde mi yatıyor, bilemiyorum.

Ağzımdan ıslak, ağır bezi tükürüyorum, nefes nefese kalırken dilimi kan ve tuzun metalik tadı kaplıyor.

"Katya?" diye karanlığa doğru fısıldıyorum.

Birkaç metre öteden boğuk bir hıçkırıkla cevap geliyor. Korkmuş, muhtemelen olduğu yerde donakalmış, ama burada kalamayız.

"Katya, sandalyeni devir." Duyulacak kadar sesimi yükseltirim. "Yere yat. Düşük pozisyonda kalmalıyız."

Ağırlığımı yana vererek sandalyeyi sertçe devirdim. Sandalye yere çakıldı ve çarpmanın sarsıntısı artık zonklayan omzumda hissedildi, ama en azından artık yatay pozisyondaydım, mermiler bize doğru uçmaya başlarsa vurulması daha zor olacaktım.

İplerin battığı yerlerde bileklerim acıyor ve ağzımda bakır tadı var, ama ben bundan daha kötüsüne hazırlıklıyım.

Bir hıçkırık daha, ardından ahşabın betona çarpma sesi, onun da benim yaptığımı yaptığını gösteriyor.

Silah sesleri dinmek bilmiyor. Bu rastgele bir kaos değil, koordineli bir saldırı. Ya kurtarıcımız ya da sonumuz.

Vücudumu sallıyorum, karın kaslarımı ve omuzlarımı kullanarak betonun üzerinde, Katya'nın keskin, panik dolu nefes alıp verişlerinin geldiği yere doğru yavaşça ilerliyorum. Her hareket omuzlarımda şiddetli bir acı yaratıyor ama sandalyem onunkine çarpana kadar durmuyorum.

"Beni dinle," diyorum, kaosun ortasında sesimi alçak tutmaya çalışarak. "Kendini olabildiğince küçük bir top haline getir. Başını eğ ve ben söylemeden kıpırdama."

O inliyor ama vücudunun hareket ettiğini, daha sıkı kıvrıldığını hissediyorum.

Depo gürültü duvarına dönüşmüştür: bağırışlar, silah sesleri ve düşen bedenlerin çıkardığı gümürtü. Kirill'in sesini, hâlâ hayatta olduğuna dair bir işaret bulmak için kulak kabartıyorum, ama bu imkânsız.

Duman gözlerimi yakıyor ve paniğim artarken kanın metalik kokusu boğazımı kaplıyor.

Sonra, bu çılgınlığın ortasında, "Dinara? Katya?" diye bir ses duyuyorum. "Burada! Buradayız," diye nefes nefese bağıriyorum.

Birkaç saniye sonra, elleri bileklerimi arıyor, sert ve titriyor.

"Kıpırdama," diye mırıldanıyor. "Seni kurtaracağım."

İpleri keserken hissediyorum. Bileklerim serbest kaldığı anda, nefes nefese kalıyorum, kollarımı öne doğru uzatıp, karıncalanma hissine rağmen parmaklarımı büküyorum.

Sonra ayak bileklerimi de çözüyor. Ardından elleri hızla vücudumun üzerinde dolaşüyor, yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor, yanlarımı ve kollarımı okşuyor. "Yaralandın mı?"

"İyiyim," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum. "Ya sen?"

"Harika," diye fısıldıyor, sonra dudakları benimkilere çarpıyor; öpücük sert, çaresiz ve kısa.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ağzıma. "Asla seçim yapmayacaktım. Asla."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Şimdi kız kardeşini kurtar da buradan siktir olup gidelim."

Katya'nın yanına gider, ipi koparıırken yumuşak ve rahatlatıcı sözler söyler.

"Çok üzgünüm, iyi misin?" Kirill'in sesi duygudan boğuk çıkıyor.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap veriyor Katya. "Sanırım."

Bizi ikimizi de ayağa kaldırıyor, eğilerek. Silah sesleri artık azalıyor, sürekli bir yağmur yerine sadece dağınık patlamalar var. Bunun bizim için iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum, ama burada kalıp öğrenmeye niyetimiz olmadığını biliyorum.

Yolumuzu görecektik kadar karanlık, ama duvar boyunca ilerliyoruz, avuç içlerimiz soğuk betona yapışık, ayakkabılarımız enkazdan kaçınmak için dikkatlice kayıyor.

"Kenarlarda kalın," diyor Kirill sessizce. "Arkamda kalın. Eğilin."

O önümüzü açıyor, ben de bir elimi Katya'nın koluna koyup ona rehberlik ediyorum. Miron'un beni bayıltmak için kullandığı şeyden dolayı kafam hâlâ bulanık ve bacaklarım titriyor, ama işin çoğunu adrenalini hallediyor. Karanlıkta yavaşça ilerliyoruz ve bir an için bu depodan gerçekten sağ çıkabileceğimize inanıyorum.

Sonra ışıklar söndüğü kadar ani bir şekilde tekrar yanıyor ve ben parlaklığa gözlerimi kırıştırarak gördüklerimi anlamaya çalışıyorum.

Cesetler. Deponun zeminine dağılmış çok sayıda asker cesedi, çoğu kıpırdamıyor. Hâlâ hayatta olan az sayıdaki asker, ellerini başlarının arkasına koymuş diz çökmüş durumda, silahları ellerinden alınmış, maskeleri yüzlerinden yırtılmış. Ruslan da diz çökmüş, silah kafasına dayalı ve her şeye rağmen içimde acı bir tatmin hissediyorum.

Etrafımızı siyah taktik giysili askerler sarmış, her birinin göğüs zırhında gümüş renkli bir yırtıcı kuş işareti var. Gece görüş gözlükleri alınlarına itilmiş, silahları havada, sıkı bir askeri birim gibi düzenlenmişler.

Bu insanlar da kim lan? Kirill'e bakıp sessizce soruyorum. Kısa bir baş sallamayla korktuğum şeyi doğruluyor. "Hayalet."

Katya yanımda, Ruslan da üzerimizde dururken bir sandalyeye bağlı olarak uyanmak yeterince yıkıcıydı.

Ama Kirill'in o imkansız seçimle yüzleşmesini izlemek daha da kötüydü. Yüzünü görür görmez gerçeği anladım. Kendini bizim için feda edecekti.

Ve tüm bunlardan sonra, yine de ölebilirdik.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Kirill, elini benim elime uzatırken. "Bundan bir çıkış yolu bulacağız."

Ben o kadar emin değildim ama ona bunu söylemedim.

Sırtlarımızı duvara dayayarak birlikte duruyoruz. Kirill öne çıkıyor, omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak, sanki önümüzdeki cehenneme hazırlanır gibi, önümüze geçiyor.

Askerler, bize doğru yürüyen bir kadın için kenara çekilirken, topuk sesleri dikkatimizi çeker. Sarı saçları bir tarafa düzgün bir dalga şeklinde toplanmış ve dudakları parlak kırmızıdır. Beyaz takım elbisesi hem zarif hem de ölümcül görünür; komutanın o olduğu mesajı açıktır.

O yaklaşırken havada bir değişiklik olur. Ve onu net bir şekilde görebileceğim kadar yaklaştığında, kalbim gırtlığıma kadar atar.

Sanki aynaya bakmak gibi. Bu kadının kim olduğu konusunda hiç şüphe yok. O benim annem.

Birkaç adım ötede durur ve soğukkanlı bir mesafeye bizi inceler. Bakışları önce Kirill'e, sonra Katya'ya kayar, sonra da bana takılır. Ve ben onun beni tanımasını, sıcaklığını, beni gördüğüne sevindiğini gösteren herhangi bir şey beklerim.

Bunun yerine, ifadesi tamamen kontrol altında kalıyor.

"Beni aradığını duydum." Kollarını açar. "İşte, buradayım."

Kirill'in koruyucu gölgesinden çıkıyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama ilk konuşan Katya oluyor. "S-sen kimsin?"

Gülüyor. "Kendimi tanıtmadığım için özür dilerim. Sanırım bana Hayalet diyorsunuz. Bu arada, eğlenceli bir lakap. Askerlerim bana *La Madrastra* diyor. Üvey Anne. Meksika'nın en ölümcül kartelinin matriarkası."

Vücudumdaki her kemik buz gibi oluyor. Kirill'in gözlerine bakıyorum, onun da benim kadar şaşkın bir ifadesi var. Annem sadece Hayalet değil, bir imparatorluğu olan bir kartel kraliçesi.

Az önce öğrendiğimiz her şeyi kafamda sindiremiyorum, ama onun söylemediği tek şeye takılıp kalıyorum.

"Sen Marina Voronina'sın," diye fısıldıyorum. Yüzünü inceliyorum, hatırladığım kadının izlerini arıyorum. "Sen benim annemsin. Bunca zamandır hayattaydın."

Bana tamamen dönüyor, gözleri yüzümde yavaşça dolaşıyor, sanki beni ezberliyormuş gibi her bir özelliğimi inceliyor. Yüzünde hafif bir duygu dalgası geçiyor, sert bakışlarının çizgilerini yumuşatıyor.

"Evet, bu da doğru," diyor yumuşak bir sesle. "Başka bir hayatta, ben senin annenim."

Başka bir hayatta mı? Sanki ben de bir hayaletmişim gibi, o eski derisini dökerken geride bıraktığı bir şey gibi.

Sanırım kim olduğumu tam olarak biliyor ve New York'a indiğimden beri beni izliyor.

Ama burada, tertemiz beyaz takım elbisesiyle duran kadın umursamıyor bile. Kalbim parçalanıyor, onun kayıtsızlığı ruhumu derinden yaralıyor.

Marina, sanki ben sadece rahatsız edici bir ayrıntıymışım gibi arkasını dönüyor ve dikkatini, hâlâ dizlerinin üstünde, kafasına silah dayamış olan Ruslan'a çeviriyor.

"Pakhan bana aptal küçük Voronin fahişesi derdi," diyor. "Öyle değil mi, Ruslan? Pek romantik değil. Belki de bu yüzden aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı."

Derin sulara avını çevreleyen bir köpekbalığı gibi onun etrafında dolanıyor. Bu, mutfak masamıza taze çiçekler koyan, yemek pişirirken şarkı söyleyen kadın değil. Yıllar onu açıklanamaz şekillerde değiştirmiş.

Ruslan betona kan tükürüyor ve ona öfkeyle bakıyor. "Sen ölmüş olmalıydın."

"Eminim umduğun da buydu. Bahse girerim, senin kabus evinden kaçtıktan sonra bir hendekte çürüyeceğimi hayal ettin. Ama birini kırmaya çalışmanın bir yanı var ki, bazen onu daha da güçlendirirsin." Gözleri karanlıkla parlıyor. "Zorluklar beni senden çok daha güçlü birine dönüştürdü. Ve şu anda nerede olduğumuza bir bak. Sen dizlerinin üstündesin. Ben ise kendi özel ordumla. Meksika'da, senin o zavallı bratva'nı bir çocuğun limonata standı gibi gösteren bir imparatorluk kurdum."

Ruslan hamle yapar ve bir asker, tüfeğin dipçığıyle yüzüne vurarak onu yere serer. Burnundan kan akarken Marina her anın tadını çıkararak kıkırdar.

"Son birkaç hafta eğlence ve oyunla geçti. Seni öldürmeden önce seninle oynuyordum. Ama artık oyun oynamaktan sıkıldım. Buraya senin

bölgen için buradayım. Senin şehrin için. Ve sonra da tüm Doğu Kıyısı için." Yüksek topuklu ayakkabısının sivri ucunu Ruslan'ın omzuna saplar ve o inleyene kadar bastırır. "Uğruna çalıştığın, savaştığın, öldürdüğün her şey benim olacak."

Kirill gözlerime bakar ve soğuk gerçek sessizce aramızda geçer. O sadece intikam almak için burada değildir. Onun tahtını ele geçirmek istiyor. Ruslan'ın arkasına dolanır ve kolunu boğazına dolayarak nefes almasını engelliyor. Ruslan ona tırnaklarını geçiriyor ama o kıpırdamıyor, konuşurken yüzü Ruslan'ın kulağına yakın. "Ama önce, birlikte biraz kaliteli zaman geçireceğiz." Kahkahası acımasız. "Seninle ve ailenle işim bittiğinde, Baronov adını taşıyacak tek bir kişi bile kalmayacak. Mirasın, soyun... hepsi bu gece sona erecek."

Katya küçük bir inilti çıkarır ve bana daha da yaklaşır. Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekerim.

"Babamın suçlarıyla hiçbir ilgimiz yok," diyor Kirill, sesi çelik gibi sert. "Bu olaylar olduğunda biz daha çocuktuk. Bizi bu işin dışında bırak."

Son bir itişle Ruslan'ı bırakıp tüm boyuyla dikilir. "Babanın yeni bir insan kaçakçılığı şebekesi kurmak üzere olduğunu biliyor muydun? Voroninler—benim sapkın ailem—eskiden onun insan ticareti ortaklarıydı. Ama bu sefer yeni dostları Morozovlarla kuruyordu."

Kirill'in çenesi sıkılır, yüzünde tiksinti belirir. Elleri yanlarında yumruk haline gelir. "Bunu bilmiyordum. Askerlerinizin bu şehri yerle bir etmesini engellemeye çalışırken biraz dikkatim dağılmıştı."

Marina umursamadan omuz silkti. "Göze göz. Bizim dünyamızda adalet böyle işler. Ve ne yazık ki senin soyadın Baronov."

Korku, midemi sıkı bir düğüm haline getiriyor.

Kirill'i öldürmekten bahsediyor. Kocam. Kendi hayatımdan daha çok sevdiğim adam.

Onu benden alacak — dünyanın öbür ucuna kadar gidip bulduğum bu kadın, sanki sokakta rastladığı bir yabancıymışım gibi davranıyor.

On sekiz yıldır içimde taşıdığım reddedilme, incinme ve terk edilme duyguları içimde kabarıyor, öfkeden daha sıcak bir şekilde yanıyor. “Bunca zaman sonra... beni hiç aradın mı?” diye boğuk bir sesle soruyorum. “Ölü müydüm, diri miydim umurunda mıydı? Babamın durumu umurunda mıydı?”

Kirill'in eli sırtıma konuyor, sıcak ve sakinleştirici, başparmağı omurgamda yavaş daireler çiziyor.

Bana doğru geliyor, dokunabilecek kadar yaklaşıp mesafeyi kapatıyor. Yakından, gözlerinin etrafındaki hafif çizgileri ve sert çenesini görüyorum. Yavaşça nefes alıyor, bir anlığına gözlerini kapatıyor. Gözlerini açtığında, maske altındaki kederi görebileceğim kadar çatlıyor.

“O korkunç bodrumdan kaçtığımda, yapılacak tek bir şey vardı. Koşmak ve asla arkama bakmamak. Seni güvende tutmanın tek yolu buydu.” Sesi hüzünlü. Ruslan'ı işaret ediyor. “Onun izleyeceğini biliyordum. Seninle temasa geçmemi ya da Rusya’da ya da ABD’de yüzümü göstermemi bekliyordu. Bunu yaptığım anda hepimiz öldük. Gücü uzun süre çok genişti. Uzaklaştım ve bir daha arkamı dönmedim. Hepimizin hayatta kalması ve huzur içinde yaşaması için yapmam gerekeni yaptım.”

Onun bu sözlerini duymak içimi parçalıyor. Hayatta kalmayı anlıyorum — bu dünyada hayatta kalmak için ne yapman gerektiğini biliyorum — ama bu süreçte o eski hayatından daha fazlasını kaybetmiş. İnsanlığını kaybetmiş. Bütün bunlar yaşanmadan çok önce bana ve babama karşı kalbini kapatmış.

Bununla birlikte, geri adım atıp askerlerine işaret verdi.

“Baronov mirasçılarını yakalayın. Yer değiştiriyoruz.”

“Hayır.” Bu kelime içimden fışkırır ve Kirill'in tam önüne geçerek, kendimi onunla askerleri arasına koyarım. “Bizi güvende tutacak güce sahip olduğunda bana ulaşacak kadar beni sevmediğin açık, ama o seviyor. O benim bu dünyadaki dayanağım, artık ailem, ve ikisini de elinden almana izin vermeyeceğim.”

Aramızdaki mesafeyi kapatır ve elini yüzüme uzatır, parmaklarını yanağımdan aşağıya doğru gezdirir; bu hareket o kadar şefkatlidir ki göğsüm ağrır. “Onu sevdiğini sanıyorsun, ama sen daha gençsin. Aşkın ne olduğunu henüz bilmiyorsun. Senin için yaptığım her şey sevgiden kaynaklanıyordu, sen bunu göremesen de.”

Bir adım geri çekilip boğazını temizledi. Tekrar konuşmaya başladığında, sesindeki tüm sıcaklık kaybolmuştu. “Moskova’ya dönüşünü ayarlayacağım. Evine dön ve arkana bakma.”

“Onu uçağa götürün,” diye emreder Marina askerlerine. “Diğerlerini de üsse geri getirin.”

“Hayatta olmaz,” diye homurdanır Kirill, öne doğru adım atarak.

Askerlerden biri kolumu yakaladığında, Kirill adamın bileğini, tutuşunu kıracak kadar sertçe geriye doğru büküyor, onu döndürüyor ve belindeki kemerinden bir bıçak çekip bıçağın ucunu askerin boğazına dayıyor. “Ona dokunmayacaksın. Asla.”

Odadaki tüm silahlar bize doğru çevrilir. Katya yanımda boğuk bir ses çıkarır.

Kirill, elini kaya gibi sabit tutarak onlara dik dik bakar. “Ona doğru hareket eden herkes ölür. Önce bu adam.”

Marina, sanki olayın nasıl sonuçlanacağını beklermişçesine, ilgisiz bir tavırla izliyor.

Gözümün ucuyla bir hareket yakalıyorum; başka bir asker tüfeğini kaldırıyor, namluyu doğrudan Kirill'in göğsüne doğrultuyor.

Soğuk bir gerçeklik beni sertçe vurdu. Bu adam onu vurmak üzere. Sevdığım adamı öldürmek üzere.

Hayatımın geri kalanında kocam olarak görmek istediğim adam.

hiç bilinçli düşüncem olarak ben kendimi
kendimi kendimi

bir kurşun havayı yırtarken kendimi Kirill'in önüne atıyorum.

Yan tarafımda ateş patlıyor, beyaz sıcaklıkta ve her şeyi yakıp yok eden bir ateş. Bacaklarım güçsüzleşiyor ve düşüyorum. Kirill beni yarı yolda yakalıyor, beton zemine birlikte çarptığımızda kolları beni sarmalıyor.

"Dinara!" Sesi boğuk, panik içinde. "Benimle kal. Lütfen."

Ama karanlık beni çoktan içine çekiyor. Duyduğum son şey, annemin adımı haykırması.

BÖLÜM ELLİ

DINARA

ACIM, beni bir akıntı gibi bilincime geri çekiyor, beni dibe sürüklüyor ve nefes nefese bırakıyor. Her yerim ağrıyor. Yanım yanıyor, kafam pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum ve nerede olduğumu ya da ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Dünya hareket ediyor. Yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyorum, başım pahalı ve çiçek kokulu bir kumaşın üzerinde. Altımda bir motor uğulduyor, lastikler asfaltı o kadar hızlı yiyor ki titreşimi kemiklerimde hissedebiliyorum.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama göz kapaklarım ağırlaşmış gibi. Sonunda gözlerimi aralamayı başardığımda, her şey bulanık, gölgeler ve ışık mantıksız bir şekilde birbirine karışıyor.

Ama sisin içinden bile tek bir düşünce öne çıkıyor.

"Kirill." Sesim çaresiz, korkuyla dolu çıkıyor. "O nerede? İyi mi?"

"Buradayım, milaya." Sesi yakın bir yerden geliyor, kaba ve boğuk. "Benim için lanet olası bir kurşun yedin. Bunu yapamazsın. Beni kurtarmak için ölemezsin. Asla."

Ona tereddüt etmeden yine aynısını yapacağımı, onun ölümünü izlemenin beni herhangi bir yaradan daha çok mahvedeceğini söylemek istiyorum, ama ağzımdan kelimeler çıkmıyor.

"Çok kan kaybediyor." Başka bir ses araya giriyor, daha önce onda hiç duymadığım bir duygu ile titriyor. Sesin Marina'ya ait olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

"Beş dakika." Kirill. Tabii ki direksiyonda o var—şu anda bile, arka koltukta kan kaybından ölmek üzere olan ben varken bile, direksiyona başka kimseyi güvenmez.

Göğsümden zayıf bir kahkaha çıkmaya çalışıyor ama daha çok bir inilti gibi çıkıyor.

"Beş dakika çok uzun." Marina'nın sesi sertçe çatlıyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ve dünya parçalanmış bir odaklanma içinde yüzüyor. Koltukların üzerinde uzanıyorum, başım Marina'nın kucağında. Beyaz takımı mahvolmuş, kanımla koyu bir renge bürünmüş ve yüzünü görebilmek için başımı biraz eğdiğimde, çenesi taş gibi sert olsa da yanaklarından akan gözyaşlarının parıltısını yakalıyorum.

"Anne," diye fısıldıyorum, altı yaşımdan beri

Eli saçlarımda donuyor ve nefesi kesiliyor.

"Lütfen." Her kelime bana zor geliyor ama yine de zorla çıkarıyorum.

"Onu öldürme. Katya'yı öldürme. Sana olanlardan onlar sorumlu değil."

"Şşş." Parmakları yine nazikçe saçlarımı okşuyor. "Konuşma. Gücünü sakla."

"Hayır." Kafamı sallamaya çalışıyorum ama yanımda bir ağrı patlıyor ve nefesim kesiliyor. "Lütfen. Beni hiç sevdiysen..." Sesim kısılıyor. "Eskiden olduğum küçük kızı hatırlıyorsan, bunu yapma. Onu öldürme. Bu beni mahveder."

Motorun gürültüsü ve ön koltuktan gelen Kirill'in sert nefes alıp verışı dışında sessizlik hakim.

Marina'nın başparmağı alnımı okşadı ve yüzüne tekrar odaklanabildiğimde, ifadesinde bir şeyin kırıldığını gördüm. Buz kraliçesi maskesinin parçalandığını ve altında kalan tek şeyin saf keder olduğunu gördüm.

"Yapmayacağım," diyor sessizce, sesi boğuk. "Ama yaşamalısın, anlıyor musun? Savaşmalısın."

"Tamam," diye fısıldadım. "Tamam."

İçimde bir hafiflik hissediyorum. Kirill güvende. Katya güvende. En azından sevdiğim adamın yaşayacağını bilerek ölebilirim.

"İki dakika," diye homurdanıyor Kirill ön koltuktan. "Yaşayacaksın, solnyshko. Yaşayacaksın ve gerçekten karım olacaksın. Bunu düzgünce yapacağız. Babanın rızasını isteyeceğim, senin benimle evlenmeyi seçtiğin bir düşün yapacağız ve sonra anneleri kadar

zeki ve pervasız bir çocuk ordusu kuracağız. Bunların hiçbirini gerçekteşmeden beni terk edemezsin.”

İkisine de iyi olacağını söylemek istiyorum, ama bunun bir yalan olacağından eminim. Acı şimdi azalıyor, beynimin uzak bir köşesi bunun iyi bir şey olmadığını biliyor, ve görüş alanımın kenarları bulanıklaşıp kararmaya başlıyor.

“Dinara.” Annemin sesi sisin içinden geliyor, sesi sert ama yumuşak. “Uyanık kal. Bana bak.”

Deniyorum. Gerçekten deniyorum. Ama karanlık çok çekici.

“Benimle kal, Dinara. Lanet olsun, kal.” Kirill’in sesi boğuk, zar zor tutunuyor ve araba daha da hızlanıyor, motor gürültüyle çalışıyor. “Sen olmadan bu hayatı yaşamayacağım.”

Hissettiğim son şey, annemin kollarının beni sıkıca sarması, sanki yine altı yaşındaymışım gibi beni kucaklaması, sanki sırf iradesiyle beni bu dünyaya fiziksel olarak bağlı tutabiliyormuş gibi.

Sonra kenarlar bulanıklaşıp yumuşuyor, sesler uzak yankılara dönüşüyor ve ben tekrar uykuya dalarken dünya kayboluyor.

BÖLÜM ELLİ BİR

KIRILL

HASTANE BEKLEME odası dezenfektan ve bayat kahve kokuyor, floresan ışıklar her şeyi hastalıklı bir soluk ışıkla yıkıyor. Son iki saattir linolyumdaki aynı çizik izine bakıyorum, dirseklerim dizlerimin üzerinde, ellerim parmak eklemlerim beyazlaşacak kadar sıkı bir şekilde birbirine kenetlenmiş.

Karşımda, Marina plastik sandalyede dik oturuyor, beyaz takım elbisesi hâlâ Dinara'nın kanıyla koyu renkte ıslanmış durumda.

Askerlerinden biri — kafası kazınmış ve kaşını ikiye bölen bir yara izi olan bir kadın — nöbetçi gibi sandalyesinin arkasında duruyor. Marina ise ellerini kucağında birleştirmiş, tamamen dik oturuyor, ancak yüzündeki her çizgide yorgunluk okunuyor.

Kardeşlerim iki yanımda duruyor. Matvey bacaklarını uzatmış sandalyesine yayılmış durumda, ama çenesinin sıkılığı ya da parmaklarının uyluğuna vurup durması hiç de rahatlamış bir havaya işaret etmiyor. Dem ise kesinlikle içmemesi gereken bir sigara içerek, sanki iş o noktaya gelirse onu öldürebileceği her yolu kafasında sıralıyor gibi Marina'ya bakarak, kıpırdamadan oturuyor.

Marina'nın askerleri onları Newtown Creek'te yakaladı, diğer aile mirasçılarının yanına plastik kelepçelerle bağladı ve kamyonlara yükledi. Kardeşlerim idam edileceklerini bekliyorlardı — terk edilmiş bir depoda başlarının arkasına bir kurşun — ama her şey boka sardığında Marina onları buraya getirilmelerini emretti.

Sanırım bizi bağışlamaya karar verdi. Bunun onu merhametli mi yoksa sadece pragmatik mi yaptığını bilmiyorum, ama hayattalar ve önemli olan da bu.

Katya solumdaki sandalyelerin üzerine kıvrılmış, Matvey'in deri ceketinin altında nihayet uykuya dalmış. Eve gitmeyi reddetti,

bu gece cehennemi yaşamasına rağmen kalmakta ısrar etti. O, hiçbirimizin sandığından daha dayanıklı.

Duvardaki saatin düzenli tik takları saniyeleri sayıyor, ağır sessizliği bozan tek ses bu. Biz lanet olası bir işlevsizlik tablosuyuz. Bir tarafta New York'u dehşete düşüren kartel kraliçesi. Diğer tarafta ise infaz etmeyi planladığı Baronov mirasçıları. Ama hepimiz hala ameliyatta olan Dinara için buradayız.

Beklerken son bir saati kardeşlerime her şeyi anlatarak geçirdim. Babamızın annemizi öldürdüğünü açıklamak hayatımın en zor konuşmalarından biriydi. Kederin onları taze ve acı bir şekilde parçaladığını izledim; zehirli gerçek, sonsuza dek taşıyacağımız bir şeye dönüştü.

Ayrıca onlara Miron'un ihanetini, babamın bana hangi kadını öldüreceğini seçmemi istediği o depodaki hesaplaşmayı ve en berbat ironiyi de anlattım: Dinara'nın annesi Marina'nın Ghost olması.

O zamandan beri pek konuşmadık. Herkes kendi tarzında bunu sindirmeye çalışıyor, ama benim için burada oldukları için minnettarım, çünkü bunu tek başıma yapabilecek gücüm yok.

Dinara'nın neredeyse ölmesini görmek — düzeltme, benim için lanet bir kurşun yemesini görmek — içimde bir şeyleri kırdı ve onu tekrar görene kadar bu yara iyileşmeyecek. Canlı. Nefes alan. Gözleri açık.

Bekleme odasının diğer ucundaki Marina'ya sertçe bakıyorum ve o da gözlerini kırpmadan bakışımı karşılıyor.

Velour'un bodrumundan kaçtıktan sonra başına ne geldiyse, onu korkutucu ve ürkütücü birine, bir orduya komuta edip suç imparatorluklarını yıkabilecek birine dönüştürmüş.

Ama aynı zamanda kendi kızına bir yabancıymış gibi bakabilen biri haline de geldi.

İşte bu yüzden yumruğumu duvara vurmak istiyorum.

Dinara'nın kurşun yemesi, onu yumuşatmaya yetti. Gömdüğü sevginin geri akmasına yetecek kadar.

Bunun bir şeyi değiştirip değiştirmediğini bilmiyorum. Ama Marina ile nasıl devam edeceği Dinara'nın seçimi.

Ancak babamız, o başka bir hikaye. O artık Marina'nın elinde, onun yönettiği her neyse oraya götürüldü ve ona ne yaparsa yapsın umurumda bile değil. Vaktim olsaydı o canavarı işkence etmenin keyfine ben de katılırdım, ama şu anda tek umursadığım şey üç kat üstümüzde ameliyatta olan kadın.

Kapı açılır ve doktor içeri girer, hâlâ önlüğü üzerindedir, maskesi boynuna sarkmıştır. O eşikten tam olarak geçmeden hepimiz ayağa kalkarız — ben, kardeşlerim, hatta odanın diğer ucundaki sandalyesinden kalkan Marina bile.

"Atlattı," diyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. "Mermi hayati organları ıskalamış. Çok kan kaybetmiş, ama durumunu stabilize ettik ve doku hasarını onardık. İç kanama olup olmadığını iyice kontrol ettik ve hiçbir şey bulamadık."

Rahatlama beni o kadar güçlü bir şekilde sarar ki, dizlerim neredeyse çökecek gibi olur. Matvey omzumu tutar ve Dem'in bile sert duruşu biraz yumuşar.

"Ama," diyor doktor, bizi duraksatarak. "Uyanıp daha fazla test yapana kadar komplikasyonların tam boyutunu bilemeyeceğiz. Mermi kasları ve yumuşak dokuları parçaladı. Sinir hasarı, hareket kabiliyetinde azalma, kronik ağrı olabilir. Birkaç gün daha tam bir tablo elde edemeyeceğiz."

Midem burkulur. Hayatta, ama buradan sağ salim çıkıp çıkmayacağını ya da bunun hayatını tahmin edemeyeceğimiz şekillerde değiştirip değiştirmeyeceğini henüz bilmiyoruz.

Ama başka hiçbir şeyin önemi yok. O benim her şeyim. Bratva'dan, görevden, hatta kendi lanet hayatımdan bile daha önemli. O sadece evlendiğim kadın değil. Yüzüklerin ya da yeminlerin ötesinde bir şekilde benim. O kadar derine kazınmış ki, onu kaybedersem hayatta kalamam. Ve onu benden almaya çalışan herkesi öldürürüm.

"Kirill kim? Dinara uykusunda sürekli onu soruyor," diyor doktor, odanın içinde göz gezdirerek.

Öne çıkıyorum. "Benim. Ben onun kocasıyım."

Doktor koridora doğru işaret eder. "Dinara uyandırma odasında. Hâlâ anestezinin etkisi altında ama yakında uyanacak. Sizi şimdi yanına götürebilirim."

Çıkmadan önce Marina'ya bakıyorum. "Biri Dinara'nın babasını aramalı. Eminim hemen gelmek isteyecektir." Bir an duruyorum. "Ben arayabilirim, ya da sen arayabilirsin. Seçim senin."

Marina sessizce nefesini çekip başka yere bakarak kendini hazırladı. "Ben ararım. Bunu benden duymayı hak ediyor."

Dönüp doktorun peşinden kapılardan geçerek, tereddüt etmeden bana yönelik bir kurşunun önüne atlayan kadına doğru ilerliyorum.

İyileşme odası küçük ve steril, Dinara'nın gözleri kapalı yatarken yatağının etrafında makineler hafifçe bipliyor. Sol koluna serum damlıyor, monitörler ekran üzerinde sabit yeşil çizgilerle hayati fonksiyonlarını takip ediyor. Yüzü solgun, gözlerinin altındaki deride morarmış koyu halkalar var ve ince hastane önlüğünün üstünden gövdesine sarılmış kalın bir bandaj görünüyor.

Ama göğsü inip kalkıyor. Nefes alıyor. Hayatta.

Sandalyeyi yatağının yanına çekip elini tutuyorum, parmaklarımı dikkatlice onun parmaklarına doluyorum. Cildi soğuk ve onu ısıtmak için başparmağımı parmak eklemlerine sürüyorum.

"Hadi, solnyshko," diye fısıldıyorum. "Benim için gözlerini aç."

Bir dakika sürüyor, ama göz kapakları titriyor ve sonra yavaşça açılıyor. Gözleri ilk başta odaklanamıyor, ama sonra beni buluyor ve parlıyor.

"Kirill." Sesi kısık, fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Buradayım." Yaklaşıyorum, elini dudaklarıma götürüp parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum. "Hemen buradayım. Nasıl hissediyorsun?"

"Vurulmuş gibi." Ağzında zayıf bir gülümseme belirir. "Ki vuruldum da.

Değil mi?"

"Vuruldun. Bana yönelik bir kurşunun önüne atladın ve beni çok korkuttun."

Gülümsemesi kaybolur ve yüzünü buruşturarak oturmaya çalışır. Hemen ayağa kalkar ve onu tekrar yatırırım. "Kıpırdama. Ameliyattan yeni çıktın."

“İyiyim,” diye nefes nefese söylüyor, ama yüzü acıdan gerilmiş.
“Katya ne durumda? Ya kardeşlerin?”

“Herkes iyi. Hepsi bekleme odasında.” Derin bir nefes alıyorum.
“Annen de.”

Yutkunur, kaşlarını çatır. “Buraya gelecek kadar umursadığını bilmek beni şaşırttı.”

“Umursuyor. Hem de çok. Bunu anlaması için senin vurulman gerekmesi çok kötü, ama o başından beri buradaydı ve seni kaybetmekten çok korkuyor gibi görünüyor.”

Zayıf bir şekilde başını salladı, sonra bakışları benimkilere takıldı ve her şeyin ağırlığını gördüm. Birbirimizi kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı. Bunun ne kadar kolay farklı bir şekilde bitebileceğini.

“Bunu bir daha yapamazsın,” derim boğuk bir sesle. “Benim için kendini kurşunların önüne atamazsın. Bu ilk ve son kez, anladın mı?”

Gözleri yaşlarla doluyor. “Ölmene izin veremezdim.”

“Yelek giyiyordum,” diyorum ona. “Newtown Creek operasyonundan kalma. Hiç çıkarmamıştım. Kurşun bana değil, Kevlar’a isabet ederdi.” Boğazım düğümleniyor ve durmak zorunda kalıyorum, nefesimi derin bir nefes alıyorum. “Artık önemi yok. Sadece şunu bil... Sensiz yaşayamam. Vurulmanı izlemek, o kadar kanı görmek... Hayatımın en kötü anıydı Dinara.”

Gözlerinden daha fazla yaş akıyor ve ben her birini öperek siliyorum.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor.”

“Güzel. Kork. Çünkü seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım. Bu hayatın, sonraki hayatın ve ondan sonraki hayatın boyunca sen benimsin. Seni öbür dünyaya ve ötesine kadar takip edeceğim. Benden asla kurtulamayacaksın.”

Titrek bir kahkaha atıyor, ama bu kahkaha bir acı çekişe dönüşüyor.
“Bu bir tehdit mi, yoksa bir söz mü?”

“İkisi de.”

“Doktor ne dedi?”

“Tamamen iyileşeceksin. Zaman alacak ve çok acıtacak, ama iyileşeceksin. Ve bunu benimle birlikte, her adımda birlikte yapacaksın.”

“Tamam.” Elimi zayıf bir şekilde sıktı. “Bunu yapabilirim.”

“Annen, olanları anlatmak için babanı arıyor.”

Dinara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. Baba... Bu ona kalp krizi geçirecek. Bilmediği o kadar çok şey var ki, açıklamam gereken o kadar çok şey var ki."

“Sorun değil,” dedim, sözünü nazikçe keserek. “Bunu babanıza o anlatsın. Bunu ondan duymayı hak ediyor. Gerisini onlar buraya geldiklerinde anlatırız; ki sanırım bu çok yakında olacak.”

"Biraz açıklama yapmamız gerekecek," dedi, elini kaldırıp parmağında hâlâ duran yüzüğü bana gösterdi. "Bununla başlayarak."

Yüzüğe uzun bir süre baktı, sonra kirpiklerinde hâlâ gözyaşları varken bana döndü. “Seninle birlikte olabileceksem, her şeyi, hepsini yeniden yapardım.”

Tatlı, ağır bir acı kemiklerimi dolduruyor. Eğilip alnına, sonra yanağına, sonra da dikkatlice, nazikçe dudaklarına öpücük konduruyorum.

“Bu bir söz, solnyshko.”

Geri çekildiğimde, o giderek sönüyor, yorgunluk ve ağrı kesiciler onu tekrar uykuya çekiyor. Göz kapakları ağırlaşıyor ve ben, hâlâ elini tutarak koltuğa geri yaslanıyorum.

"Uyu," diyorum ona sessizce, koltuğa yaslanıp elini tutmaya devam ediyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Tam burada, seni koruyacağım."

Nefesi düzeliş tekrar uykuya dalmadan önce parmakları son bir kez elimi sıkıca kavrar.

Arkanıza yaslanıp bir anlığına gözlerimi kapatıyorum ve sonunda içimi kaplayan rahatlamaya kendimi bırakıyorum.

O hayatta. İyileşecek. Ve onu asla bırakmayacağım.

BÖLÜM ELLI-İKİ

DINARA

Uyanmak, betonun içinde yüzmek gibi bir his. Göz kapaklarım ağır, vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde ağrıyor ve yan tarafımdan yayılan, her hareket etmeye çalıştığımda keskinleşen, donuk ve inatçı bir zonklama var.

Hastane odası etrafımda yavaşça beliriyor. Beyaz tavan döşemeleri. Monitörlerin ritmik bip sesleri. Yarı kapalı panjurların arasından sızan sabah ışığı.

Kirill'in bütün gece elimi tuttuğunu hatırlıyorum, başparmağı avucumda yavaşça daireler çiziyordu, sesi alçak ve sabitti, tam olarak anlayamadığım şeyler söylüyordu. Ama sonunda gözlerimi tamamen açabildiğimde, yatağımın yanındaki sandalyede oturan Kirill değil.

Orada annem var.

Bana bakmıyor. Bakışları pencerenin ötesine sabitlenmiş, profili gri sabah ışığında belirginleşiyor. Koyu renkli kot pantolon ve bol gri bir süveter giymiş, sarı saçlarını sade bir şekilde geriye çekmiş. Kartel kişiliğinin zırhı olmadan daha yumuşak görünüyor.

Bu fırsatı değerlendirip onu inceliyorum. Güzel bir kadın, ama yıllar izlerini bırakmış. Gözlerinin çevresinde çizgiler, ağzının çevresinde köşeler, sürekli tetikte olduğunu gösteren gergin bir çene. Bu kadın, onu yok etmesi gereken şeylerden sağ kurtulmuş bir kadın.

Bu tür bir hayatta kalma bedelsiz olmaz. Yolun bir yerinde, insanlığını kapatmak, tamamen başka biri olmak zorunda kalmış, çünkü kaybettiği her şeyi hissetmek onu mahvederdi.

Beni izlediğimi hissetmiş olmalı ki dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz. Sonra elini uzatıyor

ve elimi tuttu, dokunuşu nazikti. "Nasıl hissediyorsun?"

Gülümsemeye çalışıyorum. "Pek iyi değilim. Kirill nerede?"

"Sonunda onu eve gidip duş alıp üstünü değiştirmesi için ikna ettim. Sana bir an bile başından ayrılmayacağıma söz verdim. Sana çok bağlı," diye ekliyor, sonra birleşen ellerimize bakıyor. "Üzgünüm. Her şey için çok üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok. Ben sadece... Sadece ne olduğunu anlamak istiyorum. Hâlâ bilmediğim çok şey var."

"Sanırım en baştan başlamalıyım. Sana bunu borçluyum." "Tamam," diye fısıldadım.

Yavaşça nefes alır ve sandalyeye yaslanır.

"Ben Saint Petersburg'da Marina Voronina olarak büyüdüm. Babam Aleksandr, Voronin Sendikası'nın pakhanıydı. Annem ise iş, strateji, her konuda onun ortağıydı. Sıcakkanlı insanlar değillerdi, ama o dünyada bu durum olağandışı da değildi. Benden beklentileri vardı ve ben küçük yaşlardan itibaren evliliğimin ailenin çıkarları doğrultusunda ayarlanacağını biliyordum. Tek çocuklarıydım, bu yüzden her şey doğru eşleşmeyi bulmama bağlıydı."

Bakışları pencereye kayar, anılarına dalar.

"On dokuz yaşındayken, babamın iş ortaklarından biri olan Ruslan Baronov ile evleneceğimi söylediler. O benden çok daha yaşlıydı, New York'ta zaten güçlü ve korkulan biriydi. Amerika'da bir karısı ve çocukları olduğu konusunda fısıltılar duymuştum. Bir gece, korumalarımızdan bazılarının şakalaştığını, ilk karısının 'yolun sonuna geldiğini' söyleyip güldüklerini duydum. Bunun ne anlama geldiğini açıkça belirttiler: bana yer açmak için o kadın öldürülecekti. Bratva'da boşanma yoktur. Sadece ölüm vardır."

Midem bulanıyor. O kadar gençti ki, bir başka kadının, onun bir mal gibi teslim edilebilmesi için öleceğini duyuyordu.

Kaşlarını çatıp başını salladı. "Başka bir kadının benim yüzümden öleceğini bilmek midemi bulandırdı. Bir iş anlaşmasını sağlamlaştırmak için bir canavarla evlendirilmek üzere gönderileceğimi bilmek. Başta o işin ne olduğunu anlamamıştım; babam beni en kötüsünden korumuştı. Ama nişan resmiyet kazanmadan önce resmi bir akşam yemeğinde Ruslan'la tanıştım. Yemekten sonra babamın

Çalışma odasının önünden geçtim ve onun Ruslan’la puro içerken konuştuklarını duydum. Kurdukları ağın ne tür bir şey olduğunu anlayacak kadarını duydum. Yaptıkları korkunç şeyleri.”

Bana dönüp baktı ve gözlerindeki kederin ardında eski bir öfke parlıyordu. “İşte o zaman bir plan yaptım. Her zaman iyi bir yzcydim, soğuk suya ve uzun mesafelere dayanabilirdim. Bir ğleden sonra muhafızlarımı beni Neva Nehri’ne götürmeleri için ikna ettim. Küçük bir yatımız vardı ve bunu sık sık yapardık. Kıyıda yeterince uzaklaştığımızda, bir kaza numarası yaptım. Denize düştüm, akıntının beni dibe çekmesine izin verdim. Peşimden suya daldılar, ama ben çoktan daha derine inmiştim, nefesimi onların mümkün olduğunu düşündüklerinden daha uzun süre tutmuştum. Ben olmadan su yüzüne çıktıklarında, ben akıntı yönünde küçük bir adaya doğru yüzüyordum.”

Yüzünde hafif, acı bir gülümseme belirdi. “Adada, ayakta kalmakta zorlanan terk edilmiş bir balıki kulübesi vardı. Haftalar önce oraya erzak saklamıştım: para, giysi, sahte kimlikler. Karanlık kene kadar bekledim, sonra ana karaya geçtim ve ortadan kayboldum.”

“Nereye gittin?” diye soruyorum, yan tarafımdan yayılan acıya rağmen hikyeye kendimi kaptırmış durumdayım.

“Moskova.” Omuzlarını silker. “Daha uzağa gidecek param yoktu ve Moskova kaybolmak için yeterince büyük görünüyordu. Planım bir iş bulmak, para biriktirmek ve sonra Avrupa’yı dolaşmaktı.”

Yüzündeki ifade yumuşayıp hüzünlü bir hal alıyor. “Caz kulüplerinde şarkı söylemek için bir iş buldum. Bu, sevdiğim ama ciddiye almama hiç izin verilmeyen bir şeydi. Artık hiç yapmadığım bir şey,” diye ekliyor sessizce. “Babanla orada tanıştım.”

“Yarik, sahne aldığım kulübün müdavimlerinden biriydi. Boks salonundaki vardiyası bittikten sonra gelip, barda bir bira içerek oturur ve sadece dinlerdi. İlk başta benimle konuşmaya çalışmadı, ısrar etmedi. Ama sonunda set aralarında konuşmaya başladık ve ben...” Durur, sesi boğuklaşır. “Aşık oldum. Aşık olmak yapabileceğim en kötü şey olmasına rağmen, kendimi durduramadım.”

Gözleri doldu ve ben de boğazımın sıkıştığını hissettim.

“Hamilelik planlı değildi. ğrendiğimde çok korktum, çünkü artık kaamayacağımı biliyordum. Ama sen...”

gölümseme gözyaşlarının arasından belirir. “Sen başıma gelen en güzel şeydin. Seni kucağıma aldığım anda, seni korumak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Bu, kim olduğum hakkında yalan söylemek anlamına gelse bile. Bu, babana geçmişim hakkındaki gerçeği asla söylememek anlamına gelse bile.”

“Seninle ve Yarik’le altı yıl geçirdim. Altı yıl boyunca anne oldum, seni uyutmak için şarkı söyledim, büyümeni izledim. Hayatımın en mutlu yıllarıydı. İkinizi de deli gibi sevdim. Sonra Ruslan’ın adamları beni buldu.”

Kendimi hazırladım. Anılarım sadece parçalardan ibaretti, ama onun hikâyesini dinlemek, parçalanmış anılarımın asla veremediği bir şekil kazandırdı onlara.

Gözlerini kaçırıp duvara bakıyor.

“Olay gece yarısı oldu. Uyandığımda dairemizde adamlar vardı; hepsinin ön kollarında katedral kubbesi işareti vardı. Kupola Ağı. Bazıları babam için çalışmıştı ama artık Ruslan’a bağlıydılar. Gerçek adımı biliyorlardı ama beni Saint Petersburg’a götürmüyorlardı. Beni New York’a, ona sürüklüyorlardı.”

O geceye dair kendi korkunç anılarım var, genç ruhuma kazınan gölge ve şiddet anıları.

“Baban geç saatlere kadar çalışıyordu ve sen uyuyordun, şükürler olsun. Onlara seni bağışlamaları için yalvardım. Yarik’i bağışlamaları için. Yarik’e onu terk ettiğimi yazan bir mektup yazmama izin verirlerse, buna inanacağını söyledim. Zengin ailemin yanına döndüğümü ve artık onu sevmediğim için beni aramaması gerektiğini yazdım. Her kelime bir yalandı. Elim o kadar titriyordu ki kalemi zar zor tutabiliyordum. Ama ikinizi de güvende tutmanın tek yolu buydu.”

Göğsümde bir sızı yayılıyor. O bizi seviyordu. Her şeyini kaybetme pahasına bile olsa bizi korudu.

"Ve o zaman seni Velour'a götürdüler mi?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Ruslan beni, açık artırmaya çıkarılmayı bekleyen diğer kadınlarla birlikte Velour'un bodrumuna kilitledi. Orada kaldığım haftalar boyunca bir kez ziyaretime geldi ve ailemin öldüğünü, karısının da yakında öldürüleceğini ve benim onun yerini alacağımı söyledi. Ve eğer kurallara uymazsam..." Yutkunuyor. "Adamlarının sırayla benimle birlikte olmasına izin verecekti."

Mide bulantısı beni sarar, o tehdidin yarattığı dehşeti hayal edince midem bulanır.

“Ama Ruslan’ın yaptığı en iyi şey, beni satılacak olan diğer dört kadınla birlikte o bodruma kilitlemekti. Çoğu Rus’tu, ama biri Meksikalıydı. O, geri kalanımızdan daha uzun süredir oradaydı ve çeşitli şeyler biriktiriyordu—metal parçaları, kırık aletler, gardiyanların gözden kaçırdığı her şey.”

Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. “Birlikte hareket ettik, kaçmaya kararlıydık. Bir gece gardiyanlar aşağı indiğinde, onlara ekstra yemek ve sıcak battaniye karşılığında seks teklif ettik. Harika bir anlaşma yaptıklarını sandılar. Yaklaştıkları anda onları öldürdük. Sakladığımız derme çatma silahlarla bıçakladık. Ya biz ya da onlar, ve hiçbirimiz tereddüt etmedik.

“O gece kaçtık ve Meksikalı kadın, Isabella, saklanabileceğimiz bir yer biliyordu. Bağlantıları olduğu bir kartelin sahibi olduğu Brooklyn’deki bir genelev. Özgürlük değildi; kartel bizi fahişe ve uyuşturucu kuryesi olarak kullandı. Ama hayatta kalmaktı.”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldıyorum, ama onun yaşadıklarının büyüklüğü karşısında sözlerim acınası ve yetersiz kalıyor. Annem bana bakmıyor, bakışları geçmişin bir noktasında sabitlenmiş.

“Kartel için çalışmaya başladım, New York ile Meksika arasında uyuşturucu taşıyordum. Ama onların beklediğinden daha zekiydim. Durumları okuyabiliyordum, sorunları önceden tahmin edebiliyordum, işler ters gittiğinde pazarlık yapabiliyordum. Sadece paket taşımaktan öte değerli olduğumu kanıtladım ve rütbelerim yükseldi.

“Yıllar sürdü. Bağlantılar kurmak ve değerimi kanıtlamak için Amerika’dan çok Meksika’da zaman geçirdim. Zamanı geldiğinde bir darbe düzenledim, üst düzey yöneticileri öldürdüm ve şu anki halime geldim. La Madrastra. Üvey Anne. Yabancı doğumlu olduğuma bir gönderme. Ve on sekiz yıldır Ruslan’ı ve imparatorluğunu kurmasına yardım eden herkesi nasıl yok edeceğimi düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi. Evet, federallere ihbar ettim ve Network’ü kapatmayı başardım, ama onun mirası ve varisleri de dahil olmak üzere her şeyini elinden aldığımı bilerek ölmesini istedim.

Gözlerimin önünde La Madrastra’ya dönüşüyor gibi görünüyor. Yüzü sertleşiyor, tüm duruşu taşa dönüşüyor.

"Ama planlamadığım tek şey senin burada olmandı." Gözlerime bakıyor ve yüzümden bir tutam saçı çekip alıyor.

Zayıf bir gülümsemeyi zorla yapıyorum. "Seni aramaya geldim. Seni götürdükleri gecenin anıları rüyalarımda bana geldi. Görmezden gelemeyeceğim rüyalar. Elimdeki tek ipucu, Kupola Ağı'nın işareti olan katedral kubbesi dövmeleiydi. Kadınların Rusya'dan kaçırılıp Velour aracılığıyla satıldığını öğrendim. Buraya gelmenin tek şansım olduğunu düşündüm. Belki aptalcaydı, ama buraya taşınmak için babam dahil herkese yalan söyledim."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürür. "Baban artık her şeyi biliyor. Dün gece onu aradım ve her şeyi anlattım. Pavel ve ailesiyle birlikte buraya geliyor."

Kalbim bir an durdu. "Babam mı geliyor? Ne dedin... nasıl tepki verdi?"

Annem bana dönerek pencere pervazına yaslandı. Gözlerini kapattı ve tekrar açtığında, gözleri ağlamaktan dolmuş, parıldıyordu.

"Hayatımın en zor konuşmasıydı. Yıkılmıştı, öfkeliydi, kalbi kırılmıştı, hepsi birden. Ama bence bu ona biraz huzur verdi, her ne kadar çok geç gelmiş olsa da. Sana ait açıklamalar yapman gerekecek. Ama senin iyi olmana inanılmaz derecede rahatladı."

Başımı sallıyorum ve beni alt eden yorgunluğa rağmen soruyorum, "Beni ne zaman öğrendin? New York'ta seni aradığımı?"

"İstediğimden daha geç. Ruslan taco dükkanına saldırıp, bunu 'Hayalet'in işi gibi göstermeye çalışana kadar öğrenemedim." Gülümsüyor ve kelimenin etrafında havada tırnak işareti yapıyor. "Adamlarım saldırının güvenlik kamerası görüntülerini çıkardı ve görüntü kalitesi berbat ve pikselli olsa da senin olduğunu anladım. Birbirimize benziyoruz." Yatağa geri dönüyor ve elini yüzümde gezdiriyor. "Ve ben seni tanıdıysam, Ruslan da tanırdı. O zaman neler olduğunu anladım. Ruslan, eski işlerin peşine düşmeni istemiyordu, özellikle de Varvara Morozova ile evlendirmeye çalıştığı oğlunun."

"Neden bana gelmedin? Gelseydin, bunların hiçbiri olmazdı."

“İstediğim her şeye çok yakındım. Baronov Bratva’yı ve onun acımasız dünyasına dahil olan tüm adamları alt etmek. Seni gözetleyip harekete geçmek için doğru zamanı beklemeye karar verdim. Ama o beni buna zorladı.”

“Newtown Creek operasyonu,” diyorum yavaşça, parçalar yerine oturuyor. “Gerçekten tuzağa mı düştün?”

“Çok iyi bir işti, açıkça zekisin, ama seni gözetliyorduk, bu yüzden New York yeraltı dünyasının tüm varislerini tek bir gecede öldürmek ya da yakalamak için işin devam etmesine izin verdim. İşe yarayacaktı, ama sonra Ruslan seni kaçırdı ve hızlıca yön değiştirmek zorunda kaldık.” Aniden yorgun görünerek koltuğa geri çöktü. “On sekiz yılımı kalbimin etrafına duvarlar örerek geçirdim, Dinara. Kendime, bensiz daha iyi olacağını söyleyerek.” Yine elime uzanıyor, sıkıca tutuyor. “Artık öyle yaşayamayacağımı anlamak için seni neredeyse kaybetmem gerekti. Hayatının hiçbir anını daha kaçırmak istemiyorum.”

Kalbim şişer, kırılacağını düşünecek kadar göğüs kafesime baskı yapar. Bu şiddetli, güzel bir acıdır. Sonunda iyileştiğini gösteren türden bir acıdır.

Yaptığı seçimler benim istediğim seçimler değildi, ama onun yapabileceği seçimlerdi.

“Evet,” diyorum sonunda, sesim duygudan boğuklaşmış. “Evet, seni affediyorum.”

Elimi dudaklarına götürüyor, parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

Gözleri yaşlarla doluyor, tüm zırhı nihayet düşüyor. “Seni sevmekten hiç vazgeçmedim,” diye fısıldıyor.

“Biliyorum. Ben de.”

BÖLÜM ELLI ÜÇ

KIRILL

KOMPLEKS, Queens'in dış mahallelerinde, beton duvarlar ve dikenli tellerle çevrili, hiçbir haritada resmi olarak yer almayan türden bir yer. Marina'nın askerleri bizi içeri alır, SUV'miz yaklaşır yaklaşmaz ağır çelik kapılar açılır.

Matvey direksiyonda, parmak eklemleri beyazlaşmış halde sürüyor. Dem arkada oturmuş, sigara üstüne sigara içiyor, bardaklıkta kül birikiyor. Hastaneden ayrıldığımızdan beri konuşmadık.

Söylenecek ne var ki?

Kompleksin ana binası işlevsel, süslemesiz, sadece işlevsel. Marina'nın yardımcısı, kafası kazınmış ve yüzünde yara izi olan kadın, girişte bizi karşılıyor ve bizi bodruma götürüyor, ancak zindan daha uygun bir terim.

Burası küf, idrar ve ölümün ekşi kokusuyla dolu. Ruslan'ın hayatının son günlerini geçirmesi için uygun bir yer. Burada sadece o yok. Marina, insan kaçakçılığı şebekesinde parmağı olan herkesi yakaladı.

Ruslan, bileklerinden odanın ortasında tavana zincirlenmiş durumda. Marina'nın adamları onu buraya getirdiklerinde ona ne yaptılarsa, yüzü şimdiden morarmış ve şişmiş durumda. Çıplak bırakılmış. Sonunda hiç onuru kalmamış. Bu dokunuşu takdir ediyorum.

Biz yaklaşırken başını kaldırıyor ve sanki düşmanmışız gibi bize öfkeyle bakıyor. Ailenin hainleri.

Düşündüğümden çok daha berbat durumda.

Arkamızdan kapıyı kapatıyorum, Matvey ve Dem iki yanımda duruyor.

"Zaferini kutlamaya mı geldiniz?" diye boğuk bir sesle soruyor. "Merhametiniz için yalvaracağımı mı sanıyorsunuz? Hemen arkanızı dönüp gidebilirsiniz çünkü

yapmam gereken şeyi yaptığım için asla özür dilemeyeceğim. Baronovların New York'u yönetmesinin bir nedeni var ve o da benim sayemde.”

“Artık hiçbir şeyi yönetmiyorsun. Haline bak. Acınası bir durum.” Kardeşlerim hareketsiz durup onu soğuk, ölü gözlerle izlerken, ben onun etrafında dolanıyorum. “Kendine yapman gerekeni yaptığını söylüyorsun, ama hepimiz istediğini yaptığını biliyoruz. Çünkü sen hasta bir pisliksin.”

“Annemizi öldürdün,” diyor Matvey, sesi zar zor kontrol ettiği öfkeyle titriyor. “Onu öldürdün ve on sekiz yıl boyunca bunun bir kaza olduğuna inanmamızı sağladın.”

Ruslan, eylemlerini savunmaya çalışmanın anlamsız olduğunu bildiği için, sadece öfkeyle bakıp betona kan tükürdü.

Dem öne çıkar ve sigarasını ağzından çıkarır, yanan ucunu doğrudan Ruslan'ın sol gözüne bastırır. Hemen bir cızırtı duyulur, ardından mide bulandırıcı bir yanık et ve yanmış saç kokusu gelir. Ruslan'ın çığlığı kulaklarıma müzik gibi gelir: gırtlaktan çıkan, hayvani, beton duvarlardan yankılanan bir çığlık.

Birkaç uzun saniye boyunca, nefes nefese orada asılı kalır; vücudu titrerken, yüzünden beton zemine ter damlar. Sonra, yavaşça, kalan gözü Demyan'a odaklanır.

"İşte orada. Şiddet orada. Belki de senin için hala umut vardır, Demyan," diye dişlerini sıkarak boğuk bir sesle söyler.

"Kapa çeneni," diye tıslar Demyan, parmakları mengene gibi yaşlı adamın boğazını sıkar.

Başımı eğip, ayakları yere zar zor değen, havada asılı duran adama bakarım.

"Bütün hayatımı senin onayını kazanmaya çalışarak geçirdim. İstedğin oğul, ihtiyacın olan varis olmaya çalışarak. Ne boktan bir zaman kaybıymış."

"Ve başaramadın," diye tükürür. "Bratva yerine bir kadını seçtin."

"Hayır." Başımı sallarım. "Senin acı dolu imparatorluğun yerine aşkı seçtim

. İmparatorluğun artık yok. Sen de artık yok. Tarihte bir dipnot bile olmayacaksın. Çocuklarımız adını asla bilmeyecek. Onlara, annemizle birlikte o trafik kazasında öldüğünü söyleyeceğiz. İşte bu kadar önemsizsin."

O bir acı mirası yarattı, ama bu şimdi sona eriyor.

Ruslan'ın yüzü çirkin bir ifadeye büründü. "Çocuklarım zavallı. Birer utanç kaynağı. Hepiniz."

Matvey ceketinin cebine uzanıp ağır hizmet tipi bir pense çıkardı. "Bence şu anda utanç kaynağı olan sensin." Bir adım yaklaştı ve Ruslan'ın cinsel organını inceledi. "Marina, senin için büyük planları olduğu için seni hayatta bırakmamıza söz verdirdi. Ama bu, yorumlamaya çok fazla alan bırakıyor, sence de öyle değil mi?"

İlk kez, yüzünde bir çatlak belirir. Bu korku değil, bizim ona karşı döndüğümüzün farkına varmasıdır.

Matvey soğuk metali yerine yerleştirir ve penseyle Ruslan'ın testislerini kavrar. "Bu annem için." Bu sözler sessiz bir yemin gibidir ve ardından gelen keskin bir çıtlama sesiyle Ruslan cehennemde kaybolmuş bir ruh gibi ulur.

Geri çekilip kardeşlerimin içlerindeki şeytanları kovuşunu izliyorum, gözlerimi hiç ayırmadan, hiç irkilmeden. Bir yanım katılmak istiyor, annemize, Katya'ya, Marina'ya ve sayısız başka kadına acı çektirdiği gibi ona da acı çektirmek istiyor. Ama içimdeki daha büyük bir yanım sadece Dinara'ya dönmek, iyi olduğundan emin olmak, ona bakmak istiyor.

Zemin onun kanıyla kayganlaşınca ve o bayılınca kardeşlerime, "Bu kadar yeter," diyorum.

Geri çekiliyorlar, nefes nefese, ölümün vücut bulmuş hali gibi görünüyorlar.

Babama son bir kez bakıyorum. Bir zamanlar idolüm olan, yenilmez olduğumu sandığım bu adam. Şimdi ne kadar yanıldığımı görebiliyorum. O, kendisini seven herkesi mahveden, kırık, kanayan bir adamdan ibaret.

"Sevdiğim bir kadınla evli olduğumu bilerek hayatımı yaşayacağım," derim, o bilinçsiz olsa da. "Mutlu olduğumu bilerek. İsteddiğim her şeye sahip olduğumu bilerek. Ve bunların hiçbirisi senin sayende değil. Geleceğimdeki her güzel şey sana rağmen olacak, senin sayende değil."

O sefil pisliği bir daha asla görmek zorunda kalmayacağımı bilerek oradan uzaklaşıyorum.

Bir saat sonra, duş alıp üstümü değiştirmiş olarak Dinara'nın özel hastane odasına geri dönüyorum ve onu görmek için can atıyorum.

Kapıda durup, çok kalabalık ve gürültülü odayı gözlerimle tarıyorum. Bana daha önce mesaj atıp ailesinin geldiğini ve onlara her şeyi anlattığını söylemişti, ama hepsini burada görmek olayı gerçek kılıyor.

Pencerenin yanında, kollarını kavuşturmuş, iri yarı sarışın bir adam duruyor ve içeri girdiğim anda keskin gri gözleri üzerime dikiliyor.

Pavel Fedorov. Hiç yüz yüze görüşmedik ama istihbarat raporlarından Belov Sendikası'nın liderini tanıyorum. Moskova merkezli, acımasız bir adam ve şu anda bana, önce hangi kemiklerimi kıracağına karar veriyormuş gibi bakıyor.

Yanında, parlak siyah saçlı ve sıcak bir gülümsemeye sahip minyon bir kadın duruyor; parlak mavi gözleri ve yetişkin kadınları kıskandıracak kirpikleri olan küçük bir çocuğun elini tutuyor. Bunlar Pavel'in karısı ve çocuğu, Hope ve Kin.

Dinara'nın yatağına en yakın sandalyede, gür, tuz-biber sakalı olan ve elleri on yıllarca ağır iş yapmış gibi görünen tıknaz, yaşlı bir adam oturuyor. Yarik Potapov. Dinara'nın babası.

Bütün gözler üzerimde.

Kimse konuşmadan Kin söz aldı. "Sen Dinara'nın sahte kocası mısın?"

Gözlerimi kırıpıyorum. "Ne?"

"Kin," diyor Hope nazikçe, ama çocuk çoktan sözünü söylemiş.

"Babam evliliğin gerçek olmadığını söyledi. Sadece rol içinmiş."

Gülmekten kendimi alamıyorum ve onun seviyesine çömelıyorum. "Baban yanılıyor dostum. Evliliğimiz son derece gerçek. Sadece biraz sıra dışı bir şekilde yaptık."

Kin bunu ciddiyle düşünür. "Oh. Tamam."

Ayağa kalkıp, ifadesi taş gibi sert kalan Pavel'in gözlerine bakıyorum. Bırakın kafayı taksın. Hiçbir şeyi değiştirmez bu.

Dinara'nın yatağının yanına geçiyorum. Yorgun görünüyor ama beni görünce gözleri parlıyor. Eğilip önce alnına, sonra dudaklarına öpücük konduruyorum.

“Nasıl hissediyorsun?” diye fısıldıyorum dudaklarına.

“Sen buradasın, şimdi daha iyiyim.”

Dikleşip odaya dönüyorum. Dinara, bunun ona açıkça acı vermesine rağmen daha dik oturuyor. “Sanırım tanıştırma zamanı geldi. Kirill, bu benim babam Yarik. Şuradakiler de Pavel ve Hope ile oğulları Kin.”

Yarik ayağa kalkar ve elini uzatır. El sıkışı güçlüdür, bakışları değerlendiricidir, ama en azından düşmanca değildir. “Kirill. Dinara bize her şeyi anlattı.”

“Sanırım sindirmesi zor bir durumdu.”

“Öyle de denebilir.” Ama sesinde öfke yok, sadece temkinlilik var.

Hope içten bir gülümsemeyle öne çıkıp elimi sıkıyor. “Bu pek de ideal bir durum olmasa da, sizinle tanışmak çok güzel. Dinara’ya uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir yabancıyla tanışacağını söylemiştim. Sanırım beni kelimesi kelimesine anlamış.”

Dinara kıkırdar ve ben de Hope’un gülümsemesine karşılık veririm. En azından ikna etmem gereken bir kişi daha azaldı.

Kin annesinin kolunu çeker. “Artık Ninja Kaplumbağaları bulmaya gidebilir miyiz? Sıkıldım.”

“Henüz olmaz canım,” der Hope sabırla.

Kin kaşlarını çatarak bana döner. “Onları nasıl bulacağımızı biliyor musun?”

Dinara, kanalizasyonda yaşadıklarını söyledi.”

Çenemi kaşıyorum. “Sadece söylentiler duydum, ama çok kurnazlar. Bulunmaktan hoşlandıklarını sanmıyorum. Ayrıca, kanalizasyonlar çok kokuyor.” Elim burnumun önünde sallıyorum.

Kin omuz silker ve Dinara’nın bağlı olduğu tüm tıbbi cihazlara bakmaya devam eder.

Pavel pencerenin yanındaki yerinden kıpırdamamıştır ve gözlerim onunla buluştuğunda odadaki sıcaklık yaklaşık on derece düşer. Bu bir alfa ile bir alfanın karşılaşmasıdır ve o durumdan hiç memnun değildir.

“Demek Dinara’yı evliliğe zorlayan adam sensin.”

“Pavel,” diye uyarıyor Dinara. “Tencere dibi kara, seninki de kara.” Evliliklerinin karşılıklı bir karar olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Ama belli ki, sonu iyi biten her şey iyidir.

Dudakları bükölür. “Ne? Ben sadece gerçekleri söylüyorum.”

“Doğru,” diye itiraf ediyorum, gözlerini kaçırmadan. “Evet’ demem biraz zorlama gerektirdi. Ama kaderimizde olmasaydı, hâlâ burada olmazdık. O benim hayatımın aşkı, ben de onun kiyim. Geri kalan her şey sadece ayrıntı.”

“Aşk.” Bu kelimeyi sanki tadı acıymış gibi söylüyor. “Şimdi ne olacak? New York’ta mı kalacaksın? Pakhan’ın yerini mi alacaksın? Sonuç ne olacak?”

“Tanrım, hayatım, onlara beş dakika nefes almaları için zaman ver,” diye azarladı Hope, kocasına hafifçe dirseğiyle kaburgalarına vurarak. O da onu kendine doğru çekip şakağına bir öpücük kondurarak karşılık verdi.

Dinara kusuyormuş gibi bir ses çıkarır. “Tamam, sanırım Kirill’i düşmanca bir tanıkmiş gibi sorgulamayı bırakabiliriz.”

Gerginliğe rağmen gülümsemeden edemiyorum çünkü Kirill’in Dinara’ya bir kardeş gibi değer verdiği çok açık. “Henüz tüm detayları netleştirmedik. Bildiğimiz tek şey, birlikte kalacağımız. Gerisini de zamanla hallederiz.”

Yarik iç geçirir. “Sanırım bu, New York’ta kalacağın anlamına geliyor, Dinochka.”

“Bir süreliğine. Sonrasını göreceğiz,” diyor Dinara yumuşak bir sesle.

Yarik başını sallar, ama yüzünde beliren hüznü fark ederim. Onun kızını elinden aldığımı düşünmekten nefret ediyorum, özellikle de zaten çok şey kaybetmişken.

“Seninle olduğum sürece nerede olduğum umurumda değil,” diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Son 48 saatteki bu cehennem gibi ortam bana tek bir şey gösterdiyse, o da onun benim yuvam olduğudur. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Ve hayatımın geri kalanını ona bakarak, mutlu ve sevgiyle kuşatılmış olmasını sağlayarak, bu dünyada hayal edebileceği her şeyi, arzulayabileceği her şeyi elde etmesini sağlayarak geçireceğim.

Dinara elimi tutar, ben de elini tutar ve parmaklarımızı birbirine geçiririm. “Anlaştık kocacığım.”

Oda biraz daha dostane bir havaya büründü, ancak Pavel hâlâ gelecekte kullanmak üzere zihninde benim zayıf noktalarımı katalogluyormuş gibi görünüyor. Eninde sonunda ikna olacaktır.

Kin, Dinara’nın yatağının ayak ucuna tırmanır ve kaplumbağalar, dinozorlar ve New York’ta

iyi müzeleri olup olmadığı hakkında. Dinara iyileştiğinde onu dinazor iskeletlerini görmeye götüreceğine söz verir ve sanki ona dünyayı sunmuş gibi yüzü ısıll ısıll olur.

Bir süre sonra Yarik'in gözüne bakıp başımla kapıyı işaret ediyorum. Tek kelime etmeden ayağa kalkıp beni koridora kadar takip ediyor ve odadan kimse bizi duyamayacak kadar uzaklaşana kadar yürüyoruz.

Yıpranmış yüzü ciddidir ve ben konuşmayı beklerken elleri ceplerine kayar.

"Bunu ilk seferinde yapamadığım için üzgünüm," derim, hayatımda ilk kez biraz garip hissederek. "Evli olabiliriz, ama bunu doğru düzgün yapmak istiyorum. Dinara'ya gerçek bir düşün vermek istiyorum. Ve bunun için senin rızanı istiyorum. Sevdiği herkesin yanında, hak ettiği kutlamayı yapmasını istiyorum."

Beni anlamlı gözlerle süzüyor. "Kızım seni çoktan seçti. Nasıl hayır diyebilirim ki? Senin hayatının aşkı olduğunu açıkça belirtti. Bu çılgın yolculuğun, onu sana kavuşturduğu için değdiğini söyledi."

Göğsümde bir şey alevlenir. "Ben de onun için aynı şeyi hissediyorum.

O benim her şeyim."

Elini uzatıp omzuma dokundu. "O zaman sana rızam var. Kızıma iyi bak."

"Bakacağım. Söz veriyorum."

BÖLÜM ELLI DÖRT

DINARA

Sevdiğim adam için kurşun yedikten üç hafta sonra, yeniden kendime gelmeye başladım.

Yani, çoğunlukla. Yanlış bir hareket yaptığımda hâlâ yanımda keskin bir ağrı hissediyorum ve esnekliğim berbat durumda, ama en azından artık yatağa mahkum değilim. İlerleme var.

Katya ile birlikte kanepede uzanmışım, elimde şarap, arka planda berbat bir reality şov oynuyor. İki hafta önce eve döndüğümünden beri neredeyse her gün geliyor ve dürüst olmak gerekirse, bu çok hoş. O depoda birlikte atlattığımız onca şeyden sonra, aramızda açıklamaya gerek olmayan bir bağ var — en iyi haliyle travma bağı, ama aynı zamanda daha derin bir şey. Hiç sahip olmadığım kız kardeşim.

"Ailen bu sabah gitti mi?" diye soruyor Katya, koyu renkli bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırırken.

"Evet. Onlara düzenli olarak FaceTime'da görüşeceğime ve tamamen iyileşir iyileşmez ziyaret edeceğime söz vermek zorunda kaldım." Gülümsüyorum. "Herkes, özellikle de Kin yokken çatı katı çok daha sessiz geliyor."

Gülüyor. "Umduğu gibi bir Ninja Kaplumbağa bulabildi mi?"

"Son günlerinde Kirill onu bir tane bulmak için 'göreve' çıkardı. Kin kanalizasyona doğru bağırırken, yarım saat kadar bir kanalizasyon kapağının üzerinde durdular. Ama şansları yaver gitmedi."

"Bu çok sevimli."

Gülümsüyorum, sonra pozisyonumu değiştiriyorum ve yanım ağrıdığına hemen pişman oluyorum. "Kahretsin. Hâlâ ağrıyor."

"Kendine dikkat et."

"Öyle yapıyorum. İnan bana, Kirill nefes almaktan daha yorucu bir şey yapmama izin vermez." Şaraptan bir yudum alıyorum. "Ama Pavel'in sonunda

Kirill'i sanki onu öldürmeyi planlıyormuş gibi süzmeyi bırakmasına sevindim. Hatta birlikte balta atmaya bile gittiler. Anlaşılan, şiddet sevgileri sayesinde birbirlerine bağlanmışlar."

Katya gülümsüyor ve bir an için depodan beri onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Ama sonra gülümseme kayboluyor ve altında daha karanlık bir şeyin parıldadığını fark ediyorum.

O değişmiş. Hepimiz değiştik, ama onda bu daha belirgin. Artık piyano çalan ve babasının koyduğu her kurala uyan tatlı, korunaklı kız değil. Artık onda bir huzursuzluk, bir keskinlik var.

Babasının bir canavar olduğunu keşfetmesi, yıllarca piyon olarak kullanılması, o depodaki dehşet... Bütün bunlar ruhuna ağır bir yük olarak çöküyor.

Kirill ve kardeşleri karanlığı daha iyi sindiriyor, onu yaşayabilecekleri bir şeye bölüyorlar. Ama bu Katya için yeni bir alan. O kızgın. Kaybolmuş. Bildiğini sandığı her şeyin bir yalan olduğunu anladığında kim olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Peki ya ailen?" diye soruyor Katya. "Baban buradayken birlikte vakit geçirdiler mi?"

İç çekiyorum. "Garip geldiğine eminim, ama evet, konuştular. Central Park'ta birlikte yürüyüşe çıktılar. Marina hâlâ acımasız bir kartelin başı ve bu durum yakın zamanda değişecek gibi görünmüyor. Tamamen farklı hayatlar sürüyorlar. Ama bence geçmişin bazı yaraları iyileşti. İyileşebileceği kadar."

"Seni ziyarete gelecek mi?"

"Evet. Gelecek ay. Muhtemelen ben de hazır olduğumda onu ziyaret edeceğiz

."

Marina, planladığı gibi New York'u ele geçiremedi.

İntikam, benimle yeniden bir araya gelmek kadar tatlı olmadı

Ruslan ve diğerlerine bedelini ağır ödetmişti, ama sonuçta beni geri kazanmak her şeyden daha önemliydi.

Katya bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Bu iyi. Bunu hak ediyorsun."

Arka planda televizyonun uğultusu eşliğinde rahat bir sessizliğe büründük. Kirill mutfakta ve tencerelerin çınlama sesini duyabiliyorum, daireyi sarımsak ve soğanın hafif kokusu dolduruyor.

Toplantılarla meşgul olmadığı her akşam yemek pişiriyor, iyileşmem için düzgün beslenmem gerektiğini ısrarla söylüyor. Etrafımda dolanması beni biraz delirtiyor olsa da, bu çok tatlı bir davranış. En azından sonunda beni odadan odaya taşımayı bırakmasını sağladım — bu yasak üç gün önce yürürlüğe girdi ve o kadar kırılmış görünüyordu ki neredeyse kendimi suçlu hissettim.

Sanki düşüncelerimle çağırılmış gibi, elinde şarap şişesiyle ortaya çıkıyor ve kadehlerimizi dolduruyor.

"O her zaman böyle mi?" diye soruyor Katya gülerek.

"Gördün mü," diyorum kocama, "Katya da senin fazla baskıcı olduğunu düşünüyor."

O sırtıyor. "Ben 'özenli' demeyi tercih ederim."

Gözlerimi devirdim ama gülümsüyordum. Eğilip alnımı öptü, elini omzuma kısa bir süre koyduktan sonra mutfığa geri döndü.

"Ee," diyorum, ona dönerek, "Juilliard. Sonbaharda başlıyorsun, değil mi?"

Yüzü aydınlanır, içten bir heyecan belirir. "Evet. Hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Birkaç ay önce, yıl sonuna kadar Elio Valenti ile evlenmiş, çıplak ayakla ve hamile olacağımı düşünüyordum." Titriyor.

"Eh, bu kesinlikle olmayacak."

"Tanrıya şükür." Bir an durur. "Newtown Creek yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Marina'nın Hayalet olduğu ortaya çıktıktan sonra, şehirde... gergin bir hava var. Diğer aileler, Kirill ve benim onları kandırdığımızı düşünüyor. Her şeyi bizim ayarladığımızı."

"Ama yapmadınız."

"Fark etmez."

Marina'nın askerleri özellikle mirasçıları hedef aldı. Onları güvenlik görevlilerinden ayırdılar, plastik kelepçelerle bağladılar ve kamyonlara yüklediler. Marina, bunun onları korkutup uysallaştırmak için yapıldığını, daha fazlası olmadığını iddia ediyor. Her halükarda, sonunda onları serbest bıraktı. Kimse yaralanmadı. Ama çok kızgınlar.

Katya bir an sessiz kalır, olanları sindirmeye çalışır. "Demek ateşkes bitti."

"Evet. Herkes yine arkasını kollamaya, bölge için rekabet etmeye başladı. Eski ittifaklar artık yok."

Bu da, artık kardeşleriyle birlikte Bratva'nın başına geçen Kirill'in toplantılar ve bölge müzakereleriyle meşgul olduğu anlamına geliyor. Ama ne kadar meşgul olursa olsun, bize her zaman zaman ayırıyor.

Katya şarap kadehine bakıyor, yüzünde karmaşık bir ifade belirliyor.

"Nasılsın?" diye soruyorum. "Gerçekten mi?"

Omuzlarını silkti. "İyiyim. Dışarı çıkıyorum, eğleniyorum. Hayatımı ilk kez yaşıyorum."

"Evet, kardeşlerin bana birkaç kez bundan bahsetmişti. Sanırım senin bu yönüne alışkın değiller."

"Kardeşlerim kendi işlerine baksınlar."

"Sadece endişeleniyorlar. Travmatik bir olay yaşadın," diyorum nazikçe.

"Sen de geçirdin. Kirill de geçirdi. Herkes bir şeyler yaşadı." Sesi yumuşar. "Üzgünüm. Kaba olmak istemedim. Ben sadece... Bilmiyorum. Sanki tüm hayatımı iyi, sessiz, babamın istediği gibi biri olarak geçirmişim gibi hissediyorum. Ve şimdi o yok, ben de yine o kişiye dönmem mi gerekiyor? Yapamam. Artık o kişinin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Elimi uzatıp elini sıkıyorum. "Anlıyorum. Kendinden başka biri olmana gerek yok."

Başını sallıyor ama gözlerinde şüphe görüyorum. Bir şey arıyor, babasının ihanetinin bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışıyor.

Kirill odaya geri girer ve telefonunu cebine koyar. "Akşam yemeğine kalacak mısın, Katyusha?"

Katya ayağa kalkıp ceketini alır. "Hayır, başka planlarım var. Ama teşekkürler."

Yan tarafıma dikkat ederek bana nazikçe sarılır ve sonra gider.

Kirill onu kapıya kadar geçiriyor, duyamadığım birkaç söz söylüyor ve sonra gidiyor. Bir dakika sonra geri dönüyor ve yanımdaki kanepeye çöküyor, beni nazikçe kendine doğru çekiyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Ağrım var. Ağrımdan bıktım."

Şakaklarıma bir öpücük kondurur. "Biraz zaman tanı."

Bir süre öylece oturuyoruz, rahat ve sessiz, akşam yemeğinin kokusu daireyi dolduruyor. Sonunda, yemek pişirmeyi bitirmek için kalkıyor ve iki tabak makarna ile geri dönüyor.

Kanepede omuz omuza oturup birlikte yemek yiyoruz ve bitirdiğimizde tabakları mutfığa geri götürüyor.

Geri döndüğünde elinde bir tablet ve küçük kadife bir kutu

tutu Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunlar da ne?"

yor. Kutuyu sehpayaya koyar ve tableti bana uzatır.

"Üzerinde çalıştığım bir şey."

Ekranında ayrıntılı bir istihbarat raporu görünüyor: Balkanlar'dan yürütülen, paravan şirketler ve yozlaşmış memurlardan oluşan bir ağ aracılığıyla kadın ve çocuk kaçakçılığı yapan bir operasyon. İsimler, fotoğraflar, mali izler, her şey titizlikle düzenlenmiş.

"Yeteneklerinle anlamlı bir şey yapmak istediğinden bahsediyordun," diyor, yanıma oturarak. "Belki de bunun gibi ağırları çökertmeye yardım etmek istersin diye düşündüm."

Ona bakıyorum. "Bu... inanılmaz."

"İhtiyacın olan her şeye sahip olacaksın: benim yardımım, Marina'nın yardımı. Ama kararları sen vereceksin. Hangi operasyonları hedef alacağını, onları nasıl çökerteceğini sen seçeceksin." Eli elimi bulur. "Becerilerini insan tacirlerini avlamak için kullanabilirsin."

Bu fikir içimi keskin ve elektriksel bir heyecanla dolduruyor.

Raporu tekrar inceledim, saldırı vektörlerini, sistemlerine sızmanın yollarını ve tüm operasyonu yerle bir etmenin yollarını düşünmeye başlamıştım bile.

"Sen en iyisisin." Ona sarıldım, ama dikişlerim gerilince hemen pişman oldum. İnledim, o da gülmekten kendini alamadı.

"Bir şey daha var. Bunu aç," diyor ve bana siyah kadife bir kutu uzatıyor.

İçinde kuş kolye ucu olan narin bir altın zincir var. Kuşun kanatları genişçe açılmış, detaylı ve zarif, küçük elmaslar ışığı yansıtıyor.

"Tanıdın mı?" diye soruyor sessizce.

Yaklaşıp dikkatle inceliyorum. Şekli, kuşun kanatlarının kıvrımı bana tanıdık geliyor. Sonra aklıma geliyor.

"Madeni paralar," diye hatırlıyorum. "Hayalet'in kartviziti. Her zaman bir kuş vardı."

"Annen, sana dört yaşındayken bu kolyeyi verdiğini söylemişti. Onu bir sokak pazarında bulmuş ve babanın ona alması için ısrar etmişsin."

Bu anı boğazımı sıkıştırıyor.

"Ruslan'ın adamları onu kaçırdıktan sonra annende senden kalan tek şey buydu. Hatırlamak için her gün takardı. Hayalet olduğunda, kuşu sembolü olarak kullandı. Geride bıraktığı madeni paraların üzerine koydu."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Bana verdi. Gümüş yerine altınla yaptırdım ve elmasları ekledim."

Aşırı duygulanarak elimi ağzıma bastırıyorum.

"Evli olduğumuzu biliyorum, ama bunu doğru düzgün yapmak istiyorum. Babanızdan ve annenizden de izin istedim." Kutudan kolyeyi çıkarır. "Dinara, benimle evlenir misin? Bu sefer gerçekten. Zorunda olduğun için değil, istediğin için."

Gözlerimden yaşlar akarken başımı sallıyorum. "Evet. Tanrım, evet."

Kolyeyi boynuma takıyor ve kuş, köprücük kemiğimin hemen üzerine, sıcak ve mükemmel bir şekilde yerleşiyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanır, beni kendine çeker. "Ruhuma o kadar derinden kazındın ki, benim her şeyimin bir parçasısın. Olacağım her şeyin."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarım kolyeyi buluyor. "Çok."

Sonra beni öper, yumuşak, şiddetli ve ne olursa olsun, her şeye karşı koyduğumuz gibi buna da karşı koyacağımıza dair umut dolu bir öpücük.

Yan yana.

EPİLOG

Bir yıl sonra

DINARA

Sonbaharın sonlarında MOSKOVA tam da hatırladığım gibi: gri gökyüzü, keskin rüzgâr, Moskova Nehri şehri bir damar gibi kesiyor. Ama ben bir yıl önce buradan ayrılan kız değilim. Yanımda oturan adam sayesinde çok şey değişti.

"Gerginsin," diyor Kirill yanımdan. Pavel'in bizi havaalanından almak için gönderdiği arabanın arka koltuğundayız.

Boynumdaki kuş kolyeye dokunan elimi indirip ona bir bakış attım. "Gergin değilim."

"Son yirmi dakikadır kolyenle oynuyorsun."

"Gergin değilim. Sadece hayatımda ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünüyorum." Renkli camların arkasından şehrin akıp gitmesini izliyorum. "Ve şimdi bir kocam, tamamen farklı bir kariyerim ve bir karteli yöneten bir annemle geri dönüyorum. Bu çılgınca."

Kirill'in eli elimi bulur. "Bu, olabilecek en iyi şekilde çılgınca."

Araba Pavel'in malikanesine yanaştığında midem bir takla attı. Kapılar açıldı ve biz de içinden geçerek, bakımlı bahçeleri geçip son birkaç yıldır çok zaman geçirdiğim ana eve doğru ilerledik.

Araba durmadan önce ön kapı açılır ve Papa, soğuğa aldırış etmeden aceleyle dışarı çıkar. Beni arabadan inerken gördüğü anda, yıpranmış yüzünde kocaman bir gülümseme belirir.

Babamın yüzündeki ifade, on dört saatlik uçuşun her dakikasına değdi.

"Dinotchka?" Sanki bir hayaletmişim gibi bana bakıyor, saçlarıma kar taneleri konmuş bile. "Burada ne işin var?"

"Sürpriz mi?" Gülümsüyorum ve kendimi ona atıyorum, kollarımı onun geniş göğsüne doluyorum. "Doğum günün kutlu olsun, baba."

O beni sıkıyor ona sıkıca gür gür sakalı gıdıklıyor alnımı gıdıklıyordu. "Bu kadar yolu uçarak gelmene gerek yoktu."

"Tabii ki gelmem gerekiyordu. Bugün senin doğum günün."

Sonunda beni bıraktığında, gözleri şüphe uyandıracak kadar parlak. Sonra arkamda çantalarımızı taşıyan Kirill'i fark ediyor ve yüzündeki ifade daha sıcak bir hal alıyor.

"Kirill. Seni görmek ne güzel, evlat."

Oğlum. Baba bu kelimeyi her kullandığında, Kirill'in gözleri hâlâ duygu dolu bir şekilde parlıyor.

"Seni de görmek güzel, Yarik."

El sıkışırlar ve sonra Pavel kapıda belirir, kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Sana sır saklayabileceğimi söylemiştim."

"Biliyor muydun?" Babam ona dönüp sert bir bakış attı.

"Haftalardır." Pavel sırtıyor. "Dinara sürpriz olmasını istemişti."

"Eh, görev tamamlandı." Babam beni tekrar kucaklamak için kendine çeker. "Bu, isteyebileceğim en güzel hediye."

Hope evden çıkar, Kin de onun peşinden gelir ve sonraki birkaç dakika kucaklaşmalar, selamlaşmalar ve Kin'in New York'tan ona hediye getirip getirmediğimizi sormasıyla geçer.

"Belki," derim, saçlarını karıştırarak. "Eğer uslu durduysan." "Ben her zaman usluyum!"

Hope burun kıvrır. "Uslu olmanın tanımını yap."

Soğuğu üzerimizden atıp, evin sıcaklığına yerleşiriz ve havadan sudan konuşuruz. Oturma odasına girdiğimizde, olduğum yerde donakalırım.

Marina pencereden dışarı bakıyor. Kalbim duruyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bana küçük bir gülümseme atıyor, tereddütlü ve umut dolu bir gülümseme.

"Sürpriz," diyor sessizce. "Pavel beni de davet etti."

Odayı geçip ona sarılırım, tatlı kokusunu içime çekerim. “Bu kesinlikle bir sürpriz, ama güzel bir sürpriz.”

Geri çekilir ve yüzünde nadiren gördüğüm bir kırılganlık belirir. “Gelmeli miyim emin değildim, ama o ısrar etti.”

“Burada olduğun için mutluyum.” Ve bunu içtenlikle söylüyorum.

Geçtiğimiz bir yıl içinde, Marina ve ben hiç beklemediğim şekilde yakınlaştık. İnsan kaçakçılığı çetelerini çökertmek için birlikte çalışmak, bizi sürekli iletişim kurmaya, birbirimize güvenmeye ve anne-kız ilişkisinin ötesinde bir bağ kurmaya zorladı. Artık ortağız. Müttefikiz. Arkadaşız.

Ve belki de yavaş yavaş bir aile haline geliyoruz.

Akşam yemeği gürültülü ve kaotik geçiyor. Pavel’in yemek masasının etrafında toplanıyoruz: ben ve Kirill, Pavel ve Hope, okul hakkında durmadan konuşan Kin, masanın başında Yarik ve onun sağında Marina.

Bir ara Kin, büyüdüğünde astronot olacağını duyuruyor ve Pavel gerçekten paniğe kapılıyor.

“Uzay mı?” diye Hope’a fısıldıyor. “Uzaya mı gitmek istiyor?”

“Bu geçici bir heves,” diye onu sakinleştiriyor Hope. “Geçen ay profesyonel dinozor avcısı olmak istiyordu.”

“En azından büyük hayalleri var,” diye espri yapıyorum.

“Peki, siz ikiniz ne zaman bize bir bebek vereceksiniz?” diye soruyor Hope, şeytani bir gülümsemeyle.

Şarabım boğazıma takılır. “Anlamadım?”

“Bir yıldır evlisiniz. Mantıklı bir sonraki adım gibi görünüyor.”

“Acele etmiyoruz,” diyor Kirill sakın bir sesle. “Yeni evli olmanın tadını çıkarıyoruz.”

“Ayrıca Dinara suç şebekelerini çökertmekle meşgul,” diye ekliyor Marina, gururla. “Sabah bulantısı varken bunu pek yapamazsın.”

Babam kadehini kaldırır. “Kızıma. Tanıdığım en korkusuz kadına.”

“Buna içelim,” diye onaylar Pavel ve herkes kadehlerini kaldırır.

Gerçek şu ki, ben sadece Kirill yanımda olduğu için korkusuzum. O yanımda olmadığı sürece, hiçbir işin önemi yok, hiçbir zaferin anlamı yok. O benim dayanağım. Benim yuvam. Karanlığa girip de geri dönüş yolunu bulabileceğimi bilmemin sebebi.

KIRILL

Dinara'yı Pavel'in balkonunda, ceketlerimden birine sarılmış, yıldızlara ve hafifçe yağan kara bakarken buluyorum.

"Selam," diyorum, arkasından kollarıma sarılıyorum.

Bana yaslanıyor. "Selam."

"İyi misin?"

"İyiden de öte." Kollarımın arasında dönüp bana bakar. O güzel ela gözleri benimkilerle buluşur. "Bu mükemmeldi. Tam da ihtiyacım olan şeydi."

Ellerim beline uzanır. "Baban mutlu."

"Evet. Öyle." Bir an durur. "Benimle buraya geldiğin için teşekkür ederim."

New York'tan uzak kalmanın kolay olmadığını biliyorum."

"Matvey ve Dem işleri halledebilir." Saçındaki karı silip, ona doğru eğilip yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ayrıca, seni dünyanın sonuna kadar takip ederdim. Bunu biliyorsun."

"Kışın ortasında Moskova'ya bile. Sen cesur bir adamsın."

"Birlikte kalabilmemiz için gerekirse cehennemin derinliklerine bile."

"Umarım gerek kalmaz."

Gülümsüyor ve onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha derin, şarap ve çikolatalı kekin tadını alıyorum.

Ayrıldığımızda, "Akşam yemeğinde Hope'un söylediklerini düşünüyordum. Çocuklar hakkında."

Kalbim hızla atmaya başlıyor. "Öyle mi?"

"Şu anda değil. Hâlâ hayatımızı kuruyoruz, ama yakında bir gün..." Sözü nü yarım bırakır ve gözlerinde umudu görürüm.

"Tabii ki, evet. Sana bir bebek yapmak isterim, *moya zhena*," diye yemin ederim, ellerimle yüzünü kavrayarak. "Açıkçası, birçok bebek. En az beş tane."

"Hey, biraz yavaş ol, bebeğim." Gülümsüyor. "Bir taneyle başlayabilir miyiz, belki iki tane, ebeveynlik işine nasıl alıştığımıza bir bakalım?"

“Harika bir anne olacağını biliyorum. Tıpkı her şeyde harika olduğun gibi. Hayatımı daha iyi hale getirdin, solnyshko. Her gün ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.” Yüzümü boynunun kıvrımına gömüp, kokusunu içime çekiyorum.

Bir yıl önce, aslında istemediğim acımasız bir hayatın rutinini yaşayan bir adamdım. Artık bir amacım var. Bir ortaklığım. Kemiklerime işleyen bir aşk.

Gülüyor. “Yumuşuyorsun, Pakhan.” “Sadece senin için, bebeğim. Sadece senin için.”

Sahte bir isimle ve tehlikeli bir görevle kulübüme giren ve bir şekilde tüm dünyam haline gelen kadına bakıyorum.

Ve ben de başka türlü olmasını istemezdim.

Okuduğunuz için çok teşekkürler!

Kirill ve Dinara hakkında daha fazlasını mı istiyorsunuz?

[Buraya tıklayın](#) ve BONUS EPILOG'u doğrudan e-posta kutunuza alın.

Sırada ne olacağı için heyecanlı mısınız?

Kötü çocuk mafya prensi Elio, yepyeni bir mafya spin-off serisinde kendi mutlu sonuna kavuşuyor!

[Buradan](#) ön sipariş verin

Beklerken, Kozlov İmparatorluğu serisine dalın!

Box seti tek tıklamayla [BURADAN satın alın](#)

MONICA KAYNE'DEN DİĞER ESERLER

KOZLOV EMPIRE SERİSİ

[Acımasız Varis](#) (Andrei & Georgia)

[Zalim Aldatmaca](#) (Daniil & Bianca)

[Şiddetli Yemin](#) (Leo & Alyona)

[Parçalanmış Taç](#) (Maxim & Kira)

BRATVA KRALLARI SERİSİ

[Acımasız Hükümdarlık](#) (Roman &

Liza) [Vahşi Hükümdarlık](#) (Niko &

Sofiya) [Zalim Hükümdarlık](#) (Pavel &

Hope) [Kötü Hükümdarlık](#) (Kirill &
Dinara)

Tüm kitaplarım birbirinden bağımsız olarak okunabilir. Kitaplarda aldatma yok, gerilim yok ve mutlu son garantisi var.

YAZAR HAKKINDA

Monica Kayne, belgesel TV yapımcılığından gururlu bir romantik yazarlığa geçiş yapan bir isimdir. Esprili ve mizahi bir üslupla karanlık ve baş döndürücü romantik romanlar yazmaktadır.

Yazmayı en sevdiği karakterler, tatlı bir şekilde sahiplenici kötü çocuklar ve onların karşı koyamadığı, cesur ve sivri dilli kahramanlardır. Seksi hikayeler hayal etmediği zamanlarda, mükemmel bir negroni ve izleyeceği bir sonraki Kore dizisini aramakla meşguldür.

www.monicakayne.com

Facebook'ta [Monica's Mafia Queens](#) grubuna katılın!

